

КЛЕР ЛОРИМЪР ШАНТАЛ

Част 3 от „Огнени жени“

Превод от английски: Красимир Мутафчиев, Ваня Пенева, 1993

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Историческите романи по необходимост са смесица от истина и измислица. При авторските издирвания, предхождащи написването на една книга, поговорката „Действителността е много по-странна от измислицата“ често се превръща в истина. На мен ми беше особено интересно да открия в Британския музей една книга на майор В. Стърлинг, която съобщава за съдбата на търговския кораб „Тигър“. Преживелите катастрофата се спасяват на сейшелския остров Астов. Ето защо оцеляването на пасажерите на измислената фрегата „Валета“ не трябва да изглежда на читателите невероятно. Историята на Шантал се базира на редица действителни факти и събития. Град Компиен с неговите римски руини, с двореца, с гората и замъка са реалност. Единствено Буланкур е напълно измислен. Съществуването на затворническият кораб „Съри“, на хотел „Поултни“ и на граф Естерхази дьо Галанта се потвърждава от факти, също както и всички сведения за историята, политиката и политиците, кралския двор, изкуствата, търговията, занаятите и правото. Споменатите в тази книга закони за наследството и разводите са били наистина в сила в онези времена, когато Шантал е живяла, колкото и странни да ни се струват днес. Това важи и за различните проблеми, които възникват по повод коронясването на кралица Виктория. Остров Коативи, наречен на благородника, кавалер Дьо Коативи, който за пръв път го съзира през 1771 година, съществува, както и остров Мае. И двата принадлежат към Сейшелския архипелаг, наброяващ повече от осемдесет острова. Местните имена на населени места, употребявани във времето, за което се разказва в настоящата книга, са предпочетени пред днешните названия. Съществуването на пиратството в онази част на света, търговията с роби, тяхното малтретиране, са исторически факти. Имената на робите са взети от съхранен оригинален списък на остров Мае. Затворническото битие на принцеса Дьо Фалоаз е пресъздадено в почти пълни подробности по свидетелствата на една благородна дама, живяла в Англия през деветнадесети век. Документи, притежавани от

един роднина, разказват за нейното затворничество и смърт. Интересно е, че истинската затворничка при откриването ѝ е била съвсем гола, като изключим една червена перука! Това не е ли литературна измислица, но ако беше описано в тази книги, би било предизвикателство дори и към най-доверчивия читател.

ПРОЛОГ

Март 1821

Тя почина на осми март 1821 година. Четиримесечното бебе плачеше жално в скута ѝ, а тялото и застиваше постепенно в леденостудения нощен въздух. До нея, покрит с едно наметало, лежеше мъж. Плачът на детето го събуди. Когато Гидиън Морис, когото малцина познаваха като сър Перигрин Уайт, се отърси от съня, почувства жестоките признаци на студа и глада, на пулсиращата болка от недоизлекуваната рана в крака.

— Мария! — извика той тихо. — Детето е гладно, трябва да се накърми.

Той протегна ръка към лежащата до него жена. Нейната неподвижност го разсъни веднага. Детето плачеше все по-силно и той внезапно бе завладян от ужасната мисъл, че майката може да е мъртва. Не се решаваше да я докосне втори път от страх опасенията му да не се потвърдят.

— Мария! — извика той отново, този път по настойчиво.

Беше дълбоко поразен и потресен, когато установи, че тя наистина е мъртва, макар нещастиято да не беше дошло съвсем неочаквано.

Съзнаваше, че никога не е обичал тази млада неаполитанка, както един мъж би обичал жената на своите мечти, но все пак бе изпитвал към нея дълбока привързаност. Да, тя беше обикновена необразована жена от народа, но нейната всеотдайна любов през отминалите дванадесет месеца го изпълваше с благодарност и уважение. Тя беше не само предана и храбра съпруга, но и пламенна любовница, и грижлива майка.

Плачът на детето утихна. Пери се отърси от мислите си и започна да действа. С усилие освободи детето от изстиналите ръце на майката. Дребното лице беше посиняло на петна от студа. Той разтвори бързо дебелото си наметало, разкопча жакета под него, махна пистолета от колана и притисна мъничкото телце плътно до себе си, за

да му даде от собствената си топлина. Малките устенца инстинктивно затърсиха гърдата на майката, подтиквани от глада. Разтърсен, Пери осъзна, че смъртта на майката с голяма вероятност ще доведе и до смъртта на детето. То не беше още отбито, а шансовете да намери кърмачка тук, в планината, изглеждаха съвсем малки, дори и да имаше пари да ѝ плати.

Преди повече от седмица бяха напуснали донякъде сигурния лагер сред хълмовете над Потенца, където заедно с други членове на движението на карбонарите се бяха крили. Пери ги бе завел в този подслон след въстанието срещу правителството на Неапол преди година. Потушаването му предизвика това бягство към хълмовете. Пери бе така тежко ранен, че със сигурност би загинал без грижите на бедните селяни. Притиснати от мизерията и подтиквани от унижението на изтърпените неправди, мъжете чакаха, войнствено настроени, изпълнени с нетърпение, първите признаци за оздравяване на своя предводител, за да започнат отново борбата. Повечето от тях обаче бяха загубили оръжието си. А пари за ново нямаше. От своя лазарет — един сламеник на пода на овчарска колиба, Пери изпрати човек в Пиза при приятеля си, поета Пърси Шели, с молба за финансова помощ. Даде на Пиетро последната си скъпоценност, златния часовник, като доказателство за Шели, че именно той е изпратил човека. Малкият отряд на карбонарите чака месеци наред, като живееше с оскъдната храна, която хората от Потенца му изпращаха, въпреки че те самите бяха на границата на глада. Мария се грижеше за Пери. Беше красива тъмнокоса жена, вдовица, въпреки че нямаше и тридесет години. Мъжът ѝ, един селянин, бе убит във въстание. Сърдечната връзка между болногледачка и пациент укрепваше, колкото повече Мария проявяваше своята пламенна душа. Един ден тя плахо разкри на симпатичния английски аристократ чувствата си към него и отношенията на двамата се превърнаха в любов. При това тя не си правеше илюзии за истинската природа на тази връзка.

— Знам, че никога няма да се оженим. Един английски благородник не би постъпил правилно, ако вземе за съпруга някаква си неаполитанска селянка — беше казала тя простичко и необвързващо. — Обичам те и знам, че имаш нужда от жена. Вземи ме, дори и да не можеш да ме обикнеш.

Пери не се съпротивлява много. Беше дошъл в Италия, за да забрави единствената жена, която бе обичал в живота си — Морийн. Сега тя бе женена за виконт Жерар дьо Вал. Не минаваше нощ, без да мисли за нея, да копнее и да се пита дали тя най-сетне е щастлива, венчана за обичания от нея мъж. Надяваше се, че в нежните прегръдки на Мария ще се връща по-рядко към спомена за изживяната някога пламенна любов с Морийн.

Когато Мария сподели, че очаква дете, той прие това без радост. Животът в укритието високо горе, сред хълмовете, бе пълен с лишения и той не усещаше у себе си желание да има дете, при това незаконно, за което трябваше да поеме отговорност. Но заради Мария, заради нейната безкористна любов той скри тези си мисли. Тя се радваше, видимо горда, че носи неговото дете под сърцето си. Когато в ранните зори на един мразовит ноемврийски ден бебето се роди, Пери подкрепи вярата ѝ, че също е щастлив да държи в ръце малкото момиченце.

— Тя би могла да носи моето име, Мария, или Лусия, понеже е родена с настъпването на деня — шепнеше щастливата майка.

Но Пери не можеше да сподели радостта ѝ, нито нейната гордост. Беше му все едно какво име ще получи детето.

Един след друг мъжете се връщаха към своите стопанства, които бяха напуснали, за да се присъединят към карбонарите. Беше им ясно, че пратеникът Пиетро сигурно въобще не е стигнал до Шели и че не бива да се надяват на никаква помощ.

Други карбонари разпространиха новината, че въстанието върви към потушаване. По-нататъшното откъсване от селскостопанските работи и семействата изглеждаше вече неоправдано. В края на януари лагерът опустя. Пери също би поел по своя път, ако раната на крака не го спираше.

По едно време мислеше да прати Мария за помощ при британския консул в Неапол сър Хенри Лашингтън. Все пак Пери бе гражданин на Великобритания. Страхуваше се обаче за сигурността ѝ. Биха могли да я разпознаят като сподвижница на карбонарите. Покойният ѝ мъж беше добре познат на властите. Предпочете да не я излага на опасността да бъде арестувана.

— Ще останем още известно време — беше ѝ казал. — Ти също трябва да събереш сили. През март времето ще бъде по-добро. Тогава

ще заминем на север. Там имам приятели. Те ще се грижат за теб и бебето.

Беше подценил сериозността на раната си, която не зарастваше въпреки грижите на Мария. Частиците натрошена кост се движеха и непрекъснато предизвикваха възпаления. Треската и болките рядко го оставяха на спокойствие. Детето се развиваше чудесно, но Мария ставаше все по-бледа и по пътя на север започна видимо да отслабва. Хранеха се, доколкото можеха, със зайчетата, които Пери успяваше да хване с капани. Това умение бе научил още в ранно детство, когато за пръв път му се наложи да се справя със собствени сили. Понякога селяни им даваха малко мляко, но често го отпращаха, понеже те нямаха пари да платят дори най-необходимото. Мекото пролетно време настъпваше бавно и ужасните студени нощи в жалките заслони, които пазеха само от вятъра, правеха страданието им още по-тежко, разрушаваха здравето им.

Пери разбираше, че Мария крие своята слабост и причините за нея. За да не му бъде в тежест, тя вървеше до него, без да продума, без да се оплаква, докато самият той спреше от изтощение и болки, неспособен да продължи по-нататък. Детето трябваше да бъде кърмено на около четири часа и силите напускаха Мария все повече и повече...

Пери се чувстваше виновен за всичко, докато затваряше очите на мъртвата и покриваше лицето ѝ с палтото. Ако не беше детето, може би щеше да е още жива, мислеше си той. Почувства как, за миг, у него се надигна злоба, когато в уютната топлина под жакета детето с пълно гърло даде воля на своето разочарование. Едва ли можеше да има съмнение, че малката също ще умре: та той въобще не беше в състояние да я храни. Така сигурно би било най-добре, мислеше си мрачно. Едно извънбрачно момиче без майка и с баща, на когото му е безразлично дали то ще оживее или не, и без друго не би могло да очаква много от бъдещето. Ето защо той считаше смъртта като най-добър изход за това бебе.

Изтощен и отчаян, Пери посегна към влажното вързопче и го измъкна изпод жакета си. Шокът от студения въздух задуши плача на детето. Мъничкото зачервено лице побледня, стана гладко и се превърна в умалено копие на майчиното лице. Кожата с цвят на маслина, мека като цветен листец, нежно се обтегна над фините скули. Клепачите с дълги тъмни мигли, мокри от сълзи, изведнъж се

отвориха. Красиви очи с форма на бадем сезираха нагоре към мъжа и като че ли отправяха безмълвна молба към него. Изпод грубата тъкан на шала, с която Мария го беше увила, се появи малко свито юмруче. Ситните пръстенца с нежни розови нокти се отвориха и Пери осъзна тяхната завършеност и красота.

До края на живота си сър Перигрин Уайт нямаше да забрави магията на онзи момент, когато почувства с пълна сила бащинска обич към своята дъщеря. Сълзите, които не бе пролял за нейната майка, сега изпълниха очите му. Той разбираше колко крехко и безпомощно е това същество. Покори го неговата воля за живот и зависимостта на този живот от него. В онзи миг разбра, че никога повече няма да помисли за смъртта като изход за това дете, че ще намери начин да го спаси. Взе решение да го обича така силно и сърдечно, че то никога да не почувства загубата на майка си.

Когато бебето започна отново да плаче, му стана ясно, че трябва да направи нещо, и то веднага. Знаеше, че Ласпеция не може да е много далеч. Бяха оставили околностите на Ливорно още преди два дни зад себе си. Трябваше възможно най-бързо да намери някое стопанство, където се надяваше да получи малко мляко за детето.

Недостигът на храна и гноящата рана на крака го бяха изтощили до крайност. Въпреки че сърце не му даваше да остави Мария така непогребана, беше ясно, че ще трябва да направи по-скоро онова, което му позволяват силите, за доброто на детето. Куцайки, с много труд, Пери се отправи на път през хълмистата местност. Само стоящото високо в небето слънце му помагаше, стопляйки малко вцепенените му крайници. Когато по едно време долови вреценето на кози, разбра, че така необходимата помощ вече не е далеч. Бебето беше притихнало, нещо, което засили опасенията му. Детето сигурно беше по-гладно от него самия. Едно здраво дете определено би протестираше срещу това — бурно и осезателно. Със сетни сили той забърза и не след дълго с въздишка на облекчение съзря стадо кози, които кротко пасяха по склона на хълма. Едно около дванадесетгодишно момче пазеше животните.

— Бонджорно — извика Пери, махайки с ръка отдалече. Сетне повтори приятелския поздрав още веднъж.

Момчето обаче не отвърна на поздрава, а скочи на крака и със заплашителен жест размаха тоягата, която държеше в ръце.

Пери знаеше, че намиращите се извън населените места селски имоти често биваха нападани от скитнически банди, от разбойници, от прокудени от обществото бездомници, които търсеха храна. Без съмнение пастирчето го взе за един от тях заради дрипавия му и подивял вид. Той внимателно се приближи към момчето, но с това само го изплаши още повече. То заряза стадото и хукна като младо зайче към селската къща.

Съкрушен, Пери го последва на около половин миля нагоре по хълма до един селски имот. Дървената порта на дома обаче беше вече затворена и сигурно дори здраво залостена. Пери дълго тропа по нея, вика и моли за съчувствие и помощ. Обитателите на къщата или не разбираха неговия изискан италиански, който сигурно бе твърде различен от техния диалект, или бяха прекалено наплашени, за да поемат риска да отворят на един мъж, въоръжен с пистолет.

Пери се почувства обезкуражен, съзнавайки своята безпомощност. С детето в ръце той не можеше да си проправи път с пистолета и да влезе вътре. Най-близкият селски двор сигурно бе отдалечен на мили разстояние. Дори и да имаше достатъчно сили, за да стигне дотам, детето трябваше да бъде нахранено скоро, иначе смъртта му щеше да е неизбежна.

Когато се взря в тъмните му очи, които изглеждаха огромни на дребното измъчено лице, Пери разбра, че не бива да се предава. Все някак биха могли да накарат стопаните да излязат. Трябва да има някакъв изход, мислеше той отчаяно.

Като че ли в отговор в ушите му отекна далечно врещене на коза. Върху изтощеното му лице се появи дяволита усмивка. И друг път му се беше налагало да краде, за да преживее. Трябваше само да отведе една от останените без пазач млечни кози и тогава със сигурност щеше да има достатъчно мляко за детето, дори ако пътуването към Пиза продължеше още дълго.

Усещаше, че зад полуспуснатите пердета на прозорците го дебнат недружелюбни очи, затова пое в обратна посока и след дълго заобикаляне видя отново животните от другата страна на хълма. Грижливо положи детето на земята, избра една коза и се приближи внимателно. Уви колана си около врата ѝ и я поведе.

За негова изненада животното не се съпротивляваше, нито блееше предупредително. Очевидно не усещаше опасност в начина, по

който Пери я теглеше след себе си. От детството си той помнеше как трябва да застане при доенето; задачата да даде на детето мляко от готварската тенджерка на Мария се оказа далеч по-труден проблем. Нуждата го накара да бъде изобретателен. Той напои кърпата си с топло мляко и мушна крайчето ѝ в устенцата на бебето. То веднага започна да суче. Всеки път, докато потапяше кърпата в млякото, то настояваше за още с все по-силен плач. Въпреки тежкото положение — това бе последният шанс за неговата дъщеричка — Пери се засмя. Той беше изумен от тази издръжливост, слисан от гнева и злобата в малкото телце.

Едва когато малката заспа сита, той отпи голяма глътка козе мляко и усети, че тази храна се понася далеч по-добре от стомаха, отколкото кравето мляко. Така двамата щяха скоро да се възстановят.

Известно време Пери наблюдаваше внимателно дъщеря си. Имаше опасения, че е прехранил малката, че тя няма да понесе този вид мляко. Но ето че личицето отново придоби цвят и детето заспа доволно и щастливо. Не помръдна дори когато той отново го вдигна на ръце. Влачейки козата след себе си, Пери пое отново на път.

По този начин той и неговата дъщеричка стигнаха до сигурния във всяко отношение Рим, където Пери потърси помощ и съдействие в британското консулство. Там дадоха на бащата и детето нови дрехи, достатъчно пари и карета, която трябваше да ги отведе заедно с една кърмачка до Пиза. Козата бе оставена в посолството. Пери настоя пред служителите да не бъде продадена, а да прекара остатъка от дните си в градините на посолството, за което там, макар и тайничко, му се надсмиваха.

— Все пак тя спаси живота на дъщеря ми — обясняваше той молбата си пред своите домакини.

В началото на април малката компания достигна Пиза и бе посрещната от изуменото и очаровано семейство Шели.

— Появи се слух, че не си вече между живите, скъпи приятелю — каза Пърси, докато учудено разглеждаше дойката и кърмачето в ръцете на Пери.

— Това е моята дъщеря, а тази жена е нейната кърмачка — отвърна усмихнат Пери. — Надявам се, че Мери ще се погрижи за тях. Майката на малката почина...

— Как можеш да се съмняваш в това! — извика Мери и погледна с любопитство към кърмачето. — Какво красиво дете! На колко месеца е, Пери? Как се казва? Какво се е случило с майка ѝ?

— Позволи на нашия приятел да си почине, преди да го отрупаш с въпроси — предложи съпругът ѝ, на когото не бе убягнало, че Пери едва се държи на краката си.

Той въведе приятеля си в салона, където Пери се отпусна изтощен на един удобен стол, държейки все още детето в скута си. Болката в крака отново бе станала почти непоносима. Тресеше го — ту смразяващ студ, ту изгаряща жар. Без да обръща внимание на състоянието си, той се усмихна на Мери.

— Днес дъщеря ми навършва двадесет и две седмици. Име все още няма. Майка ѝ предлагаше да я наречем Мария или Лусия, защото се роди с настъпването на зората. По време на нашето изпълнено с приключения пътуване, за което след малко ще ви разкажа, мислих по този въпрос. — Той се обърна към своя приятел и каза, преливащ от гордост: — Това съвсем не е обикновено дете, Пърси. Дори и на тази крехка възраст показва удивителна жажда за живот. Малката преодоля лишения, при които други сигурно не биха оцелели. Сега зная, че ако не е премръзнала и гладна, тя е весела и щастлива като чучулига в небето. — Той се обърна към Мери и продължи: — Тя заслужава нещо по особено от Мария или Лусия. Името трябва да изразява нейната жизнерадостност, нейния несравним характер. Дори и да оставим настрана това, че съм ѝ баща, което означава, че съм пристрастен в оценките си, пак бих се заклел, че не е като никое друго дете.

— Тогава, ще ѝ измислим едно наистина особено име — каза Мери. — Но засега Лусия ще ѝ приляга също добре. А ти, Пери, сега се нуждаеш от спокойствие и грижи. Остави детето на мен. Аз ще се погрижа за твоята дъщеричка!

С известно неудоволствие Пери се освободи от малкия си товар.

— Цяло чудо е, че тя оцеля, приятели мои. Аз ненапразно си мисля, че провидението ѝ е отредило особена съдба. Не са много крехките същества, които след толкова жалко и мъчително начало на своя живот могат да се усмихнат на бъдещето с такава увереност.

Нито Пери, нито неговите приятели предполагаха колко пророчески ще се окажат неговите думи, колко много ще се нуждае

малката един ден от тази увереност, за да преодолее очакващите я опасности, които застрашаваха тялото и духа ѝ.

Изпълнен с радостни очаквания, Пери позволи на жената да вземе от ръцете му малкото момиче, което един ден щеше да кръсти Шантал.

ПЪРВА ГЛАВА

Август 1837

Начело на дългата десет метра дъбова маса седеше млад русокос мъж. Със загадъчна усмивка той наблюдаваше сцената, която се разиграваше пред взора му. Тъмните му очи бяха присвити замислено, веждите — леко намръщени като че ли от гняв или досада.

На другия край на масата един млад парижанин небрежно се пресегна пред дамата, до която седеше, и извика с висок креслив глас, нарушавайки всякакъв етикет:

— Антоан, приятелю, не е ли време да ни представиш състезателите, които утре ще излязат един срещу друг?

Бурни аплодисменти от четиридесет чифта ръце отекнаха във високата зала. С буйни, припрени движения чашите с вино бяха пометени от масата. Чуха се викове на протест, когато тъмночервената течност потече от полираната повърхност по дрехите на гуляйджиите. Виковете се смесиха с призови към домакина, които го подканваха да удовлетвори отправената молба.

Антоан дьо Вал остана смълчан. Неговото красиво лице бе напълно безизразно, докато шумът и неразборията ставаха все по-неуправляеми. Само едва забележимата гримаса по фино оформените устни издаваше следа от раздразнение, очите му бягаха от лице на лице и оглеждаха онези, които, прекалили с желанието да погълнат повече вино, се бяха зачервили силно. Много от жените също бяха пияни. Всички бяха млади и щедро надарени с женственост и чар. Бяха платени компаньонки за неговите приятели — млади мъже, които можеха да си позволят лукса да пръскат пари за нежни бели рамене, за привлекателно закръглени гърди и съблазнителни устни.

Домакинът, изглежда, не забелязваше, че банкетната зала на замъка Буланкур едва ли е най-подходящото място за тази безнравствена компания, както не обръщаше внимание и на разпръснатите по масата остатъци от храна. В залата нямаше никаква прислуга. Едва след като гостите се оттегляха в игралната зала, на

слугите щеше да бъде разрешено отново да влязат, за да разчистят остатъците от обяда. Антоан дьо Вал държеше все пак на доброто си име или поне си даваше вид, че го прави. Веднага след като менюто биваше поднесено, се забраняваше на който и да е прислужник да става свидетел на обичайните за такива банкети оргии.

— Не ни измъчвай повече, старче — извика друг от присъстващите. — Позволи ни да предвкусим утрешното забавление. — Мъжът грубо се освободи от прегръдките на седящата до него жена. — Нали не си забравил поговорката, която толкова често цитираш, Антоан? „Насити се на всичко красиво, за да откриеш вкуса на изключителното“.

Думите на мъжа се посрещнаха с гръмогласен смях. Жените протестираха с крясъци. Шумът беше оглушителен.

Пушекът от димящите свещи се виеше бавно нагоре към тавана и пареше в очите на двете момчета от кухнята, които се бяха скрили в галерията, под самия таван на залата. И двамата знаеха, че ако бъдат открити да шпионират господаря си, ще бъдат пребити от бой и освободени завинаги от служба при него. Но тази вечер любопитството беше по-силно от страха, а и картината, която можеха да наблюдават, нямаше начин да ги разочарова. И двамата, обикновени селски момчета, бяха чували по-възрастните да говорят за такива „дами“, но съвсем не бяха подготвени да видят така безсрамно разголени гърди. Нито пък да гледат как един мъж ги гали разсеяно, докато пие вино и разговаря с втора красавица, седяща от другата му страна.

Но когато господарят на дома изведнъж стана и започна да говори, страхът надделя над любопитството. Момчетата се измъкнаха безшумно, без да ги забележат, в момента, когато Антоан дьо Вал обяви:

— Тъй като настоявате за това, приятели, ще наредя да доведат гладиаторите!

Силни възгласи на въодушевление посрещнаха решението му. Антоан тропна няколко пъти отчетливо върху масата, за да извика камериера си Стефано. Един мургав мъж с италиански черти на лицето влезе забързано в залата. Той се поклони и приближи главата си до тази на своя господар.

— Какво ще заповядате, мосю виконт?

— Да влязат младите мъже, но без пленниците! — Антоан наблегна на последните си думи, но така тихо, че никой, освен прислужника не можа да ги чуе.

Докато чакаше да изпълнят нарежданията му, Антоан се замисли за развлеченията, които предстояха през утрешния ден. Беше се уговорил със своите гости да се срещнат сутринта в ловната хижа, в самото сърце на голямата гора край Компиеен. След което с глутница кучета трябваше да започне ловът на глигани. Душейки неспокойно из храсталаците, хрътките щяха да търсят ровещите за жълъди и друга храна животни. Кучетата ще насочват дивите свине към ловната дружина, а ловците щяха да ги повалят със своите късоцевни пушки. По-късно през деня по-едрите екземпляри ще бъдат опечени на открит огън за вечеря. Преди да дойде време за угощението, компанията трябваше да се оттегли в римския амфитеатър, за да се наслади на кулминацията на деня.

Тъмните очи на Антоан пламтяха върху изненадващо бледото му лице. Амфитеатърът бе една от малкото големи радости в неговия живот, едно от малкото неща, които още можеха да го очароват. Той бе открил старите римски руини преди пет години, малко след завръщането си в Компиеен. Един от помощниците на майстора зидар, който се занимаваше с реставрацията на замъка, откри един ден голям камък, така красиво обработен, че сметна за необходимо да извести за това Антоан. Той разпозна веднага археологическата стойност на находката и нареди на група работници да копаят на мястото, където беше открит каменният блок. Така един след друг бяха разкрити и други. След като бяха почистени от пръстта, те внимателно биваха съединявани.

Минаха почти две години, преди целият римски амфитеатър да се открие пред очите на наблюдателите. Разноските по каменоделските работи в разположените наблизко каменоломни бяха огромни. След като вече бе започнал, Антоан не можеше да се откаже от намеренията си, независимо от всичко. Преди една година амфитеатърът беше окончателно завършен. Сега една тайна мечта на Антоан — да пресъздаде зад каменните стени атмосферата на истинския амфитеатър — се сбъдваше. По негова заповед построиха около старите руини стена от букови стволове, висока три и половина метра, която да пази вътрешността от любопитни погледи. Никой, освен няколко предани

слуги и, разбира се, неговите гости не знаеше какви злодейски представления се разиграваха в амфитеатъра. Понякога се случваше селяни от съседните села или хора от град Компиеен да приближат оградата повече, отколкото бе допустимо. Тъй като руините се намираха в земите на замъка Буланкур, пазачите стреляха с пушките си по всички нарушители. Онези, които успяваха да се измъкнат живи, разказваха за зли кучета и ловни пушки, а други така и не се връщаха. Страхът от това място се разпространи надалече и държеше на подобаващо разстояние дори и по-любопитните и решителни люде.

Антоан мислено се поздравяваше, че успя така добре да запази тайната си. Скучните светски събирания, така типични за аристокрацията по тези места, не го привличаха. Той бързо си спечели славата на особняк. В началото, когато се разчу, че един Дьо Вал отново ще живее в Буланкур за постоянно, той бе отрупван с покани от своите съседи. Постепенно тези покани ставаха все по-редки. Семействата, които имаха дъщери за женене, също прекратиха визитите си. Слуховете за странните забавления на неговата компания преляха чашата и скоро той бе напълно пренебрегнат от съседите, които преди се надпреварваха да го канят.

Размишленията на Антоан бяха прекъснати, когато двадесет млади атлети влязоха в залата. На следващия ден те трябваше да изнесат част от представлението. Бяха облечени само в туники и кожени сандали, младите им загорели от слънцето тела лъщяха на светлината на свещите. Те вървяха по двойки от единия край на залата към другия. Покланяха се на присъстващите, усмихваха се и печелеха бурни аплодисменти и одобрителни възгласи от жените; някои от тях бяха придружени с намеци, които предизвикваха у мъжката част на компанията неудържим смях. Една от жените се надигна и бавно, с неуверени стъпки се отправи към групата атлети. Посегна към един русокос младеж и плъзна ръка по гладките му мускули. Пръстите ѝ го опипваха, сякаш беше ездитен кон. Лицето на младия мъж, което поради топлината в залата лъщеше от пот, стана огненочервено. Стоящите наоколо мъже гръмка се смееха и настояваха да отговори подобаващо на интереса на жената, като ѝ покаже достойнствата на своето тяло, за което тя така копнееше. Останалите гости ги подкрепиха с бурни възгласи. Окуражена от вниманието, което бе привлякла, жената плъзна ръце по гърдите на момъка. Закачливо

разроши меките му златни коси. Бе застанала вече съвсем плътно до него. Ръцете ѝ се спуснаха по стройните хълбоци надолу към бедрата. Заобикалящите ги аплодираха все по-вихрено.

Смеейки се, куртизанката дръпна плата от рамото на мъжа. Бялата туника се свлече от него и го остави съвсем гол. Младият атлет гледаше отчаяно към своя господар, който седеше начело на масата с безизразно лице. Състезателите бяха държани седмици наред далеч от всякакви жени, докато се подготвяха физически за утрешния ден. Парфюмът на жената, разголените ѝ гърди и докосването на нейните ръце застрашаваха да взривят самоконтрола на мъжа. Той напразно се съпротивляваше на порива на кръвта си; тялото му реагира на несекващите ласки. „Малкият ми любовник!“ — гукаше жената, притискайки се към него. Подвикванията и смехът станаха оглушителни. Изведнъж се разнесе резкият глас на Антоан и накара останалите да замълчат.

— Достатъчно шеги! — обяви той. — Гладиаторите ми трябва да пестят силите си за утрешните игри. След това ще видим!

Жената отиде на мястото си. Младият мъж покри голотата си с ръце и се присъедини към другарите си.

Докато тичаха през залата, шумът от сандалите им по гладкия дъбов паркет едва се долавяше. Преди да напуснат, те се поклониха на Антоан.

— Къде намираш тези мъже, Антоан? — запита, изпълнен със завист, един млад гост. — В Париж не може да се открият срещу пари такива божествени младежи, независимо за каква цел. Господи, ти си наистина късметлия!

— Не става дума за късмет! — отвърна Антоан. — Не вярвам в случайности. Когато искаш да получиш нещо, за което други полагат напразни усилия, трябва само да използваш правилно мозъка си. Не съм толкова глупав да търся тези гладиатори в Париж. Уредил съм така нещата, че да ми ги изпращат от други страни. Всичко е възможно, когато човек е готов да плати съответната цена. Това би трябвало и ти да го знаеш — каза той, като кимна към тъмнокосата стройна красавица, която, демонстрирайки любовната си всеотдайност, бе увиснала на ръката на младия мъж.

Силен смях последва думите на Антоан; почти всички мъже тук знаеха каква цена иска красивата брюнетка в замяна на своите

прелести. Повечето от присъстващите имаха пари. Бяха синове на аристократи, които по време на революцията бяха напуснали Франция. След реставрацията те отново се сдобиха със старите си права. Луи-Филип здраво седеше на трона; бунтовете срещу предшественика му Шарл X бяха забравени. Един атентат срещу краля миналата година бе предотвратен. С приятелски настроената Англия, управлявана от младата кралица Александрина-Виктория, живееха в мир и приятелство.

Сред познатите на Антоан се ширеше убеждението, че и той е състоятелен млад мъж. Беше известно, че баща му, покойният виконт Жерар дьо Вал бе оставил на сина си своето владение. Разточителното реставриране на замъка Буланкур и неговото обзавеждане показваха, че двадесет и девет годишният наследник не е обръщал внимание на разноските. Замъкът бе обзаведен по-разкошно от кралския дворец в Компьен. Антоан беше натоварил Бовале, Рандон и Роже с изготвянето на някои от най-изящните дърворезби в огромната банкетна зала. Поръча на Льо Дру да проектира витото стълбище, което водеше към галерията над залата. Върху каменните стени, които бяха много големи и поради това преди стояха непокрити, сега висяха гоблени, тъкани на ръка в близкия град Бове. Всеки от тях показваше мотиви, свързани с предците и историята на фамилията Дьо Вал. Платна на майстори като Коро, Търнър и Констабъл украсяваха залите. Замъкът Буланкур не само се бе превърнал в един вид музей, съхраняващ безценни творби на изкуството — самият той бе произведение на изкуството.

— Този Антоан е истински художник! — бе казал някой. — Ако беше роден в друга обществена среда, със сигурност би израснал като голям майстор.

— Мосю виконт! — Настоячивите нотки в гласа на камериера Стефано, който се бе приближил, откъснаха Антоан от размислите му.

— Сега пък какво има? — попита той раздражено.

Мъжът държеше сребърен поднос, върху който лежеше писмо, надписано с ясен почерк и със замах. То бе адресирано не до виконт Дьо Вал, а до господин Дьо Вал. Със смръщени вежди Антоан взе писмото и започна да чете. Докато очите му бягаха по редовете, лицето му полека се издължи, разкривайки обзелото го лошо настроение. Той се надигна ненадейно и с широко разперени ръце помоли гостите си да замълчат.

— Дълбоко съжалявам, приятели, но празникът свърши. Налага се веднага да отпътувате обратно за Париж.

Присъстващите запротестираха:

— Вече е десет часът, драги мой! Ти с ума си ли си? Пътуването до Париж трае пет часа! Конете са уморени! По пътя може да попаднем в ръцете на разбойници. Какво ще стане с утрешното празненство? Не можеш просто така да ни изгониш!

Но лицето на домакина бе станало отново непроницаемо, както обикновено.

— Съжалявам, че ви поставям в затруднение, но трябва да си заминете — каза той спокойно, ала с тон, недопускащ повече никакво възражение. — Повярвайте, че не бих отложил забавленията, ако не беше наистина наложително. Стефано! — обърна се той към камериера и продължи със същия рязък тон: — Нека изкарат веднага каретите пред вратата. Съобщи на прислугата, че след половин час всичко трябва да е опаковано и готово за отпътуване!

Възгласите на протест преминаха постепенно в недоволно мърморене. Гостите на Антоан се надигнаха от масата. Някои, злоупотребили с пиенето, трябваше да бъдат подкрепяни от своите приятели. По двама или по трима, те се насочиха, олюлявайки се, към изхода на залата, докато Антоан остана сам на голямата маса за хранене. Взе писмото, което един куриер бе донесъл от „Отел дьо Франс“ в Компьен. Със стиснати устни зачете още веднъж написаното.

„Скъпи ми Антоан,

С голяма изненада научих от стопанина на хотела, че се намираш понастоящем в замъка Буланкур.

Пристигнах тази вечер заедно със съпруга си, сър Перигрин Уайт, и с неговата дъщеря Шантал. С нас е и твоят природен брат Джон. Не сме очаквали, че ще те срещнем. Нашето намерение беше да посетим гроба на твоя скъп баща. Не съм го посещавала от последното си пребиваване в Компьен преди шест години. По онова време мосю Мужен, адвокатът ми, беше казал, че живееш някъде в Америка и че не знае точния ти адрес. За голяма моя радост установих, че с Буланкур всичко е наред. Ако

знаех къде да ти пиша, отдавна щях да съм го сторила, нали обещах на баща ти да се погрижа за твоето благополучие. За съжаление обстоятелствата направиха това невъзможно, понеже принцеса Дьо Фалоаз, твоята настойница, не ми остави никакъв адрес, когато в годината на смъртта на твоя баща напусна дома си в Лондон и отпътува в неизвестна посока.

Сега, когато научих, че си в непосредствена близост, просто не съм на себе си от радост. Ако нещо не ми попречи, възнамерявам да те посетя утре рано сутринта. Така ще имаме най-сетне възможност да се видим и да споделим един с друг онова, което сме преживели през всичките тези години.

Бъди така добър и ми прати известие по моя куриер.“
С много обич: Морийн

Антоан се облегна с лакти на масата, подпря брадичката си с ръка и се загледа безмълвно в пространството, сам в опушената от догарящите свещи голяма зала.

— Да му се не види! — изруга той тихо и едва удържайки яда си, добави: — По дяволите!

Знаеше много добре, че ругатните са безполезни; налагаше се да приеме жената, която най-много мразеше на този свят — Морийн дьо Вал, и която от известно време се наричаше лейди Уайт. Антоан взе една кана, наля вино в чашата си и я изпи на един дъх. Трябваше да са минали седемнадесет години от момента, когато за последен път погледна в очите своята мащеха, спомняше си Антоан. Тогава бе само на единадесет години, но въпреки това съзнаваше, че тя бе застанала между него и баща му. С проникателния си поглед тя внимателно го наблюдаваше в очакване да направи и най-малката грешка. Винаги намираще някакъв повод да пошушне нещо отвратително за него на баща му. А той, бедният глупак, беше като тесто в ръцете ѝ. Със своята красота, с чара си, с присъщата си упоритост Морийн напълно го бе подчинила. После дойде онази история с глупавото, незначително провинение на Антоан. Беше откраднал от един съученик, тя каза веднага за това на баща му и Антоан бе отстранен от дома, от нейния

дом. Не ѝ се удаде все пак да го изгони окончателно. Родният му дом му принадлежеше по право. Баща му, Жерар дьо Вал, не бе допуснал в своето завещание никакво съмнение в това. Замъкът Буланкур и принадлежащите му земи трябваше да бъдат предадени изцяло и единствено на него.

Антоан остави празната чаша, взе отново писмото и още веднъж, за трети път, внимателно прочете всеки ред. Спря, когато погледът му попадна на изречението: „... и твоя природен брат Джон...“. Не знаеше нищо за това и не желаше да чува за такъв брат. Можеше да предположи, че мащехата му е била бременна, когато той и принцеса Камий дьо Фалоаз са напуснали Англия. Ако беше така, това означаваше, че баща му е оставил законен наследник, тоест човек, който с пълно право можеше да му оспори титлата виконт Дьо Вал.

„Не и докато аз съм жив — измърмори Антоан мрачно. — Дори и да съм извънбрачно роден, баща ми ме е признал пред бога. Аз съм виконт Дьо Вал и никой друг!“

Той стана припряно. Столът му политна назад и с трясък падна на пода. Стефано веднага влезе в залата.

— Донеси ми незабавно перо и хартия! — заповяда му Антоан. — И кажи на куриера, който донесе писмото, да чака за отговор. Побързай!

Сега, когато вече знаеше какво трябва да направи, той не се страхуваше повече от една среща с Морийн. През целия си живот се беше придържал към девиза, че всяка коварна опасност трябва да се предугажда навреме. Тогава и само тогава човек може да е сигурен в нейното преодоляване.

ВТОРА ГЛАВА

Август 1837

— Погледни, папа! Дърветата тук са по-красиви дори от нашите у дома!

Сър Перигрин Уайт съзерцаваше пленителното младо лице на дъщеря си с бащинска снизходителност. Това дете беше за него самия, а и за всички, докоснати от златните лъчи на щастливия му темперамент, като едно изворче на радост. Никой не можеше да избяга от нейния чар. Изглежда, Шантал умееше да вижда света само от добрата му страна. Нейната възторжена радост от живота и приключенията бяха заразителни за всеки, който се изпречеше на пътя ѝ.

— Гората на Компиен от векове е кралски ловен парк — обади се Морийн, която седеше до него в каретата. — Предлага на ловеца прекрасни възможности да практикува своя спорт, а на бедните дава препитание. През есента тук събират букови жълъди, които пресоват, за да добият олио.

Морийн се наведе през прозореца и извика на личния си прислужник да кара по-бавно. Дори и в този ранен сутрешен час едва се дишаше. Сянката на големите дъбове и буки осигуряваше тъй необходимата прохлада на пътниците, седящи в каретата с четири коня.

Морийн, която и в шестото десетилетие от живота си изглеждаше все така красива, гледаше към своя съпруг и се усмихваше на доведената си дъщеря Шантал. Колко красиво беше детето в тази рокля от бледорозова коприна, чиято голяма като пелерина яка беше обшита с розови панделки и цветчета. Лицето на момичето бе обрामчено от копринено боне, чийто лентички, вързани под брадичката, приличаха на цъфнали розови листенца. Шантал беше на седемнадесет години и по всичко личеше, че ще стане красива жена.

Възпитанието в манастира се оказа подходящо за момичето, Морийн бе убедена в това. Шантал не беше никак лесно дете, мислеше

си тя. От своята майка южнячка беше наследила буен, импулсивен и чувствен характер, а от баща си — вкуса към приключенията. Шантал имаше нужда от строгата дисциплина, която ѝ налагаха монахините.

Морийн насочи поглед към младия мъж, който седеше до момичето. Той тайно беше влюбен в Шантал. Джон, любимото ѝ момче, синът, с когото тя можеше да се гордее, мислеше си Морийн. Външно той приличаше на нея. От починалия си баща беше наследил достоинства на неговия характер — чувство за дълг, искреност, влечение към историята. Джон беше не само страстен спортист, увличаше се също от археология, история, архитектура. Към семейството си изпитваше гореща привързаност. Разбираше се отлично с хората. Изглеждаше твърде млад за своите двадесет години, не много самоуверен, но решителен и донякъде своенравен. Въпреки младостта си не позволяваше на никого да го изблъсква встрани. Само подчертаната му толерантност го възпираше да не бъде прекалено догматичен, когато взимаше решение и твърдо го отстояваше.

Морийн отново се обърна към съпруга си. През последните години косата му се беше прошарила, но той все още изглеждаше чудесно. Въпреки че си спомняше с дълбока обич виконт Дьо Вал, тя съзнаваше, че за Пери е далеч по-добра съпруга. До този момент те бяха във всяко отношение идеална двойка. Пери знаеше как да се отнася към нея. Умееше да я разсее с глас, да я накара да изпитва желание за любов, когато си мислеше, че е вече уморена за подобни лудории. Отнасяше се с търпение, когато тя се държеше неразумно, но никога не позволяваше при някое спречкване да му се налага, дори когато тя имаше право. Бяха не само най-добри приятели, но и силно привързани един към друг дори и сега, след петнадесет години. Морийн му беше толкова благодарна... Благородната му постъпка да я придружи дотук, до Компиен, бе само една от прекрасните страни на неговия внимателен, деликатен характер. Той знаеше колко я тревожи обстоятелството, че никой не полага грижи за гроба на покойния Жерар дьо Вал, особено в годишнината от неговата смърт. Откритието, че синът на Жерар се е върнал във Франция и живее в Буланкур, беше напълно неочаквано и за двамата, и те го приеха само отчасти с радост. Нито тя, нито Пери харесваха странното, винаги сърдито момче, което Жерар един ден беше довел със себе си в Англия, когато то беше още на пет години. Морийн беше опитала да се грижи майчински за

Антоан не само защото беше син на Жерар; тя се противопоставяше на всякакво предубеждение спрямо момчето. Жерар го беше създал с едно селско момиче в своите имения във Франция. По времето, когато го доведе в Англия, Джон още не беше роден, а Жерар копнееше за потомство и наследник. Той боготвореше детето, отгатваше в очите му всяко желание, за да го изпълни незабавно, и Морийн напразно го предупреждаваше, че е необходима строга дисциплина, за да бъде преодоляна очертаващата се липса на всякакви задръжки у момчето. Тя изпита облекчение, когато Жерар се реши да го даде под покровителството на една дама във Франция. Съжеляваше само, че той избра за тази цел принцеса Дьо Фалоаз. Принцесата бе известна с влечението си към момчета, слух, на който Жерар отказваше да повярва. Той настоя да изпрати Антоан при нея. Дори и след раждането на сина им Джон, съпругът ѝ редовно посещаваше детето до самата си смърт. Морийн не видя повече Антоан, след като той напусна тяхната къща.

Като че ли отгатнала мислите на Морийн, Шантал леко се наведе и сложи нежно ръка на рамото ѝ.

— Мамо, разкажи ми повече за човека, с когото след малко ще се срещнем. Откакто чух, че ще видим несъщия брат на Джон, съм обхваната от любопитство, което самият Джон не иска да удовлетвори!

— Защото за този французин зная толкова малко, колкото и ти — каза тихо Джон. — Бях едва на три години, когато той напусна Англия. Оттогава не съм го срещал, понеже той живееше при настойницата си, а не с нас.

— Малко може да се каже за него — намеси се Пери. Гласът му звучеше по-меко, когато разговаряше със своето семейство. — Когато вашата майка и аз видяхме Антоан за последен път, той беше много красиво дете и приличаше на дядо си по бащина линия. Мисля, че има тъмните очи на баща си. Спомням си добре, че беше момче със забележителна външност, но възпитано много зле.

— Като тебе, Шантал! — каза Джон. — Никой не може да ти откаже на някой каприз.

Забележката на Джон не я разсърди, напротив, тя се разсмя от сърце.

— Дори мама и татко да ме глежат понякога, същото не може да се каже за манастира — отвърна тя и добави с въздишка: — Колкото и

да обичах монахините, задето се отнасяха така добре с мен, все пак се радвам от сърце, че вече се свърши с вечното „прави това, не прави онова“. Не е ли вълнуващо, Джон! Още през първото си пътуване в чужбина да бъда гостенка на един френски виконт. Звучи много по-интересно от английски виконт.

— Не вярвам, че Антоан може да претендира за тази титла — прекъсна я Морийн. — Доколкото зная, един извънбрачен син според законите на Франция не може да наследи титлата на своя баща. Това означава, че Антоан няма право да се нарича виконт. Благородническата титла принадлежи на Джон.

На лицето на Джон се изписа не по-малко изумление, отколкото на лицето на Шантал.

— За първи път го чувам, мамо! — каза той. — Никога не си ми говорила за това. Винаги съм смятал, че след смъртта на виконт Дьо Вал титлата наследява най-възрастният му син.

Сега и Пери се намеси в разговора.

— Ние не сме абсолютно сигурни, че имаш неоспоримо право върху титлата, Джон. Както знаеш, баща ти почина съвсем неочаквано. Изглежда, че не е оставил завещание. Вероятно документите, които удостоверяват раждането и по-късното признаване на Антоан от неговия баща, се намират в замъка Буланкур. Старателното му претърсване обаче, както и това на семейната къща в Англия не дадоха никакъв резултат.

— Аз съм убедена, че Жерар не е носил със себе си документи обратно в Англия — каза Морийн на Джон, — но това не е толкова важно. Той искаше да направи Антоан свой наследник не защото обичаше теб по-малко, а понеже той е първороден син. Титлата обаче не би могъл да му предаде. Като извънбрачно дете той ще може да получи само една шеста от наследството. Тъй като знаех колко много Жерар държеше Антоан да живее в Буланкур и да управлява имотите на фамилията Дьо Вал, сметнах за необходимо да пиша на адвокатата си, че ти по всяка вероятност никога няма да оспорваш претенциите на Антоан към Буланкур, ако той желае да се настани и да живее там.

— По онова време ти беше прекалено млад, за да можем да потърсим и твоето мнение по този въпрос — добави Пери.

— Разбира се, нямах никакво намерение да накърнявам законните ти права над имението Буланкур — продължи Морийн. —

Не беше и възможно да го направя. Но знаех, че при навършване на пълнолетие ти ще бъдеш един изключително богат млад мъж. Твоят дядо ти е оставил цялото си състояние, Джон. То е много голямо, понеже към него принадлежат и непрекъснато увеличаващите стойността си имоти в Йоркшир в Лондон. Бях убедена, че след години ще се присъединиш към решението ми, за да не остане твоят несъщ брат без всякакви средства.

— Ти наистина ме познаваш добре, майко! — отговори Джон без всякакво двоумение. — Дори само от обстоятелствата около раждането му брат ми вече е бил твърде оцетен. Нека живее спокойно в дома на своя баща. Но не е ли все пак неправилно да носи титлата виконт, когато нито законът, нито аз самият мога да му я прехвърля?

— Съгласна съм с това — подкрепи го Морийн. — Ще говоря с Антоан по този въпрос. Вероятно селяните го считат за виконт по право, въпреки че Антоан едва ли държи на това. Скоро ще разберем...

С широко отворени очи Шантал гледаше ту майка си, ту Джон, докато пред нея се разкриваха тези смайващи подробности от миналото.

— Да предположим, че нямаше никакво друго състояние, Джон, и решиш да претендираш за имението на Дьо Вал, та ти не можеш да живееш във Франция, твоята родина е Англия!

— Тъй като още не съм видял Буланкур, не мога да кажа дали бих живял там или не — отвърна Джон с тих, сериозен глас. — А както знаеш, Шантал, всъщност аз съм наполовина французин. Ако Буланкур е толкова красив, колкото мама го описва, с удоволствие бих намерил тук, във Франция, своята втора родина.

— Сега мога да кажа, че се радвам, заедно това имение принадлежи на несъщия ти брат — каза Шантал. — Не бих била щастлива, ако ти живееше далеч от нас, Джон. Въобще не си представям нашия дом без теб!

Лицето на Джон грейна.

— Не допускаш сериозно, че искам да живея сам във Франция, нали, глупава кокошчице? — каза той. — Ако реша да се нанесе в Буланкур, ще се наложи да ме придружиш като моя икономка.

Шантал се засмя.

— До женитбата си ти ще се нуждаеш от жена, която да ти води домакинството. Едва когато Джулия ти стане съпруга, ще престанеш

да използваш горката си сестра за придружителка.

Лицето на Джон почервения. Очите му заискриха.

— Не зная колко пъти да ти повтарям, Шантал, но нямам ни най-малкото намерение да се женя за мис Джулия, дори и да е твоята най-добра приятелка. Нито на нея, нито на теб мога да доставя това удоволствие — каза той сърдито.

Джон с нетърпение чакаше деня, в които родителите на Шантал щяха да я признаят за достатъчно зряла, за да може да ѝ каже, че тя съвсем не е неговата малка сестричка, а извънбрачна дъщеря на втория му баща. Тогава и само тогава той щеше да ѝ разкрие, че нищо не може да попречи на тяхната женитба и че биха могли да живеят заедно до края на живота си. Това бе тайното желание на Джон. Той не можеше да си представи да обича и да се ожени за друго момиче.

Шантал изглеждаше сломена.

— Зная, че Джулия е едва на шестнадесет години — въздъхна тя. — Но вече е много красива и с всеки изминал ден все повече се разхубавява. Нали така, мамо? Освен това тя е много благоразположена към теб, Джон. Би могла един ден да ти стане любяща съпруга!

— Може би Джон именно затова се интересува толкова малко от твоята млада приятелка — отбеляза Пери с разбиране. — Един мъж обича да полоува малко, преди да повали дивеча.

Той погледна към Морийн и двамата се усмигнаха. Те си спомниха колко години трябваше да минат, преди Пери да хване своя дивеч. Когато той срещна Морийн за първи път преди тридесет години, тя отхвърли предложението му за женитба, въпреки че беше вдовица. По онова време тя живееше с непоколебимата вяра, че Жерар дьо Вал е жив, въпреки че той беше изчезнал в обхванатата от водовъртежа на войната Европа. Пери бе почти съкрушен, когато убеждението на Морийн се оказа вярно и тя се омъжи за неговия съперник след завръщането му от Русия. Девет години трябваше да минат, за да може да се ожени за Морийн една година след трагичната смърт на Жерар при злополука.

Тази история Шантал обичаше най-много от всички разкази на своя баща. Никога не се уморяваше да слуша, когато Пери разказваше как се върнал в Англия и Морийн била най-сетне свободна да се омъжи за него. Звучеше като истинска приказка, в края на която

влюбените най-после се намират. Имаше моменти, когато и Морийн признаваше на Пери, че животът ѝ с него ѝ изглежда като вълшебна приказка, толкова щастлива беше. Що се отнасяше до чувствата ѝ към дъщерята на Пери, тя трябваше да си признае, че постепенно беше започнала да изпитва по-голяма привързаност към нея, отколкото към Тамариск, родната си дъщеря. На подобни признания Пери реагираше винаги с усмивка.

— Ти и Тамариск сте прекалено еднакви, за да можете да живеете дълго време заедно под един покрив — казваше Пери.

Колкото повече опознаваше Тамариск, толкова по-сърдечни чувства изпитваше той към дъщерята на Морийн. Дори раждането на любимото му дете Шантал не ги промени. А дъщеря му беше за него източник на постоянна радост. Растеше тъй прелестна, като фигурка от майсенски порцелан. Гласът ѝ беше звънлив и музикален. Нейните маниери, чувствата ѝ разкриваха вроден финес и изисканост. Когато се смееше или пееше, от нея струеше огненият ѝ южняшки темперамент. Колко много харесваше той тези нейни качества! Шантал още не знаеше, че му е извънбрачно дете, тя вярваше, че Морийн е нейна родна майка. Не подозираше нищо за младата неаполитанка, която се беше грижила за ранения ѝ баща край хълмовете на Потенца. Тази история Пери щеше да ѝ разкаже едва когато тя станеше зрял човек. Дотогава Морийн и Пери считаха за правилно да я държат настрана от немного приятните страни на битието.

Някой ден Пери сигурно щеше да ѝ разкаже и за своето безрадостно детство. В онези години той бе принуден да краде, за да преживяват двамата с майка му, която беше заклеймена и дамгосана като вещица. Сигурно след време щеше да разкаже на дъщеря си и за периода, когато се подвизаваше като разбойник по пътищата на име Гидиън Морис, за главата на когото бе определена награда. Различните му начинания го бяха направили с течение на времето достатъчно богат, за да може като джентълмен да заеме достойно място в обществото под името сър Перигрин Уайт. Вглеждайки се в невинното лице на дъщеря си, Пери усещаше, че не е дошло още време за подобни разкрития.

— Нека я оставим още няколко години да се порадва на безгрижно детство — настояваше той пред Морийн. Детето беше познало досега само обич и дружелюбие, то нямаше представа за

царящото по света зло. Шантал дори не подозираше, че съществуват хора като Антоан дьо Вал — красиви като ангели, но зли и покварени. Дано Бог отреди, мислеше си Пери, Шантал да се ожени един ден за порядъчно, добро и любвеобилно момче като Джон. Да не ѝ се налага дори да поглежда към бездната, в която толкова много хора са пропаднали.

Пери и Морийн не предполагаха, че Шантал знае вече за съществуването на Антоан дьо Вал. Елзи, камериерката на Тамариск, не беше могла да сдържи своята лекомислена бърливост. Тя беше разказала на Шантал как бащата на Джон пристигнал една вечер към края на януари, по време на снежна буря. Със себе си водел очарователно русо момче, което представил на прислугата като дете от първия си брак с една италианка.

— Този малък французин бе всичко друго, но не и ангелчето, за което човек можеше да го помисли. Да пази Бог! — подчерта Елзи своето отношение. — Нито майка ти, нито гувернантката на лейди Тамариск или който и да е друг можеха да се справят с него. Въпреки това виконтът не виждаше нищо лошо в това момче. То бе обаче истински малък сатана. Всички си отдъхнахме, когато постъпи в интерната.

За по-нататъшния живот на Антоан Шантал не можа да научи нищо повече. Елзи не знаеше какво е станало с него. Джон също, изглежда, нямаше представа, както и тя самата.

Ето че позагълхналото ѝ любопитство сега отново беше разбудено. След малко тя щеше да застане пред онова момче, вече млад мъж, несъщия брат на Джон. „Не след дълго ще мога да узная дали той е поне наполовина толкова красив и така зъл, колкото Елзи ми го описваше“, мислеше си Шантал.

Високите сенчести дървета, под които каретата пътуваше, постепенно се разрешиха. Скоро щяха да пристигнат в имението на семейство Дьо Вал. Шантал радостно извика, когато пред нея за пръв път се откри великолепният замък Буланкур.

— Майко, погледни колко е красиво!

Строителството на замъка започнало още през тринадесетото столетие. Той беше изграден на възвишение, за да могат неговите обитатели навреме да откриват приближаващите врагове. Сградата беше заобиколена от дълбок защитен ров. Стръмните каменни зидове

блестяха златисти под бледото утринно слънце. Водата в защитния ров искреше на светлината на настъпващия ден. Когато приближиха, Шантал видя жълти, бели и розови водни лилии да плуват по повърхността.

— Това е по-скоро крепост, отколкото замък — коментираше Джон. Неговите школувани в тънкостите на архитектурата очи оценяваха достойнствата на величествената постройка. — Нямах представа, че Буланкур е толкова голям.

— Аз също — призна си Морийн. — След последното ми пребиваване тук са направени множество големи пристройки. Колко са красиви градините!

Кръглите лехи, гъсто засадени с мушкато, невен и бегония, изглеждаха като малки островчета сред море от добре поддържани, ниско окосени поляни. Те създаваха великолепно впечатление на фона на обраслите с дива лоза зидове и на венеца от буки, дъбове и кестени наоколо. Омагьосани, посетителите не можеха да откъснат поглед от тази красота.

Едновременно горд и развеселен, Пери наблюдаваше пламналото лице на дъщеря си, докато каретата трополеше по големия дървен мост. Пред малката портиерска къщичка един прислужник ги спря. Явно ги очакваха, защото веднага ги пуснаха, щом си казаха имената. Мъжът им посочи тесен път, покрит с калдъръм, който минаваше под една каменна арка и водеше нагоре към замъка.

Шантал се наведе през прозореца на каретата. С блеснали очи тя наблюдаваше усърдното шетане на прислугата из двора. Един коняр тъкмо изкарваше буен жребец от обора. Млади прислужнички пълнеха железни ведра от помпи със странната форма на змийски глави. От техните уста в съдовете се лееше вода с малко ръждив оттенък. Една перачка им се поклони, въпреки огромния кош с току-що изгладено пране, който носеше на главата си. Две момчета в зелени престилки, които метяха прашната, нагорещена калдъръмена настилка, спряха своята работа и се подпряха на метлите от крушови клони, за да наблюдават каретата, която Дикън тъкмо спираше. Голямата дъбова врата се разтвори тутакси и един прислужник в ливрея забърза към тях. Шантал се приведе към ухото на Джон и му пошушна злорадо:

— Ако се съди по изражението му, този човек не е много впечатлен от нашата карета.

— Не ме интересува неговото мнение — отвърна Джон. — Досега не бях виждал толкова грозно и отблъскващо лице!

Но Шантал вече не го чуваше. Когато понечи да слезе след майка си от каретата, погледът ѝ попадна на висок, строен млад мъж, който с широко разтворени ръце се спускаше надолу по стълбите. Безупречно облечен в тъмносин редингот и тесни панталони, той се поклони изцяло пред тях.

— Добре дошли в Буланкур — поздрави той с едва забележим френски акцент.

Подаде ръка на Шантал да слезе от каретата. Когато тя му се поклони, неговото красиво, сериозно лице се озари ненадейно от усмивка, тъй пленителна, че Шантал усети как сърцето ѝ замира.

— Вие сте повече от добре дошла, мадмоазел! — приветства я той, подавайки ѝ отново ръката си — изящна и отрупана с пръстени. Шантал го погледна право в очите, които ѝ се сториха по-черни от всичко, което бе виждала. Те се открояваха върху неговото бледо, слабо лице с орлов нос и фино очертани устни.

Шантал потисна порива да се обърне към майка си и да я попита защо никой не я бе подготвил за изключителната красота на техния домакин. Лицето му с тези леко очертани скули ѝ напомняше едно изображение на архангел Гавраил в манастирското училище. Възхищението ѝ от младия мъж беше безгранично. Но не по-малко очарован беше Антоан дьо Вал, когато видя тъмноокото момиче със златиста кожа, което, свенливо усмихнато, стоеше пред него със светнало лице.

ТРЕТА ГЛАВА

Август 1837

Докато се ръкуваше с Пери и с Джон, Антоан обръщаше незабелязано очи назад към дъщерята на сър Перигрин. Кой би предположил, че някогашното конте може да даде живот на такава приказно красива дъщеря. Антоан беше омаян от леко поруменялото ѝ лице, докато ѝ подаваше ръка да се изправи от дълбокия поклон. Жените, които познаваше, отдавна не се изчервяваха. Те едва ли някога са били така по момичешки женствени, мислеше си той начумерено. А селските девойки — техните лица бяха така загорели от слънцето и вятъра, че свенливостта им не би се забелязала.

— Не ви ли придружава прислуга, мадам? — попита той Морийн. — Никакви камериерки, никакъв камердинер?

Морийн го погледна изненадано.

— За един ден не ни е необходима прислуга — отвърна тя.

— Но моля ви — каза Антоан, преминавайки, без да ще, на френски. — Не е ли моят дом достатъчно голям, за да ви подслони? Или не отговаря на вашия вкус? Съгласете се, че е доста странно членове на семейството да отседнат в хотел, когато Буланкур е на тяхно разположение?

Морийн улови погледа на Пери, не откри в него и следа от съгласие и каза колебливо:

— Не мислех, че поканата за обед означава да се настаним при теб, Антоан. Във всеки случай, намерението ни беше да посетим утре гроба на баща ти и след това да тръгнем обратно за Англия.

— О, мамо, не бихме ли могли да останем по-дълго във Франция? — извика Шантал. — Толкова е хубаво тук и...

— Шшт, дете мое — намеси се внимателно Пери, забелязал светналите очи на дъщеря си и вълнението в гласа ѝ.

— Би било възможно, мисля... — започна Морийн, но Антоан я прекъсна, обръщайки се към Пери:

— В горите тук може да се ловува отлично, сър. Без съмнение и вие също обичате лова! — добави той и погледна към Джон. — Ако останете за няколко дни, бих могъл да уредя утре лов на диви прасета. Моите най-добри коне са на ваше разположение. Вие яздите още, нали, сър Перигрин?

Антоан беше въвел междувременно своите гости в големия салон — една великолепна, висока зала с изящно украсени колони и ниши. Върху боядисаните в бяло стени висяха картини от стари майстори. Шантал, която се интересуваше много от изкуство, ги забеляза веднага и изтича да ги разгледа отблизо. Столовете, които им предложиха, бяха тапицирани с най-фина материя от близкия град Бове. Прислужник в ливрея поднесе вино и прясно приготвена лимонада. Над ръба на кристалната си чаша Шантал поглеждаше въпросително своите родители.

— Решихте ли вече да не потегляме още утре за Англия? — зададе тя своя въпрос, не можейки да сдържа повече нетърпението си.

Морийн се засмя.

— Ние с удоволствие приемаме твоето гостоприемство, Антоан. Зная, че сър Перигрин и Джон с удоволствие ще дойдат на лова, който ти така любезно предложи да организираш. Може би дори ние с Шантал ще се включим за час-два.

С блеснали очи Шантал се обърна към Антоан:

— Моят баща е най-добрият ездач на света! — обяви тя гордо.

— Простете ми самохвалството, мадамозел, но трябва да ви кажа, че аз също минавам за съвършен ездач! — отговори Антоан усмихнато. — Може би ще трябва да премерим сили утре със сър Перигрин, за да можете да определите победителя.

— Вие имате предимствата на младостта си — каза Пери. — На моя страна обаче е опитът на годините.

Морийн долови подсъзнателното съперничество между двамата мъже и бързо се намеси.

— Спомням си как ти за пръв път се срещна с моя съпруг, Антоан. Бяхме заедно с Тамариск на езда в Хайд парк. И двамата бяхме на коне, ти — все още малко несигурен върху седлото на първото си пони. Помниш ли, Пери?

— Как бих могъл да забравя, скъпа моя? — отвърна той, поглеждайки бързо Морийн; един поглед, който не убягна на техния

домакин. Лицето на Антоан почервения от гняв, но чертите му не издадоха неговите чувства. Той също трудно би забравил как болезнено го беше унизил този ден съсър Перигрин.

— По онова време живеех в къщата си на „Харли стрийт“ — продължи Пери. Нямаше намерение да измъчва Антоан, просто разказваше заради Шантал и Джон. — Беше толкова студено, че решихме да прекратим ездата и да се прибираме, за да изпием по един горещ шоколад.

Антоан си спомняше всичко също тъй ясно и отново преживяваше яростта, която го беше обзела, когато съсър Перигрин откри кражбата на златния си часовник. Колко глупаво се бе държал той, Антоан дьо Вал, в онзи ден. Беше току-що пристигнал в Англия и още твърде млад, за да знае, че един джентълмен като съсър Перигрин не прилича на глупците, с които животът го бе срещал до този момент, прекалено мудни и тъпи, за да хванат крадец на местопрестъплението. Антоан прекара първите пет години от живота си във Франция заедно с майка си и дядо си на село. Наблюдаваше как майка му краде стоки от сергиите на пазара в Компьен. Понякога тя откъмкъваше парче кадифе, за да му ушие ново костюмче, друг път игла за яка или помада за косата си. Често крадеше храна, някое и друго лакомство, за което беше усетила, че момчето жадува. Като дъщеря на обеднял селянин тя не можеше да си позволи да купува всички тези неща, които според нея се полагаха на единствения й син. От деня на неговото раждане тя бе убедена, че Антоан заслужава само най-доброто. Та нали един ден той щеше да напусне селския двор и да заживее като истински аристократ.

Колко права беше, мислеше си Антоан мрачно. Нейното твърдо убеждение, че един ден баща му, богатият и могъщ виконт Дьо Вал, ще се върне от фронта и ще вземе при себе си своя извънбрачен син, се бе потвърдило. Съседите, дори собственият му дядо считаха всичко това за празни фантазии. Тя обаче нито за миг не се усъмни в бъдещето на своя син. Да краде си беше за нея в реда на нещата. Беше хитра, но твърде проста, за да предупреди Антоан, че кражбата накърнява честта на един джентълмен. За Антоан не съществуваше пречка да задигне часовника на съсър Перигрин. Той не го открадна от нужда, а само защото непременно искаше да го има. При това дори не помисли, че може да го хванат. За щастие, когато всичко се разкри, съсър Перигрин не

съобщи на баща му, а само здравата го напердаши. Антоан никога нямаше да забрави ударите на онези ръце по задните си части. Времето не беше заличило омразата му към човека, който за пръв път го бе наказал с бой. Може би сега, след толкова години, щеше да успее да му отмъсти, мислеше си той. Съблазняването на красивата малка дъщеря на сър Перигрин можеше да се окаже интересно средство за реванш.

Антоан залагаше на обстоятелството, че Шантал няма никакъв опит. Без съмнение беше още девствена. Нямаше да му е трудно; той умееше да омагьосва жените, когато поискаше. Освен това един флирт можеше да се окаже приятно разнообразие, вместо да скучае със своя мълчалив и сериозен несъщ брат.

Антоан се обърна към Джон:

— Въпреки че имаме един и същ баща, сър, струва ми се, че никак не си приличаме.

— Всички смятаме, че Джон прилича много на майка ни. Не мислите ли, сър? — намеси се живо Шантал.

— Може би! — отвърна Антоан и погледна своята мащеха с неискрено възхищение. Тази жена винаги щеше да привлича погледите на мъжете. Като че ли беше вчера, спомни си той; каква ревност и неприязън изпитваше към нея, защото отнемаше вниманието на неговия баща. Тя беше единственото препятствие между него и изключителната обич на баща му. Към своето най-голямо дете той изпитваше дълбока привързаност.

— Как е Тамариск? — осведоми се любезно Антоан. — Тя обещаваше навремето да стане истинска красавица, доколкото мога да се доверя на спомените си.

— Обещанието вече е реалност! — каза Пери.

— Трябва да дойдете в Лондон и да ни гостувате! — извика Шантал. — Би било чудесно, нали, мамо? — Момичето се усмихваше закачливо. — Не можете да отклоните поканата, нали сега ние сме ваши гости!

Без да знае защо, Джон бе изпитал веднага инстинктивна неприязън към несъщия си брат. Шантал очевидно го харесваше. Джон нямаше никакво желание да остане в замъка като гост на този човек. Ето защо се ядоса на майка си, когато тя нареди на Дикън да замине обратно за Компьен и да доведе прислугата с багажа в Буланкур. Особено го ядоса обаче поведението на Шантал. Според него тя се

държеше детински и направо неразумно. Говореше твърде много и прекалено разпалено. Показваше повече ентузиазъм, отколкото се полагаше на една млада дама. Тъй като рядко се случваше да ѝ е сърдит за нещо, Джон се чувстваше объркан от раздражението си. Реши обаче да се погрижи майка му да смърти Шантал. Тя не бе вече ученичката от манастира, а красива млада жена, притежаваща ослепителната пищност на току-що родена пеперуда. Колко странно, мислеше си Джон, никога досега не съм гледал на Шантал по този начин. Как е възможно едно момиче да се превърне така изведнъж в жена?

Джон не можеше да осъзнае, че Шантал е оценявана и от друг мъж, който тъкмо я наблюдаваше с нескрит интерес. Към това се прибавяше и обстоятелството, че неговият съперник изглеждаше по-добре, имаше шлифованите маниери и увереното държание на зрял мъж. В този момент Антоан се усмихваше очарователно на момичето в отговор на поканата да ги посети в Англия.

— Бих бил очарован! — сподели той, като докосна леко закръглената ръка на Шантал, предизвиквайки най-голям гняв у Джон. Тънките му опипващи пръсти се забавиха за миг при допира с нейната кожа.

В стремежа си да не издаде обхваналата го ревност Джон внезапно обяви:

— Аз заминавам заедно с Дикън обратно за Компьен. — Забелязвайки изумлението на Морийн, той добави: — Някой трябва да уреди сметката; стопанинът на хотела сигурно ще се разтревожи от продължителното ни отсъствие.

— В такъв случай, позволи ми да ти предложа най-добрия си кон, скъпи братко! — предложи Антоан, без да се замисля. — С прислужниците и с целия багаж пътуването в каретата ще бъде твърде неудобно.

Като не намери думи да отклони това толкова любезно и тактично предложение, Джон остави Стефано да го отведе до конюшните на замък, където си избра един от най-красивите коне, които някога бе виждал. Щом скочи върху седлото на великолепната кафява кобила, доброто му настроение мигом се възвърна. Докато се отдалечаваше от Буланкур и препускаше към близката гора, у него се появи усещането, че оставя зад себе си не изключително красивия и

величествен замък, а по-скоро едно място на униинето, на злото. Когато стигна Компиеен обаче, той напълно беше възстановил вътрешното си равновесие. В добро настроение се разплати с хотелиера и почака, докато Дикън и прислугата стягаха багажа за път.

С прекрасната кобила на Антоан беше лесно за Джон да изпревари претоварената карета и да стигне далеч преди нея до гората. Обнадежден и самоуверен, той си мислеше за радостното си детство, прекарано заедно с Шантал. Знаеше, че тя го обича и уважава, макар да беше само с три години по-голям. Единствено привързаността ѝ към баща ѝ бе по-силна и по-нежна. Тези дълготрайни взаимоотношения щяха да му бъдат полезни, когато майка му разреши да разкрие своите чувства на Шантал. Един ден тя щеше да разбере истинската същност на това френско конте Антоан. Нямахше наистина никакви основания да изпитва ревност. Слънцето приятно грееше в гърба му. Отпуснат, той си тананикаше една весела песничка, яздейки под пъстрата сянка на дърветата. Изведнъж му се стори, че долавя стремителното движение на сърна сред гъсталака. В същия миг прогърмяха два изстрела, веднага след това трети и после четвърти... Около минута по-късно от сянката на по-дребните дървета изскочи нещо. Не бе обаче никаква сърна, а едно момче на около десет години. То падна съвсем близо до него и за малко не пострада от копитата на коня.

Трънливите клони бяха изподрали лицето, ръцете и краката на нещастника. Раните силно кървяха. Изпод кръвта и мръсотията Джон можа да види едно силно зачервено лице.

— Помощ! Помощ! — задъхваше се то.

Джон слезе от коня и го завърза за един по-нисък клон. После хвана момчето за ръка.

— Не бой се! — каза той.

Ужасът на момчето беше очевиден, но Джон не разбираше причината. В храсталака се чу силен шум. Уплашен, конят изцвили и в същия момент двама мъже, въоръжени с пушки, изскочиха от гората. Бяха огромни здравеняци. Носеха широки кафяви жакети и панталони от кожа като тези на дървосекачите, които живееха около леса. Брадатите им лица бяха зачервени от тичането. Единият от двамата пристъпи — напред и с небрежен жест свали шапката си. После извика на жаргон:

— Искаме малкия тарикат!

— Малкият тарикат! — повтори Джон остро и сложи ръка върху рамото на преследвания. — Това не е никакъв тарикат, а едно дете!

— Какво търси в гората тогава? — грубо отвърна мъжът. — Дайте ни го тук!

Джон пристъпи напред и каза ядосано:

— Как смееете да ми заповядвате! Навярно не знаете с кого разговаряте!

Очите на мъжа се присвиха.

— Какво ме интересува кой сте. Аз изпълнявам заповедите на моя господар, а той е наредил да стрелям по всеки, който е навлязъл в неговия имот!

Момчето се разплака, хвана се за краката на Джон като човек, чийто живот виси на косъм. Междувременно Джон бе осъзнал сериозността на положението. Щеше да мине поне още половин час, а може би повече, преди Дикън да пристигне. Ако двамата преди това убиеха него и момчето и заровеха труповете им, верният Дикън нямаше да намери и следа от престъплението. В една толкова голяма гора като тази край Компьен няколко човека спокойно можеха да изчезнат. Двамата негодници изглеждаха достатъчно кръвожадни за едно такова престъпление. През ума му мина мисълта, че само трябва да им предаде уплашеното до смърт момче, за да избегне надвисналата над него самия опасност. Такава малодушна постъпка обаче не отговаряше на характера му.

— Господинът, когото току-що споменахте, сигурно е мосю Дьо Вал, нали? — осведоми се Джон със студен, хладнокръвен тон.

— Дори и да е виконтът, какво ви интересува? Предайте момчето или сами ще го вземем.

— Вие може би не знаете какъв съм на вашия господар? — каза Джон, хващайки детето по-здраво. То така трепереше, че тънките му крака едва го държаха. — Аз съм виконт Джон дьо Вал, неговият природен брат! Когато той научи за случая, вие двамата ще бъдете бити с камшик за наказание.

За негово голямо огорчение самоуверените физиономии на мъжете се разтеглиха в присмехулна гримаса:

— Вие сте значи виконт Дьо Вал, изящни господине! — каза единият с нескрит сарказъм. — Това ние би трябвало по-добре да

знаем — допълни той, обръщайки се към своя другар. — Вие за глупци, които не познават собствения си господар, ли ни смятате?

Джон се почувства съкрушен. Както изглеждаше, Антоан наистина си бе присвоил титлата. Ядосан, той отново доби кураж.

— Стига приказки! — извика. — Махнете пушките, иначе ще накарам да ви пребият от бой! Момчето остава тук, при мене.

Мъжете се спогледаха, пообъркани от безстрашието, с което младият англичанин им се противопостави. Мястото не беше част от земите на виконта, въпреки че при подобни обстоятелства това обикновено нямаше никакво значение. Всеки нарушител, който си позволяваше да приближи оградата на римските руини, не трябваше да бъде оставян да се върне у дома си и да разказва какво е видял. Заповедта беше достатъчно ясна. Гласът на този англичанин, изпълнен с авторитет, по някакъв странен начин възпираше двамата мъже да го нападнат.

С пълното съзнание, че неговият собствен живот и този на момчето са в смъртна опасност, Джон обмисляше по-нататъшното си поведение. Човекът, който стоеше по-близо до него, бе висок, едро скроен мъжага с гъста брада и хлътнала челюст. Масивните рамене и здравите мишци подсказваха, че би могъл да смаже някого само с една прегръдка. Неговият съучастник, който не изглеждаше толкова силен, имаше зло, страховито изражение. Дебнещите му очи придаваха на цялата му осанка нещо заплашително. Джон знаеше, че без оръжие няма никакъв шанс срещу двамата, освен ако не ги обезоръжеше по някакъв начин. Почувства, че трепери от вълнение, докато в съзнанието му се очертаваше план за действие. Той предполагаше, че двамата са все пак тъпаци, иначе отдавна да му бяха отнели детето въпреки застъпничеството му. С привидно спокойствие той им каза:

— Изглежда, не сте обърнали внимание, че моите прислужници с целия ми багаж пътуват след мен. Нима допускате, че един гост на Буланкур ще пътува без придружители? Всъщност аз вече чувам каретата...

При тези думи той се обърна и се загледа обратно по пътя, по който бе дошъл. С престорен израз на облекчение, той постави ръце във формата на фуния пред устата си и извика:

— Еее-хей, Дикън, насам!...

Така добре го изигра, че дори и момчето се обърна, както и двамата дървари. В същия момент Джон направи една голяма крачка и изтръгна от стоящия по-близо мъж пушката му. Вдигна оръжието и се прицели в другия.

— Пусни оръжието на земята, иначе ще ви застрелям и двамата!

Повече от страх, отколкото от смелост дърварят не изпускате пушката от ръцете си. Пръстът му потръпна на спусъка и той щеше за малко да стреля, ако в същото време момчето не беше решило, че е дошъл моментът да избяга. То се стрелна към близкия шубрак; тънките му, бързи крака го отнесоха мигом сред буйната растителност. Джон отново използва ситуацията по най-добрия начин. Когато дърварят с готовата за стрелба пушка се обърна, за да се прицели в отдалечаващото се дете, той изтръгна оръжието от ръцете му. Сега и двамата здравеняци се оказаха беззащитни. Въпреки сериозността на ситуацията, Джон не можеше да не се засмее, виждайки изненаданите и объркани лица на своите пленници. Те очевидно не можеха отведнъж да разберат как така бързо обстоятелствата се бяха обърнали срещу тях.

С облекчение Джон чу, този път наистина, приближаващата карета. Само след няколко минути Дикън застана до него. С две-три думи Джон му съобщи за станалото и му нареди да вземе дебело въже от каретата и да завърже с него двамата мъже за някое дърво.

— Така ще можете по-добре да беснеете, докато аз стигна до замъка и разкажа на брат си за вашето нагло поведение — рече им Джон. — Надявам се да ви даде да разберете, макар че се съмнявам наистина да сте негови служители и да изпълнявате заповедите му.

Достигайки Буланкур обаче, Джон не можа веднага да открие Антоан. Когато разказа на Пери и майка си за своето приключение, беше предупреден да говори за събитието с по-голяма тактичност. Ако Антоан дьо Вал като възрастен бе останал такъв, какъвто го познаваха като дете, беше много вероятно наистина да е издал заповед да се стреля по всички, дръзнали да навлязат в неговите земи, дори и по деца. Някога ей така, просто за да минава времето, той измъчваше помладите прислужници, защото знаеше, че от страх да не ги уволнят те няма да му се противопоставят. От такива садистични забавления до малтретиране на деца има само една крачка.

Джон гледеше озадачен майка си.

— Значи ли това, че трябва да отмина с мълчание едно такова поведение? — попита той с недоверие.

— Естествено, не, скъпи мой! — отвърна Морийн. — Но Буланкур принадлежи на Антоан, а онези мъже са негови служители. Не бива да позволяваме авторитетът му да се поставя под въпрос. Твоята намеса до този момент е вече много опасна. Като си помисля само на какъв риск си се изложил!... Много съм обезпокоена.

— Въпреки това право на Джон е да постави този въпрос пред Антоан — намеси се Пери. — В края на краищата той е спасил живота на детето и има пълното основание да попита по чия заповед тези мъже са се решили да вдигнат оръжие срещу един джентълмен.

Когато Джон най-после намери случай да попита несъщия си брат, Антоан беше вече осведомен от камериера Стефано за произшествието. Беше имал време да подготви своя отговор. Той просто отвърна, че ще се заеме със случая. Това бе всичко, което Джон можа да направи, за да се отърси от ужасните си опасения.

— Защо не харесвам сина на Жерар? — въздъхна Морийн, докато Доркас, възрастната камериерка, закопчаваше роклята на своята господарка.

— Разбирам чувствата ти, скъпа — каза Пери. Той кръстоса дългите си крака, обути в тесни панталони, облегна се назад в креслото и загледа с възхищение фигурата на Морийн, нейната тънка талия, която винаги с удоволствие прегръщаше. — И аз трудно го понасям, но трябва да призная, че е станал много представителен мъж.

— Не споря, че изглежда изключително добре — каза Морийн. — Аз просто му нямам доверие, Пери! Защо иска да останем в Буланкур? Тук всички прислужници го наричат виконт. Рано или късно ще му се наложи да обсъди с мен спорния въпрос. Не мога да си представя, че държи много на този разговор.

Пери смръщи вежди. Челото му се набръчка още повече.

— Признавам, че и аз се чудя на това! — съгласи се той с Морийн. — Антоан би трябвало да знае, че нито френското, нито английското право допускат едно извънбрачно дете да наследи благородническа титла. Титлата виконт принадлежи без съмнение на Джон.

Морийн взе едно колие от смарагди, което Доркас ѝ подаваше, и го сложи на шията си. Скъпоценните камъни отиваха чудесно на

дълбоко изрязаната ѝ рокля с набрани ръкави и изящна златна бродерия върху нежната зелена коприна.

— Загрижена съм за Джон — каза тя. — Днес той се държа съвсем различно от друг път — като непохватен ученик на гости през ваканцията. Той е на деветнадесет години и е добре запознат с нормите на етикета. Въпреки това днес следобед не пророни дума, нито направи опит да се включи в разговора. Може би крие от нас някаква своя болка, нещо тайно го измъчва?...

Пери се засмя.

— Дълбоко се съмнявам в това, скъпа моя. Той просто не харесва начина, по който Антоан се опитва да оплете моята хубава малка дъщеря.

Морийн се обърна и се втренчи в Пери. Наблюдавайки внимателно лицето му, тя се опитваше да разбере сериозно ли говори. След като се увери, че е така, тя освободи Доркас. Още щом камериерката напусна стаята, Морийн каза разпалено:

— Да не би да твърдиш, че Джон изпитва ревност! Та Шантал е негова сестра! Той не би могъл да очаква, че едно толкова красиво младо момиче ще бъде пренебрегвано от мъжете!

Пери въздъхна.

— Мисля, че дойде време всички ние да погледнем истината в очите, Морийн! Джон не е брат на Шантал и тя не е негова сестра. Те са свързани само покрай нашата женитба, това е всичко. Ако един ден двамата решат да се оженят, аз няма да имам нищо против.

На лицето на Морийн се бе изписало огромно изумление.

— Каква абсурдна представа за нещата имаш, Пери! — каза тя. — Аз не бих допуснала подобна мисъл! Дали са роднини или не, те са израснали заедно като брат и сестра. — В погледа ѝ се долавяше несигурност. — Знаеш, че обичам Шантал като своя собствена дъщеря, Пери. Нейната привързаност към Джон винаги е надхвърляла възхищението на по-малката сестра към по-големия брат.

Пери се изправи и нежно прегърна жена си.

— Нямаме основания да се тревожим, любов моя! — каза ѝ с уверен глас. — Ревността, която забелязах в поведението на Джон, може да е израз на инстинкта му за закрила, който той винаги е проявявал спрямо Шантал. Не бива да се измъчваме за неща, които сигурно никога няма да се случат. Вместо това трябва да вземем

предвид възможността красивият Антоан да завърти главата на малката невинна Шантал. За нея, разбира се, е приятно и ново преживяване да ѝ се възхищават така открито. Този млад човек сигурно ѝ прави впечатление със своя богат опит, с любезността си. Без съмнение е поласкана от обстоятелството, че един мъж на неговата възраст се интересува от нея. Той трябва да е с над десет години по-възрастен.

— Щеше да е по-добре, ако характерът му беше така безупречен, както външността му — отбеляза Морийн.

— Нека оставим чувствата на Шантал засега настрана. Трябва по-напред да се уточним как ще постъпим спрямо Антоан по въпроса за благородническата титла на семейство Дьо Вал — каза Пери.

— Нека да обсъдим проблема със самия него — предложи Морийн. — За мен би било по-добре Джон да не присъства на този разговор. Ще го помоля след вечеря да излезе с Шантал на разходка в парка.

Вечерята се проточи, но Джон беше много доволен, че ще може да отнеме Шантал от вниманието на Антоан, изпълнявайки молбата на майка си. Двата вървяха по постланата с каменни плочи алея към лехите с рози. Джон реши да я предупреди, да ѝ обясни колко опасно е да се държи така мило с непознати мъже.

— Сигурен съм, че не го правиш с цел да кокетираш — каза той с едва доловим укор. — Въпреки това и най-невинният флирт с Антоан би могъл да създаде недоразумения.

В тъмните очи на Шантал веднага се появи изненада и загриженост. Джон много рядко ѝ отправяше укори. Тя беше още по-наранена, понеже не разбираше с какво е предизвикала неговото неодобрение.

— Съжалявам, ако с моето поведение съм събудила гнева ти — каза тя, видимо дълбоко разкаяна. — Но наистина, скъпи Джон, не мога да разбера защо ме обвиняваш, че флиртувам. Може би говорих повече от необходимото на масата? Мама винаги е казвала, че съм непоправима бърбровка.

Джон гледеше доверчивото младо личице с изписания на него въпрос и си помисли съкрушен, че би трябвало да си прехапе езика и да остави Морийн да обясни на Шантал тези неща. На Джон, разбира се, му беше ясно, че като се смееше на шегите на Антоан и

флиртуваше с него, Шантал не предполагаше колко много го окуражава.

— Може би просто малко си се поувлякла — каза ѝ той и обгърна раменете ѝ с ръка, както често бе правил по време на тяхното детство, когато след някое скарване отново настъпваше мир. Притегли я нежно към себе си, а тя сложи глава на рамото му.

Шантал се успокои, доволна, че той не ѝ е сериозно сърдит.

— Вероятно страхът ми от твоето приятелско отношение към Антоан се дължи на недоверието, което изпитвам към него — каза Джон непредпазливо.

Той почувства как тя се вцепени и повдигна глава от рамото му.

— Ти не мислиш сериозно, че той би допуснал нещо да се случи на онова дете, нали, Джон? — попита Шантал.

Въпреки че се възхищаваше от начина, по който Джон се беше застъпил и бе спасил момчето, тя беше убедена, че той се е намесил, без да е наистина необходимо. Когато баща ѝ по-рано вечерта ѝ съобщи за произшествието и похвали Джон за неговата находчивост и смелост, първата ѝ мисъл бе, че нейният скъп Джон е могъл да бъде убит при това стълкновение. От една страна, тя беше изпълнена с възхищение от себеотрицанието, с което той беше рискувал собствения си живот, но същевременно се съмняваше, че двамата дървари са действали по нареждане на Антоан. А мислейки си за самия Антоан, Шантал не се сдържа и попита брат си:

— Как е възможно да не харесваш един толкова весел и дружелюбен брат? — попита тя. — Никой не би ни посрещнал погостоприемно, с такова уважение и почит.

Джон трябваше да направи усилие, за да не повтори мнението си още веднъж. Той бе убеден, че дърварите преследваха момчето, за да го убият, и действаша по нареждане на Антоан, Доказателства за това обаче нямаше и Шантал лесно би могла да го обвини в предубеденост. Та той съдеше един човек, водейки се единствено от инстинкта си.

— Ние знаем толкова малко за моя брат — каза Джон. — Мисля, че мама никога не е изпитвала привързаност към Антоан, но за това не бива да бъда упреквана. Тамариск ми е разказвала, че по онова време, когато още е тичал по къси панталонки, Антоан е бил непоносимо дете, ужасно разглежено от баща си.

Шантал въздъхна.

— Разбираемо е защо мама е била въздържана в чувствата си. Той просто ѝ е отнемал вниманието на съпруга ѝ — размишляваше тя на глас. — Но това е било преди двадесет години, Джон! С течение на времето детето се е превърнало в един изключително приятен мъж. Аз лично намирам виконта очарователен. Сигурна съм, че и други хора мислят така.

Джон мълчеше. Със загрижен поглед той се взираше в Шантал. Потръпвайки леко, съзря в златистия отенък на кожата, в блясъка на тъмните ѝ очи южняшката кръв на нейната майка. Как ярко се проявяваха тези черти в моментите, когато Шантал се смееше или се гневеше! Младежкото ѝ, девствено тяло издаваше спящата у нея пламенна чувственост.

— В едно нещо можеш да бъдеш сигурна, Шантал — каза Джон по-остро. — Антоан не е виконт. Той няма никакво право на тази титла. Тя принадлежи единствено на мен.

За негова изненада Шантал избухна във весел, звънлив смях.

— Това значи е причината за твоето лошо отношение спрямо Антоан! — извика тя, после с малко по-сериозен тон добави: — Що се отнася до благородническата титла, мога да разбера чувствата ти, тъй като се основават на истината.

— Прислужниците, дърварите, стопанинът на хотела — всички се обръщат към моя брат с титлата виконт — измърмори Джон.

— Може би го считат за истинския виконт, понеже живее в Буланкур. В мое присъствие той не се е представял по този начин.

— Навсякъде може да се види гербът на баща ми! — продължи Джон. — Сребърните подноси, спалното бельо, дори хартията за писма са украсени с него.

Шантал прехапа устни, за да не се засмее отново.

— Ти правиш от мухата слон! — смърри го тя. — Естествено, че гербът на баща ти ще е навсякъде. Буланкур е бил негов роден дом. Замъкът и сега е на Дьо Вал.

Джон откъсна една от дългостеблените бледожълти рози в края на алеята, която водеше към слънчевия часовник. Махна бодлите от цветето и го поднесе на Шантал. Цветът беше окъпан от вечерната роса. Шантал ахна от радост и зарови нос в цветните листенца.

— Тук, в Буланкур, всичко е така красиво — каза тя. — Защо да си разваляме прекарването с твоите подозрения и лошо настроение.

— Моля за извинение, ако съм скучен! — отвърна Джон. — Трябва да знаеш, че не съм единственият, който няма доверие на симпатичния Антоан. Точно в този момент мама разговаря с него във връзка със завещанието на баща ми. Затова ме помоли да те доведе в парка. Настояваше да обсъди този проблем с него насаме.

— Надявам се всичко да се уреди по най-добрия начин — каза Шантал загрижено. — Чаках удобен момент да ти кажа колко се възхищавам на смелото ти държание днес следобед, Джон! Татко ми каза, че нищо добро не е очаквало онова момче, ако ти не си се бил застъпил така самоотвержено за него.

Настроението на Джон започна да се подобрява. Ласкателството на Шантал го успокои. Докато бавно продължаваха да вървят нататък, той беше обхванат от нейния оптимизъм. Надяваше се, че Пери и майка му са уредили междуременно спорния въпрос за благородническата титла.

Зад стените на замъка обаче нещата не вървяха толкова добре. Антоан стоеше с гръб към камината. С непроницаем поглед той наблюдаваше мащехата си и Пери, седнали в красивите кресла срещу него. Чертите на Морийн издаваха неприкрит гняв. Лицето на съпруга ѝ беше безизразно. Антоан си мислеше, че и неговите чувства са добре прикрити, но малките червени петна по високите му скули издаваха на онзи, който добре го познаваше, че само с изключително самообладание успява да прикрие вълнението си. Говореше спокойно, но гласът му въпреки учтивия тон бе леденостуден.

— С риск да стана досаден, мадам, ще повторя, че във всяко отношение съм наследник на баща си и имам съответните доказателства за това. Освен това не мога да допусна предсмъртната му воля относно моите права да бъде оспорвана от вас.

Очите на Морийн блеснаха гневно.

— Аз също повтарям, че всичко това засяга сериозно и нас — каза тя, застрашително повишавайки тон. — Синът ми Джон още не е пълнолетен. Като негова настойница аз съм длъжна да защитавам интересите му. Освен това ти пренебрегваш едно много важно обстоятелство, Антоан. Аз бях женена за твоя баща и съм длъжна и пред неговата памет да се погрижа желанията му да бъдат изпълнени.

Тук Пери се намеси за пръв път. Той се изправи и застана зад Морийн. Сложи успокоително ръце върху раменете ѝ и се обърна към

Антоан:

— Ако вашият начин на действие е в съгласие със закона, сър, то бъдете така любезен да представите на съпругата ми доказателства. Твърдите, че разполагате с такива. Ще бъде въпрос на минути да донесете тук въпросния документ, което едва ли би ви затруднило. Защо да помрачаваме иначе толкова приятната семейна среща?

Антоан изгледа продължително мъжа, когото така много мразеше. Претегли наум доколко опасно беше да го направи свой неприятел и постепенно се успокои. Беше си спомнил, че няма защо да се страхува от сър Перигрин, колкото и влиятелен и несломим да изглеждаше той. Знаеше достатъчно за него, за да постави живота му в опасност. Само трябваше да предаде известна информация на властите. Той сигурно беше един от малцината, които знаеха истинското име на съпруга на Морийн, познаваха миналото му на разбойник по пътищата. Антоан прикри под свъсените си вежди задоволството, че притежава такъв силен коз; все още нямаше намерение да го използва. Очевидно неговата мащеха и Пери бяха забравили, че той знае всичко за онзи период от техния живот.

Привидно спокоен, Антоан направи един малък поклон пред Морийн.

— Както изглежда, вие желаете, мадам, да ме принудите да говоря за неща, които иначе бих отминал, без да ги споменавам — каза той с въздишка. — Въпреки нежеланието ми, ще се наложи да чуете някои обстоятелства, от които със сигурност ще ви заболи. Съжалявам!

Морийн го слушаше, намръщила вежди. Изпълненият със съчувствие тон на Антоан не ѝ бе убягнал. Тя гордо вдигна глава:

— След като чух предупрежденията ти — каза остро тя, — моля те да продължиш! — Особено чувство на щастие я обхвана, когато усети върху раменете си успокояващите ръце на Пери.

Антоан прокара пръсти по пепеляворусата си къдрава коса и въздъхна многозначително.

— Направо казано, мадам, поех титлата на моя баща, понеже единствен имам право на нея — каза той. — Както изглежда, вие не знаете, че той се е оженил за моята майка в деня, в който е разбрал, че тя е бременна. Естествено, не е бил длъжен да го стори. Направил го е само за да узакони така дълго чакания от него син. Не бих си позволил да го съдя сега, толкова години след смъртта му, но ще призная, че не е

постъпил честно спрямо вас, щом не ви е съобщил за тази своя женитба, когато по-късно отново сте се срещнали. Каква зла участ! Вие сте била най-сетне свободна да се омъжите за него, а той не е бил вече в състояние да ви направи своя съпруга. Липсвала му е смелост да ви открие истината и е предпочел риска да сключи двоен брак. Разчитал е, че никой никога не ще узнае за бракосъчетанието му с моята майка. Съжалявам, че тъкмо аз се налага да ви запозная с тази ужасна истина. Зная, колко много ще ви натъжи това разкритие.

Морийн закри уста с ръка, като че искаше да сподави вика си. Пери притисна раменете ѝ по-здраво и каза:

— Вие, разбира се, имате доказателства за това.

Очите на Антоан се смееха презрително.

— Аз не разчитам на лъжи, сър — каза той.

— Значи можете да ни представите доказателство? — настоя Пери.

Антоан повдигна рамене.

— Бих могъл, наистина, но въпросните документи се намират на съхранение у моя адвокат. Ще отнеме няколко дни да бъдат донесени тук на ваше разположение. Ще позволите да предположа, мадам, че не бихте поставили под съмнение думата на един виконт.

Морийн прехапа устни. Треперещите ѝ, сгърчени ръце лежаха в скута ѝ. Тя беше напълно объркана. Историята на Антоан звучеше твърде достоверно. Тя премисляше трескаво отминалите събития. Ясно си спомняше изумлението на Жерар, когато научи, че има син. Дали не я е залъгвал?... Същия ден Бланш Мерлин дойде в Буланкур, за да настоява синът ѝ да бъде признат от баща си. Никога не се бе усъмнила в изненадата и радостта на Жерар, когато той за първи път видя своя син. Това не би могло да бъде игра, както и настойчивото желание на селянката да осигури правата на детето си. И сега Морийн не можеше сериозно да се съмнява в искрените чувства на Жерар.

— Аз не вярвам, че Жерар се е оженил за твоята майка — беше единственото, което тя можа да каже.

Антоан отново повдигна рамене.

— Аз също бях изненадан, мадам! — отвърна той студено. — Ясно ви предупредих, че тази новина ще бъде удар за вас. Веднага щом премислите внимателно всичко, няма да ви остане нищо друго, освен да признаете, че имам право.

Лицето на Антоан не подсказваше, че той е засегнат от аргументите ѝ.

— Какво друго би направил при тези обстоятелства? — заяви той неумолимо. — Трябва да му е било ясно, че никога няма да се съгласите с ролята на негова любовница. Срещата с майка ми е била инсценирана от него. Убедил я е, че е в неин интерес да се представя за жена, спрямо която е извършена неправда. Срещите с адвоката са били осъществени с единствената цел да осигури достатъчна финансова издръжка за мен и моята майка. С това е успял да я отпрати да живее настрана от Компьен, като по този начин е избягнал една възможна среща между вас.

Морийн застина в мълчание. Започваше да се съмнява в своите разсъждения. Версията на Антоан беше ужасно правдоподобна. Възможно е всичко да се е случило тъкмо така, както той го описа. О, Жерар, мислеше си тя в мълчание, спомняйки си как от детството до зрялата му възраст чувствата му към нея бяха измествали всичко друго — отговорностите към близките му, задълженията към неговите имоти. Как си могъл да ме мамиш така? Антоан дори и по този въпрос имаше обяснение. Жерар наистина знаеше, че тя не би живяла с него като негова любовница; беше му го заявила още преди години. Тъй като я обичаше, той не е искал в никакъв случай да я загуби.

Почти със сълзи на очи тя се обърна към Пери.

— Ела, скъпи. Ние се оттегляме. Утре ще можем отново да говорим по тези въпроси. Тази вечер изслушах достатъчно неприятни неща.

— Съжалявам, мадам — каза Антоан благовъзпитано и пристъпи, за да отвори вратата. — Толкова ми е мъчно, че първата вечер под моя покрив не протече така весело, както бих желал.

Той се поклони формално на Пери, който с едно студено „лека ноц“ отвърна на поклона. За частица от секундата погледите им се срещнаха. По-възрастният мъж сякаш долови в погледа на Антоан скрит триумф. Той се наслаждаваше на всяка минута от този разговор, мислеше си Пери, когато, без да каже нито дума повече, последва Морийн и напусна залата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Август 1837

Те разговаряха до късно през нощта. Главата на Морийн лежеше на рамото на Пери. Ръката му галеше нежно бузите и челото, за да успокои възбудената ѝ душа.

— Дойдох в Компьен, за да почета паметта на Жерар! — даде израз тя на насъбралото се в нея огорчение. — Трябва ли сега, отпътувайки, да го презирам заради неговото притворство?

— Зная, че ще ти е трудно да понесеш това, скъпа — отвърна ѝ Пери нежно. — Но не трябва да мислиш лошо за него. Той наистина беше безукорен мъж. Не е имал никаква друга възможност в това безизходно положение. Вътре в себе си трябва да се е разкъсвал от противоречия между голямата си любов към тебе и задълженията към своето семейство. Сигурен съм, че в тази тъй трудна ситуация е действал по съвест.

— Да, и то в полза на Антоан, а не на мен, Пери! Ако беше достатъчно честен да ме осведоми за женитбата си с Бланш Мерлин, можеше да успее да получи развод. Щяхме да се оженим в съответствие със закона и Джон... — Гласът ѝ секна и след малко тя продължи, хлипайки: — Какво ще стане с Джон, Пери? Нали разбираш, че при тези обстоятелства именно той е извънбрачното дете?

— Това не трябва да ни измъчва чак толкова много — прошепна ѝ Пери и я целуна с много нежност. — След всичко, което се е случило, той се намира все пак в много подходящо обкръжение — ти, аз, Тамариск, Шантал. Мисля си, че нашето семейство има монопол върху извънбрачните раждания. До днес Джон беше единственото изключение.

— Чуто от тебе, всичко звучи напълно приемливо. О, Пери, толкова съм щастлива, че си тук, до мен. Глупаво е, че приемам всичко присърце.

— Знам, че си изпитвала дълбока обич спрямо Жерар — отвърна й Пери бързо. — Разбираемо е, че откритието за неговата измама те наранява. Но, скъпа, помисли, нямаме още никакви доказателства за това. Имаме само думата на един човек, на когото нито ти, нито аз можем да се доверим. Аз поне не мога да повярвам, че едно толкова коравосърдечно и пресметливо момче с годините е станало така внимателно и дружелюбно, та да държи в тайна от тебе своите законни претенции към благородническата титла, единствено за да щади чувствата ти.

Морийн се надигна. Дългата ѝ коса падаше на кичури върху раменете ѝ. Тя се наведе към Пери, търсейки очите му в тъмнината.

— Вярваш ли наистина, че лъже и че Жерар никога не се е женил за онази жена? — попита тя. — Бих искала да мога да мисля по същия начин. Впрочем Антоан никога не се е опитвал да крие своите претенции към титлата. Та тук, във Франция, той оставя да го наричат навсякъде в обществото виконт, но вярно е, че ни запозна с обстоятелствата едва след като аз изрично настоях за това.

— Възможно е да не разглеждаме проблема с благородническата титла въобще във вярна светлина. Не забравяй, скъпа моя, че още не сме видели никакво доказателство за сключване на брак.

— Ако въобще го има, ние бихме могли да го видим и без помощта на Антоан. — Очите ѝ заблестяха от внезапно обхваналото я вълнение. — Можем да открием Бланш Мерлин и да я заставим да ни покаже удостоверение за своя брак с Жерар.

— Още по-добре ще бъде сами да направим проучване в кметството, като хвърлим един поглед в регистъра — предложи Пери. — Това налага наистина да не отпътуваме веднага за Англия; ще трябва да останем още няколко дни, за да изясним този въпрос веднъж завинаги.

Известно време те мълчаха, потънали в размисъл, накрая Пери каза:

— Опитвам се да не бъда предубеден спрямо Антоан, но не мога да му имам никакво доверие. Наречи го, ако искаш, шесто чувство. Направи ми впечатление начинът, по който говореше за момчето, което Джон е освободил от двамата преследвачи. Имаше нещо особено в израза на лицето му — гняв от намесата на Джон и като че ли още нещо. Противен ми се стори студеният тон, с който ми заяви, че, както

би трябвало да зная, наказанието за навлизане в чужд имот е смърт. След това се поправи, разбира се, понеже Джон му каза, че в края на краищата се касае за десетгодишно дете.

— Мисля, че той не обърна особено внимание на коментара на Джон за новото правно тълкуване на случаите, в които се налага смъртно наказание — каза Морийн. — Останах с впечатлението, че не е съгласен смъртно наказание да се налага само в случаите на убийство, държавна измяна и изнасилване.

Пери кимна.

— Радвам се, че този закон беше приет от Парламента. Бях абсолютно против бедния човечец миналата година в Алфристън да бъде обесен, само защото запалил купа сено. Съгласен съм с тебе, че момчето щеше да има същата съдба, ако Джон не беше застанал до него.

Пери прегърна Морийн и я привлече към себе си. После нежно прокара пръсти по устните ѝ. Тя усети как сърцето му заби ускорено.

— Често се случва да мислим и усещаме по един и същ начин, нали? — каза той тихо.

Усмивката можеше да се долови в гласа му, но Морийн не можеше да види лицето му. Тя отлично разбираше какво има той предвид. По отношение на чувствата те се разбираха наистина прекрасно. Лицето ѝ се отпусна в умиление. Тя взе ръката му и я поднесе към устните си. Той я притисна по-здраво в обятията си. Устните му намериха нейните. Телата им се сляха. Изведнъж Морийн се отдръпна. За изненада на Пери тя промълви с колеблив глас:

— Не ти ли се струва, че сме... твърде стари за това, Пери?

— Твърде стари да се обичаме? — удиви се той. — Какво говориш, Морийн? Кой ти е вгълпил подобна безсмислица?

Морийн се отпусна и допря буза до лицето му.

— Аз само си мислех на глас — прошепна тя.

Рядко се случваше да не се довери безрезервно на съпруга си, но тъкмо в този момент си бе помислила нещо, което засягаше Жерар, а усещаше, че не е уместно да занимава Пери с подробности от своя меден месец с бившия си мъж. Въпреки че това бяха събития отпреди двадесет и четири години, Морийн съвсем ясно си спомняше как Жерар бе обвинявал бедната Лиза Ебърхард: „Тя е прекалено стара за това!“ — каза ѝ той, когато беше станало дума за последните мигове от

техния съвместен живот. Тогава възникна сериозен спор. Морийн възрази настойчиво, че подобни интимности могат да бъдат израз само на истинска любов, която с напредването на възрастта не трябва да угасва. По онова време тя се натъжи от позицията на Жерар. Колко много я зарадва мнението на Пери преди малко по същия въпрос...

— Обичам те! — промълви тя. — Обичам те повече, отколкото в дните на нашата сватба. Мисля, че с всяка година те обиквам все повече и повече.

— Взимаш ми думите от устата! — пошегува се той. — Тъкмо исках да ти кажа, че с всяка изминала минута те обичам повече, моя Морийн.

Те не бяха единствените, които не можеха да заспят тази нощ. В голямата спалня в източното крило на замъка, обзаведена в златисто и бяло, Антоан бе освободил камериера си. Наметнал само един копринен халат, той сновеше нагоре-надолу из стаята като неукротим див звяр. Бе крайно възбуден. Не можеше да помисли за сън.

Начинът, по който протече дългоочакваното стълкновение, окрили духа му. Както винаги, той се беше подготвял дълго и внимателно, беше премислил всеки отделен детайл. Ето че сега всичко протичаше по план. Не съжеляваше за провалените забавления. Римските игри можеха да почакаат. Да поиграе на котка и мишка със своите роднини бе дори по-вълнуващо. Трябваше обаче да внимава, успехът му от тази вечер можеше да го направи непредпазлив. Не биваше да подценява сър Перигрин и мащехата си. В момента сигурно считаха прозвучалата така достоверно история за възможна. Още утре обаче може би щяха да се появят съмненията им. Те едва ли щяха да си заминат за Англия, преди да им е представил доказателствата.

Антоан безшумно сновеше по мекия персийски килим. После спря пред прозореца, оформен като готическа стреловидна арка с ромбоидни стъкла и се загледа надолу към осветения от луната двор. Навалицата от хора и животни бе изчезнала. Светлината падаше на широки сребърни ивици върху калдъръма. Обраслите с дива лоза и бръшлян високи зидове проблясваха в нощта с полъха на вятъра, който леко разклащаше листата. До Антоан достигна уханието на розите, виещи се по стените на сградата точно под прозорците му. Очите му поглъщаха красотата на замъка, чийто силует се извисяваше на лунното, пълно със звезди небе. Всичко това беше негово наследство,

негов дом. Какво го интересуват приказките на някакви си тесногръди юристи, че баща му трябвало да се ожени за неговата майка, за да може той по право да наследи благородническата титла. Никой закон не можеше да обори обстоятелството, че именно той е първородният син и по тази причина се явява наследник на своя баща. По дяволите всички закони! В Буланкур той беше законът. На него принадлежи титлата виконт. За всичко се беше погрижил. Пропуснал беше само възможността да се появи пълноправен наследник. За съществуването на природения си брат Джон дьо Вал до този момент той нищо не знаеше. Защо, питаше се той, баща му нищо не му бе казал, когато детето се е родило. За този пропуск трябваше да има някаква причина. Антоан си го обясняваше с обстоятелството, че баща му винаги е мислел единствено за него. Може би не е искал да нарани сина си със съобщението, че в кръга на семейството, от което Антоан бе отстранен, се е появил и друг син.

Антоан сви презрително устни. Джон дьо Вал беше англичанин въпреки френския си произход. Изглеждаше и се държеше като англичанин. Приличаше на френски аристократ толкова, колкото Антоан на английски лорд. Нямаше и най-малкото намерение да му отстъпва своето наследство. Злобно упрекуваше и настойницата си принцеса Дьо Фалоаз, че не му е казала за родения от Морийн син — след двадесет години бездетство, на почти четиридесетгодишна възраст. Нейното мълчание по този въпрос, както и това на баща му, го объркваха, караха го дълго да размишлява.

Принцеса Дьо Фалоаз! Мисълта за нея му напомни, че скоро ще трябва да я потърси. Един ден тя ще отстъпи пред неговия натиск. Нейното твърдоглавие го изпълваше с нетърпение. Антоан, който обикновено умееше да владее чувствата си, не можеше да мисли за принцесата без погнуса. Усещаше такова отвращение, че почти се задушаваше. Тя беше единственото човешко същество, което някога успя да го надхитри, откакто бе станал мъж. С прекомерната привързаност, която беше проявила към него в детството му, успешно го беше заблудила. Когато преди години поиска ръката ѝ, за да си осигури огромното ѝ състояние, погрешно беше предположил, че я е накарал да повярва във вечната му любов към нея въпреки огромната разлика във възрастта.

На двадесет и две години Антоан още не познаваше различните страни на френското право. По непредпазливост остави на Камий да уреди формалностите по сключването на брака им. По-късно щеше хиляди пъти да се самобичува в мислите си, задето не се погрижи за подробностите. Беше абсолютно сигурен, че тя му се доверява напълно. Не предполагаше, че истинските му намерения са проличали. Но тази неразумна стара жена не беше чак толкова глупава. Твърде късно Антоан установи, че не би могъл да разполага, както впрочем и бившият ѝ съпруг, с повече от половината от нейното богатство, състоящо се от ценни книжа и скъпоценни камъни. В началото тя се отнасяше към него с неподражаема щедрост. Не му отказваше нищо. Той обаче искаше все повече и повече, докато накрая тя разбра истинските причини за техния брак и щедростта ѝ секна. Едва тогава Антоан осъзна, че се е свързал завинаги с една все по-застаряваща жена, от която не можеше да очаква много за в бъдеще. Тя не искаше да му каже дали го е включила в завещанието си като наследник или не. Разбираше, че трябва да прекара живота си в пълна зависимост от жената, която нито обичаше, нито уважаваше. Оставаше единствената надежда тя един ден да умре и да му завещае състоянието си. Иначе трябваше да намери начин, за да я накара да му даде онова, което той желаше.

Когато взаимоотношенията им външно изглеждаха още изрядни и Камий едва беше започнала да осъзнава защо Антоан се е оженил за нея, той успя да я придума да се върнат в неговите френски владения. След като се увери, че тя не е съобщила на никого от своите роднини във Франция, те се върнаха направо в Компьен. После Антоан я затвори в източната кула на замъка. Пред вратата ѝ бяха поставени верни и умеещи да мълчат слуги. Само две прислужници, на чиято преданост можеше да се разчита, имаха възможност да влизат в стаята ѝ. Антоан се бе погрижил никой да не узнае за присъствието на тази затворничка в замъка. Той разчиташе, че тя скоро ще се подчини и ще подпише документа за предаване на ценните си книжа. Надяваше се също да открие къде е нейната високо оценявана колекция от скъпоценни камъни. Съпротивата ѝ беше забележителна. Изглежда, че дори наложената ѝ гладна диета не я впечатляваше особено. С огорчението на жена, която е разбрала, че за нея са се оженили единствено заради богатството ѝ, тя повтаряше, че предпочита да

умре, отколкото да издаде тайната си. Омразата ѝ към него беше надмината само от неговата омраза към нея. Все пак самотата и напредващата възраст потискаха все повече духа ѝ. Антоан се опасяваше, че е възможно тя да загуби напълно разсъдъка си. Тогава не би могъл вече да изтръгне от нея така нужната му информация. Беше чакал шест години и ако се наложеше, щеше да чака още. В своето търпение той се осланяше на увереността, че накрая все пак ще излезе победител.

Ето че сега мисълта за победа над тази жена се смесваше с изкусителната възможност за още една победа — над малката Шантал с нейната златна кожа. Колко пленително красива беше тя тази вечер на масата с къдравата си тъмна коса, оброчваща лицето ѝ и украсена с чудни малки перли. Бялата рокля от коприна беше очарователна. Бродираното корсажче и широката пола подчертаваха вълшебната ѝ фигура. Антоан не се съмняваше, че тя е още девствена. Въпреки това у нея липсваше онази дразнеща благовъзпитаност и срамежливост на много младите момичета, чиито обноски той считаше за също тъй отблъскващи, както и изтънчените маниери на жените, владеещи изкуството на любовта. За Антоан дьо Вал думата любов беше една загадка. Често я чуваше, беше чел за нея, слушаше любовни песни, притежаваше произведения на изкуството, в които тя беше претворена в образи. Но всичко това оставаше за него без значение, понеже не намираще отзвук в сърцето му. Неговите чувствени пориви и страстни желаниа имаха единствено материален израз — ценни предмети за замъка Буланкур като фини тъкани, гоблени, бродерии, скъпоценни камъни, шлифовано стъкло или ръчно ковано злато и сребро. Ако сърцето е родина на чувствата, неговото до този момент бе останало недокоснато от друго човешко същество. Антоан владееше добре удоволствията на тялото. На една възраст, когато не би трябвало да познава примитивните страсти, той беше съблазнен от жената, която баща му направи негова настойница. Пристрастеността на принцесата към малки момченца трябва да е била добре известна в средите на доброто общество. Вероятно дългото отсъствие от Лондон беше причината баща му да не познава репутацията на принцесата.

Много преди да навърши пълнолетие, Антоан вече ненавиждаше домогванията на парфюмираните жени, откраднатите целувки, докато белите им ръце шареха по тялото му и притискаха русокосата му

къдрава глава към майчински меките им гърди. Колко често му шушнеха в такива случаи, че е като ангел от картина на Ботичели. Спомняйки си за това, той присви устни с презрение. Никоя жена на света, това той отдавна беше научил, не заслужава всеотдайността и уважението на един мъж. Всички те са грабливи птици, които се стремят единствено към глупавите си забавления, без да обръщат никакво внимание на достойнството и гордостта на мъжа. Бяха прекалено тъпи, за да отгатват неговите мисли, когато се намираха в обятията му и му се отдаваха. Той самият в такива моменти си представяше богатото възнаграждение, което щеше да получи за своята податливост. В началото, когато беше още много млад, Камий и нейните приятелки го отрупваха със сладкиши, играчки, бонбони, книжки с картинки. Когато порасна, подаръците станаха по-скъпи: златна верижка, копринена вратовръзка, пръстени, емайлирана табакера, златна кутийка за кибрит. Скоро стаята му се изпълни с тези предмети. Някои от тях заменяше за пари, от които се нуждаеше най-много. Не че баща му не му даваше достатъчно джобни пари. До петгодишната си възраст често бе слушал майка си да оплаква бедността, в която бяха изпаднали. Говореше му за сигурността, която парите могат да дадат на човек. Антоан беше доволен от успеха си, още повече че той добавяше сигурност, събирайки не всяко су, както правеше нещастната му майка, а спестявайки жълтици.

Когато Камий го отведе в Америка, той разбра, че навсякъде животът на богатите е приятен и лек. Само те биваха уважавани безусловно от всички. Научи, че именно парите биха му отворили вратите към свободата. Когато благосъстоянието му се увеличи, той не беше вече така зависим от Камий. Можеше да не се прибира по цели дни. Да заменя сладострастните ѝ прищевки с приятната компания на някои мъже. Имаше прекрасна възможност и не след дълго беше заобиколен не само от жени. Вниманието на представители на по-силния пол, които също имаха слабост към млади момчета, му беше добре дошло. Те не прикриваха желанията си зад разни романтични глупости. Според него се държаха и по-честно, понеже не имитираха чувства. Опитите за сближаване от страна на мъже изглеждаха по-приемливи от домогванията на приятелките на Камий, които се опитваха да забулят тайните си страсти с разни алегии. Непрекъснато нарастващата сметка на Антоан в банката го изпълваше

със задоволство. Беше започнал да усеща постепенно и силата на властта, която неговият чар му предоставяше. Това чувство за власт се увеличи стократно, когато откри, че почитани иначе хора, аристократи, се унижават пред него, молейки за благоволението му. Отдавна беше свикнал с мисълта, че заема значително място в живота на богати, понякога и на влиятелни мъже и жени. Часове наред се бе забавлявал да настройва един обожател срещу друг, докато и двамата накрая заиграваха по неговата свирка. Това беше и най-любимото му занимание спрямо самата Камий. С течение на годините, виждайки, че той се превръща във всеобщ любимец, тя настояваше да дарява единствено нея с благосклонността си.

Камий беше тази, която първа заговори за брак. Не беше толкова лекомислена, за каквато някои я считаха. Съзнаваше, че един брак с жена, тридесет години по-възрастна от него, едва ли би го очаровал. Но тя имаше средство да направи горчивия хап, който му предлагаше, по-поносим. Като млада беше наследила от съпруга си принц Дьо Фалоаз неговото състояние. Той беше починал няколко години след женитбата, оставяйки на вдовицата богатства, които вълнуваха фантазията на Антоан. Според френското право всичко би принадлежало на него, беше му намекнала тя, ако ѝ бъде верен съпруг и е винаги до нея. Това предложение се превърна в голямо изпитание за Антоан. Той още не беше взел решение, когато адвокатът му във Франция, мосю Мужен, му съобщи, че вече е пълнолетен и може да наследи замъка Буланкур и принадлежащите му имоти, така както гласеше оставеното от баща му завещание. Този глупак, адвокатът, не беше споменал нищо за съществуването на природен брат, а само го информираше, че според френското право не ще може да носи титлата на баща си, въпреки желанието на самия Жерар дьо Вал. Това именно желание Антоан изпълняваше и беше решен да се бори за него. Той се отдръпна от прозореца, като прогони лунната светлина от стаята с тежките завеси от брокат. Бе измислил вече план. Струваше му се, че е дяволски сигурен. По онова време се омъжи за Камий без колебание и макар още да нямаше и тридесет години, животът го научи, че няма нещо на този свят, което да е невъзможно за човека, ако е готов да плати всяка цена и да поеме върху себе си всякакъв риск, за да достигне желаната цел. Той се усмихна със задоволство. Най-желаната

си цел беше постигнал. Носеше титлата виконт Дьо Вал, нищо, че някои се опитваха да оспорят правото му.

ПЕТА ГЛАВА

Август 1837

Джон наблюдаваше несъщия си брат със смесени чувства на възхищение и антипатия. Искаше или не, трябваше да признае, че във фрака от виолетова коприна със съответстващите му панталони и в бледожълтата надиплена риза Антоан изглеждаше прекрасно. Съвсем като виконт, за какъвто се представяше. Джон отново се почувства несигурен. Следобед Морийн му съобщи, че техният домакин има претенции не само към титлата, но и към правата на единствен законен син на Жерар дьо Вал. Възможността да се окаже извънбрачно дете го разтърси повече от вероятността да загуби титлата виконт, на която и без това не държеше много.

Истинската причина за неспокойствието му идваше от опасението, че Шантал ще го съжалява. Чувствата му към нея правеха смущението му по-голямо, още повече при промяната, която той долавяше у нея. Джон не обичаше Шантал по начина, по който би я обичал един брат, а като мъж, който изпитва чувства към момиче, за което някой ден би се оженил. Той беше прекарал безсънна нощ, мислейки за последствията от това си откритие. Увереността, че нищо не може да попречи на един брак с Шантал, ако тя самата е съгласна, беше за него голямо утешение. След година той щеше да е на двадесет, а Шантал, неговата прекрасна, вълшебна Шантал, щеше вече да е млада жена, чиито ученически години ще са останали далеч назад. Пери, когото обичаше и уважаваше, трудно щеше да се откаже от него като от свой доведен син, но Джон бе сигурен, че той държи много на него и знае, че бъдещият му зет е достатъчно богат, за да осигури на дъщеря му всички удобства. Освен това Джон мислеше досега, че ще е в състояние да ѝ предложи и една титла. Ако тя се омъжеше за него, щеше да се нарича виконтеса Дьо Вал.

Ето че всички тези надежди само за няколко минути се бяха разбили, когато майка му го уведоми, че в основата на неговото съществуване най-вероятно е заложена една лъжа, върху която в

момента се гради целият му живот. Всичко това, както разбра, се дължеше на двубрачието на неговия баща. Джон беше възпитан да го почита. Той едва си спомняше за него, понеже беше на три години, когато Жерар дьо Вал почина.

„Твоят баща беше честен и безупречен човек — често му казваше Морийн, — подражавай му, Джон, той беше толкова благороден!“ Джон усещаше, че у него се надига гняв. Само твърденията на Пери и майка му, че всичко това може да не е истина, го възпираха да не отпътува веднага за Англия, където здравият разум и честта все още значеха нещо. Мислеше дори за възможността да отиде в кралската флота, да избяга по този начин от нещастията, което усещаше, че тегне над него. Що се отнася до Шантал, изглеждаше му немислимо да ѝ говори при тези обстоятелства за любов. Единственото му спасение беше във вероятността Антоан да е излъгал. Брат му обаче се държеше самоуверено и спокойно. Джон се опасяваше, че действително ще представи доказателства за думите си.

Джон погледна Антоан. Срећна изпитателните тъмни очи на събеседника си с увереност, каквато вътрешно не изпитваше, въпреки че именно той бе помолил Антоан за разговор.

— Тъй като в случая е заложено доброто ми име — каза той спокойно и с достойнство, — струва ми се, сър, че ми дължите писмено доказателство за брака на баща ми с вашата майка. Ще ви бъда много задължен, ако ми представите документ, който да подкрепя вашите твърдения. Давам ви думата си, че след това никога повече няма да ви обезпокоя с претенции за титлата на моя баща.

Антоан повдигна равнодушно рамене.

— Тази молба е напълно разбираема — каза той спокойно. — Документът, който удостоверява женитбата на баща ми и майка ми, ще мога да ви предоставя след два дни. Междувременно бих предложил да прогоним тези неприятни мисли. Като ваш домакин ще се радвам да се наслаждавате на престоя си тук, в Буланкур. Ясно ми е, че моите разкрития са ви изненадали много, но не трябва да ги превръщаме в катастрофа, нали?

— Какво искаш да кажеш с това, Антоан? — намеси се Морийн, която бе оставила на Джон да води разговора до този момент. Зад приятелския тон на Антоан тя подозираше някаква преднамерена стратегия.

Антоан се поклони леко към нея.

— Мисля, че тези скандални истории не трябва да излизат извън стените на замъка. Във всеки случай нямам намерение да дискредитирам моя по-малък брат в обществото по какъвто и да е начин. Напротив, бих бил доволен, ако над собствената ми легитимност продължава да тегне подозрение, докато неговата остане и занапред несъмнена.

Джон силно се изчерви. Почувства се засрамен от недоверието, което бе изпитвал към Антоан, развълнуван от благородството му. Изненадан, чу майка си да казва:

— И каква ще е цената за мълчанието, Антоан?

Очите на Антоан се присвиха, но толкова леко, че това не беше забелязано от никого.

Със същия дружелюбен израз на лицето, той отвърна шеговито:

— Ще съжалявам, мадам, ако съм дал повод и за най-малкото подозрение от ваша страна, че се опитвам да скрия истинските си намерения. Уверявам ви, че се ръководя от най-искрени мотиви. Знаете, че не аз имах желанието да разкривам неща, които баща ми е вършил в миналото. За нещастие тъкмо вие поискахте от мен да осветлим тези проблеми, грижейки се за интересите на Джон относно титлата. Ако останете доволна от доказателствата, които ще ви предложа, не желая нищо повече от това да бъде признат за виконт Дьо Вал.

— Антоан е много внимателен, скъпа майко! — каза Джон. — Той е съгласен да защити нашето добро име. Мисля, че трябва да се възползваме от предложението му и да забравим за известно време цялата тази работа.

— Добре, щом ти искаш така. Да говорим за нещо друго, Антоан! — каза Морийн с неохота. — Не би ли желал да ни разкажеш за всичките тези години, през които живяхме разделени? Какво стана с принцеса Дьо Фалоаз? В Англия не чух повече за нея, откакто заминахте за чужбина. Във Франция ли живее сега?

— С прискърбие трябва да ви съобщя, че тя почина още преди години. Сигурно разбирате, че за мен това беше голяма загуба. Тя ми беше като майка.

Морийн сви устни с недоверие; тя знаеше, че у Камий никога не е имало и искрица майчинско чувство.

— Нека почива в мир! — каза тя. — А твоята майка, Антоан? Надявам се, тя още е жива?

— За съжаление, не! Годишите, прекарани в лишения по време на войната, се отразиха зле на здравето ѝ. Тя ги прекара много по-тежко от някои хора, радващи се на по-добри условия за живот. Точно една година след смъртта на баща ми тя също почина.

— Бихте ли ме извинили? — прекъсна ги Джон, беше чул смеха на Шантал долу в градината през отворената балконска врата на салона. Предположи, че тя сигурно се разхожда с баща си.

Антоан също беше чул смеха.

— Нека слезем в градината! — предложи той. — Още не съм ви показал лехите с рози. Една разходка край тях би била, мисля, много приятна. Ще поканим вашата малка сестра да се присъедини, Джон.

Джон се изчерви. Трябваше да стисне устни, за да не отвърне гневно, че Шантал не му е никаква сестра. Нещо дълбоко в него му подсказа да не прави подобна забележка. Ядосан, че Антоан отново ще спечели вниманието на Шантал, той последва домакина и майка си в градината.

Настроението му не се подобри, когато Шантал изтича към Антоан, а не към него. В шепата си държеше нещо, което, изглежда, пазеше като малко съкровище.

— Трябва да видите това красиво цвете, сър! — възкликна тя. — Кажете ми, моля ви, как се нарича? Татко не е виждал нищо подобно. Толкова е красиво!

— Не е по-красиво от ръцете, които го държат! — отговори Антоан усмихнат, с малко преувеличена галантност. — Мисля, че е годетия. Ще наредя на градинаря да постави в стаята ви букетче от това цвете.

Лицето на Шантал порозовя, тя бе очарована.

— Вие сте така любезен, сър! — каза тя плахо. — Нямах намерение да настоявам за цял букет!

— Ще ми позволите ли аз също да ви помоля за нещо — попита Антоан. — Молбата ми няма да е трудна за изпълнение. Просто бих искал да се обръщате към мен с малкото ми име. Официалният начин, по който ме наричате, ме кара да се чувствам някак си чужд.

— Тогава за мен ще бъде удоволствие да ви наричам Антоан! — каза Шантал без колебание. После се обърна към баща си и брат си,

които мълчаливо бяха наблюдавали сцената — Пери с прикритата усмивка, а Джон с нарастваща ревност. — Не е ли прекрасен този ден! — извика тя. — Така хубаво грее слънцето и аз се чувствавам толкова щастлива!...

Тя поривисто хвана Джон за ръката и я раздруса, като че искаше да го смъмри шеговито.

— Как може да си мрачен в такава прелестна утрин? — попита го тя. — Какво ти е, скъпи Джон?

Той отдръпна ръката си и отвърна с пресилена усмивка:

— Ако външният ми вид е пречка за твоята радост, моля те за извинение.

Шантал бързо се повдигна на пръсти и го целуна по бузата, като че ли това бе най-естественото нещо на този свят.

Антоан присви очи, докато я наблюдаваше без сянка на ревност. За него бе ясно, че привързаността на момичето е съвсем сестринска. Не му убягна обаче не съвсем братската реакция на Джон, когато се освободи от прегръдката на Шантал.

Пери също бе наблюдавал сцената. По-късно през деня, когато се преобличаха за вечеря с Морийн и можеха необезпокоявани да поговорят в тяхната стая, Пери разказа на жена си за онова, на което бе станал свидетел сутринта.

— Мисля, че трябва да си наясно — някои неща се развиват неотклонно в определена посока — констатира той. — Джон за пръв път в живота си е влюбен, но не в Джулия Лейд, а в Шантал; при това изпитва любовна мъка. Шантал го обича, но само като доверен приятел от детството. Ако някой е събудил у нея романтичен интерес, това е Антоан.

Лицето на Морийн издаваше нейната загриженост.

— Това са по-скоро две, и то лоши новини! — каза тя. — Ако наистина си сигурен, че Шантал е увлечена по Антоан, трябва колкото е възможно по-скоро да я отстраним от неговото влияние. Що се отнася до Джон, аз ще имам грижата да поговоря с него. Той трябва да си избие Шантал от главата.

— Но защо, скъпа моя? — попита Пери. На лицето му бе изписано нескрито удивление. — Джон и Шантал са още толкова млади. Джон има достатъчно време, за да спечели момичето на своите мечти.

— Това означава ли, че ти не би се противопоставил на една евентуална женитба? — Тонът на Морийн издаваше изумление.

— Разбира се, че не, те са хубава двойка — отвърна Пери без колебание.

— Но няма ли това да бъде крайно непристойно? — извика Морийн. — За мен те са брат и сестра и винаги ще бъдат такива!

Лицето на Пери придоби решителен израз.

— Не би трябвало да мислиш така, понеже нещата не стоят по този начин! — каза той. — Много рядко сме били на противоположни мнения, скъпа моя, но в този случай не се съмнявам, че отношението ти спрямо нашите деца не е правилно. Както вече съм казвал, те не са сродени по никакъв начин. Никой закон не може да им попречи да се оженят, ако това е тяхното намерение. Няма ли да е по-добре да се преклониш пред силата на моите доводи и да оставиш засега нещата сами да се развиват? Твоето мнение може да повлияе по-скоро отрицателно, ако го споделиш с Джон. Възраженията ти биха могли да превърнат възможното в сигурно. Освен това би го отчуждила от себе си, без това да е необходимо.

— Джон е още твърде млад, за да познава добре себе си — измърмори Морийн угрижено.

— Но не и твърде млад за любов! — отвърна Пери. — Любовта не може бъде възпирана, Морийн, ти добре знаеш това.

Той прекоси стаята и я прегърна. Безсилна да се съпротивлява, тя се остави да я целуне. През тези шестнадесет години брак с Пери тя никога не беше успявала дълго да се съпротивлява, когато се отнасяше за любов. Дълбоко в себе си обаче Морийн не можеше да се съгласи с Пери и бе твърдо решена да не благослови Джон и Шантал, ако един ден те я помолеха за нейното съгласие да се оженят.

Когато следващата сутрин настъпи с изгледи за още един безоблачен ден, в замъка от ранни зори започна припряна шетня. Изпълнявайки обещанието си, Антоан беше организирал ловен излет в околните гори. В двора конярите оседлаваха бялата му кобила със седло от най-фина кожа и сбруя със сребърна украса. Нетърпеливо очаквайки предстоящото препускане, животното пръхтеше и биеше с копита по калдъръмената настилка.

Шантал беше в трескава възбуда. Беше облечена в червена рокля за езда, чиято прекрасна кройка подчертаваше стройната ѝ фигура.

Изглеждаше като рядък огненочервен рубин. Гледайки я с нежна радост, Пери ѝ каза:

— Трябва да укротиш нетърпението си, Шантал, от него няма полза. До ловната хижа има само двадесет минути езда. Антоан вече се е разпоредил ловните кучета да бъдат готови едва към девет и половина.

Точно на минутата пристигнаха водачите на хайката с глутница ловни кучета. Ловът на диви свине започна. Кучетата лаеха неистово, докато тичаха из храсталака. Душейки, те подгониха птици и горски животни от техните скривалища. Ловците ги преследваха, настигаха ги и ги поваляха. Много от прислужниците, също на коне, язدهа след Антоан, Пери и Джон. Шантал и Морийн язدهа малко по-встрани. Предпочитаха да наблюдават отдалеч как дивечът бива отстрелван.

— Това прилича много на нашия лов на лисици — обърна се Пери към Джон. — Тук, за разлика от Англия, се ловят глигани, елени, фазани, въобще всичко, което бяга и хвърчи.

Към обяд Морийн се почувства уморена и каза, че е твърде отпаднала, за да вземе участие и в следобедния лов. Определено разочарована от това, Шантал предложи все пак на Морийн да я придружи обратно до замъка. Майка ѝ обаче отклони със смях това предложение.

— Няма причина ти да се отказваш, мила моя — каза ѝ тя. — Имам някои неща за уреждане в Компиеен. Веднага след като се преоблека, ще накарам Дикън да ме закара до града с каретата.

Дори Пери не беше забелязал, че тя още от сутринта бе решила да пътува, при това съвсем тайно.

Около три часа по-късно Дикън спря каретата пред кметството в Компиеен. Кметът бе извикан спешно от своя секретар. Така дръзко откъснат от следобедната си почивка, той ядосано облече черната мантия, поприглади ленената си риза и се представи на англичанката.

Морийн го запозна с причините за своето посещение. След като го помоли за абсолютна дискретност, тя му каза:

— Въпреки че днес се представям пред вас като лейди Уайт, господин кмете, по-рано аз бях омъжена за виконт Дьо Вал. Поводът за посещението ми тук има личен характер. Бих искала да направя една проверка във връзка с някои семейни въпроси.

Мъжът се кланяше старателно; не всеки ден се случваше да го посети толкова знатна личност.

— На вашите услуги съм, мадам — заяви той и разпери ръце в знак на готовност да бъде полезен.

— Бих искала да получа достъп до брачния регистър — каза Морийн без заобикалки. — Има някои подробности, касаещи една женитба на член от семейството, които бих искала да проуча.

— Разбира се, мадам — отвърна кметът. Той бе радостен, че проблемът на тази високопоставена гостенка е толкова обикновен. — Можете ли да ми кажете в коя година се е състояла сватбата? Така моят секретар лесно ще може да намери необходимите ви документи.

— Ще ми бъде малко трудно — замисли се Морийн. — Едва ли ще мога да ви кажа точно годината. Мисля, че по всяка вероятност е била през 1807, но би могла да бъде и през 1808 или 1809.

— Ще отнеме известно време, докато се намери едно брачно свидетелство сред толкова други — каза кметът замислено. — Ако ми кажете за чия женитба става дума, бих попитал секретаря.

— Моля ви, господин кмете, да ми повярвате, че трябва непременно сама да проуча нещата! — прекъсна го Морийн. — Във всеки случай, не бих си позволила да ви отнема повече време, отколкото е абсолютно необходимо.

Както бе предвидил кметът, съвсем не беше лесно да се прегледат всички документи за женитба от трите последователни години. С преуморени очи Морийн прехвърляше лист след лист. Дребните букви понякога едва се четяха. Тя не можа да открие търсените имена. Беше вече късно, когато затвори последната книга. Извика кмета и той побърза да влезе.

— Не намерихте ли това, което търсехте? — попита той смутено. За негово учудване Морийн се усмихваше.

— Не, при това дори се радвам! — каза тя. Виждайки объркването, което предизвика у него, Морийн се усмихна още по-лъчезарно. — Ставаше дума за една женитба, която никак нямаше да ме зарадва.

— Не е ли възможно да се е състояла някъде другаде? — предположи кметът, докато ѝ подаваше ръка, за да ѝ помогне да стане. — Ако се касае за една нежелана женитба, за каквато намеквате,

мадам, то по-вероятно е да не се е състояла близо до фамилното имение.

Морийн се замисли над логиката на това твърдение.

— Предполагам, че двойката може да е отишла и по-далеч, макар да смятам, че женитбата се е състояла в Компьен или поне някъде наблизо, защото госпожата е родена в околностите на този град.

— След като въпросът е толкова важен за вас, мадам, бих си позволил да ви посъветвам да проверите и в Бове, дори в Клермон и Нуьон, макар че не се знае докъде може да са стигнали. Правилно ли ви разбрах, че не сте сигурна дали женитбата се е състояла или не?

— Да, наистина не съм сигурна! — призна си Морийн замислено. — Но ви благодаря, на вас и на вашите помощници за съдействието. Бъдете така добър да извикате прислужника ми. Трябва да потеглям.

Каретата бавно се движеше обратно през гората към замъка Буланкур.

— Нищо не можах да открия, Дикън! — каза Морийн. — Но зная повече, отколкото на тръгване от Буланкур. — Изведнъж тя се засмя. — Колко жалко, Дикън, че не знаеш нито дума френски. Иначе би могъл да ми разправяш клюките на домашните прислужници.

Дикън поклати глава със съжаление.

— С техния френски, човек може да си изкълчи езика — призна той.

На четири очи те никога не разговаряха като господарка и прислужник, а с взаимното доверие на двама стари приятели, въпреки че животът им бе протекъл по съвсем различен начин.

Именно родителите на Дикън бяха тези, които приютиха малката Морийн в своето стопанство в Съсекс и ѝ дадоха уютен дом. Дете без майка и без пукната пара, тя има възможността да израсне сред техните деца заедно с Дикън и неговите братя и сестри. Живееше не по-различно от останалите. От време на време само я посещаваше нейният настойник, който баща ѝ бе намерил, след като разбра за съществуването ѝ. Когато навърши петнадесет години, той я взе в Лондон при себе си и в подходящия момент я представи в обществото. Намерен ѝ беше и съпруг, богат, с висок ранг, но Морийн никога не забрави дома на хората, които я бяха отгледали. При всички пътувания извън страната Дикън играеше ролята на личен прислужник, а иначе

беше просто близък и доверен приятел. С грубоватата мелодичност на говора, типична за родния му Съсекс, която Морийн така добре познаваше, Дикън каза:

— Сигурно сте много озадачена от странните неща, които стават в замъка?

— Какви неща, Дикън? Какво според теб трябва да ме озадачава?

— Не съм съвсем сигурен — каза Дикън, подръпвайки ухото си.
— Всяка сутрин и всяка вечер една стара францужойка идва в трапезарията за прислугата и отнася със себе си предварително приготвен поднос с храна. И никога не обелва нито дума. Менюто е твърде различно от онова, което се поднася на прислугата. Съдовете също са по-красиви от онези, в които ние се храним. Отварям си очите, госпожо, както ми казахте.

Морийн въздъхна замислено.

— Не мислиш ли, че е несправедливо да изпитваме неприязън към Антоан, сина на виконта? Колко много би се разгневил Жерар, ако научеше, че виждам Антоан в толкова лоша светлина.

Дикън отвърна, без да се колебае нито миг:

— Виконтът беше мъж с безупречен характер, с изключителни достойнства. Той никога нямаше да извърши нещо, което да накърни честта му; един благороден човек, дал името си на своите синове. Ако неговото момче от Франция не е толкова добро, би трябвало да сме снизходителни въпреки всичко заради паметта на баща му.

Морийн гледаше побелялата глава на своя камериер с уважение. Той нямаше ума на учен човек, но затова пък притежаваше уменията на обикновените хора от село да различават добро и зло. През тези тридесет и четири години предана служба, неговата оценка често се оказваше по-вярна от нейната, особено в по-младите й години, когато беше още буйна и твърдоглава и не губеше много време да размишлява върху поведението си.

— Колко жалко, че виконтът не можа да види как израства мастър Джон, как възмъжава — мърмореше Дикън. — Може би нямаше да бъде така обсебен от по-големия си син, ако видеше какъв изискан джентълмен е станал мастър Джон.

В същото това време Шантал не рисуваеше Джон по такъв благоприятен за него начин. Тя седеше край масата в стаята си и

пишеше писмо на своята приятелка Джулия. В него ставаше дума и за странното държание на Джон.

„... Ти едва ли би могла да познаеш Джон. Станал е толкова различен! — пишеше тя. — Дори днес по време на този тъй приятен лов той беше намръщен и без настроение. Татко казва, че никога не е стрелял по-зле.“

Шантал се облегна на стола. Захапала перото, тя се чудеше как най-добре да обясни на Джулия, но мислите ѝ се рееха и тя се усмихваше; отдавна вече трябваше да си е легнала. Почти целия ден бе прекарала на седлото. Събитията от последните дни бяха толкова зашеметяващи, че Шантал наистина не успяваше да подреди мислите си. Накрая отново се наведе над писмото.

„Мисля, че Джон е малко объркан. У дома във всичко е втори след татко, но тук се чувства засенчен от своя несъщ брат и не е за чудене, защото Антоан дьо Вал е изключително привлекателен мъж. Тъй като ти си ми обещала никога да не издаваш общите ни тайни, ще ти призная, че съм много впечатлена от него, толкова, че почти не мога да мисля за друго.“

„Това е самата истина“, мислеше Шантал, прекъсвайки писането, за да потопи перото в мастилницата.

„О, Джулия! — продължи тя. — Мисля, че съм влюбена. Иначе защо ще се изчервявам, когато ми прави комплимент? Защо настръхвам, когато ме докосва? Ако знаех какво точно е любов, бих ти описала чувствата си поточно. Всичко, което мога да ти кажа, е, че изпитвам едно толкова особено, радостно смущение, каквото никога преди не съм изпитвала. Когато той не е край мен, лежа в леглото

и си представям, че сме заедно. Отдавам се на най-невероятни фантазии. Миналата нощ си представих, че лежа гола върху брачно ложе. Антоан беше вече мой съпруг и аз го очаквах, за да прекарам с него първата ни брачна нощ. Представях си как вратата се отваря, той влиза при мен, за да ме обгърне с ръце.

Ти разбираш, скъпа Джулия, че на това място всичко свърши. Нали и двете още не сме открили как съпрузите се обичат. Защо никой не иска да ни каже? Питала съм Елзи, но тя не ми даде никакъв задоволителен отговор. Каза ми само, че е по-добре за мен да не знам нищо за това. Предупреди ме да не търся отговор на този въпрос. Когато попитах мама, тя се засмя и каза, че е «най-хубавото нещо на този свят» и ще го изпитам, когато му дойде времето. Тя имаше предвид времето, когато ще съм вече омъжена. Сега не съм по-наясно, а, напротив, все така не знам дали любовта е така неприятна, както твърди Елзи, или толкова красива, както намеква мама.“

Шантал извади трети лист хартия от чекмеджето. Въздъхна и продължи да пише.

„Ти разбираш, колко важно за мен е да разкрия някои от тайните на любовта. С теб често сме говорили за тези неща. Трябва да ти кажа, че сега живо се интересувам от това. Въпреки че е почти на тридесет, Антоан (позволявам си да го наричам така) твърди, че съм го омагьосала, а аз съм все още почти ученичка. Може ли да се вярва на това? Сигурно има много красиви жени, които чакат само една негова усмивка. За щастие в момента тук няма нито една и той насочва цялото си внимание към мен. Ако не пътуваме скоро обратно за Англия и не се наложи да се разделя с него, ще бъда най-щастливото момиче на този свят.“

Шантал не би написала тези думи, ако знаеше, че в същия момент Морийн съобщава на Антоан решението си да напуснат Буланкур по възможно най-бързия начин.

ШЕСТА ГЛАВА

Август 1837

Морийн наблюдаваше нещастното лице на кина си. Болеше я, че не може да му спести удара, който нейното разкритие му нанесе.

— Бих искала да мисля, че съм се заблудила, но видях с очите си документа за женитбата на баща ти с Бланш Мерлин — каза тя. — Когато казах на Антоан, че не съм открила никакво доказателство в кметството на Компьен, макар и с известно нежелание той ми даде своя препис от документа. Страхувам се, че повече не може да има никакво съмнение. Те са се оженили в Тулон.

Джон пое дълбоко дъх. Значи беше вече ясно, че е извънбрачно дете без право на претенции за името на своя баща. Това означаваше, че не ще може да остави и на своите деца благородническа титла.

— Сега не мога да ѝ предложа да се омъжи за мене! — извика той сподавено.

Морийн го погледна слисано.

— Да се омъжи за теб? — повтори тя думите му. — За кого говориш Джон, за Джулия Лейд ли?

Със зачервено от гняв лице Джон се обърна и закрачи из стаята, обзет от дълбоко разочарование.

— Естествено, не за Джулия, мамо! Знаеш много добре, че не изпитвам към нея никакви чувства. Говоря за Шантал. Аз я обичам. Искам... Исках да я попитам дали би желала да се оженим. Разбира се, не веднага, а когато сме вече малко по-възрастни... — Той спря да говори и погледна майка си със свито сърце. — Какво толкова странно има, та ме гледаш, сякаш съм си изгубил ума? — попита я с недружелюбен тон.

Морийн си спомни думите на Пери и се опита да се овладее. Той я бе предупредил за промяната на чувствата, които Джон изпитва към Шантал. Беше изтъкнал, че няма пречки за една евентуална женитба. Тя обаче приемаше двамата само като брат и сестра.

— Знае ли Шантал какво изпитваш към нея? — осведоми се тя със загриженост.

Джон поклати глава.

— Както изглежда, тя няма време да помисли за мене, откакто сме във Франция — каза той сърдито. — Напълно е омагьосана от моя несъщ брат, а той не крие, че я намира прелестна, което никак не ме учудва. Надявах се един ден да направя Шантал виконтеса Дьо Вал. Сега брат ми ще може да се порадва на тази привилегия.

— Стига глупости, Джон! — прекъсна го Морийн. В зелените ѝ очи проблесна гняв. — Не желая да слушам повече подобни безсмислени приказки! Дали обичаш Шантал или не, е едно, а дали тя е влюбена в Антоан — друго. Дори и тя да го желае, нито аз, нито вторият ти баща бихме се съгласили да разрешим една такава женитба. Не искам повече да чувам за това, Джон. Наистина е абсурдно. Във всеки случай след един-два дни напускаме Франция. Вече уведомих Антоан за намеренията ни. Баща ти прати един прислужник да ангажира за нас кабинни в кораба за Дувър. Надяваме се вдругиден да сме на борда. Едва когато Компьен е вече зад нас, ще можем да сме сигурни, че Шантал повече никога няма да се срещне с Антоан. Това навярно ще те направи малко по-щастлив.

Чертите на Джон се отпуснаха мигновено. Той постави ръце на раменете на майка си и нежно я притегли към себе си.

— Толкова съжалявам, че се държах глупаво! — каза ѝ той. — Моля те, прости ми. Беше много егоистично от моя страна: ти също страдаш. Зная как държеше на паметта на баща ми. Сега...

— Сега предпочитам да не говорим повече за него — прекъсна сина си Морийн. — Обичах го и вярвам, че и той ме обичаше. Дори прекалено много, за да рискува да ме загуби. Сигурно много е страдал, че ме е измамил. Беше човек на честта. Бих желала и занапред да го считам за такъв. Сега се налага да се разделим. Вечерята ще започне всеки момент, а трябва да се преобличаме.

Обстоятелството, че Морийн, Пери и Джон тази вечер се появиха на масата по-късно от обикновено, даде на Антоан възможност за разговор на четири очи с Шантал. Когато тя влезе в малкия салон, той побърза да се приближи. Забелязвайки, че е сама с него, Шантал се усмихна срамежливо. По изключение Антоан не ѝ отправи веднага комплимент, въпреки че в роклята от бял сатен с дълбоко деколте и с

поли, повдигнати от двете страни и украсени със сребърна дантела, тя бе наистина очарователна. Косите ѝ бяха фризирани на множество къдрици, а върху кадифената кожа на шията ѝ блестеше тънка сребърна верижка. Едно цвете от филигранно сребро с вграден в него изящен диамант украсяваше корсажа ѝ. Обици във формата на капка проблясваха под тъмната ѝ коса, в която на диамантена шнола бе закрепено цвете от сребърни нишки.

— Налага се спешно да разговарям с теб насаме! — каза ѝ Антоан. Той взе ръката ѝ, облечена в бяла ръкавица, и внимателно я поведе след себе си към градинската тераса. — Не знам дали твоите родители вече са те осведомили за положението, но не ни остава много време.

— След завръщането ни от лова не съм ги виждала — каза Шантал и смръщи разтревожено чело. — Нещо случило ли се е, сър?

Преди да ѝ отговори, Антоан прекоси с нея терасата и двамата слязоха по стъпалата, водещи към поляната. Тук под един огромен бук той поспря и взе отново ръцете ѝ в своите.

— Страхувам се, че се случи нещо лошо! — каза той. — Тъй като твоето семейство още не те е осведомило, налага се аз да сторя това. Щях да съм по-спокоен, ако можех да поднеса новината по-внимателно, но крайно малкото време не ми позволява.

След като се увери, че тя го слуша внимателно, със спокоен и уверен глас той ѝ каза с какво нежелание му се е наложило да създаде неприятности на майка ѝ. Тя така упорито е настоявала той да докаже правата си над титлата виконт, че бил принуден да ѝ покаже копие от документа за женитбата на баща му. Това естествено, продължи Антоан, предизвикало голям шок. Морийн и нейният син са се почувствали оскърбени от него, тъй като именно той е станал причина за унижението, на което са били подложени. Ето защо Морийн е решила веднага да заминат обратно за Англия.

Лицето на Шантал изразяваше разочарование и възмущение.

— Но това е крайно несправедливо! — извика тя. — Не изпитвам ни най-малко желание да напусна Буланкур. Не е твоя вина, че ти си наследник на баща си, а не Джон.

Думите на Шантал окуражиха Антоан да продължи.

— Моето сърце също е съкрушено, че гостуването ти тук трябва така изведнъж да бъде прекъснато — каза той. — Това означава, че

нашето приятелство отива към своя край още преди да е започнало. Ако имахме шанса да прекараме и следващите дни заедно, нямаше да ти говоря по този начин — каза ѝ той с леко треперещ глас, гледайки я внимателно в очите. — Бих изчакал, докато бъда сигурен, че не си безразлична към мен.

Очите на Шантал се разтвориха широко.

— Бих искала да знаеш, че вече изпитвам чувства към тебе.

Антоан се усмихна.

— Караш ме да се чувствам най-щастливият мъж на земята! — После усмивката му се стопи и той загрижено попита: — Нали не ме упрекваш, че съм истинският виконт Дьо Вал?

Очите на Шантал заблестяха.

— За мен титлата не е от значение, Антоан. Аз ценя най-вече характера на човека и... и до този момент успях да видя у теб само положителни неща.

Антоан се приближи към нея така, че телата им почти се докоснаха.

— А аз открих в теб цялата чистота и сладка магия, които една жена може да дари някому. Затова мисълта, че след завръщането си в Англия може би ще ме забравиш, ме изпълва с отчаяние. Имам намерение следващата година да пътувам до Англия за коронасването на младата кралица. Бихме могли заедно да се порадваме на празненствата. Ще ми позволиш ли да те потърся, или отдавна ще си ме забравила?

Шантал не можеше да си поеме дъх. Тя бе толкова щастлива, че не съумя веднага да намери верните думи, за да изрази чувствата си.

Преди да е успяла да каже нещо, Антоан продължи:

— Бихме могли да си пишем, но се съмнявам, че твоите родители ще позволят една такава размяна на писма.

Шантал дишаше учестено.

— Какво лошо биха намерили в това? — попита тя. — Няма за какво да се упрекваме. Но ти би могъл да пишеш до Джулия Лейд — предложи тя с известно колебание. — На нея мога да имам пълно доверие.

— Разбираш ли, че по този начин ще мамиш родителите си? — попита Антоан учудено; такава постъпка не отговаряше на характера ѝ.

— При никакви други обстоятелства не бих ги измамила! — отвърна Шантал замислено. — В този случай обаче те са несправедливи спрямо теб, като те укоряват за нещо, за което не носиш никаква вина. Несправедливо е също, че те отблъскват и не са съгласни с нашето приятелство само защото имаш законни претенции към титлата на своя баща. Не си ограбил Джон, понеже тази титла никога не му е принадлежала. Мисля, че ако някой е виновен, то това е баща ви, а не ти.

— Може би постъпих зле, като не им съобщих веднага истината, когато самият аз я открих. Не исках да ги наранявам. Не сметнах за необходимо да го сторя и по-късно, когато навърших пълнолетие — отбеляза Антоан.

— Постъпил си много деликатно — отвърна Шантал. Нейните симпатии, както се беше надявал, бяха изцяло на негова страна. — Когато свикнат с истинското положение на нещата, майка ми и Джон, сигурна съм, няма повече да те упрекуват.

— С помощничка като теб може би ще успея да възстановя единството на семейството — каза Антоан и очарован забеляза как бузите ѝ порозовяха от неговия комплимент.

Обещанието ѝ да отговори на писмата му още звучеше в ушите му, затова той не обърна внимание на Джон, който унило ги наблюдаваше, когато влизаха обратно в салона, хванати под ръка. Не усети ни най-малка ревност, когато Шантал се затича към младия мъж и по най-естествен начин стисна ръцете му с думите:

— Моля те, скъпи Джон, не бъди така сърдит, иначе с твоето лошо настроение ще развалиш тази чудесна вечер!

Антоан вече знаеше, че е постигнал първото от своите намерения. Един ден това момиче щеше да му принадлежи. Беше посял семето на бъдещата си победа и нямаше да остави да му отнемат удоволствието от вкусването на нейните плодове.

Тази увереност го изпълваше и по-късно през нощта, когато Стефано му донесе писмото, което Шантал беше написала до Джулия.

— Госпожицата е предала това писмо на един от прислужниците с молба да го изпрати със следващата пощенска кола — каза камериерът. — Помислих си, че виконтът може да се заинтересува...

— Много благодаря, Стефано! — прекъсна го Антоан. — Добре си направил. Можеш да си вървиш — допълни той, когато камериерът

колебливо продължаваше да стои с гръб към вратата.

Останал сам в покоите си, Антоан разглеждаше красивия почерк на Шантал. После отстрани печата с един тънък нож за хартия. Без да бърза, той зачете написаното, след това внимателно сгъна писмото отново. Получателката му никога нямаше да разбере, че е било прочетено от друг. С педантична прецизност, достойна за художник, той възстанови целостта на восъчния печат.

Вече не можеше да има никакво съмнение, че момичето е в плен на неговия чар. Ако трябваше да се съмнява в нещо, това бяха неговите собствени чувства. Откритието, че Шантал има вече определено място в неговия живот, го потискаше. Откакто бе дошла, не му се мислеше за нищо друго. Приятелите от Париж, гладиаторите, неговата затворничка в кулата, двамата мъже в тъмницата нямаха повече никакво значение. Чувстваше се безпомощен, поставен в една необикновена ситуация. Най-много се страхуваше, че момичето може да го отблъсне. Никога преди това не го бе интересувало, дали някоя жена има добро мнение за него или не. Вземаше винаги онова, което му харесваше. Сега беше друго — той самият искаше да се хареса на Шантал, въпреки че не виждаше каква полза би могъл да извлече от това. Тя бе още почти дете, без влияние, титла или богатство, доколкото знаеше. Нямаше нищо, което би могъл да придобие, освен нея самата.

— Възможно ли е да я обичам? — питаше се Антоан навъсено и с известен цинизъм. — Аз, който презирам жените?

Но Шантал не беше като останалите; той никога не бе срещал подобно същество преди. Тя не познаваше лукавството, фалша, алчността и кокетството. От друга страна, опитът с жените му подсказваше, че тя е добре възпитано, умеещо да се въздържа момиче, но също тъй е и огнена натура с горещо сърце, с пламенност и идеализъм. Ако изглеждаше плаха, това се дължеше на липсата на опит и знания за мъжете. Невинността ѝ можеше да я изложи на големи изпитания. Детинското ѝ доверие в хората можеше да стане причина да не съзре навреме грозяща я опасност. При тези мисли Антоан трябваше да си признае, че беше готов да я защитава на всяка цена, при това не само от лошите намерения на други хора, но и от самия себе си. Вече не бе обзет от желание да я съблазни. По-скоро възнамеряваше да я притежава за цял живот, да я направи своя съпруга.

Антоан, самозваният виконт Дьо Вал, за първи път беше хванат в мрежата на любовта. Това необикновено чувство го беше объркало; дори бе забравил, че не е вече свободен. Той имаше съпруга.

СЕДМА ГЛАВА

Декември 1837

Бузите на Шантал се бяха зачервили от радост. В ръцете си държеше писмо от Антоан. С Джулия седяха на ръба на леглото ѝ. Муселинените им рокли в пастелни тонове бяха разперили поли край тях, откривайки белите копринени чорапи и украсените с панделки пантофки. От възлнение Шантал бе развалила фризура си; обикновено косите ѝ бяха разделени на път по средата и отново прибрани на врата. Сега цялото богатство от къдрици обгръщаше пламналото ѝ лице. С усета си към практичното Джулия отстрани падналите на челото ѝ коси.

— Ето вече четири месеца, откакто напуснах Франция — каза Шантал, докато със светнали очи плъзгаше отново по редовете, — но все така му липсвам! Пише също, че не обръща внимание на никоя друга жена от кръга на своите познати. Това не е ли удивително, Джулия?

Джулия кимаше тържествено. Тя бе само една година по-малка от Шантал, но имаше закръглените бузки на дете. Очите ѝ обаче бяха забележителни — тъмносини с виолетов блясък, оброчени от дълги, като че ли копринени мигли. Въпреки това тя не бе така привлекателна за мъжете като своята приятелка. Беше най-малкото от тринадесет деца. Животът ѝ у дома не можеше да се сравнява с безгрижното детство на Шантал. За нея нямаше нищо по-хубаво от това да посещава Шантал, а в Лондон или във Финчкок често се случваше някое забавно събитие в обществото, което си струваше да се отпразнува.

Шантал скочи от леглото, склони глава в скута на Джулия и я загледа замислено.

— Има още нещо зашеметяващо, което трябва да ти съобща — каза тя. — Снощи мама ме извика при себе си и ми каза, че сега, когато вече съм навършила седемнадесет години, съм достатъчно голяма, за да науча някои неща за тях, моите родители.

От вълнение очите на Шантал се бяха разширили.

— Джулия, мама не ми е родна майка! Моята същинска майка е била от Неапол. Татко се е запознал с нея, когато се е борил на страната на карбонарите. Бил е водач на едно въстание, което не е успяло. Самият той е бил ранен. Младата вдовица на един от бойците се грижела за него, докато оздравее, и понеже е била много красива и добра, татко я обикнал!

Шантал наблюдаваше с внимание лицето на Джулия, търсейки да прочете по него реакцията ѝ. Самата тя се чувстваше несигурна след тези разкрития. Първоначално бе изпитала болка, че не е онова момиче, което винаги беше смятала, че е. После разочарованието се замени с възбуда. Дълбоко в себе си тя винаги бе усещала, че има някаква тайна. Освен това тя и сестра ѝ Тамариск бяха толкова различни една от друга, че хората често го забелязваха и не пропускаха да изразят това си впечатление. Сега причината ѝ стана ясна. Та те не бяха само от различни бащи, но, както се разбра, имаха и различни майки.

— Моята истинска майка е починала, когато татко в стремежа си да ни спаси, е пътувал на север — продължи да разказва Шантал. — Както виждаш, Джулия, Джон е толкова мой брат, колкото и Тамариск — моя сестра. Татко е единственият ми истински роднина!

Зениците на Джулия се бяха разширили от удивление, но тя сякаш ни най-малко не бе изненадана, че животът на Шантал има толкова бурно, романтично минало. Тайно тя винаги си бе мислила, че у нейната приятелка има нещо по-особено.

Шантал взе ръката на момичето.

— Разбра ли всичко, което ти разказах, Джулия? То означава, че съм извънбрачно дете. Мама твърди, че не трябва да се измъчвам заради това, понеже Господ така е отредил. Тя казва, че трябва да съм благодарно на татко, че се е показал любящ и предан баща. Но обстоятелството, че татко не се е оженил за родната ми майка, а въпреки това са се сдобили с дете, мама не пожела да ми обясни!

— Може би е възможно човек да се сдобие с деца и по друг начин — предположи Джулия. — Всеки знае, че лорд Байрон има дъщеря от Клер Клермон. Какво ще кажеш за Хорейша Хамилтън? Лорд Нелсън ѝ е баща, а покойната лейди Хамилтън — нейна майка.

Двете момичета се спогледаха въпросително, после Шантал каза:

— Тамариск скоро пристига в Англия. Ще я помоля да ми изясни всичко това. Все пак има четири деца и не може да не знае. Сигурна съм, че ще ми каже. Именно тя ме успокои в онази нощ, когато си мислех, че ще ми изтече кръвта. Тогава отговори на всичките ми въпроси.

Спомняйки си някогашното си незнание, двете се закискаха. С присъщата ѝ игривост Шантал издърпа Джулия от леглото, остави писмото на Антоан настрана и двете затанцуваха из стаята.

— Нима няма да е великолепно, Джулия, ако някой ден празнуваме двойна сватба — ти с Джон, а аз с Антоан? Каква сватбена рокля би искала?

Остатъкът от този предобед мина под знака на романтичните фантазии на двете, докато Джон седеше сам в другата стая и се опитваше да се концентрира върху вестника. Чувстваше се малко пренебрегнат от жизнерадостната компания и бе донякъде сърдит на Джулия, задето изцяло бе обсебила Шантал. Би бил още по-сърдит, ако знаеше каква роля му отреждат момичетата в плановете си за бъдещето. Нищо не му бе по-чуждо от желанието да се ожени за Джулия.

С въздишка той повика един от прислужниците и го помоли да предаде на дамите, че ги кани на езда в Хайд парк, ако нямат, разбира се, нещо друго предвид. Знаеше, че Шантал не би могла да устои на такова предложение. Тя се радваше на времето, прекарано около конете също като него самия. Що се отнасяше до Джулия, той трябваше да се примири с обстоятелството, че тя придружава Шантал навсякъде.

През следващите седмици разочарованието и унинието на Джон все повече нарастваха. Пери и Морийн отказаха да му разрешат да говори на Шантал за своята любов. Принудителното прикриване на чувствата ставаше все по-мъчително за него. В едно той беше съгласен с втория си баща. Шантал бе излязла съвсем скоро от манастирското училище. В света на възрастните тя навлизаше без всякакъв опит. Според Пери тя трябваше свободно и необвързано да се порадва на компанията и на други млади мъже, преди да се реши на женитба с Джон.

— Остави я поне още една година да се порадва без ангажименти на обществото — беше казал Пери. — На осемнадесетия ѝ рожден ден

можеш да ѝ направиш предложение, ако искаш.

Аргументите на майка му бяха много по-неубедителни. Те почиваха на убеждението ѝ, че чувствата му са продължение на привързаността, която като брат винаги бе изпитвал към Шантал.

— За да е щастливо едно семейство, не е достатъчно само да се харесвате — твърдеше тя. — Най-важното е любовта, скъпи Джон, голямата, страстна любов на мъжа към жената. Ти и Шантал сте още почти деца. Едва по-нататък ще откриете чудния свят на страстите. Тогава всичко, което е било преди това, може да ви се стори бледо и незначително.

Как би могъл да обясни на майка си, че страстното желание да притежава Шантал не е по-малко от уважението, което чувстваше към нея? Морийн изглежда, бе обсебена от идеята, че любовта е възможна само между възрастни, че младите не са в състояние да изпитат силата ѝ. Той би могъл, разбира се, да ѝ припомни, че е била едва на петнадесет, когато се е влюбила в неговия баща Жерар дьо Вал!

— Щеше скоро да забравиш тази лудория, ако се бе заел с нещо друго. Не е полезно за тебе да се въртиш около полата на Шантал.

Всъщност именно Шантал бе тази, която го подтикна да напусне за известно време дома си.

— Не разбирам какво става с тебе от няколко дни? — заяви му тя. — Доскоро се чувствах чудесно в твоята компания, но от известно време винаги си намръщен и сърдит. Твоето навъсено лице и постоянното ти лошо настроение са направили впечатление дори на Джулия, която иначе те обожава!

Наранен, разкъсван от вътрешни противоречия, но съзнаващ, че Шантал е права, Джон прие поканата на един свой съученик да участва в лов на патици в Шотландия. Върна се у дома едва за Коледа. Семейството се бе оттеглило в имението Финчкок според обичая, за да прекара там празника.

Джон искаше да се срещне и със сестра си Тамариск. Тя бе пристигнала със съпруга си и четирите им деца от Малта, където Чарлз служеше. Имаха намерение да изкарат една дълга ваканция в Англия. Джон харесваше своя зет, обожаваше племенниците си.

Тамариск отгатна бързо истинските причини за напрежението в семейството. Взаимоотношенията между Пери и майка ѝ бяха отлични както винаги. Все още живееха заедно като влюбени. Връзката им бе

толкова силна, че по-младите членове на фамилията се чувстваха малко пренебрегнати. Не след дълго Джон и Шантал разкриха пред нея сърцата си и Тамариск бе така загрижена от положението на нещата, че сподели с Чарлз тревогата си.

Чарлз, мъж в най-добрата възраст, малко се бе променил, откакто като млад офицер от флота бе поискал ръката на Тамариск. Светлорусата му коса бе леко посивяла отстрани, но тялото му бе още силно и гъвкаво. Само линиите около устата и очите му придаваха позрял вид, какъвто трябваше да се очаква от човек с неговата служба, изпълняващ отговорни задачи.

Чарлз гледаше жена си с присъщата си дружелюбност. След петнадесет години брак тя също не бе много променена. Въпреки раждането на четири деца тя се радваше на стройна и гъвкава фигура. Когато имаше време, не пропускаше да се занимава със спорт, минаваше за отлична ездачка. Обичаше дългите разходки сред природата с децата и споделяше тяхната привързаност към крикета.

Чарлз изпитваше най-топли чувства към семейството на жена си. Любовта му към Тамариск се пренасяше и върху останалите членове на фамилията. Той се считаше за щастливо женен и много рядко изпитваше съжаление, че Тамариск не храни към него същата страстна любов. Но тези мисли не променяха убеждението, че е най-щастливият мъж на този свят, нали имаше такава красива и интелигентна жена. Никога нямаше да забрави ужаса, който тя бе преживяла в ръцете на онзи ужасен търговец от Генуа, който по най-брутален начин я бе изнасилвил. Като съпруг Чарлз винаги се бе опитвал да бъде особено нежен и внимателен. Макар често да изглеждала, че удоволствието от любовта за нея не е толкова израз на истинска страст, колкото желание да отговори на чувствата му, Чарлз бе склонен да не обръща внимание на това. Знаеше, че няма основания за ревност. Тамариск не обръщаше внимание на други мъже. Що се отнася до младежкото ѝ увлечение по Пери, двамата бяха разговаряли без притеснения по този въпрос. На Тамариск ѝ се струваше невероятно, че се е надявала да заинтересува Пери, след като той така много обичаше и почиташе майка ѝ. Според нея любовта ѝ към Пери е била по-скоро един вид преклонение пред героя.

Чарлз внимателно слушаше разказа ѝ за посещението на нейното семейство в Компьен, за последиците от срещата с Антоан. Когато

Елзи, която ѝ помагаше да се подготви за сън, напусна стаята, Тамариск легна до него в леглото и му съобщи за признанието, което Шантал ѝ бе направила. Тя бе споделила, че след завръщането си от Франция не е срещала млад човек, който би могъл да се сравнява с французина, както и обстоятелството, че тайно получава писма от него, в които той ѝ засвидетелства своята привързаност и любов.

— Както изглежда, Шантал го намира за невероятно привлекателен, за най-пленителния мъж на този свят! — въздъхна Тамариск. — За първото съм готова да се съглася с нея. Още като малко момче Антоан беше много красив. Трябва да е станал забележителен мъж, но пленителен — това не бих могла да си представя. Не ми харесва и тайният характер на тяхната кореспонденция, Чарлз! Сигурна съм, че и Шантал би предпочела Пери и мама да знаят, но Антоан явно е категорично против. Разбрах още, че ще посети Англия през следващата година във връзка с коронасването на младата кралица. Предупредих Шантал да не се среща с него без знанието на майка ни. Днес бих му се доверила толкова малко, колкото и преди, Чарлз!

— Може би Шантал ще срещне преди неговото пристигане друг младеж, който да спечели сърцето ѝ, — каза ѝ Чарлз успокоително. — Младите момичета на нейната възраст не са много постоянни!

— Мисля, че тя е привлечена повече от романтичното в любовта, отколкото от самата любов — отбеляза разумно Тамариск. — Но това не е най-големият проблем. Много по-загрижена съм за Джон. Мисля, че той наистина обича Шантал. Страда много, понеже тя вижда в него само брата.

— Ти не ми ли каза преди малко, че сега и двамата знаят, че не са брат и сестра, че биха могли да се оженят, ако пожелаят? — попита Чарлз. Той сложи ръка на нежните бели рамене на жена си, която се притисна до него под топлото одеяло.

— Шантал е още твърде млада, за да прави някакви разумни планове за бъдещето — каза Тамариск и погледна нежно мъжа си. — Когато аз бях на нейните години, си мислех, че съм влюбена в онзи нехранимайко, артиста Лий Дартън. Спомняш ли си за него, Чарлз? През това време ти търпеливо чакаше да се вразумя.

— И трябваше доста дълго да почакам — пошегува се Чарлз. Той духна свещта върху нощното шкафче и се отдаде на съня.

Тамариск лежеше будна до него. Със свито сърце си мислеше за нещастното лице на Джон, за щастливото изражение на Шантал, когато ѝ съобщи, че отново е получила писмо от Антоан.

— Не забравяй, че именно тайнственият характер на тази размяна на писма прави нещата да изглеждат така романтични — предупреди Тамариск своята по-млада доведена сестра.

Лицето на Шантал пламна, в очите ѝ проблесна възмущение.

— Защо всички са настроени срещу горкия Антоан? — попита тя ядосано.

Двадесет и четири часа по-късно същия въпрос тя постави и на Джон. Името на Антоан се спомена по време на вечерята, когато Морийн разказваше на Тамариск подробности за посещението им във Франция. Неочаквано с тих, сърдит глас Джон изтърси:

— Шантал е напълно запленена от дискретния чар и френските маниери на моя несъщ брат! При това е прекалено млада, за да може да го види такъв, какъвто е в действителност. Теб, Тамариск, той не би могъл да излъже.

Шантал с горест защити Антоан:

— Не е ли възможно просто да имам по-малко предразсъдъци от теб, Джон, и по тази причина да виждам Антоан такъв, какъвто е? Ти, изглежда, не обръщаш внимание на факта, че той е предпочел да запази за себе си някои обстоятелства от миналото, само за да щадя чувствата ти. Те бяха изнесени на бял свят едва след като вие с мама го принудихте да го стори. Не е ли така, татко?

Пери наблюдаваше зачервените бузи на дъщеря си и изпълнените ѝ с гняв очи и макар за кратко го обзе безпокойство. Не можеше да бъде доволен, че тя се застъпва за Антоан. Възприемчивостта ѝ към ласкателствата на младия французин лесно можеше да се превърне в нещо по-опасно. Той самият нямаше доверие в сина на Жерар, но както дъщеря му бе казала, никой нямаше основания да го злепоставя.

Пери се опита с една шега да смени темата на разговора. Шантал с готовност откликна на това, но по-късно вечерта отново ѝ се случи да повдигне този въпрос, когато срещна Джон в библиотеката. Този път тя бе ръководена от желанието да го накара да прояви повече разбиране.

— Знаеш, че винаги съм уважавала мнението ти, силата на твоите доводи, Джон — каза тя. — Но по отношение на брат ти

позициите ни напълно се разминават. Струва ми се, че е много нечестно да обвиняваш човек, след като нямаш доказателства, че в нещо се е провинил. Ако намериш дори само едно, аз бих се присъединила веднага към твоята критика!

Джон погледна Шантал объркано.

— Знаеш много добре, че не мога да ти представя някакво доказателство, но един ден ще разбереш колко съм бил прав!

— Дотогава обаче ще трябва да признаеш, че според английското правосъдие един човек е невинен до доказване на противното.

— Шантал... — Тонът, с който бе произнесъл името ѝ, издаваше толкова болка и страст, че тя веднага забрави за спречкването.

— Добре ли си, Джон? — попита го нежно. От думите ѝ бе изчезнала цялата настъпателност. — Така странно прозвуча гласът ти... Случило ли се е нещо?

Джон едва се въздържа да не я докосне. Как искаше да я обгърне с ръце и да ѝ признае изгарящата го любов. Пребиваването в Шотландия не охлади неговите вълнения; те бяха станали дори по-силни в отсъствието на Шантал. Сега му изглеждаше по-зряла, по-красива и по-привлекателна. Едва се сдържаше да не ѝ признае чувствата си, спираше го единствено даденото на майка му обещание. Избягвайки съблазнителните, леко отворени устни, дружелюбния поглед на нейните тъмни очи, Джон се обърна и каза само:

— Защо не беше малко по-голяма!

Гневните искрици се върнаха в очите на Шантал.

— Ти си мислиш, че съм още дете! Само защото съм две години по-малка! Лъжеш се, мой скъпи Джон. Ти може би виждаш в мен само едно хлапе, но други мъже не са на същото мнение. За някои аз вече съм жена. При това ме намират за чаровна, весела, забавна и привлекателна.

Неописуемо засегнат, Джон я прекъсна:

— Без съмнение говориш за Антоан. Трябва да призная, че ти е направил хубави комплименти. Сигурно му е било приятно да се позабавлява с едно неопитно момиче, току-що излязло от училище. Остава само да се похвалиш, че те е целунал!

Това беше първото истинско скарване. Шантал бе настръхнала като буреносен облак. С широко отворени очи тя гледаше Джон.

— Мисля, че ти просто ревнуваш! — каза тя. Но гневът ѝ сякаш изведнъж отлетя, тя се почувства някак странно щастлива. Настроението ѝ се промени неочаквано и очите ѝ отново грейнаха очарователно.

— Кажми ми истината, скъпи Джон! Ти би искал да се възхищавам само на тебе? Сърдит си, понеже си признавам, че намирам и друг за интересен и забавен?

— Това ми е напълно безразлично! — излъга той, изчервявайки се, че така лесно е успяла да разбере. — Твое право е да флиртуваш с когото си пожелаеш. Това не ме засяга.

— Значи си съгласен да се срещна отново с Антоан. Догодина той ще дойде в Англия за коронясването на кралицата. Има намерение да посети и мен.

Думите ѝ стъписаха Джон много по-силно, отколкото тя можа да забележи. С престорено безразличие той каза:

— Ако мама и татко нямат нищо против, на мен ще ми е все едно. Не очаквай, че ще го приема обаче с разтворени обятия. Не мога да понасям този човек и няма да променя мнението си!

— Това е нечестно и невъзпитано! Ще кажа на Джулия, че ти не си такъв, за какъвто те смята. Мисля да я посъветвам да си избие от главата идеята за женитба с толкова недружелюбен и скучен човек като тебе! Това ме кара да ти припомня колко некрасиво бе да не я целунеш, когато ни посети за Коледа. При това добре знаеш как щеше да я зарадваш.

Лицето на Джон се изкриви от яд и разочарование.

— Няма да позволя нито на теб, нито на когото и да било да ме обвързва по някакъв начин с вашата скъпа Джулия — каза той побеснял. — Сигурно страшно се забавлявате да си играете с мен като с някаква марионетка, като ме карате да танцувам, подръпвайки конците насам-натам. Искам да знаеш, Шантал, че бих целунал един човек само когато и където на мене ми харесва. За Джулия никога няма да се ожения, дори ако трябва да остана до края на живота си ерген.

Беше успял да накара Шантал да замълчи. Тя не можа и дума да каже, когато той се обърна и напусна стаята. Лицето ѝ изразяваше смущение и жал. Джон не се шегуваше. Той мислеше всяка дума, която бе казал. Ако Джулия знаеше, това щеше да ѝ разбие сърцето. Толкова отдавна те двете бяха планирали сватбата ѝ с Джон. Неговият флирт

със синеоката, русокоса Мириам, която не криеше възхищението си от Джон, те не възприемаха сериозно. Същото важеше и за Джоана, която бе толкова красива, че никога не страдаше от липса на кавалер за танците. Дали пък Джон не се интересуваше от някоя от двете?

Шантал въздъхна. Не беше толкова лесно да си възрастен, както тя и Джулия си мислеха. Изборът на партньор в живота се оказа далеч по-труден от това, да намериш начин да утетиш приятелката си в училище.

На Шантал и през ум не ѝ минаваше, че Джон не иска да се ожени за Джулия, понеже има намерение да направи нея своя съпруга. Отдавна бе решила, че ако един ден принадлежи на някого, това ще бъде единствено младият, красив Антоан дьо Вал.

ОСМА ГЛАВА

Юни 1838

Сърцето на Шантал биеше така силно от вълнение, че тя просто не можеше да си намери място. Антоан беше в Лондон. Сутринта беше пратил по куриер съобщение за пристигането си и заедно с това ги молеше да бъде приет възможно най-скоро.

Морийн никак не изглеждаше щастлива.

— Мисля, че не можем да отклоним молбата му. Ние сме единствените му роднини — обърна се тя към Пери на закуска.

— Дано само не се надява да го подслоним у дома — измърмори Джон. — Радвам се, че е отседнал вече в хотел „Поултни“, но сигурно очаква от нас да го поканим.

През последната седмица Шантал бе получила писмо от Антоан, в което ѝ съобщаваше за предстоящото си посещение. За нея неговото пристигане не беше изненада. Със затаен дъх тя наблюдаваше ту един, ту друг член от семейството.

— Защо не го поканим утре вечерта на твоя прием, скъпа? — предложи Пери. — При толкова много гости не би могъл да очаква да му обърнем голямо внимание. Мисля, че бихме могли да го поставим до американския посланик. С Ендрю Стивънсън ще намерят общ език; все пак Антоан е живял в Америка и биха могли да си поприказват за Новия свят.

— Мисля, че това е добра идея — съгласи се Морийн, макар и с известно колебание. — Вероятно Антоан е дошъл, както повечето хора, заради коронясването. Може да се очаква, че ще остане до края на празненствата следващата седмица.

Само Джон чу спотаената въздишка на облекчение, която се изтръгна от Шантал. Не му убягна и порумениялото ѝ лице. Вълнението ѝ го прободеше право в сърцето. Винаги беше смятал ревността за отвратителна черта на характера и сега яростно се бореше с нея. Но колкото и да се мъчеше да потисне това чувство, винаги го болеше, когато Шантал се усмихваше на друг, когато танцуваше валс с някой

обожател. Той бе готов да откаже всички покани за празниците, на които двете момичета така се радваха. Джон знаеше, че Шантал се чуди на неестественото му държание. Тя нескрито го обвиняваше, че все повече и повече се превръща в скучен човек без всякакъв чар.

— По-рано се чувствах толкова добре в компанията ти! Сега все си сърдит. Колко рядко ни придружаваш, мен и Джулия, на някое празненство. Цяло щастие е, че Тамариск идва с нас като придружителка. Станал си много затворен. Вместо да ни правиш компания, предпочиташ да се ровиш из разни стари пътеписи.

Пери, който добре разбираше причините за неприятното поведение на Джон, предложи на Морийн:

— Трябва да разрешиш на Джон най-сетне да открие чувствата си на Шантал. За всички засегнати ще е по-добре, ако тя научи истината! Убеден съм, че няма да приеме сериозно предложението на Джон за женитба. Когато му откаже, той ще бъде принуден да насочи вниманието си към някоя друга.

Морийн с изненада погледна съпруга си.

— Мислех, че не си против някой ден да се оженят — каза тя.

— Всъщност наистина не съм! — отвърна Пери. — Но тайната, която изискваш от Джон да крие, е болезнена както за него, така и за Шантал. Постепенно у нея се изгражда едно отрицателно отношение към него, което той с нищо не е заслужил. Нека ѝ се обясни! В случай че Шантал е съгласна, бихме могли да приемем един годежен период от две години, ако ги намираш твърде млади, за да познават добре чувствата си.

Морийн въздъхна.

— Страхувам се децата ни да не се оженят без любов — каза тя. После се усмихна, прегърна Пери и го притегли към себе си.

— Може би имам много предрасъдъци по отношение на любовта! — тихо промълви тя. — Много хора се женят, без да се обичат, и живеят щастливо заедно. Но ти ми показва колко прекрасен може да бъде бракът, ако човек е открил истинския любим. На децата си желая не по-малко щастие, скъпи.

— Трябва да се доверим малко и на техния инстинкт — каза Пери. — Не смятам, че Шантал изпитва някакви романтични чувства към Джон. Ако той насочи вниманието си към друго момиче, тя сигурно би го видяла в по-различна светлина.

— Съвсем правилно. Той обаче трябва да почака, докато бъркотията около коронасването отmine. Дотогава ще е по-добре да забравим цялата тази работа.

Шантал обаче съвсем не бе спокойна. Затрудняваше младата си камериерка Дороти, като се носеше вихрено из стаята. Прислужницата се опитваше да закопчае малките копчета на новата рокля, украсена с клончета лавандулов цвят, забодени с панделки на раменете. Тъмната коса на Шантал бе подчертана от подходящи за тоалета ѝ аксесоари.

Джулия се видя принудена да предупреди своята приятелка:

— Майка ти ще се досети, че криеш нещо! Престани да тичаш нагоре-надолу. Толкова си възбудена, че ще се издадеш!

— Не мога да стоя спокойно! — призна Шантал. — Как бих могла, Джулия? Знаеш кой ще дойде на бала тази вечер! След по-малко от час ще го видя отново!

Най-сетне двете девойки довършиха тоалета си за радост на Дороти. Шантал хвана Джулия за ръката и двете се изкачиха на горната площадка на стълбището, откъдето можеха да наблюдават пристигащите гости. Очите на Шантал търсеха само един — виконта. Затова пък Джулия се наслаждаваше на цялото множество от известни личности долу. С широко отворени очи тя се радваше на възможността да се запознае с тях.

Джулия въздъхна. Не за пръв път ѝ се случваше да завижда на Шантал. Леля Морийн толкова много се различаваше от собствената ѝ майка. Също както и тя самата се различаваше от своята темпераментна приятелка. Според мнението на майка ѝ леля Морийн бе нещо по-специално. Никога не се интересуваше от царящата в момента мода, а създаваше винаги своя собствена. Тъй като тя беше различна, но по един особено очарователен начин, останалите дами от обществото често възприемаха хрумванията ѝ, подражаваха на модните ѝ идеи. Строгите правила на обществените норми не важаха за лейди Уайт. Тя сама подбираше и канеше приятелите си, когато ги намираще за достатъчно забавни, умни или необикновени, без оглед на ранга и името им. В нейния кръг се движеха аристократи, художници, политици, музиканти, поети, драматурзи, военни и търговци. „Мисля, че Морийн така успешно преодолява ограничеността в обществото, понеже гостите ѝ никога не са скучни или глупави — бе казала умната мисис Лейд. — Нейните отлични връзки в обществото, богатството и

красотата ѝ дават възможност да не се страхува от снобите, които държат строго на класовите различия. Във всеки случай поканата на лейди Уайт рядко бива отхвърляна, напротив, обикновено се посреща с радост.“

Както обикновено списъкът с гостите на Морийн бе пъстър и необичаен. Тъй като обичаше много музиката, сред гостите ѝ бяха младият унгарец Ференц Лист и неговият приятел, полският композитор Фредерик Шопен. С последния тя се беше запознала на едно музикално соаре, на което той присъстваше заедно с баронеса Дюдеван, една писателка, станала известна под псевдонима Жорж Санд. Морийн веднага се бе заинтересувала от младата жена, която ѝ призна, че от две години е влюбена в Шопен. Когато потвърди и слуховете, че се облича понякога като мъж, Морийн ѝ довери, че и тя в младите си години често е обличала мъжки дрехи. Тя разумно премълча, че тази част от тайния ѝ живот е свързана с някогашните подвизи на Пери като разбойник. По онова време, когато Пери просто за забавление реши да играе тази роля, тя го придружаваше по пътищата на Съсекс и двамата нападаха и обираха пътуващите. Ако тези факти от миналото на Пери станеха известни, животът му би бил застрашен. Ръката на закона все още търсеше Гидиън Морис, разбойника.

Шантал не се интересуваше ни най-малко от присъстващите гости. Ето че големият портал на дома отново се отвори и в залата влезе стройният елегантен млад мъж, чиято поява тя очакваше с такова нетърпение: Антоан дьо Вал. Сърцето ѝ заби едва ли не в гърлото, докато се взираше надолу към него. Изглеждаше ѝ дори по-красив от спомена, който пазеше за него. Беше облечен празнично. С тъмносиния си фрак от фин вълнен плат, както и с добре прилягащите си панталони Антоан дьо Вал правеше наистина великолепно впечатление. Не беше дребен, а стройната му фигура го правеше да изглежда още по-висок. Кадифената му жилетка с втъкани сребърни, червени и сини нишки отговаряше на най-новата мода, както и панталоните, които бяха достатъчно къси, за да открият част от краката му, обути в копринени чорапи и елегантни ниски обувки.

Шантал прегърна Джулия през раменете.

— Това е той! — прошепна ѝ тя. — О, Джулия, не мислиш ли, че това е най-красивият мъж, когото някога си виждала?

Момичето до нея кимна мълчаливо. Французинът наистина имаше безупречна външност. Дори скъпият Джон не би могъл да се сравнява с него. Колко различно излъчване имаха двамата мъже, а при това бяха братя, от един и същ баща.

— Трябва веднага да слезем долу! — настояваше Шантал. — Не искам да пропусна нито миг от тази вълшебна вечер.

Тя приглади роклята си, изправи глава и с известно затруднение успя да си наложи спокойствие. Но когато бавно заслизаха надолу по стълбите, Шантал едва сдържаше възбудата си. Тя нервно хвана Джулия за ръка.

— Мислиш ли, че Антоан и сега ще ме хареса? — попита тя. — Струва ми се, че ще умра, ако го разочаровам.

— Глупости, Шантал, как би могъл да бъде разочарован! Никога не си била толкова красива като днес!

Когато Шантал и нейната не по-малко красива приятелка влязоха в салона, тя привлече не само възхитения поглед на мъжа, когото желаше да очарова, но и вниманието на Джон. Когато я съзря, сърцето му щеше да изскочи от вълнение. В този миг разбра, че никога няма да обича друго момиче така, както обичаше Шантал, че никога няма да пожелае друга жена. Независимо от последствията той не можеше повече да удържа на дадената пред майка му дума и да крие от Шантал любовта си. Трябваше да ѝ разкрие чувствата си. Защо Шантал да не знае, че я обича? Поне ще вижда в него нещо повече от брат, на когото преди се е доверявала. Джон тъкмо щеше да се приближи към двете момичета, когато и друг младеж се отдели от тълпата, пристъпи към Шантал и се наведе ниско над ръката ѝ. Нямахше нужда Джон да вижда лицето на мъжа, за да разпознае несъщия си брат. Бледорусата коса и природният чар, който излъчваха движенията му, правеха невъзможна всяка заблуда.

Джон бе забравил, че Антоан е сред поканените гости. Почувства, че антипатията му към този французин се надига с пълна сила, и остана на мястото си като закован, наблюдавайки как Шантал представя на новодошлия своята приятелка. Бузите на Шантал розовееха леко, очите ѝ искряха от радост. Заради шума в залата Джон не успя да чуе възторжения комплимент, който Антоан ѝ отправи. Само можа да види как тя изведнъж се изчерви и сведе очи. Не бе трудно да се отгатне, че бяха я поласкали.

Със сърдито стисната уста Джон се приближи към тях. Когато Антоан съзря брат си, очите му недоловимо се присвиха, но той се поклони и каза подчертано приятелски:

— Ето че отново имам удоволствието да подновя нашето познанство, скъпи братко! Тъкмо разказвах на госпожица Джулия какви приятни спомени имам от посещението, което направихте със сестра ти в моя дом.

Лицето на Джон се изкриви в зловна гримаса, когато очите му срещнаха погледа на Антоан. Беше казал „в моя дом“, сякаш искаше да му припомни, че именно той е наследникът; „сестра ти“ — като че ли й бе наистина роднина. А тези приятни спомени!? За него те бяха всичко друго, но не и приятни, мислеше си Джон, докато отвърщаше на поклона — толкова неохотно, колкото добрият тон въобще можеше да позволи.

— Как бих искала и аз да посетя Компиеен — включи се Джулия в разговора.

Тя бе усетила скритата неприязън между двамата мъже. Искаше й се да предотврати болезненото мълчание. Долавяше тайния гняв на Джон и се надяваше заради самия него, че той няма да се представи и този път в лоша светлина. Това й желание бе съвсем безкористно. Външно спокойна и въздържана, Джулия бе наблюдавала през последните месеци как Джон поглъща с очи Шантал и трябваше да признае, че мъжът, чиято любов се надяваше да спечели, е завладян от чара на нейната приятелка.

Джулия бе натъжена, но не и изненадана. След завръщането си от манастирското училище Шантал разцъфтя пред очите й. Превърна се в красива жена. Хубостта й не беше крехка и замечтана, а огнена, вълнуваща и преливаща от багри, разкриваща южняшкия й произход. Ярко се различаваше от своите връстнички с техните бледорозови личица. Цяло ято млади мъже използваша всяка възможност да танцуват с нея или просто да седнат наблизо. До тази среща Джулия се бе питала как Шантал може да счита друг мъж за по-привлекателен от Джон. Обаче няколко минути в компанията на французина й позволиха веднага да си отговори на този въпрос. Младият виконт бе красив като „Давид“ на Микеланджело. Чертите на лицето му бяха съвършени. Тъмните очи бяха раздалечени, носът беше нито много дълъг, нито много къс, а устните, красиво очертани, изразяваха решителност.

Тялото му притежаваше прекрасни пропорции. Раменете му бяха широки, без да изглеждат огромни. Хълбоците и краката — стройни и тънки. Ако нещо липсваше на цялата тази завършеност, то идваше от ръцете. Пръстите бяха дълги и тънки, но ноктите — така грозно изгризани, че и най-умелият маникюр не би могъл да ги прикрие. Този недостатък би могъл лесно да бъде забравен и беше нещо като компенсация за пленителната външност, за съвършените маниери, за вълнуващата реч на французина. На трапезата Морийн бе поставила Антоан между баронеса Дюдеван и госпожа Шели. От другия край на огромната маса на Шантал ѝ се струваше, че двете жени край Антоан бяха също толкова податливи на неговия чар, колкото и Джулия. Опитваше се да не бъде ревнива. Донякъде я успокояваше обстоятелството, че Антоан непрекъснато отправяше поглед към нея. Като че ли ѝ се усмихваше съучастнически. Може би искаше да ѝ напомни за писмата, които си бяха разменили.

На осветената от множество свещи маса жуженето на гласовете се смесваше със звъна от сребърните прибори и лекото потракване на порцелановите съдове. Елегантното общество, свикнало с вечерите у богати хора, почти не обръщаше внимание на безбройните изискани ястия, поднасяни от прислужници в ливреи. В дома на Морийн бе обичайно зад всеки стол да стои по един слуга. Така на никой от гостите не се налагаше да чака, за да получи вино или някое ястие. По този начин разговорите никога не биваха прекъсвани.

Морийн остави погледа ѝ да се рее по лицата на насядалите край дългата трапеза гости. Видя как двамата известни фелдмаршали, Уелингтън и Соулт, задълбочено обсъждат нещо. Нейната скъпа стара приятелка Мери Уърдсуърт седеше помежду им и изглеждаше развеселена от техния спор. Морийн, която винаги бе загрижена за доброто самочувствие на своите гости, можеше да бъде доволна. Присъстваха редица интересни люде, които с присъщата им галантност забавляваха дамите. Тук бяха политици като Уилям Гладстон, многообещаващ член на партията на торите, младият огнен Бенджамин Дизраели, адвокатът писател Хенри Броугам, а също и приятелят на Пери лорд Джон Ръсел, лидер на Долната камара и министър на вътрешните работи.

Онези дами, които не се интересуваха от политика, бяха настанени сред мъже с интереси в различни други области. Тук бяха

интересният френски драматург Александър Дюма, протеже на крал Луи-Филип, писателят и поетът Уилям Уърдсуърт, едва двадесет и шест годишният Чарлз Дикенс, който с ежемесечните си публикации на своя „Пикуик“ бе събудил интереса на обществото. Най-новият му роман „Оливър Туист“, който даваше възможност да се надникне дълбоко в изпълнения с нищета живот на бедните хора, бе събудил съвестта на много читатели. Морийн се надяваше, че книгата ще даде тласък на реформите, които тя горещо подкрепяше. За да си осигури по-пъстра публика, тя бе поканила и хора като инженер Марк Брунел и сина му Айзъмбърд. Тя се възхищаваше от Брунел за неговите блестящи открития, създали му голям престиж и издигнали го високо по обществената стълбица. Морийн не се изненадваше, че Тамариск слуша с голям интерес думите му, нито, че самият той се радва да има за събеседник нейната дъщеря.

Изпълнена с гордост, Морийн спря погледа си на Тамариск. На светлината на свещите тя изглеждаше като двадесетгодишно момиче. Нежните къдрици на русата ѝ коса се спускаха около лицето ѝ, недокоснато още от бръчки. Мадам Дюдеван, която бе шест години по-млада от Тамариск, изглеждаше в действителност с шест години по-възрастна, мислеше си Морийн. Струваше си да се замисли човек защо някои жени остаряват така бързо, докато други се запазват млади за дълго. Щастieto ли беше еликсирът на младостта, питаше се тя. Тамариск бе напълно щастлива със забележителния си съпруг Чарлз. Животът ѝ като жена на офицер от флота не бе лишен от разнообразие. Тя се беше наслаждавала на годините, прекарани в Гибралтар и Малта. След един месец щеше да отпътува за Индия заедно с Чарлз. Дватама се радваха от все сърце на това ново назначение и само необходимостта да оставят малките си деца тук под опеката на Морийн ги натъжаваше. Климатът в Далечния изток бе непоносим за крехката възраст на децата. Морийн тайничко се подсмиваше, че самата тя вече е станала баба. Когато бе подхвърлила на Пери, че ѝ се ще да започне да играе тази си роля, той не искаше и да чуе за това.

— Ти не си се променила нито външно, нито вътрешно от онзи ден, когато очите ми те видяха за пръв път. Все така си красива и привлекателна, както тогава. Кълна се. Не е за пренебрегване как се обръщат мъжете след тебе, когато влизаш някъде. Ако не бях сигурен в

твоята вярност и любов, при толкова много обожатели сигурно бих ревнувал!

Морийн въздъхна щастливо при спомена за този комплимент. По-рано вечерта Пери ѝ беше казал:

— Тъй като днес ще си заобиколена от четирима поклонници, не мога да си позволя да те изпусна нито за миг от очи. Изглеждаш възхитително, скъпа, и аз не мога да упреква никого, че се стреми да престъпи границите на чуждата собственост.

Морийн обърна поглед към един от обожателите, за които Пери бе споменал. Принц Естерхази дьо Галанта бе австрийският посланик в Лондон. Беше на четиридесет и две години и много по-богат от нея. Към владенията на неговото семейство се числяха двадесет и девет имения с двадесет и един замък, шестдесет селски общини, четиристотин и четиринадесет села в Унгария, множество владения в Австрия и едно графство в Бавария. Беше образован и забавен човек. Въпреки десетте години разлика във възрастта той флиртуваше със своята „огнена птица“, както наричаше Морийн, по един безобиден начин, но затова пък съвсем откровено. Тя не беше много сигурна дали трябва да вярва на твърденията му, че огромните владения му носят толкова малко рента, та едва си осигурява скромен годишен доход.

Вдясно от Пери седеше вдовицата на неговия скъп приятел Пърси — Мери Шели. Пери и Морийн се възхищаваха на енергията, с която тя издаваше трудовете на своя съпруг, събрани в четири тома, въпреки че и тя самата се занимаваше с литература.

Странно нещо е съдбата, размишляваше Морийн. Преди време Пери беше дал на поета малко пари назаем. По-късно прие да стане кръстник на едно от неговите деца. Момченцето почина в Италия и Пери реши да навести страдащото семейство Шели. Той напусна Англия, като по този начин се откъсна и от Морийн. Нейният брак с Жерар дьо Вал го измъчваше, още повече че виконтът я ревнуваше много от някогашния ѝ любим. По същото време Тамариск, която още не бе навършила двадесет години, си мислеше, че е влюбена в Пери. Когато той замина за Италия, тя също изчезна. Идеята ѝ да намери Пери се превърна в една ужасна авантюра. Тя за малко не загуби живота си и бе изнасилена от някакъв мъж в Генуа. Всичко това отдавна бе минало, но Морийн все още се питаше дали Тамариск би се омъжила за неособено вълнуващия, но безгранично верен Чарлз, ако

всичко това не се бе случило. Дали дъщеря ѝ не изпадна тогава в онзи делириум на чувствата, който е запращал толкова много мъже и жени в необятни височини или дълбини. Тамариск винаги е била спокойна и уравновесена. Ако бракът ѝ не се основаваше на бурна страст, то той със сигурност почиваше върху едно истинско приятелство. Морийн инстинктивно усещаше, че Тамариск е способна да изживява бурни чувства, но е напълно доволна от брака, който бе изградила повече с разум, отколкото с любов.

От Тамариск погледът на Морийн се пренесе към Антоан. Колко би ѝ се искало да не е така, но неговото присъствие не ѝ доставяше никаква радост. Все пак трябваше да признае, че появата му тук бе донякъде едно почитане на паметта на покойния Жерар дьо Вал. Антоан играеше ролята на виконт с цялото достойнство на знатния си произход. Морийн не вярваше, че и характерът му е така благороден. Нямаше му никакво доверие, въпреки че до момента липсваше повод за това. Нейната неприязън към него се подхранваше от един дълбоко вкоренен инстинкт. Що се отнася до антипатията на Джон към несъщия му брат, разсъжденията на Пери по този въпрос изглеждаха съвсем правилни. Според него тази антипатия се коренеше единствено в ревността.

Същият инстинкт, който не позволяваше на Морийн да допусне Антоан по-близо до себе си, сега ѝ подсказваше, че не трябва да възпира повече сина си в желанието му да излее чувствата си пред Шантал. Наистина беше казала на Пери, че иска да предпази Шантал от избор на партньор, преди да е достатъчно узряла, така че да познава добре своите желания и чувства, но това не бе единствената причина, поради която тя с нежелание приемаше намеренията на Джон да се ожени за момичето. Усещаше, че Шантал не храни към сина ѝ никакви романтични чувства и тъй като го обичаше много, стремеше се да го предпази от страдания. Ако Морийн знаеше за писмата, които Шантал и Антоан си разменяха, за радостта и вълнението, с които момичето четеше думите на младия французин, би разбрала колко е права.

На Джон не му убягна колко често Шантал и Антоан се усмихваха един на друг. Той вече не се съмняваше за чувствата на Шантал. Антоан също не си правеше труда да скрива своите. Интересните разговори, които водеха съседите на Джон по маса, не бяха в състояние да го откъснат от горчивите мисли. След вечерята

нещата не станаха по-добри. По време на музикалната програма, когато Ференц Лист изпълни свои композиции, на Антоан му се удаде да намери място до Шантал. Джон забеляза как ръцете на двамата се докосват за миг. От време на време Антоан се навеждаше към момичето и прошепваше нещо на ухото му. Джон предполагаше, че това не бяха коментари върху новите етюди на Лист, и имаше право. С настойчивост, която противоречеше на иначе небрежното му отношение към жените, Антоан молеше Шантал да го посети тайно на следния ден в хотела, където бе отседнал.

— Доведи и твоята приятелка Джулия, ако се налага! — шепнеше той. — Но трябва да се видим насаме. Ако знаеше колко често през последните месеци си мислех за теб! Как си представях, че съм край теб! Мина почти година, откакто те видях за последен път. Чувствах се много самотен. Твоята красота така ме заплени. Нямах ли сърце, моя хубава Шантал? Нищо ли не изпитваш към мен?

За пръв път през живота си Антоан казваше истината. Гласът му бе изпълнен с такава убедителност, че Шантал не можеше да се усъмни в истинността на думите му. Питаше се дали при исканата от него тайна среща няма да ѝ направи предложение. За нея тази мисъл бе едновременно вълнуваща и ужасяваща. Ако я помолеше да се омъжи за него, какво трябваше да му отговори? Да напусне Англия, да се ожени за Антоан дьо Вал може би против волята на родителите си и определено против желанието на Джон — това бе една толкова решителна стъпка, която навярно трябваше да се обмисли добре. В писмата си Антоан не пишеше нищо за женитба. В действителност думата любов не беше изричана между тях. Всичко се разви толкова бързо, та Шантал се страхуваше, че от нея се изисква повече, отколкото би могла да направи. Ако нямаше намерение да ѝ предложи женитба, защо беше това страстно настояване да я види насаме? Тя не можеше да повярва, че зад молбата му може да се крият недостойни подбуди. При тази мисъл се изчерви. Бе питала Тамариск как е възможно да се раждат деца извън брака. Обяснението ѝ бе, че има мъже и жени, които се отдават на любовта извън свещения брак. Шантал бе предупредена да се пази от поривите на страстта. Тамариск ѝ напомни, че — както и майка ѝ ѝ е казала — трябва да пази девствеността си за своя съпруг. „Ако един мъж истински те обича,

Шантал, той ще ти предложи да се ожените и ако ти сериозно го обичаш, ще се омъжиш за него!“

Сега тя за пръв път бе поставена на изпитание, а не бе сигурна дали Антоан наистина я обича и, което е по-важно, не знаеше дали тя самата го обича. Но защо иначе сърцето ѝ биеше така силно, сякаш ще изхвъркне, когато той я докосваше? Дори когато само ѝ се усмихваше, тя цялата се разтреперваше.

— Не би ли искал да ме посетиш тук, у дома? — опита се да се измъкне Шантал. — Сигурна съм, че ще убедя татко да те приеме, дори ако мама и Джон са против.

Лицето на Антоан помръкна, но той удържа гнева си и нежно каза:

— Татко ти ще направи така, както иска майка ти. Бъди смела, малката ми! Знаеш, че можеш да ми се довериш. Заклевам се, че нищо лошо няма да ти се случи. Доброто ти име няма да бъде засегнато от каквото и да е скандал. В хотела ще кажа, че си ми сестра. Това не е толкова далеч от истината — твоята майка беше някога моя мащеха.

След известно време Антоан поднови опитите си да я убеди.

— Ако те посетя в твой дом, ще се отнесат към мен с презрение, може би ще ме обезсърчат. Дори още по-лошо, ще ни забранят въобще да се виждаме. Ако не можем повече да се срещаме в обществото, това ще разбие сърцето ми.

Също и моето, мислеше си Шантал. Антоан с право искаше тайна среща. Ако открито ѝ споделеше любовта си и тя приемеше предложението му за женитба, би имало достатъчно време да убеди семейството си. Майка ѝ и Джон щяха да видят, че намеренията на Антоан са сериозни. При положение че семейството запазеше отрицателното си отношение, тя щеше да се опълчи, изисквайки да ѝ посочат възражения срещу брака ѝ с нейния любим.

Преди всичко обаче трябваше да е сигурна, че Антоан е мъжът, когото би желала за съпруг, че наистина го обича, а не е само пленена от чара му. Тази заран веднага бе приела поканата на Тамариск и Чарлз да ги придружи в тяхното пътуване до Индия. Ако наистина беше влюбена, защо не се разкайваше за поетия ангажимент, който би я откъснал от Антоан най-малко за две години? Няма ли начин да се разпознае любовта, мислеше си тя, когато в салона отекваха последните тактове на етюда. Майка ѝ бе казала, че веднага ще усети,

когато стрелата на Амур я улучи. Защо тогава се чувства така несигурна?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Юни 1838

Пред вратата на хотела двете момичета спряха, разколебани в правилността на постъпката си. Едва преди десет минути бяха напуснали дома под предлог, че искат да купят нотна тетрадка в един от многото магазини на „Пикадили“. Морийн нареди на един слуга да ги придружи, за да носи покупките им. Веднага след като се отдалечиха достатъчно, Шантал го изпрати до „Риджънт стрийт“ с нареждане да я чака след един час пред часовникарското ателие „Обърт и компания“. Морийн не се изненада, че младите дами настояха да излязат пеш. В тези дни съвсем не бе лесно да се мине през „Пикадили“ с кола. Улицата беше безнадеждно задръстена, откакто толкова много магазини отвориха врати. Множество ръчни колички, както и коли с коне се движеха нагоре-надолу и предлагаха стоки за продан.

— Вече е почти обяд! — отбеляза Шантал и погледна малкия часовник с емайл, който висеше окачен на роклята ѝ. — Антоан ще предположи, че няма да удържа на обещанието си да се срещна с него.

Джулия въздъхна. На кръглото ѝ детско лице можеше да се прочете притеснението, което изпитваше. Опитваше се да не мисли за гнева на леля Морийн, когато открие, че са имали тайна среща с виконта.

— Може би ще е най-добре... — започна тя, но Шантал я прекъсна. В тъмните ѝ очи се четеше решителност.

— Възнамерявам да спазя обещанието си! — каза тя и хвана Джулия здраво за рамото.

Така двете влязоха в сградата, преди решителността им окончателно да се е изпарила. Шантал почувства облекчение, когато съзря Антоан във фойето на хотела, близо до една мраморна колона. Беше се притеснила, че се е отегчил да чака и си е отишъл. С усилие се удържа да не затича към него.

Както обикновено Антоан беше безупречен. Виолетовите му панталони от сатен бяха привързани с ленти в долния край, изрядно опънати, без всякаква гънка. Върху бялата надиплена риза носеше светъл еднореден редингот с тесни ръкави, чийто маншети и яка бяха обточени с кадифе. Златна игла с перла украсяваше копринената му вратовръзка. В едната си ръка държеше бледорозови кожени ръкавици и бастунче с дръжка от слонова кост. Усмиваше се с неговата малко чудновата красива усмивка, когато се наведе ниско към ръката на Шантал. След това кимна на Джулия и каза с висок ясен глас, за да бъде чуто от управителя:

— Моя скъпа сестричке! И ти, братовчедке Джулия! Колко съм очарован, че ме посещавате. Гореве в стаите ми ви очакват освежителни напитки. Ще ме придружите ли?

По този начин с обиграна непринуденост Антоан даде възможност на момичетата да погледнат на авантюрата, която бяха предприели, като на нещо безобидно. Изкачвайки се пред него по широкото стълбище, те вече се бяха поуспокоили. Антоан с тих и уверен глас им разказваше за приготовленията в хотела във връзка с предстоящия ден на коронацията. Двете момичета възвърнаха увереността си. Джулия с облекчение забеляза, че прислужниците не бяха изненадани от факта, че две млади госпожици, при това без придружителка, се движат в компанията на мъж. Тя прекара безсънна нощ, докато се чудеше какво биха казали родителите на Шантал, ако научеха за това, което двете бяха предприели тази сутрин. Джулия страшно много се опасяваше да не загуби привързаността на тези хора. Ако зависеше от нея, двете с Шантал нямаше да са тук сега.

Антоан бе наел за престоя си в Лондон няколко приятни слънчеви стаи с изглед към Грийн парк.

— За съжаление тук не всичко е така елегантно, както в моя собствен дом — извини се той и покани с жест момичетата да седнат на канапето. — Вашето присъствие обаче преобрази обстановката. Сега тя е безупречна.

Двете приятелки приеха с удоволствие по чашка мадейра, която Антоан им предложи. Джулия тактично седна по-встрани към прозореца, тъй че Шантал и виконтът да останат необезпокоявани. Начинът, по който Шантал се опитваше да скрие вълнението си, се стори на Антоан очарователен. Тя очевидно намираще държанието си

недостатъчно изискано и той правеше всичко, за да разпръсне притеснението ѝ. Много нежно и внимателно той взе чашата ѝ и я постави на масата. После седна до нея на брокатеното канапе и взе ръцете ѝ в своите.

— Нямаме много време! — каза ѝ с тих, настойчив глас. — Затова трябва да ми простиш, моя сладка Шантал, ако онова, което имам да ти кажа, ти се види малко прибързано.

Той хвана една от облечените ѝ в ръкавици ръце, леко повдигна края на ръкава и притисна устни върху меката гореща кожа.

— Снощи у вас — продължи той, радвайки се на нейната невинност, която отново пролича в плахото трептене на миглите ѝ, — нямах никаква възможност да ти говоря за страстта, която от една година гори в моето сърце. В писмата си не се решавах да ти пиша за това. Страхувах се, че ще ме разбереш погрешно и ще прекъснеш нашата кореспонденция.

Наблюдаваше как руменината по бузите ѝ се усили, почувства се окуражен, понеже усети, че близостта му очевидно силно я смущава. Продължи уверено:

— Сигурно си забелязала, че изпитвам силни чувства към теб, скъпа Шантал. Преди да те видя за пръв път, не знаех какво е любов. Мислех си, че подобна страст е за другите смъртни. Бях убеден, че такова нещо никога няма да ми се случи. Сега зная защо преди не съм обичал истински никоя жена. Аз съм чакал теб. Повярвай, Шантал, това е самата истина. Усещам го със сърцето си. Ти си жената на моя живот! Бих искал да станеш моя съпруга.

Въпреки че това любовно обяснение не идваше напълно неочаквано, настойчивостта, с която то бе направено, донякъде обърка Шантал. Не можеше да има съмнение в искреността на Антоан. Тя усещаше, че трябва да му отговори със същата откровеност.

— Предложението ти е чест за мен — каза тя. — Страхувам се обаче, че не съм много наясно със собствените си чувства. Аз просто не зная дали искам да се омъжа за теб, Антоан. Мисля, че те обичам, но...

— Но не ме познаваш достатъчно добре, за да си сигурна — завърши Антоан мисълта ѝ.

Той не бе разочарован от отговора ѝ. Все пак тя не го отблъскваше. Само по себе си това бе основание за надежда.

— Трябва да призная, че ние почти не сме имали възможност да се уверим, че си подхождаме — продължи той, успокоявайки я. — Но не смяташ ли, любима, че това е добра причина да се сгодим според всички правила? Ако и ти мислиш сериозно за женитба с мен, бихме могли да спечелим съгласието на родителите ти. Ще си осигурим възможността да се виждаме за в бъдеще, когато пожелаем. Ако след време прецениш, че чувствата ти към мен не са достатъчно силни, за да станеш моя съпруга, ще бъде много просто да развалим годежа, нали? Мисля обаче, че постепенно ще ме обикнеш, дори сега да не изпитваш никакви чувства към мен.

— Но аз изпитвам чувства към теб! — каза бързо тя. — Една женитба обаче е много сериозна стъпка. Не съм сигурна дали моята привързаност е онази любов, която една жена трябва да изпитва към бъдещия си съпруг.

Антоан погледна крадешком към Джулия и като се увери, че не ги подслушват, се наклони по-близо към Шантал. С тих, треперещ глас той ѝ пошушна:

— Твърде млада и невинна си, за да познаваш силата на страстта. Аз бих могъл да събудя у теб такава радост и удоволствие, че не би се съмнявала дълго в чувствата си.

Шантал потръпна, усещайки натиска на ръцете му. Странни усещания преминаха през тялото ѝ. Сърцето ѝ заби още по-бързо, когато устните му погалиха бузата ѝ. Тя знаеше, че би се поддавала на странния порив, който я бе обзел, и би се оставила да я целуне, ако не беше Джулия.

Антоан наблюдаваше как трепкат миглите ѝ, как се повдигат и спускат от вълнение младите ѝ стегнати гърди. С известна фриволност той прокара пръсти по нежно заобленото ѝ рамо. Усети дремещата страст в девственото ѝ тяло. Не би било трудно да я съблазни, помисли си със злорадство. Това момиче бе узряло за любов, въпреки че не го съзнаваше. Не беше обаче нито моментът, нито мястото за това. Антоан отново се изуми от обзелото го нежелание да я съблазни. Той искаше тя да го пожелае с душа и тяло, искаше любовта ѝ.

— Трябва да си вървим! — каза Шантал внезапно и погледна часовника си. Сега гледаше Антоан почти със страх. — Можеш ли да ме посетиш у дома? — помоли тя. — Заблуждаваш се, като мислиш, че мама и татко няма да те посрещнат с радост. Ако знаеха ти какво...

какво изпитваш... аз какво чувствам... — запъна се тя, после продължи по-спокойно: — Родителите ми не биха намерили за оскърбително едно предложение за женитба от твоя страна!

Шантал погрешно изгълкува ироничната усмивка, която се появи на лицето му, като израз на недостатъчно самочувствие. Тя също му се усмихна.

— Несъмнено се подценявате, сър! — каза тя. — Убедена съм, че родителите ми ще посрещнат като добре дошъл един жених с такова обществено положение!

Антоан пусна ръцете ѝ и се изправи. Лицето му бе отново безизразно, когато отбеляза:

— По-скоро ти, моя малка Шантал, подценяваш обстоятелството колко много се измъчвате, че въобще ме има. Разбираемо е все пак, че лейди Уайт е така огорчена от неприятното произшествие — моето раждане, след което титлата е преминала към мен, вместо да се падне на нейния син. Ако това не е достатъчно за антипатията ѝ към мен, фактът, че баща ми се е оженил за майка ми и с това е направил брака ѝ невалиден, може би я изпълва с омраза.

Шантал дълбоко въздъхна. Тя не можеше да приеме логиката на неговите разсъждения.

— Въпреки това татко не би могъл да те обвинява за нещо, за което не си виновен — аргументира се тя. — Ще ми позволиш ли да му съобщя твоето желание да ме посетиш? Той не може да ни откаже да се опознаем по-добре. Ще се съгласи с мен, че трябва да проверя чувствата си, преди да се сгодим!

Антоан едва се удържа да не издаде своята антипатия към сър Перигрин. Та нали Пери беше този, който преди двадесет години го бе хванал на местопрестъплението и го бе наказал. Антоан се беше заклел да си отмъсти, но за да спечели ръката на Шантал, бе готов да отложи отмъщението си. Самата мисъл да моли сър Перигрин с шапка в ръка го изпълваше с гняв. Беше убеден, че и той сигурно си спомня за случая. Нямаше ли да го третира като обикновен джебчия, дошъл да му отнеме дъщерята? Освен това той сигурно обичаше единственото си дете и едва ли щеше да гори от желание да ожени дъщеря си за един французин. Да я остави да замине в чужбина, далеч от бащината закрила.

Въпреки своите съмнения Антоан каза:

— Е, добре, щом искаш, говори с баща си! Ще е по-добре обаче засега да не споменаваме женитбата. Той би намерил предложението ми за неразумно и прибързано. Ако разбере колко сме близки, тайнствеността на досегашните ни отношения би го разсърдила.

Шантал кимна.

— Не се страхувай, Антоан! — каза нежно тя. — Ще запазя нашата тайна. Ще направя всичко възможно да убедя татко колко щастлива ще бъда, ако разреши да ме посещаваш у дома. Заедно бихме могли да се радваме на толкова много неща. Ще ти покажа градината. Сега, когато розите са цъфнали, е прекъсна. Трябва да видиш също моите рисунки, ще ти посвирия на пиано, ако искаш...

Тя спря да говори, когато Джулия се приближи.

— Вече е късно, Шантал! — каза тя плахо.

— Скъпа Джулия! Пренебрегнахме те най-безочливо! — извика Шантал и прегърна стремително приятелката си. — Гарантирам ти, че беше за добро. Още днес следобед ще говоря с татко и ще го помоля да разреши Антоан да ме посещава, когато си иска. Да се надяваме, че няма да има повече тайни срещи, за да не ти се налага да подлагаш на изпитание съвестта си.

— Ела, Шантал! — каза Джулия с въздишка на облекчение. — Крайно време е да се връщаме обратно в къщи.

Антоан искаше да изпрати младите дами до дома им, тъй като бяха дошли без придружител, но Шантал отклони това предложение.

— О, съвсем наблизно сме. Освен това татко или мама могат да погледнат от прозореца и да разберат, че не сме били на разходка и на покупки.

— Тогава ще извикам файтон! — каза решително Антоан. Изведнъж му бе станало ясно колко неразумно е две госпожици да се движат из улиците на Лондон без придружител.

— Това може би ще е най-доброто! — присъедини се и Джулия.

Шантал избухна в смях.

— Посред бял ден не ни застрашава никаква опасност. Най-много да срещнем някой познат на мама, който да ѝ каже. Ще се движим с дискретно приведени глави, тъй че никой да не ни познае.

Антоан обаче с право не искаше и да чуе за подобно нещо. Той изпрати момичетата до изхода и махна на един файтон. Джулия отново въздъхна с облекчение, когато възрастният, побелял кочияш подкара

конете към дома им. Но спокойствието ѝ не продължи дълго. Зад тях се разнесе звънът на пожарна камбана. Заедно с всички останали файтони и колички файтонджията им отби встрани, за да направи път. Пешеходците се спираха и гледаха към приближаващата пожарникарска кола.

Шантал с любопитство наблюдаваше през прозореца. Голямата червена кола, теглена от четири едри коня, напредваше стремително към тях. Мъжете с каски в нея удряха месингови камбани, за да предупреждават минувачите. Старият кон на техния файтонджия нервно трепкаше с уши, докато тълпата с блъскане се опитваше да си пробие път, за да види пожарната. Въпреки че животното бе свикнало с глъчката по лондонските улици, блъсканицата и шумът се оказаха прекалени за него. Когато колата на пожарникарите профуча край тях, конят се спусна след нея. Ужасът му даваше такава сила, че бе невъзможно кочияшът да го удържи. Той само безпомощно дърпаше поводите и не можеше да направи нищо. Вътре във файтона двете момичета се блъскаха насам-натам; уплашени, те се бяха прегърнали здраво. Струваше им се, че старият човек всеки момент може да падне от капрата. За щастие пожарът не беше далеч. При един склад в Блекфриърс пътуването приключи. Конят бе потънал в пот, дишаше тежко, пръхтеше и трепереше целият, когато файтонджията слезе и го хвана за юздата. Джулия бе готова да се разплаче, докато бузите на Шантал горяха от вълнение.

— Ела бързо, Джулия — извика тя, докато слизаше от файтона. — Пожарникарите вече развиват маркучите!

С голямо любопитство Шантал гледаше пламъците, обхванали горящия склад. Мъже, жени и деца бяха се наредили в дълга верига и си подаваха кофи с вода в безнадеждно усилие да потушат огъня. Тясната улица бе изпълнена с дим. От отсрещната страна пристигна втора пожарна. Огнеборците потопиха маркучите в реката. Само след половин час те вече контролираха огъня. Шантал и не по-малко любопитната ѝ приятелка се бяха смесили със зяпачите. Когато най-сетне се огледаха за файтона, установиха, че старият кочияш е изчезнал заедно със своето возило.

— О, Шантал, какво ще стане сега! — извика Джулия с очи, пълни със сълзи.

— Просто ще вземем друг файтон! — отвърна Шантал с увереност, която бързо се стопи, когато се огледа, търсейки кола. Междувременно забеляза опушеното лице на Джулия, бързо се погледна и разбра, че ако не откриеха място да се измият преди завръщането си, щеше да е невъзможно да скрият от майка ѝ своята авантюра. Сякаш в отговор на мислите ѝ един глас до нея попита:

— Да не сте се загубили, малките ми?

Думите бяха произнесени на чист кокни. Шантал се обърна към жената, която ги бе заговорила. Деколтетото едва прикриваше гърдите ѝ, бе ярко гримирана и изглеждаше много вулгарно. На Шантал веднага ѝ хрумна, че тя може би е от онези актриси със съмнителна репутация. Знаеше, че при нормални обстоятелства не би трябвало да разговаря с подобна персона. В този момент обаче всяка жена ѝ се струваше по-дружелюбна и по-сигурна от който и да е от разпуснатите мъже, които ги бяха заобиколили.

— Нашият файтонджия е изчезнал, а трябва да се върнем в „Сейнт Джеймс“ — каза Шантал с всичкия авторитет, на който бе способна. — Бихте ли ни помогнали? аз естествено ще ви платя за това!

Жената се ухили. Тя не се съмняваше, че ще ѝ се плати.

— Разбира се, че ще ви помогна, деца! Кой знае какво би си помислила майка ви, ако можеше да ви види в това състояние. Вие май сте офейкали, а?

— Това не ви засяга! — остро отвърна Шантал. Тя бе ядосана от хитрия начин, по който тази жена искаше да използва ситуацията. — Във всеки случай бихме искали да се измием, преди да тръгнем за вкъщи. Има ли наблизо хотел, до който да ни заведете?

Жената отново се ухили. При това ярко начервените ѝ устни се разтегнаха в грозна гримаса.

— Тук няма хотели, моя мила! — закиска се тя. — Можете да се измиете в моята стая, ей там долу, в края на улицата. Ще ви струва една-две лири, но затова пък е чисто, мога да ви уверя.

Шантал се колебаеше. Не бе сигурна дали да приеме предложението. Джулия я подръпна за ръкава.

— Моля те най-сетне да си тръгваме за вкъщи! — шепнеше ѝ тя. — Направо съм ужасена! Сигурна съм, че това е улична жена!

— Едва ли ще ни навреди! — отвърна ѝ Шантал шепнешком. — Освен това държа да скрия от мама нашето малко приключение. Иначе ще ни забранят да излизаме повече сами, а аз съм твърдо решена да се видя отново с Антоан. Независимо какво ще се случи!

Все пак тя не можеше да пренебрегне предупреждението на Джулия, че тази жена вероятно е проститутка. Това означаваше, че продава тялото си на мъже за пари. Тамариск ѝ бе говорила за тези неща. Да посетят стаята ѝ бе прекалено голям риск. Можеше дори двете с Джулия да бъдат предложени на мъжете.

Ужасена от собствената си фантазия, Шантал се отскубна от мръсната ръка, с която жената я бе хванала за ръкава.

— Потърсете ни един файтон, мила госпожо. Искам веднага да се прибера у дома — каза ѝ тя, изваждайки една златна монета от чантичката си.

— Не мога да ви оставя тук сами, нали така, млади госпожици, за да търся файтон? — каза тя лукаво. — Дай ми още една жълтичка, лейди, и ще остана да ви пазя, докато пратя някое момче за кола.

Шантал бе сигурна, че ѝ искат повече, отколкото е необходимо. Но въпреки това жената им предлагаше сигурност, а наоколо мъжете с интерес следяха разговора. Тяхната защитница се обърна и им извика нещо на своя неразбираем жаргон. Те бавно се отдръпнаха. Шантал не знаеше, че си имат собствени закони. Те уважаваха правото на жената над нейната плячка. Шантал не можеше да знае също, че до пристигането на файтона уличните крадци ги бяха обрали и по-късно щяха да разделят всичко с блудницата. Момичетата откриха загубите си едва когато с въздишка на облекчение се даха във файтона.

— Не е чак толкова страшно! — утешаваше Шантал потъналата в сълзи Джулия. — Ще ти възстановя гривната, а татко ще ми даде пари, ако се нуждаем. Сега е по-важно да се вмъкнем през входа за прислугата и да не допуснем Доркас да ни види, а само Дороти.

Тя знаеше, че Доркас със сигурност ще съобщи на господарката си за изпоцапаните момичета. Дороти, тъкмо обратното, щеше да ги изведе по стълбището нагоре и да им помогне при измиването и преобличането, преди някой да е забелязал нещо.

Двете имаха късмет. Беше вече почти три часът и прислужникът тъкмо застилаше масата за обед, когато те влязоха в къщата през

задния вход. С надежда да зърне ухажора си, пощенския раздавач, Дороти се мотаеше край вратата.

— Всемогъщи боже! — извика тя, загубила ума и дума при вида на почернените им лица.

Шантал сложи пръст пред устните си. Тя вече не се страхуваше. Облекчение и възбуда едновременно се четяха в очите ѝ.

— Иди в кухнята и разиграй някаква сцена, докато се промъкнем по задната стълба догоре.

Ухилена до уши, Дороти последва нареждането на своята господарка. Шантал хвана Джулия за ръка и двете се шмугнаха като две черни газели в стаята на Шантал, където се чувстваха сигурни и защитени.

Тамариск и Чарлз седяха в задната част на Уестминстърското абатство сред множество от десет хиляди души в очакване да се появи младата кралица, чиято коронация трябваше да започне всеки момент. В мислите си обаче Тамариск бе твърде далеч от предстоящата церемония.

— Никак не е чудно, че Шантал не вярва в предубежденията на Пери и на мама спрямо Антоан — пошушна тя на Чарлз. — Тя още не бе родена, когато баща ни се появи в Лондон с едно момиче, за съществуването на което ние нищо не знаехме. Мама и аз положихме много усилия да бъдем мили с него, но не можеш да си представиш колко малко заслужаваше то да бъде обичано!

Чарлз се бе сгорещил, но изглеждаше много представителен в бляскавите си одежди. С много нежност той погледна жена си. Нейната непрекъсната загриженост за щастието на другите бе едно от качествата, заради които така много я обичаше.

— Спомням си, че съм чувал от леля Лиза как малкият бил изключен от Итън. Приписвали му някакви кражби. Беше много неприятна история!

— С течение на времето може да се е променил. За годините, прекарани с принцеса Дьо Фалоаз в Новия свят, не се знае нищо.

— Той сигурно ще се върне в родината си след края на тържествата тук. Освен това и ние ще отпътуваме само след един месец за Индия — каза ѝ Чарлз за успокоение.

— Сигурен ли си, скъпи, че нямаш нищо против да вземем с нас и Шантал?

Чарлз я увери за кой ли път, че намира идеята за отлична. Тъй като собствените им деца трябваше да останат в Англия, бе добре Шантал да прави компания на Тамариск, докато той изпълнява своите задължения в морето. Към това трябваше да се прибави и обстоятелството, че момичета за женене бяха винаги добре дошли в тази така отдалечена част на Британската империя. Шантал можеше да очаква безгранично внимание от страна на служещите там ергени.

— В Индия Шантал няма да има никакво време да тъгува за мосю Антоан — отбеляза студено Чарлз.

Разговорът им бе прекъснат от нарастващия шум отвън, който стана оглушителен, когато процесията наближи. Хората в църквата обърнаха глави към големия отворен портал. Възклицанията на възбудените граждани заглушаваха дори фанфарите. Чарлз, почти с една глава по-висок от Тамариск, можеше да наблюдава церемонията. С присъщото си внимание той съобщаваше на жена си имената на влизащите сановници.

— Деканът на Уестминстър е първи — каза той. — Веднага след него идват дворцовите възпитатели. По-възрастният господин, който носи червената кадифена възглавничка, е ковчезникът.

— Този там трябва да е лорд-канцлерът на Нейно Величество — бърбре Тамариск, повдигнала се на пръсти. — Погледни само как блестят на светлината рубиненият пръстен и мечът върху възглавничката.

Между лорд-канцлера и Кентърбърийския архиепископ крачеха редица висши сановници, следвани от принцесите от кралско потекло — Мери и София, сестрите на Джордж IV.

— Никога досега не бях зървала принцесите — сподели Тамариск с Чарлз. — Но като дете съм виждала крал Джордж много пъти.

Празникът започна. Младата кралица понесе дългия ритуал с подобаващо достойнство. Когато в самия момент на коронацията слънчев лъч неочаквано падна върху нея, осветявайки изпъстрената с множество брилянти диадема и те един след друг заблестяха, присъстващите видяха в това добра поличба. Разнесоха се възгласи на радост, които се смесиха накрая с националния химн. След това насъбралото се множество я аплодира възторжено, размахало кърпи. Развеселен, Чарлз сочеше на жена си как при този ентусиазъм някои

коронки и диадеми застрашително се килнаха, други изпопадаха на земята. Изведнъж графът на Съри, ковчезникът на кралския дом, извади пълна шепа със сребърни медали, отсечени специално за спомен от коронацията, и ги разпръсна след насъбралото се множество. Момчета от хора, перове и генерали се наведоха, без да обръщат внимание на етикета, и взеха да опипват пода, за да отнесат със себе си по един от тези възпоменателни знаци. Редът бе възстановен, когато хорът отново зае мястото си и над тълпата се разнесе старият химн „Това е денят на господаря“.

По-късно същата вечер Тамариск и Чарлз разказваха в тесен кръг от любопитни слушатели събитията от деня. С широко отворени очи Шантал и Джулия внимаваха да не пропуснат дори един-единствен детайл. Те можаха да видят процесията от едно удобно местенце на „Пал Мал“, когато тя се бе отправила по обратния път към Бъкингамския дворец.

— Към края на церемонията Уелският епископ прелисти две страници вместо една, без да забележи грешката си. Сигурно е казал на кралицата, че празникът е към края си, тъй като тя се оттегли към параклиса „Свети Едуард“, за да си почине и освежи, и трябваше да я доведат отново.

Пери се засмя.

— Дано чужденците не са забелязали нашата не твърде изрядна английска организация.

Чарлз разказа за един друг гаф на празненството.

— Когато горкият лорд Роул заедно с останалите перове се изкачваше към трона на кралицата, за да поднесе своята клетва за вярност, се спъна в наметката си, падна и се затъркала надолу по стълбите. Прави му чест, че въпреки своите деветдесет години отново се заизкачва, за да изпълни дълга си. Тълпата, и ние включително, аплодирахме, докато той стъпка по стъпка се придвижваше нагоре по стъпалата.

— Кралицата се наведе към него и му подаде ръка, за да не допусне бедният стар джентълмен да падне отново — продължи да разказва Тамариск на очарованата Шантал.

— Беше ден с много противоречиви преживявания — добави Чарлз. — Най-малкото, още веднъж бе доказано прословутото чувство за хумор на англичаните. Чух от лорд Минто, че на чужденците, които

са видели произшествието с лорд Роул, било казано, че част от привилегиите на тази благородна фамилия е да им се възлага една „допълнителна роля“ при поднасяне на клетвата.

— Колко жалко, че не можах да присъствам! — въздъхна Шантал. — Един ден и моята сватба ще бъде в абатството; ще се омъжа за някой принц или дук и... — Тя изведнъж прекъсна мисълта си, беше си спомнила, че има намерение да се омъжи за френски виконт, което изключваше възможността да я вземе принц или дук.

— Имаш ли вече някой принц предвид? — попита Пери със смях.

Беше забелязал изчервяването ѝ. За негова изненада, тя се изчерви още по-силно и не му подхвърли някой от своите готови отговори.

Без да каже дума, Джон стана рязко. Чашата с вино падна и тъмночервената течност се разля по бялата дамаска на покривката.

— Мисля, че мога да отговоря на този въпрос. Шантал сама се издаде — каза той с остър тон. — Тя се надява да се омъжи за човек, който е с по-нисък ранг от един дук или принц. Прав ли съм, Шантал, ако кажа, че очакваш предложение от един обикновен виконт?

Никой не обърна внимание, че Джулия прави усилия да си поеме дъх. Шантал се бе изправила и стрелкаше с гневен поглед Джон.

— Дори и да е така, Джон, това не те засяга — каза тя ядосано.

— А може би ме засяга! — започна Джон, но Морийн с жест го накара да замълчи. Тя погледна Шантал право в очите и каза с хладен тон:

— Струва ми се, че в тази къща се разиграват някои неща, за които ние с баща ти нищо не знаем. Последвай ме, моля те, в малкия салон. Там ще бъдеш така добра да ми изясниш какви са всички тези глупости.

Шантал беше ужасена, че е дошъл моментът да признае за тайната си среща с Антоан. Тя направи усилие да овладее нервите си и тръгна след мащехата си. Джон я последва. Неговият гняв като че ли се бе уталожил, изглеждаше, че страда, задето е станал причина Шантал да бъде разкрита. Джулия, която го следваше по петите, имаше още понещастен вид, съзнавайки своя дял от вината. Когато всички заеха места и прислугата напусна залата, Шантал каза със студен ясен глас:

— Имах намерение в определен момент да говоря с татко за моето бъдеще. Но ми се струва, че ще бъде погрешно да крия повече срещата си с Антоан от последната седмица. Вместо разходката по „Пикадили“, както бях обявила, аз разговарях с Антоан в неговия хотел! — Тя си пое дълбоко дъх и смутена видя презрителното изражение върху лицето на Морийн, когато бе произнесено името на Антоан, но решително продължи: — Бих споделила с вас, но двамата с татко не оставихте у мен никакво съмнение за отрицателното ви отношение спрямо Антоан. Винаги съм считала това за несправедливо. Въпреки че не смятах да действам против вашите намерения, не виждах нищо лошо в един разговор с него. Напротив, стори ми се глупаво да откажа на неговата покана. Не е необходимо да се опасявате за каквото и да било. Антоан се държи изключително благовъзпитано. Същото се отнася и за мен. Той няма намерение да ви пренебрегва, а напротив, моли за вашето разрешение да ме посещава.

Шантал забеляза, че Морийн и баща ѝ тайно се спогледаха. Упорството ѝ придоби болезнен израз.

— Защо е нужно да отхвърляте молбата му? — извика тя. — Що се отнася до характера му, нямате ни едно уважително основание. Вие сте против него само защото измести Джон, но това не е по негова вина, а намеренията му към мен са най-искрени. Той желае да се ожени за мен.

Морийн понечи да каже нещо, но Пери побърза да вземе думата.

— А ти, Шантал, готова ли си да приемеш този млад мъж като свой бъдещ съпруг? — попита той, с усилие овладявайки гласа си. Като видя несигурността в очите на дъщеря си, той стана, отиде до стола ѝ и нежно положи ръка върху рамото ѝ. — Не го познаваш добре, за да си сигурна в чувствата си — тихо каза той. — Затова, предполагам, би желала първо да го опознаеш по-отблизо и да провериш своето отношение.

Шантал скочи и се хвърли на врата на баща си.

— Знаех си, че ще ме разбереш, татко! — извика тя. — Антоан няма лоши намерения, сигурна съм. Дори не ви се сърди, че не го харесвате, само страда от това, понеже много ви цени. Може ли да ме посещава, татко? Моля те!

— Ако той още веднъж пристъпи прага на този дом, аз ще си отида!

Всички погледнаха към Джон. От Джулия се изтръгна сподавен вик на ужас, заглушен от високия глас на Шантал.

— Колко отвратително от твоя страна, Джон! — извика тя. — Би трябвало да знаеш колко много държа да уважаваш Антоан. Също толкова, колкото бих искала мама и татко да го приемат! Той ти е несъщ брат, а човек би могъл да си помисли, че го считаш за враг!

— Това може би е вярно! — отвърна Джон измъчено, избягвайки погледа на Шантал. — Но не мога да си променя мнението за него, дори и да ме молиш за това. Не мога да го понасям. Нямам му доверие. Ако бях в състояние да му забраня да те ухажда, бих го сторил като мое задължение!

— Тогава се радвам, че не си ти този, който определя как да живея! — срязва го Шантал. — По най-ужасен начин си предубеден към един невинен човек!

— О, Шантал! — протестира Джулия уплашено. — Не говориш сериозно. Ти не би се радвала, ако Джон си отиде отук!

— Защо не? — отвърна Шантал заядливо. — Не познаваш добре чувствата ми, Джулия. Не ме интересува какво ще стане с един толкова ограничен човек.

С разбито сърце и дълбоко накърнена гордост Джон се поклони на майка си. С един последен, изпълнен с болка поглед към любимото момиче, той напусна салона. Джулия избухна в сълзи и се затича към градината. Без да пророни нито дума, дълбоко разстроена, Морийн излезе след сина си. Пери с въздишка взе ръката на дъщеря си и я заведе до канапето.

— Хубава каша забърка — каза той със загадъчна усмивка. — Не си спомням да е имало подобна сцена в нашето семейство от времето, когато в детската стая ти хвърли нощното гърне по бедния Джон, понеже не искаше да те целуне за лека нощ.

Въпреки сериозното положение, в което се намираше, Шантал не можа да не се засмее.

— Нали не вярваш, че Джон наистина ще си отиде, татко? Джулия бе съвсем права като каза, че ще ми е много мъчно!

— Добре зная, че е така! — каза Пери. — Сега обаче настъпи моментът, когато трябва да ти кажа какво всъщност става тук. Трябва да те извадя от заблудението, в което си изпаднала поради неумението си да съзреш, да усетиш някои неща. Джон те обича,

Шантал! Не като брат, а както един млад мъж обича момиче, за което би искал да се ожени. Нямах ли никаква представа за това?

Виждайки как дъщеря му с широко отворени очи едва си поема въздух от изумление, Пери внимателно продължи:

— Още миналата година той искаше да ти открие чувствата си, когато самият той си бе дал сметка за тях. Майка ти смяташе обаче, че е твърде млад да се обвързва. Искахме да дадем и на теб възможност да се порадваш на младостта си без мисъл за брак.

— Бедният ми Джон! — бяха първите думи на Шантал; след това тя допълни замислено: — А аз си мислех, че жизнерадостното ми другарче в игрите от детството постепенно се превръща в един глуповат досадник. При това той през цялото време...

— Да, той се разкъсваше от любов, която майка му бе забранила да признае. Виждаш ли, моя малка чучулиго, да си възрастен в никакъв случай не е толкова лесно, колкото изглежда. Когато вземаш решение за бъдещето си, трябва да помислиш и за любовта на Джон. Да прецениш от какво естествено са чувствата ти към него!

Шантал гледаше втръчено баща си. В очите ѝ имаше и объркване, и несигурност.

— Толкова ми е трудно да видя в Джон кандидат — каза тя раздвоена. — Той винаги е бил любимият ми брат и аз наистина го обичам, но...

— ... Но не така, както мислиш, че обичаш Антоан? Нали?

Шантал се изчерви.

— Чувствата ми към Антоан са съвсем различни — каза тя невинно. — Трудно е да се обясни, татко, но когато държи ръцете ми, аз треперя от страх и възбуда. Освен това трябва да ти призная, че ми бе много приятно да ме целуне. — Спомняйки си за това, тя докосна бузата си. Почувства облекчение, като видя, че баща ѝ не изглежда възмутен от признанието ѝ.

— Усещанията ти са съвсем естествени — каза Пери спокойно. — Не може да се отрече, че Антоан е изключително привлекателен мъж. Въпреки това, скъпа моя, когато изпитваш влечение към един добре изглеждащ обожател, това не означава непременно любов. Искам да научиш още много неща за този млад мъж, преди да вземеш решение. Един брак е изключително сериозна работа.

Шантал се притисна до баща си.

— Би трябвало по-рано да говоря с тебе, татко — извика тя, изпълнена с разкаяние. — Сега трябва да отида и да чуя какво говорят Джон и мама за неговото бъдеще. Нямам никаква представа, дали искам да се оженя за Антоан или не. Зная само, че искам да го видя отново, но не тайно, не без твоето съгласие. Ще позволиш ли да ме посещава, татко? Ще се опиташ ли заради мен да го харесваш?

— Ще направя всичко, за да мога да го видя с твоите очи — обеща Пери. — Междувременно трябва да ти напомня, скъпа, за твоето обещание да придружиш Тамариск и Чарлз в Индия. Би било грозно от твоя стана да се откажеш от пътуването си с тях. За една-две години ще се разделиш с мъжа, който ти е на сърцето. Но ако истински се обичате, чувствата ви само ще станат по-силни. Ако ми обещаеш да отпътуваш с Тамариск, независимо какво ти предложи Антоан, ще убедя майка ти да се съгласи той да те посещава толкова често, колкото благоприличието позволява.

— За това мога да ти дам честната си дума! — извика Шантал без колебание, с грейнали очи. — Едва ли мога да се надявам някога да направя такова пътешествие до толкова далечна страна. Дори Антоан не би могъл да ме възпре от това приключение! Не бива да се страхуваш, че ще променя решението си!

Доволен от последните ѝ думи, Пери отиде да потърси Морийн. Вярваше, че ще може да утеши Джон поне с това, че Шантал още не е готова окончателно да се обвърже с Антоан. Ако всичко вървеше както трябва, тя щеше да замине за Индия, преди окончателно да е загубила сърцето си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Юли — август 1838

Горещината на жаркото юнско слънце правеше разходката истинско мъчение. Антоан съблече зеленикавия си жакет и го простря на тревата под сянката на голямата липа зад розовата градина. После привлече Шантал до себе си на земята. Знаеше, че на такова голямо разстояние от къщата са защитени от любопитните погледи на зорки очи. Разбира се, не беше много вероятно сър Перигрин или мащехата му да ги шпионират, но можеше да се предположи, че прислугата тайничко ги наблюдава от прозорците, за да не пропусне нещо по-интересно, докато са сами с Шантал, и да може след това да поклюкарства.

Антоан взе ръцете на Шантал, поднесе ги към устните си и целуна нежната като кадифе кожа. През тънката си риза той почувства как тя потрепери. Бавно прокара пръсти нагоре по голата ѝ ръка, после сякаш по невнимание те докоснаха гърдта ѝ през белия муселин на роклята. Дори и без сподавения вик на изненада той можеше да долови колко много я възбужда физическата му близост — бузите ѝ пламтяха така прелестно.

— Шантал — промълви той. — Обожавам те!

Тя спонтанно хвана дясната му ръка и я притисна до сгорещеното си лице. Очите ѝ бяха премрежени от сълзи. Тихо и със запъване тя каза:

— Антоан, имам една ужасна новина! — Спря за малко, после мъчително продължи: — Не ще можем да се радваме още дълго на нашата близост.

Мъжът до нея с усилие успя да потисне гнева, който премина по лицето му.

— Това означава ли, че твоите родители отново ме отблъскват? — попита я той и дръпна сърдито ръката си.

Угрижена, Шантал го погледна. Не бе привикнала да го вижда сърдит, чувстваше се объркана от това.

— О, не, Антоан. Родителите ми не са виновни. Просто стана така, че нашият кораб трябва да излезе в морето по-рано от предвиденото. Отплаваме следващата седмица!

— Следващата седмица! — повтори Антоан. Той бе като ударен от гръм след това съобщение. Ясно си личеше колко е изумен. — Но това не може да бъде!

— Напротив! — прошепна Шантал с очи, пълни със сълзи. — Бях толкова щастлива през изминалите седмици! Радвам се на времето, което ни остава да бъдем заедно. Татко също не може да ни помогне. Чарлз казва, че на един от островите на име Мавриций имало проблеми. Свързано е с търговията с роби. Нашият кораб трябва да вземе един адютант за тамошния губернатор, както и бърза поща от правителството. Чарлз казва, че това е само едно малко отклонение от обичайния курс до Индия, но все пак отплаването се налага да стане по-рано.

— При това положение ти не би трябвало да пътуваш със сестра ти и нейния съпруг! — избухна Антоан. — Не мога да те загубя тъкмо сега, любима! Не отивай с тях, умолявам те! Ще се оженим веднага и ще дойдеш с мен във Франция.

Шантал сведе поглед, опасявайки се, че настойчивата молба в очите и гласа на Антоан може да я разколебае. Силата на неговата страст я караше да се чувства някак неприятно, но след първата им тайна среща той бе събудил у нея един копнеж, който през следващите седмици ставаше все по-силен и смуцаващ. Когато тя свиреше на пианото в стаята за музика, той обичаше да застава зад нея и да слага ръцете си върху раменете ѝ. Дори това леко докосване караше тялото ѝ да изтръпва. Изпитваше възбуда, която по странен начин я ужасяваше. Като че ли Антоан притежаваше магическа сила да командва чувствата ѝ само с едно докосване, с един поглед, с дъха си върху шията ѝ. Два пъти я бе целунал по устните и тя почти бе изгубвала съзнание, толкова чудни и непознати бяха усещанията, преминаващи през тялото ѝ. Защо ѝ се замаиваше така главата, когато устните му докосваха нейните? Не можеше да проумее защо цяла се разтреперваше и всичко в нея се устремяваше към него. Не беше ли това любовта?

— Не ме ли обичаш? Поне малко? — питаше я непрекъснато той.

Всеки път тя все по-уверено му казваше, че чувствата, които изпитва към него, са любов.

— Шантал, ти не ми отговори! — прекъсна размишленията ѝ неговият глас. — Кажи ми, че няма да ме изоставиш, че ще се съ согласиш да станеш моя жена! Не е възможно да се съмняваш в любовта ми. Ще се откажа от всичко на този свят, ако ти настояваш! Обичам те, обичам те толкова много!

Една сълза бавно се търкулна по бузите ѝ, последва я друга, после още една, докато накрая цялото лице на Шантал се обля в сълзи.

Той я обгърна с ръка.

— Защо плачеш? — попита я, а в гласа му се усещаше страх. — Нещастна ли се чувстваш сега, когато знаеш колко много те обичам?

— О, не, не е от това! — прошепна тя. — Трябва да отида с Чарлз и Тамариск, Антоан! Обещах на баща си и трябва да удържа на думата си.

С ужасяваща внезапност Антоан я остави и скочи на крака. Изгледа я с присвити очи, с издадена напред устна и гневно процеди през зъби:

— Значи той все пак успя да ме надхитри! Бях толкова глупав да повярвам, че ми е позволил да ухажвам дъщеря му. Какъв глупак си бил, Антоан дьо Вал!

Погледна отново плачещото на земята момиче и се почувства някак странно обезпокоен. С усилие потисна яда си.

— Ела, Шантал! Струва ми се, че нямаме основания да мислим за раздяла. Трябва да си наясно, че баща ти е поискал твоето обещание, преди да знае, че ме обичаш. Когато му обясниш всичко и му кажеш, че искаш да се омъжиш за мен, той ще те освободи от обещанието.

Сълзите на Шантал секнаха. Тя го погледна с наново събудена надежда. За един миг думите му изглеждаха като чудодееен изход от общото им нещастие. Скоро обаче тя отново бе обзета от страх и съмнение.

— Но, Антоан, аз не съм сигурна дали искам да се омъжа за теб — изтърси тя по детски откровено. — Как мога да съм сигурна, че те обичам така, както едно момиче трябва да обича мъжа, за когото ще се ожени? Знаем само, че не искам да сме разделени за цели две години. Що се отнася до татко, както и по-рано ти казах, една раздяла за две години според него е отличен пробен камък за искреността и силата на нашите чувства.

Застраховал се е от всички страни, мислеше си Антоан. У него се надигна такава омраза към този човек, че би го убил, ако му се представеше възможност.

— Баща ти би станал чудесен пълководец — заяви той горчиво.

Но забеляза с какво недоумение го погледна Шантал и отново се овладя. Още не всичко е загубено, помисли си. Дори и в далечна Индия момичето нямаше така лесно да го забрави. Той щеше да се погрижи за това.

Антоан измъкна златния пръстен с герба на фамилията от пръста на лявата си ръка и се наведе към Шантал. Постава го върху разтворената ѝ длан и затвори ръката ѝ.

— Този пръстен е залог за моята любов към теб — тържествено каза той. — Давам ти обет за ненакърнима вяроност. Никога няма да се ожения за друга жена дори ако трябва да чакам петдесет години твоето завръщане. Ти си създадена да ми принадлежиш така, както и аз на теб. Един ден ще ме обичаш, ще се омъжиш за мен, дори и да не го знаеш сега!

Шантал гледаше пръстена, после вдигна очи към Антоан.

— Ще го нося винаги със себе си! — извика тя, въпреки че вътрешно бе разкъсвана от съмнения. Искаше ѝ се да се хвърли в обятията му, да признае любовта си към него и да се съгласи да му стане съпруга. Дълбоко в себе си обаче чувстваше, че един такъв обет нямаше да бъде достатъчно искрен.

„Само да знаех какво представлява истинската любов!“ — мислеше тя с мъка. Може ли човек да е толкова сигурен, както Тамариск, която с такава увереност твърдеше: „Веднага щом срещнеш истинската любов, всяко съмнение ще изчезне!“. Джон по този начин ли я обичаше, без да има никакви съмнения? Ако беше така, той не би изпълнил заканата си и не би напуснал дома, оставяйки я на домогванията на Антоан, сякаш не го интересува ще я загуби или не. Ако наистина я обичаше, щеше да остане и да се бори за нейното сърце — казваше си Шантал. Той изчезна, без да се съобразява с нейните чувства, не обърна внимание на болката, която неговото поведение ѝ причини. По колко различен начин ѝ засвидетелстваше Антоан любовта си! При него никога не липсваха изящните комплименти, нежните думи. Сега дори ѝ даде пръстена си, за да я утеши.

В желанието си да отвърне на тази утеха Шантал го целуна по бузата.

— Ще ти пиша веднага щом стане възможно! — обеща му тя. — Ще си водя дневник, Антоан, за да знаеш всичко за мен, така както е. Ако ти постъпиш по същия начин, няма да се срещнем отново като чужди. О, ако можех да взема със себе си едно твое миниатюрно портретче! Сега обаче едва ли има вече време да се нарисува.

Антоан се разчувства от откровеното признаване на дълбоката ѝ привързаност към него.

— Във Франция се носи слух, че един човек на име Луи Дагер работи над някакво откритие, с помощта на което образът на човек за много кратко време може да се копира върху медна плоча. Ще направя запитване докъде се е развила тази техника. Що се отнася до мен, аз не се нуждая от никакъв предмет, който да ми напомня за теб. Образът ти ще е с мен денем и нощем. Ще мога по всяко време да го възкресявам в съзнанието си.

Вчера, когато предстоящата им раздяла изглеждаше още така далечна, тя би възприела с голяма радост подобен комплимент. Сега изпълнените му с любов думи само увеличиха нейното страдание и несигурност. Всички тези обещания за вярност и любов, мислеше си тя, не можеха да бъдат гаранция, че няма да бъде забравена, когато замине за далечната Индия. Във Франция имаше толкова много по-красиви момичета, които копнееха по него. Никой не би оспорвал, че Антоан дьо Вал е интересна партия, че има голяма притегателна сила за нежния пол. Много приятелки на майка ѝ открито говореха за неговия чар и привлекателност. Дороти ѝ бе казала, че в дома няма нито едно момиче от прислугата, което да не е готово да припадне, когато виконтът каже дори само „мерси“.

Защо е толкова плахо това мое сърце, питаше се тя. Винаги съм се гордяла с куража си, но изглежда, нищо не е останало от него. Тя разглеждаше лицето на Антоан. Изпитваше дълбока нежност и желание да го прегърне и да му се покори. Под леко отворената яка на надиплената му риза можеше да види откритата кожа на мъжките му гърди. Ръцете ѝ трепнаха от копнеж да го докоснат. Тялото ѝ инстинктивно се стремеше към него. Ако Антоан бе продължил да ѝ говори за любов, тя сигурно би се предала и би се съгласила да се омъжи за него, стига родителите ѝ да позволят. Но Антоан изцяло бе

зает в мислите си с разработването на нови планове. Размишляваше как да подходи при създалата се ситуация. Не бе свикнал да се противят на желанията му. Мисълта, че вече не е господар на съдбата си, го караше да се чувства несигурен, изпълваше го с гняв. За секунди трескавият му дух претегли възможността да отвлече Шантал, насила да я заведе във Франция, преди тя да се качи на кораба за Индия. Знаеше, че с пари може да получи всякаква помощ, за да отнеме от родителите ѝ настойничеството им над нея. Знаеше обаче, че не трябва да разчита тя да приеме подобни действия като романтични и желани. Щеше да рискува да събуди у нея страх и антипатия. А той горещо се стремеше да постигне любовта ѝ. Затова такъв риск не можеше да поеме.

Чувствата му към Шантал го смуцаваха. Не можеше да свикне с мисълта, че той, Антоан дьо Вал, който през тридесетте години на своя досегашен живот никога не се бе грижил за друго същество, сега е преследван от страха да не загуби доверието и вниманието на едно младо момиче. При това тя дори не му бе признала, че го обича. Не можеше да си позволи да я обиди, да я подразни, да я стресне, за да не загуби нежната привързаност, с която го даряваше. Реши да не мисли повече за отвличане. Копнееше тя сама изцяло да му се отдаде. За това сега трябваше да чака две дълги години. Тази мисъл трудно можеше да се понесе, но изглежда, друг избор нямаше.

Обхванат от бурен порив на отчаяние, той я грабна в ръце и започна да я целува със страстен копнеж. Тя се поддаде, отвърщайки на целувките му със същата жар. Но слабостта ѝ трая само един миг. Тя се отдръпна от него. От очите ѝ се излъчваше несигурност.

— Не, Антоан! Това ще направи раздялата ни още по-тежка. — Здравият ѝ инстинкт я водеше сигурно в този миг, когато липсата на опит би могла да я тласне в погрешна посока. — Тъй като трябва да си вземем довиждане, нека го сторим бързо, да не удължаваме ненужно страданията си.

Антоан дойде на себе си и пусна момичето.

— Тогава ела, скъпа — каза ѝ той. Взе ръката ѝ и я поведе обратно към къщата. — Зная, че трябва да се примиря с нашата раздяла. Съдбата се отнася ужасно с нас, ограбва ни възможността да изживеем любовта си. Да се надяваме, че добро стечение на

обстоятелствата ще ни събере отново заедно, преди да са изминали двете години. Те ми се струват цяла вечност!

— О, аз ще се моля за това! — извика Шантал. — Дори сега някакво чудо може да попречи на предстоящото ми заминаване. Може би ще имаме още мъничко време.

Само ден преди отплаването изглеждаше, че чудото е на път да се осъществи. Започна буря. Силният вятър и градушката изпочупиха много прозорци. „Таймс“ съобщи, че „от небето падат ледени парчета, а то е тъмно като в зимна нощ“.

— Да се надяваме, че не е зла поличба! — каза изпълнена със страх малката Дороти, докато слагаше в куфара последните рокли на Шантал.

Въпреки че предишната нощ бе плакала в съня си и мислеше, че раздялата с Антоан ще ѝ разбие сърцето, Шантал бе замаяна от вълнение, когато стъпи на дървената стълба на големия кораб с неговите свити платна и усърден, постоянно зает с нещо екипаж. Наоколо бе пълно с моряци, които приготвяха кораба на Нейно Кралско Величество за отплаване в открито море. Капитанът и офицерите наглеждаха работата. От почит към ранга на Чарлз, който бе контраадмирал, капитанът лично ги приветства като пасажери на борда. Той им представи корабните офицери, след това ги заведе до своята каюта, която за времето на пътуването отстъпваше на Тамариск и Чарлз. Въпреки че в сравнение със собствената им спалня изглеждаше малко, помещението бе комфортно обзаведено. Оръдията бяха дискретно скрити с басмени завеси. Двете прислужнички, Дороти и Елзи, бяха настанени в съседната каюта, служила на капитана за дневна, а Шантал получи едно по-малко помещение, което всъщност бе предназначено за първия офицер.

Морийн и Пери, които се качиха на борда, за да се сбогуват със заминаващите, се оглеждаха с особен интерес.

— Ако не бях сигурна, че климатът в Индия няма да ми понесе, бих пътувала с удоволствие и аз, Чарлз! — каза Морийн.

С тиха радост тя тайничко наблюдаваше пламналото от вълнение лице на Шантал. Пери бе покъртен от сълзите на дъщеря си миналата вечер, страхуваше се, че раздялата с Антоан наистина ѝ е разбила сърцето.

— Беше чудесна идея да изпратим Шантал с Чарлз и Тамариск — говореше му Морийн. — Няма да се изненадам, ако бързо забрави Антоан и дари с вниманието си младия лейтенант, който трябваше да ѝ отстъпи каютата си.

Изглежда, Пери не я чуваше.

— Дай боже, пътуването да мине безопасно и щастливо. — Без да има логично обяснение, той се чувстваше притеснен при мисълта, че единственото му дете трябва да прекоси океана, да отиде на другия край на света.

— Капитан Ансън е изключителен човек. Имам му пълно доверие — каза Чарлз успокоително. — Не всеки капитан е така уважаван от своя екипаж — допълни замислено той. — Тези нещастници под негова команда са му напълно предани. Някой не толкова човечен капитан би могъл да превърне живота им в ад, да разреши на офицерите си да ги наказват и измъчват — но не и той.

— Не трябва да се страхуваме за децата си! — опитваше се Морийн да разсее Пери, когато бавно се прибираха към дома си. — Чарлз няма да позволи любимата му съпруга да страда от лишения. Ще се съгласиш с мене, че капитанът е изключително приятен човек, скъпи.

Както Чарлз бе предрекъл, капитан Ансън се оказа приятен спътник. Той бе обичан в еднаква степен както от екипажа, така и от пасажерите. През първата седмица всички понасяха пътуването сравнително добре. На борда бяха взели доста животни за месо, а и не бе минало много време, та да гранясат маслото и сиренето. Храненето се оказа от особено значение за пътниците, тъй като нямаше какво друго да правят, освен да се хранят или да се разхождат по палубата. Шантал често заставаше на мостика и наблюдаваше рулевия, който управляваше големия кораб през океана. Понякога с Дороти гледаха как моряците се катерят по главната мачта. Почти им се завиваше свят, когато, увиснали по мачтите високо горе над главите им, те прибираха платната.

Тамариск зорко следеше Шантал. Бяха вече цял месец в морето, а докато достигнат остров Мавриций, щеше да мине още един. Там трябваше да слязат на брега, та „Валета“ да вземе прясна храна на борда. През това време нищо не можеше да се случи на Шантал, тъй като очите на младия лейтенант не я изтърваха нито за миг.

— Томас Ловъл е много отзивчив човек — забеляза Тамариск. — Съвсем очевидно е, че те харесва, Шантал. Няма ли поне малко да отвърнеш на неговото възхищение? Чарлз каза, че той е много способен офицер. Аз самата го намирам за доста привлекателен.

Шантал си помисли за синеокия светлорус млад офицер, но само за миг, после каза:

— Като приятел го харесвам, но голямото му внимание към мен не ми е много приятно. Той е толкова млад, Тамариск, или поне така ми се струва, след като съм била в компанията на Антоан. В сравнение с него ми изглежда непохватен и безпомощен като ученик.

Тамариск въздъхна със свито сърце. Знаеше, че майка ѝ, а и Пери се надяват, че ще забрави Антоан, когато е достатъчно далеч от него. Тамариск бе още млада и разбираше колко привлекателен може да бъде мъж като Антоан в очите на едно момиче на възрастта на Шантал, а всъщност и за жена на нейната възраст. Ето защо не я учудваха романтичните чувства на Шантал към този човек.

— Мислиш ли си понякога за скъпия Джон? — попита я Шантал с любопитство. — Надявах се да се завърне у дома, преди да напуснем Англия, за да ни пожелае приятно пътуване. Разбира се, не е могъл да знае, че датата на заминаването ни е променена.

Шантал сложи ръка на рамото на Тамариск и пусна кадифената жилетка, която шиеше за баща си, да падне в скута ѝ.

— През последните седмици си мислех много за Джон — призна тя. — Нямах намерение да го наранявам, Тамариск. Доколкото си спомням, винаги съм го обичала, възхищавала съм се от него. Не предполагах, че чувствата му към мен са се превърнали от братска обич в любов на обожател — каза тя, свила вежди. — Дори и сега ми е трудно да си го представя по този начин.

— Може би мама не беше права да крие от теб истинската ти самоличност и това, че Джон не ти е брат — каза Тамариск. — Мисля, че се страхуваше да не те натъжи.

Шантал въздъхна.

— Може би щеше да е по-разумно, ако знаех за обстоятелствата около моето раждане. В интерес на истината, не бях ужасена, когато тези неща ми бяха разкрити. Татко ми каза, че рождената ми майка е била красива и любяща жена и че трябва да почитам паметта ѝ. Мисля, че някак инстинктивно винаги съм се чувствала различна от

останалите момичета в училище. Скъпа Тамариск, щеше ли да си смутена или объркана, ако ти кажеха, че си незаконно дете?

Тамариск обаче също не сметна за правилно да каже, че тя самата не е същинска дъщеря на лорд Билбърд Бари, както си мислеха хората, че Жерар дьо Вал и майка ѝ са имали любовна връзка далеч преди да могат да се оженят, и тя е дете на тази любов. Шантал почиташе своята мащеха и я считаше за човек с големи добродетели. Тя смяташе, че Морийн е водила винаги един безупречен живот без каквито и да било грехове. Ако сега разбере истината, можеше да реши, че и тя не е необходимо да обръща голямо внимание на своята безупречност и морал.

Шантал си бе намерила интересно занимание през време на пътуването с кораба. Искаше да издялка върху една дъска герба на фамилията Дьо Вал. От пръстена, който носеше окачен на шията си, тя прерисува хералдическия знак в увеличен мащаб върху хартия. По-късно с удоволствие прекарваше много часове над своята дърворезба. След десет седмици в открито море тя трябваше да остави работата си; корабът „Валета“ се плъзгаше по вълните, носен от вятъра, и навлизаше в малкото пристанище Порт Луис на остров Мавриций. Температурата на въздуха се бе покачила много, тъй като бяха близо до екватора. Шантал и Тамариск не се решаваха да излязат на слънце без чадърчета. Предупредиха ги да бъдат много внимателни. Един от по-младите офицери на кораба вече бе получил слънчев удар. Когато слязоха на сушата, Тамариск настоя той да бъде пренесен в резиденцията на губернатора, за да може тя да се грижи за него. За нещастие здравословното състояние на губернатора, сър Уилям Никълъс, съвсем не беше добро. По тази причина той изпрати съпругата си да поздрави гостите. Дружелюбната дама не скри облекчението си, че адютантът на губернатора е пристигнал толкова навреме.

Резиденцията бе построена от камък и сравнена с теснотията на кораба, изглеждаше направо просторна.

Шантал и Тамариск бяха очаровани от възможността отново да се къпят в прясна вода и да гледат от прозорците си зеленината на палмите и ярките тонове на безбройните пъстри цветя, които растяха на тропическия остров. С нетърпение очакваха разходката из града.

По улиците цареше голямо оживление. Можеха да се видят множество необикновени лица — една пъстра тълпа от китайци, индийци и африканци.

— Но това е истинска райска градина! — възторжено извика Тамариск, докато погледът ѝ се рееше над преливащите цветове на градините, към синьото небе над тях и тюркоазното море в далечината.

По време на вечерята жената на губернатора поохлади ентузиазма им.

— След забраната на робовладелството основната задача на съпруга ми беше да се погрижи за налагането на този едикт — каза им тя. — Но старите ни приятели, французите, си затварят очите винаги, когато им е изгодно, въпреки че официално приемат премахването на търговията с роби. Тук сме на около петстотин морски мили от френски Мадагаскар. Същото разстояние ни дели и от източното крайбрежие на Африка. Морето между тях гъмжи от пирати и търговци на роби. Усилията на сър Уилям да държи настрана тези хора от нашия остров възбудиха недоволство. Казано съвсем открито, няма да съжаляваме, ако съпругът ми бъде освободен от поста си.

Чарлз кимаше с разбиране. Беше му известно, че една голяма част от английската флота бе хвърлена срещу търговците на роби. На офицерите и екипажите не оставаше време да свършат каквато и да е друга работа, защото бяха заети с патрулиране из морето. Самият той веднъж беше на военен кораб, когато бе засечен един съд, претъпкан с нещастни измъчени чернокожи, които трябваше да бъдат продадени в Америка като роби. В последната минута пиратите изхвърлиха в морето незаконния си товар. За нещастие всичко стана толкова бързо, че много от негрите не можаха да бъдат спасени. Чарлз не обичаше да си спомня за тези събития. Изпитваше покруса, че толкова много невинни хора по света страдат по ужасен начин.

Цели два дни те разглеждаха острова с файтона на сър Уилям. Слънцето грееше на безоблачното небе. Горещината и влагата едва се издържаха. Когато на третия ден се накониха отново да се качат на борда на „Валета“, излезе лек ветреца, който разлюля листата на палмите и накара корабните платна да заплющят. На хоризонта постепенно се появиха облаци.

— Не след дълго ще завали дъжд — обяви сър Уилям, чието състояние се бе подобрило дотолкова, че можа да изпрати гостите си

до кея. — Този южен вятър здраво ще ви тласка напред! Приятно пътуване!

След като се посъветва с Чарлз, капитан Ансън даде заповед да опънат платната и да насочат кораба по курс север-северозапад. Очакваше се скоро да прекосят екватора, но до Бомбай пътуването щеше да продължи още няколко седмици. Въпреки че „Валета“ обикновено се движеше с около осем възела, свежият вятър сега го тласкаше пред себе си така, че той пореше развълнуваното море с почти дванадесет възела. Два дни след като бяха напуснали Мавриций, се появиха низходящи ветрове, които предизвикаха загриженост както у капитан Ансън, така и у самия Чарлз. Метеорологичните условия се бяха променили. Екипажът намали повърхността на платната и всички с тревога наблюдаваха небето. Ансън и Чарлз прекрасно знаеха, че в това полукълбо ураганът е често явление. Ако попаднеше в щорм, при който скоростта на вятъра можеше да достигне до сто и шестдесет мили в час, имаше опасност корабът да потъне в разбеснялото се море.

— Вече сме се отклонили от курса — каза капитан Ансън, поглеждайки на картата. — Едва ли можем да направим нещо друго, освен да изчакаме да премине бурята.

Докато Тамариск и Шантал се опитваха да обуздаят в каютата под палубата изпадналите в истерия камериерки, капитанът, Чарлз и екипажът правеха всичко възможно да удържат кораба по курса във все по-усилващия се вятър. Свиха най-задното платно и намалиха голямото. Чарлз слезе при дамите да предупреди, че палубата е залята. Съществуваше опасност да се стигне до наводняване на каютите и трюма.

На Тамариск ѝ направи впечатление, че въпреки моряшката мушама Чарлз е мокър от глава до пети. Напрегнатото му държание и изражението на лицето издаваха, че е разтревожен от състоянието на нещата.

— Пази се, скъпи — каза тя и го целуна по бузата, солена от морската вода, преди той отново да се качи на палубата. — Не се грижи за нас, ние ще се оправим.

Елзи нареждаше безспир, че идва краят на света, и никой не можеше да заспи. Тамариск и Шантал четяха на смени със спокоен глас от капитанската библия. В ранните сутрешни часове една огромна вълна запрати в морето един от офицерите. Викът „Човек зад борда!“

едва можа да се чуе сред грохота на разбиващите се о палубата вълни и рева на вятъра в такелажа. Три часа по-късно друга вълна разби няколко от люковете на каютите, изпотроши всичко, което бе от дърво, и наводни пода. Пребледнели от страх, Тамариск и Шантал се бяха вкопчили в дървените парапети на койките в каютата и безпомощно гледаха личните си вещи, плуващи насам-натам по наводнения под. Двама моряци, мокри до кости, влязоха в каютата. Очевидно бе, че едва се държат на крака от умора, но трябваше да помогнат на дамите да укрепят останалите прозорци. На въпроса на Тамариск единият от тях отговори, че „Валета“ действително е сред ураган. Товарното отделение било вече пълно с вода. Цялата украса от дърво и ламарина по палубата била изтръгната и отнесена от вълните зад борда. Той още не бе успял да опише всички поражения, когато дойде следващото нещастие. Фалшбордът от дясната страна на кораба бе разрушен, последваха го и перилата на палубата.

Чарлз слезе при жените. Изглеждаше много загрижен, когато обяви, че „Валета“ е силно засегната.

— Никога през живота си не съм виждал толкова големи вълни. Поставили сме всяка свободна работна ръка на помпите.

Той даде на Тамариск една спасителна жилетка, изработена от непромокаема кожа, и обясни как да я надуе чрез една сребърна тръбичка.

— Поставянето е много просто — каза той и показа как да се сложи с помощта на две каишки през раменете и една трета между краката, за да не се измъкне.

— На капитан Ансън е, но той настоява да я дам на теб. Тя може да те задържи няколко часа над водата.

Тамариск погледна съпруга си с пребледняло от ужас лице. Нямаше никакво намерение да пробва странното приспособление.

— Дай я на Шантал — каза тя. — По-млада е и ако една от нас двете...

— Не, Тамариск! — прекъсна я остро Чарлз. — Не Шантал, а ти носиш голямата отговорност да оцелееш. Ти имаш четири деца, които ще останат сираци, ако се случи най-лошото.

— Чарлз, не мога!

— През целия ни съвместен живот не съм настоявал за нищо — прекъсна я Чарлз отново. — Този път не те моля, а изисквам,

Тамариск. Става дума за доброто на децата ни. Когато бъде дадена заповед да се напусне корабът, трябва да сложиш спасителната жилетка.

Преди Тамариск да може да отговори, маслената лампа, висеща на стената, падна със съскане във водата, която пълнеше каютата. Отведнъж настана тъмнина.

— Наистина ли всичко е загубено, Чарлз? — спокойно попита Тамариск. — Ще потънем ли? Кажи, аз не се страхувам от истината.

— Боя се, че положението е много сериозно! — отвърна Чарлз тихо, за да не чуят моряците или прислужничките песимистичната му прогноза. — При това време е невъзможно да се каже точно какъв е размерът на щетите, но според мен не съществува никаква надежда да спасим кораба.

Той се обърна да излезе, но жена му го хвана за рамото.

— Не отивай на палубата, Чарлз! Ако трябва да потънем, нека поне бъдем заедно.

Той нежно отстрани ръката ѝ.

— Бъди сигурна, че няма да ви оставя тук долу сами, ако се наложи да напуснем кораба. — Усмихна ѝ се окуражително. — Ще те предупредя навреме, обещавам!

Това предупреждение обаче дойде твърде скоро. Един от помладите офицери, чието лице бе побеляло от страх, се втурна в каютата с новината, че дамите трябва веднага да облекат палтата си и да излязат на палубата.

— Опитваме се да спуснем лодките! — обясни той с треперещ глас.

Елзи избухна в сълзи и Тамариск остро ѝ се скара:

— При всичката тази солена вода наоколо липсва само твоят поток от сълзи — каза тя с отчаян хумор. — Вземи си палтото, Елзи, и ме последвай.

Изведнъж забелязаха, че Дороти не се вижда никаква. Шантал намери момичето в своята каюта. Тя тъкмо стягаше големия куфар.

— Остави всичко тук! — заповяда Шантал. Надяваше се страхът в гласа ѝ да не се забележи. — Ако трябва да се качим в лодките, моите вечерни рокли и нощници едва ли ще са необходими, нали?

Виждайки ужаса в очите на момичето, тя го хвана за ръка и го поведе по коридора и по дървената стълба. Горещо я посрещна порой от

леденостудена солена вода, който едва не я събори. Крясъците и виковете на моряците бяха заглушени от воя на развилнялата се стихия, която връхлиташе такелаж на кораба. Когато стъпи на люлеещата се палуба, която ту се спускаше в бездната, ту отново се издигаше над вълните, Шантал веднага забеляза Тамариск и Елзи, хванали се за едно спасително въже, мокри от глава до пети. Тамариск бе последвала указанието на съпруга си и бе сложила спасителната жилетка. Самият Чарлз никъде не се виждаше.

Държейки Дороти с едната си ръка, Шантал търсеше с другата нещо, за което да се хване, докато се опитваше да се добере до Тамариск. Преди да успее да достигне сестра си, откъм десния борд върху палубата връхлетя огромна вълна. Застинала от ужас, Шантал видя как младият офицер, стоящ до Тамариск, бе отнесен от стена зеленикава вода. После корабът тежко се наклони на една страна и той се затъркаля безпомощно по палубата. Изправяйки се отново, „Валета“ рязко повдигна бакборда си и мъжът бе захвърлен сред кипящото море. Шокът бе толкова голям, че Шантал не можеше въобще да осъзнае мащабите на катастрофата. В този момент крясъците на Тамариск я изтръгнаха от вцепенението.

— Чарлз, внимавай! Чарлз! — Виковете ѝ едва ли можеха да се доловят сред воя на вятъра. Те не достигнаха до мъжа ѝ, който стоеше горе на мостика. Изглежда, Чарлз не чу и зловеция трясък, когато над главите им се пречупи главната мачта. Като в някакъв сън Шантал видя как заедно с увитите около прътовете платна тя се наклони към кърмата, точно върху Чарлз, който не усещаше смъртната опасност. Тамариск отново изкрещя, но в следващия миг една от напречните върлини се наклони рязко и удари Чарлз, който падна на пода под омотания такелаж. Корабът отново се люшна към десния борд и цялата маса от платна, дебели въжета и натрошено дърво повлече Чарлз безмилостно в морето. Вече нямаше никакво съмнение, че корабът не ще издържи на урагана. Всички платна бяха безвъзвратно загубени. С изпочупените си мачти на фона на оловното небе корабът на Нейно Кралско Величество беше ужасяваща, призрачна гледка. Завъртайки се около десния си борд, той застана направо на вълните. Водни грамади с височината на кули и с корони от бяла пяна се разбиваха в палубата. Всичко бе безнадеждно загубено. Хора, животни, оръдия, дървен материал бяха пометени. Всички живи същества, незасегнати от

върхлитащото ги корабно имущество, за броени минути изчезваха в бурното море.

Жестоката смърт на Чарлз порази Тамариск като гръм. Тя не усети как един моряк, повлечен от стихията, се хвана за нея, премръзналите ѝ ръце пуснаха дебелото въже, за което се държаха, и двамата с преплетени ръце и крака се затъркаляха като в някакъв страшен танц на смъртта по палубата, докато една солена вълна не ги отнесе със себе си.

Застинала в ужас, Шантал наблюдаваше хаоса около себе си, чуваше виковете и стонове, докато корабът все повече и повече потъваше. Дори не съзнаваше, че и Дороти е изчезнала.

Един тъмнокож моряк я сграбчи за ръката, но Шантал не разбираше, че се опитва да привлече вниманието ѝ върху спасителната лодка, прехвърлена зад борда, танцуваща върху вълните непосредствено до кораба. Морякът ѝ извика нещо, но тя не го разбра. Тогава той я грабна като вързоп под мишница и скочи в морето.

Шокът от ледената вода ѝ отне за няколко секунди съзнанието. Когато дойде отново на себе си, морякът тъкмо я вдигаше в лодката. Тя смътно почувства как ключът за греблото ѝ ожулва кожата на ръката и рухна на дъното. Палтото и полата ѝ бяха така напоени с вода, че не можеше да се задържи на крака. Тя с усилие се изправи на колене. Ръцете ѝ докоснаха грубата повърхност на корабния борд. „Валета“ потъваше сред вихъра на стихията. Капитан Ансън ясно можеше да се различи, застанал върху наполовина потопената във вода палуба.

Тласкан от силата на отчаянието, морякът се опитваше да отдалечи спасителната лодка от потъващия кораб, за да не бъдат увлечени от водовъртежа. Водата обливаше голите му рамене, напрегнатите до скъсване мускули. Дори само изписаният на лицето му страх бе достатъчен на Шантал, за да усети в каква смъртна опасност се намират. Огромните вълни подхвърляха малката лодка като коркова тапа насам-натам и всеки миг можеха да я запратят на дъното.

— Да ни пази Бог! — шепнеше Шантал със затворени очи пред лицето на приближаващата смърт. Когато отвори очи обаче, „Валета“ бе изчезнал, а задъханият матрос бе престанал да гребе. Изведнъж вятърът утихна и Шантал слушаше как вълните почти игриво се

плискат в малката лодка. За нейно щастие тя не знаеше, че се намират в самия център на вихъра. Най-страшното все още им предстоеше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1838

Джон бе яхнал коня си и яздеше сред прекрасния френски пейзаж. Той бе оставил животното само да избере хода, с който да се движи. Няколко стъпки по-назад го следваше неговият слуга Люк с един товарен кон, който носеше багажа им. Джон предпочиташе да пътува по този начин, отколкото с карета. Ездата на чист въздух му беше по-приятна от клатушкането в препълнената пощенска кола.

От завръщането си след посещението у дома, в Англия, той нямаше настроение. Не можеше да прежали отпътуването на Шантал за Индия. Най-много обаче го ядосваше фактът, че не беше могъл да ѝ пожелае добър път и да се сдобри с нея. Но тази сутрин лошото му настроение се бе стопило. Беше чуден есенен ден. По лицето му пробягна усмивка, сещайки се за милото френско семейство, с което се запозна предната вечер в странноприемницата. Дук Дюбоа бе отседнал там с жена си и шестте си дъщери и приветства Джон в кръга на своето семейство. Настоя младият мъж да седне с тях на масата. По-късно вечерта, когато дамите се оттеглиха, дукът с усмивка му заяви, че всеки ерген от добро семейство е винаги добре дошъл в неговия дом.

— С шест неомъжени дъщери не ми остава друго — призна си той с обезоръжаваща откровеност. — Една дъщеря е благословия, две са истинска радост, но шест — това вече е беда!

Момичетата бяха между петнадесет и двадесет и пет години и съвсем не бяха неприятни. В действителност бяха толкова красиви, че едва ли щяха да им липсват кандидати, както Джон забеляза.

— Зестра няма да мога да ви дам! — каза дукът с присъщата на французите откритост. — По време на революцията загубих цялото си богатство. По-късно отново можахме да се върнем в замък ни край Бове, чиято плодородна земя осигуряваше благоденствието на нашето семейство, но тя бе раздадена на селяните по време на Наполеоновия режим. Самият замък е в руини. По тези причини водим тих живот без

екстравагантности. За съжаление не мога да организирам за дъщерите си големи балове, както се полага на човек с моя произход. Не съм в състояние да им купувам рокли и всички онези красиви неща, от които момичетата се нуждаят, за да бъдат приети в доброто общество. Горкичките ми дъщери! — каза той, минавайки, без да ще, на френски. Но веднага след това, широко усмихнат, добави: — Какво от това! Семейството ми е щастливо и всички много държим един на друг!

Наистина е така, мислеше си Джон, докато яздеше към Компьен. Момичетата флиртуваха с него, подсмиваха се тайничко помежду си, като че не даваха пукната пара, дали ще намерят съпруг или не. Джон каза на дука, че сигурно би харесал една от дъщерите му, ако сърцето му не принадлежеше на друга жена.

Шантал! Мисълта за нея го натъжи и заедно с това го изпълни с гневна решителност. Той пътуваше за Буланкур, за да установи отново връзка с несъщия си брат. Имаше намерение да дискредитира Антоан дьо Вал по един или друг начин, за да му отнеме възможността за бъдеще да се домогва до ръката на Шантал. Също като майка си Джон не се съмняваше, че Антоан едва ли е онзи образец на добродетел, за каквото се представяше. В живота му имаше премного тъмни места. Къде например е бил през всичките тези години, след като е напуснал Англия, преди да се завърне в Компьен? Защо никога не се бе опитвал да намери своите роднини в Англия до лятото на миналата година? Наистина ли бе толкова богат, че можеше да си позволи да създаде такъв неописуем разкош в Буланкур? Фамилното богатство бе загубено през революцията и Антоан би могъл да наследи само онова, което е останало от първата съпруга на баща му Фаустин.

— Нейният баща бе неаполитански княз — казваше Морийн. — Фаустин бе единственото му дете. Той ѝ даде добра зестра, но това в никакъв случай не може да се нарече състояние. Баща ти похарчи една голяма част от него, докато живееше в Буланкур. Ясно е, че не е останало много за Антоан.

Възможно е принцеса Дьо Фалоаз да му е оставила парите си след смъртта си, мислеше си Джон. Ако действително е починала в Америка, както твърди Антоан. Нямахше никакви доказателства за това.

Пери често обвиняваше на шега Джон и Морийн, че отказът им да повярват на каквото и да било, казано от Антоан, граничи с болния разум. Морийн обаче настояваше, че инстинктът ѝ рядко я лъже. Дори

и това да изглеждаше като изсмукано от пръстите, тя бе убедена, че Антоан още от дете е покварен човек. Когато Джон се присъедини към мнението на майка си, Пери обяви за съвсем естествено и обяснимо, че и той, Джон, има предубеждения спрямо несъщия си брат, дори и да не го съзнава.

— Той не само ти открадна титлата, Джон, но се опита да ти отнеме любимата — бе казал Пери. — До този момент ти не прие предизвикателството. Твоето отсъствие му позволи да прекара много часове с Шантал и да напредне в преследването на целта си.

Тези думи на втория му баща го убедиха, че е време да престане да бяга от проблемите си. Така той се реши да направи едно посещение в Буланкур, за да докаже предположението, че в живота на Антоан има уличаващи го обстоятелства.

Джон щеше да настоява да му бъде представен отново документът за женитбата на Жерар дьо Вал с Бланш Мерлин. Свидетелството можеше да е подправено. Ако бе истинско, Антоан не би имал нищо против то да бъде сравнено с оригинала, който според адвоката непременно трябвало да е в архива на кметството, където се е състояла сватбената церемония. Джон бе казал на майка си, че няма да напусне Франция, без да получи неоспоримо доказателство за тази женитба.

Ако Антоан дьо Вал бе ядосан от внезапното посещение на Джон, то той не го показва. Не скри изненадата си, когато покани природения си брат в библиотеката и му предложи освежителни напитки.

— Мислех, че не храниш добри чувства към мен, скъпи братко — каза Антоан и наля вино в чашите. — Да вярвам ли, че правиш опит да промениш нещата?

Джон отговори уклончиво, че е убеден в необходимостта да се опознаят по-отблизо. Заяви, че се интересува от архитектура, а замъкът Буланкур го е пленил с красотите си.

— Вероятно ще направя няколко скици — каза той. — Аз наистина не съм художник, но умея да пресъздавам онова, което виждам. Имам една папка с рисунки на красиви къщи и бих желал да прибавя към тях и няколко скици от този прекрасен замък.

Очите на Антоан се присвиха. Той се съмняваше, разбира се, че истинската причина за посещението е интересът към Буланкур.

Трябваше да предотврати възможността Джон да шета много-много из вътрешността на сградата. Въпреки че бе слабо вероятно Джон да намери пътя към двамата затворници в тяхната тъмница, всякакъв риск трябваше да бъде избягнат. В никакъв случай не биваше да научи и за неговите тайни забавления. Преди всичко обаче не трябваше да разбере за третия човек, затворен в източната кула. Антоан тайно наблюдаваше своя млад роднина от Англия и се опитваше да открие истинските му мотиви, за да не се издаде сам по невнимание. Неговият досегашен опит му бе показал, че няма човек без поне един порок. При някои това бяха лесно спечелените пари, при други — жените, пиянството или хазартът, нередко някоя странна пристрастеност. Трябваше просто да открие слабото място на Джон и с това да го постави под контрол.

— Въпреки че скицирането и рисуването са възхитително занимание, не мога да повярвам, че те са достатъчни на един млад мъж, за да прекара вълнуващо свободното си време — каза Антоан. — Случайно тъкмо бях намислил следващите дни да се позабавлявам малко. Имам намерение да поканя... как да кажа, няколко познати от Париж. Някои от тях са много красиви жени, щедри в своята благосклонност. Може би ще ти е забавно да присъстваш тук, в Буланкур, на една по-различна вечеря, не като онези, на които си привикнал в Англия.

Джон бе на двадесет и две години и не съвсем зелен. С младежите от своята компания той често посещаваше шумните кафенета, радваше се на благоволенieto на леките момичета, които можеха да се срещнат там. Тези забавления обаче загубиха за него привлекателността си, откакто бе открил своята любов към Шантал.

— Не се отказвай заради мен от намеренията си. Не бих желал присъствието ми да обърка всичките ти планове. Що се отнася до мен, аз не съм нито за, нито против подобни забавления — отговори Джон спокойно.

Двамата мъже бяха като две кучета, които се дебнеха. Никой нямаше доверие в подбудите на другия. Външно се държаха като приятели. Хранеха се заедно, яздеха в гората, играеха шах вечер, но вътрешно бяха твърде резервирани, за да установят помежду си едни наистина нормални взаимоотношения.

На четвъртия ден от посещението на Джон, Антоан обяви намерението си да пътува до Париж. Той най-сетне бе решил, че Джон наистина е така невинен, както твърди. Интересът му към архитектурата изглеждаше неподправен. Той прекарваше с часове над своите рисунки или внимателно изследваше техниката на градежа на стария замък. Безобиден е, мислеше си Антоан. Можеше да предположи, че ще бъде лесна плячка за парижките проститутки. Както усещаше, нямаше да е трудно да се справят с малко срамежливия характер на младежа.

— В твоё отсъствие искам да посетя двореца в Компьен — каза му Джон.

Антоан посрещна с удоволствие тази новина, защото не желаше, докато го няма, Джон да си пъха носа из разни потайни кътчета в Буланкур.

Джон нямаше намерение да претърсва замъка. Той не подозираше за присъствието на тримата, които бяха скрити от погледа му. Неговият интерес бе насочен към книгата на Антоан. Със задоволство видя през прозореца как Антоан потегли с откритата си каляска. Когато се увери, че несъщият му брат няма да се откаже в последната минута от плановете си, и го видя да минава през подвижния мост и да се отдалечава, той се отправи към библиотеката, откъдето смяташе да започне издирванията си. Затвори вратата на спалнята си и тръгна по дългия коридор към главното стълбище. Наоколо бе пусто. Не се виждаше нито прислужник, нито някоя камериерка. Истински се стресна, когато една възрастна жена изскочи иззад кадифените завеси, закриващи големите прозоречни пиши. Тя се оглеждаше наоколо с такъв див поглед, та първоначално Джон предположи, че пред него е застанала някоя луда. Особено след като тя го сграбчи с изненадваща сила за ръката. Като някаква вещица тя го застави да я последва обратно в неговите стаи. Болезнено покъртен, Джон разглеждаше жалката ѝ осанка. Дългата ѝ сива коса падаше на кичури върху изтощеното набръчкано лице. Ръцете ѝ бяха костеливи и измършавели, а ноктите — изпочупени и мръсни. Кървясалите ѝ очи блестяха от страх и нетърпение и потвърждаваха впечатлението, че тя е душевноболна. Едва вкарала Джон в стаята, тя завъртя ключа и веднага започна да му говори.

— Аз съм принцеса Дьо Фалоаз! — обяви тя с ясен уверен глас, взирайки се в Джон с късогледите си очи. — Зная кой сте, моята прислужница ме осведоми. Вие сте най-младият син на Жерар дьо Вал — Джон.

В гласа ѝ се усещаше решителност, когато допълни:

— От обич към вашия баща, който ми беше приятел, трябва да ми помогнете! Разбирате ли какво ви казвам? В името на Бога, трябва да ми помогнете да изляза оттук!

— Седнете, моля ви, мадам! — каза ѝ Джон, виждайки как тя цялата трепери. Страхуваше се да не припадне. Усещаше, че въпросите нахлуват в него заедно с възбудата от неочакваната среща. Ако това наистина бе принцесата, защо Антоан я държеше като затворничка в дома си?

— Сигурно нямаме много време! — каза тя. — Само след няколко минути камериерката ще открие бягството ми и всички прислужници ще започнат да ме търсят. Не след дълго ще ме открият тук и...

— Моля, успокойте се! — прекъсна я Джон. — Никой няма да влезе без мое разрешение. В това мога да ви уверя. Тук сте на сигурно място.

Тя изкриви устните си в цинична усмивка.

— Моите пазачи имат ключове от всички помещения. Те ще влязат в стаята, независимо дали искате или не. Но чуйте ме, докато още имаме време, от това зависи животът ми.

Джон изслуша със смесени чувства невероятната история, която тя му описа. Въпреки ясения и смислен разказ неговият разум не искаше да приеме фантастичните неща, които му се наложи да чуе. Но постепенно спокойният, мелодичен глас с лек френски акцент му повлия да промени мнението си. Той все повече се убеждаваше в реалността на нейната личност, въпреки че имаше съмнения относно достоверността на разказа ѝ.

С голяма проникателност тя отгатна неговата реакция.

— По лицето ви съдя, че едва ли можете да повярвате в женитбата на Антоан с една жена, която е толкова възрастна, че би могла да му бъде майка — каза тя. — Но той искаше пари — моите пари. Това е всичко, което Антоан е искал от мен още от дните на своето детство. Той бе готов да краде, дори да убива, за да се сдобие с

така горещо жадуваното състояние. Когато баща ви умря, той остави на Антоан своето имение, но средствата не достигаха за начина на живот, който му харесваше. Половината богатство на Жерар наследяваше неговата единствена дъщеря Тамариск. Въпреки че Антоан със своите адвокати оспори завещанието, нямаше никакъв успех.

Лицето на старата жена изразяваше голямо огорчение.

— В онези години, когато бях достатъчно наивна да мисля, че Антоан ме обича, му давах големи суми пари. Никога не му стигаха и постепенно ми стана ясно, че ще ме докара до просешка тояга. Тогава реших да му попреча да похарчи останалото и му казах, че повече пари от мен няма да види. Тази е причината да ме държи затворена тук с години, надявайки се да му се подчиня.

Тя отново стисна ръката на Джон с изумителна сила.

— Вече не зная от колко време съм затворена тук. Но дори да отнеса тайната за скривалището в гроба, няма да позволя Антоан да се добере до парите ми. Не се решава да ме убие, понеже знае, че не би успял да открие богатството. Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа, млади човече? Аз не се страхувам от смъртта, но се опасявам, че годините, прекарани в самота, ще замъглят разсъдъка ми и може да се случи да му издам тайната си, без да искам. Виждам, че все още се съмнявате в здравия ми разум. Разбираемо е. Понякога и аз самата се съмнявам.

Джон отдавна бе разбрал, че има пред себе си напълно нормален човек. Макар че беше много странна, нейната история звучеше достоверно.

— Ако това, което ми съобщихте, е вярно, аз няма да напусна Буланкур без вас! Веднага след като Антоан се върне, ще...

Джон прекъсна мисълта си, защото чу стъпки отвън. Някой тичаше по коридора и спря пред неговата врата. Само след секунда заудряха силно по нея.

— Моля, не отваряйте! — помоли принцесата, изпълнена със страх.

Джон се поколеба.

— Няма от какво да се страхувате — каза той тихо, за да не чуят онези отвън. — Аз ще ви защита!

Треперейки, тя се хвана за него.

— Не разбирате ли? Открийт ли, че съм тук, при вас, ще им стане ясно, че знаете за моето затворничество. Тогава със сигурност ще бъдете убит!

— В такъв случай ще се скрия зад завесите на леглото — прошепна Джон. — Не е нужно непременно да разберат, че сме се срещали. Ще накараме пазачите ви да си помислят, че случайно сте се укрили тук. Видят ли ви сама, едва ли ще ме търсят. Всички предполагат, че вече съм на път за Компиен. Никой няма да подозира, че ми е известна вашата история. Когато по-късно застана пред Антоан и му кажа, че зная коя сте и къде сте, той ще бъде така изненадан, че няма да успее да смени вашия затвор с друг.

Непрекъснатото тропане по вратата, изглежда, изчерпа и последната капка кураж на жената. Джон бе принуден да я блъсне напред. Плачеща и вайкаща се, тя изглеждаше като че ли наистина не е с ума си. Докато тя се довлече до вратата, Джон успя да се мушне зад завесите от бокат. От това скривалище му бе невъзможно да види злото лице на Стефано, който нахлу с пистолет в ръка в стаята. На лицето му се четеше и страх. Той добре знаеше какво го очаква, ако изпусне принцесата и тя успее да се свърже с външния свят. Въпреки многото години вярна служба виконтът щеше да нареди да го убият. Същото се отнасяше и за онази глупава стара мома, която трябваше да пази затворничката, а бе толкова невнимателна да не заключи вратата на стаята.

Стефано изпита такова облекчение, когато откри принцесата сама, невреждима и несъпротивляваща се, че само бегло се огледа наоколо, преди да я грабне и завлече отново към стаята в кулата. Готовността ѝ да се подчини не събуди у него никакви съмнения, тъй като от времето, когато крещеше и блъскаше по вратата, настоявайки да я пуснат на свобода и нападайки всеки, който се приближеше прекалено до нея — от това време бяха минали години. Самотата в тъмницата бе отслабила силите на тази странна жена. Много рядко се случваше вече в пристъп на гняв да се разбунтува срещу съдбата си.

Когато отново настъпи тишина, Джон излезе от укритието си. Бързо и безшумно се спусна по стълбището и слезе в двора. Едно конярче стоеше търпеливо на слънцето и държеше в ръце поводите на коня, когато младият англичанин се появи. Времето не играеше никаква роля в живота на момчето. То ставаше с настъпването на

утрото и работеше до вечерта. Не си правеше труда да се замисля дали господарите закъсняват или не. Често стоеше по час и повече и чакаше. За него това бе добре дошло, една почивка, нищо повече.

Джон му кимна, метна се на седлото и се отправи към гората. В меката сянка на дърветата той остави коня да върви спокойно и съсредоточи ума си върху онова, което се бе случило преди малко. Докато яздеше сам под огромните дъбове и буки, историята на сломената от мъка стара жена му се стори невероятна. У него пак се породиха съмнения, че това едва ли е принцеса Дьо Фалоаз, някогашната настойница на Антоан дьо Вал. Но ако не бе принцесата, коя беше тогава? Защо бе затворена в замъка? Държанието на Стефано в неговата спалня не оставяше никакви съмнения, че старата жена действително е затворничка. Освен това по всичко личеше, че е аристократка. Гласът ѝ нито веднъж не издаде, че изисканият ѝ стил на изразяване е само преструвка, която да придава достоверност на разказа. Едва сега Джон изведнъж осъзна сериозните последствия, които се криеха във всичко това. Ако твърденията на жената отговаряха на истината, Антоан дьо Вал бе женен човек и щом жена му е още жива, ставаше невъзможно да се ожени за Шантал, дори тя да приемеше предложението. Какво би казал Антоан сега в своя защита?

Джон с усилие овладя обхваналото го нетърпение. Знаеше, че Антоан ще пристигне едва утре следобед от Париж. Той продължи пътя си към Компьен, където направи усилие да се концентрира изцяло върху красотите на двореца и градините.

Самият дворец му се стори студен и отблъскващ. Бе много далеч от онова, което би допаднало на вискателния вкус на Наполеон. Затова пък градините едва ли можеха да бъдат аранжирани по-изящно. Традицията бе съчетана по великолепен начин с модерните геометрични форми в градинарското изкуство. Пъстрите цветни лехи бяха издигнати малко над тревните площи и създаваха илюзията за възглавнички от зелена кадифено мека трева с искрящи в нея диаманти. Джон съжеляваше, че не познава различните видове цветя. Без съмнение Шантал и майка му щяха да знаят техните имена. Спомни си едно изречение от старата градинарска книга на майка си, което Шантал понякога цитираше, когато се разхождаха из парка във Финчкок: „... екзотична трева, изпъстрена с цветя, украсена с бордюри и извита по края...“. Това бе едно сполучливо описание на тези

градини. Лешникови храсти, дъбове и кестени образуваха подобаващ фон за това богатство от тонове. Слънцето грееше от безоблачното небе и Джон почувства остра нужда от компанията на Шантал. Да бъде заобиколен от толкова много красота и да не може да я сподели с любимото същество! Бе толкова непоносимо тъжно... Джон не можеше да остане повече на това място, предизвикващо болезнени емоции. Той се обърна и zakрачи към двореца.

След завръщането си в Буланкур вечеря сам. Стефано му прислужваше. Джон преднамерено разказваше за приятната езда този следобед. По този начин се опитваше да отстрани всяко подозрение на прислужника, че е говорил с принцесата през онзи кратък момент, когато тя се бе възползвала от своето бягство, за да се срещне с него.

На следващия ден Антоан се завърна. Беше в отлично настроение, поздрави Джон и му събщи, че е направил всичко за едно приятно прекарване в края на седмицата. Дори и да беше научил от Стефано за инцидента със затворничката, той не се издаде с гняв или подозрителност.

Когато Джон настоя за разговор на четири очи без присъствието на прислугата, Антоан отвърна с готовност:

— Но, разбира се, скъпи братко.

Той свали от себе си пътническите дрехи и нареди да донесат вино в библиотеката. Настани се с изискан светски маниер в едно тапицирано с тъмночервена кожа кресло и покани Джон да направи същото.

— Винаги е удоволствие да се завърна у дома — каза той.

Наблюдавайки го, Джон усети как самоувереността му започва да намалява. Очи в очи с Антоан му се стори, че е невъзможно това да е онзи вероломен човек от разказа на принцесата. Такъв негодник би се издал със своята потайност, размишляваше Джон. На лицето му щеше да е изписана жестокост. В погледа му щяха да се прокрадват хитростта и коварството. У неговия несъщ брат не се забелязваше нищо подобно. Веднага щом прислужниците напуснаха салона, Антоан се прозря. После вдигна краката си, обути в леки домашни пантофи, и с престорено безразличие каза:

— Е, драги, какво измъчва духа ти, че ме гледаш тъй сериозно? Да не би да съм проявил невъзпитание с моето отсъствие? Повярвай ми, аз...

— Моята загриженост има по-сериозни основания, отколкото предполагаш — прекъсна го Джон. Неувереността придаваше на гласа му грубост, която той не усещаше. Направи кратка пауза, после изтърси истината: — Трябва да ти кажа, че по време на твоето отсъствие срещнах тук една непозната. Тя твърдеше, че е принцеса Дьо Фалоаз, че ти я държиш тук като затворничка.

Говорейки, той гледаше Антоан изпитателно в лицето. Не искаше да пропусне и най-малкия знак за изненада, объркване или чувство на вина, които очакваше да види у своя събеседник. За негово изумление лицето на Антоан остана безизразно и се разтегна в отегчена усмивка.

— Надявам се, че старата луда не е предизвикала у тебе прекалено голямо объркване — каза той, сетне допълни с въздишка: — Страхувам се, че появата ѝ те е стреснала. Трябваше да те предупредя. Пазим старата жена зад катинар и резе и не ми хрумна, че може да те срещне и да наруши спокойствието ти.

Антоан отново въздъхна. После стана и наля вино в чашите.

— Ясно е, че е луда, нали? Че не е тази, за която се представя. Бедното същество си е загубило ума, но историята ѝ звучи доста увлекателно. Ако ти е интересно, ще ти разкажа за нея, Джон.

Убедеността на Джон се разколеба още повече и той започна да се чувства като глупак. Струваше му се, че фантазията му го е запратила извън пределите на здравия разум, вероятно защото така силно желаше да намери обстоятелства, дискредитиращи брат му.

Гласът на Антоан звучеше спокойно и убедително, когато каза:

— Истинското име на тази жена е Мари Дювал. Тя бе личната камериерка на моята настойница. Прислужваше ѝ от детството ѝ чак до нейната смърт, която бе за нея голям и при това неочакван удар. Това се случи в Америка, след едно простудно заболяване. Първоначално исках да оставя Мари сред моите прислужници, може би като камериерка, перачка или нещо подобно. Надявах се, че постепенно ще се съвземе от душевното разстройство, което настъпи като последица от смъртта на нейната господарка. — Той замълча и побутна каната с вино към Джон. Щом чашите отново бяха напълнени, продължи: — За съжаление мъката напълно замъгли съзнанието ѝ. Затова реших да я оставя да прекара последните години от живота си тук на спокойствие, доколкото болният ѝ дух го позволява. Никога не можа да преживее смъртта на принцесата. Превъплъщавайки се в

нейната роля, тя може би намери изход за себе си, като продължи да вярва, че господарката ѝ е жива.

Антоан погледна зачервеното лице на Джон и се разсмя.

— Но, Джон, ти си допуснал горката стара Мари да те убеди, че наистина е принцеса Дьо Фалоаз. Остава да ми кажеш, че си повярвал и на приказката, че съм се оженил за принцесата! Хайде, признай си.

— Не мога да се отърся от всичко това! — отвърна Джон с неудобство. Беше безкрайно смутен от своята доверчивост. — Принцесата, исках да кажа камериерката говореше толкова убедително, че аз...

— Не е необходимо да се извиняваш — прекъсна го Антоан. — Аз прекрасно зная колко много са те настроили срещу мен, преди да дойдеш тук. Това е обстоятелство, което страшно ме натъжава. Имам толкова малко живи роднини, които бих могъл да обичам. Мислех, че ние с теб бихме могли да станем приятели, така както сме и братя. Страхувам се обаче, че майка ти винаги се е стремяла да ме държи извън кръга на семейството. Въпреки че мога да разбера основанията ѝ, мисля, че е крайно несправедливо да страдам, само защото баща ми ѝ е изневерил. Ако си искрен, Джон, ще признаеш, че досега не си чувал ни една добра дума за мен, а до този момент аз не съм казал нищо лошо за характера на майка ти.

Забелязвайки, че от гняв кръвта нахлу в лицето на Джон, той допълни с по-мек тон:

— С това не искам да кажа, че за майка ти може да се говори другояче, освен с най-дълбоко уважение! Но на този свят едва ли има хора, които да са напълно безгрешни. Нежната връзка между твоята майка и моя баща започва още когато тя е на десет години, продължава, когато тя става негова любовница и след това чак до смъртта му. През тези години двамата се женят и изневеряват на своите съпрузи. В случая с майка ти става така, че тя изневерява на двама свои мъже, та ти, аз и Тамариск сме деца на един и същ баща. Наистина, той е нелоялен към Морийн, когато се жени за моята майка, но и за нея би могло да се каже същото.

— Събитията от миналото не ме засягат — каза Джон, отклонявайки разговора. Той не искаше да се разбере, че въобще не е запознат с тези неща. — Трябва да призная: откритието, че съм

незаконен син, бе голям удар за мен, както и необходимостта да ти отстъпя титлата на моя баща.

— Според гражданския кодекс ти не си незаконно дете — прекъсна го Антоан. — Майка ти не е знаела, че живее в условията на двубрачие, и може да се приеме, че е действала с чиста съвест. Така че ти не можеш да бъдеш смятан за извънбрачно дете.

— Тук, в родината ти, може да е така, но според английското право съм незаконен син. Може би ядът ме кара да бъда несправедлив. Това не е честно, сега го разбирам. Признавам, че и твоят интерес към Шантал ме разсърди. Надявам се един ден да се ожена за нея. Това означава, че ние сме съперници в стремежа си да спечелим любовта ѝ. Аз не мога да наблюдавам безстрастно твоето отношение към нея. Въпреки това трябва да призная, че бях доста предубеден спрямо теб. Сега бих искал да те помоля да ми простиш за недоверието.

— Благородно казано, но моля те, никакви извинения. Мога да разбера напълно чувствата ти. Ако сме съперници като влюбени, нека поне като братя се разбираме добре — каза Антоан. — Много искам да се чувстваш добре дошъл в моя дом. Надявам се, че ще останеш в Буланкур толкова дълго, колкото ти е приятно.

Антоан очевидно желаше да бъде дружелюбен. Той бе готов да забрави, че Джон е повярвал в ужасния разказ на нещастната луда, която бе подслонил под покрива си. Въпреки това Джон счете за неразумно да остане по-дълго. След този разговор той не можеше да си позволи да бъде повече гост в дома на Антоан. Под предлог, че е обещал на семейство Дюбоа да ги посети на връщане, той прекрати посещението си. Съмняваше се, че Антоан му повярва, но искаше да напусне Буланкур колкото е възможно по-бързо, преди да се е стигнало до по-сериозно неразбирателство помежду им. Проверката за женитбата на Бланш Мерлин трябваше да почака по-благоприятни времена.

Когато Джон напусна Буланкур, яздейки към гората на Компиен, той се обърна да погледне за последен път замъка. Доброто настроение, което го бе обхванало, се изпари изведнъж, когато погледна към един прозорец на източната кула. Странният образ, който му махаше оттам с кърпа, не можеше да остане незабелязан. Беше ли душевноболната жена наистина Мари? Или Антоан дьо Вал се бе

измъкнал от капана с една остроумна лъжа? Жената с аристократичния стил на говорене не беше ли все пак принцеса Дьо Фалоаз?

Джон не бе сигурен в това.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1838

Три дни вятърът и морските течения носеха спасителната лодка на изток, все по-навътре и по-навътре в Индийския океан. На четвъртия ден вятърът се обърна на запад. Тъмнокожият моряк погледна изпитателно към звездното небе и за пръв път се усмихна. Той посочи морската повърхност, заобикаляща ги отвред.

— Индия — каза той на Шантал. — Сигурно ние намерим земя!

— Но кога? — попита Шантал и се отпусна отново върху меката купчина корабно платно, която ѝ служеше като място за спане. Обикновено седеше на кърмата на лодката, наблюдавайки как силният моряк натиска веслата по цели часове. — Колко дълго още? — попита тя отново, след като не ѝ отговориха.

— Една седмица, две! Никой не знае. Мохамед нас води!

Шантал потисна раздражението от неговата вяра в силата на пророка. Опита се да се усмихне. На този свой другар, когото наричаше Кафтан, тя дължеше живота си. Бе огромен мъж, изглеждаше, че има неизчерпаема сила. Шантал се опитваше да разбере дали и друг път е бил корабкрушенец, но той знаеше само няколко английски думи. В повечето случаи се разбираха със знаци.

Мъжът търпеливо гледеше отчаянието на Шантал, докато „Валета“ се скриваше под вълните. Когато сълзите пресъхнаха, той пое командването на малката лодка. Посочи ѝ някакъв съд на дъното, който плуваше до подгизналите ѝ поли, и ѝ подсказа с жестове, че трябва да изтребва водата. Почти вцепенена от ужаса и шока, Шантал и не помисли да му противоречи. Така той продължи да ѝ поставя задачи, сякаш се бяха разбрали, че той е капитанът, а тя член на екипажа. До този момент Кафтан показваше голяма сръчност. Привърза един нож към голяма дървена летва и умело хващаше с него риба, която острото му зрение откриваше във водата, докато Шантал не можеше да забележи нищо. Тъй като не съществуваше никаква възможност да запалят огън, а липсваше и подходящо място за готвене, Кафтан ѝ

показа как да яде суровото месо. Стомахът ѝ отказваше първоначално храната, но гладът се оказа по-силен и тя свикна. В началото имаха и вода за пиене, понеже валеше като из ведро. Кафтан напълни всеки възможен съд до последната капка, която можеше да побере. Строго разпредели водата и не позволи на Шантал да я използва за миене на ръцете и лицето, които болезнено се бяха напукали от солената вода и вятъра. Улови едно буре с гранясало масло от запасите на потъналия кораб, но не ѝ даваше да го използва за лицето и ръцете си.

— Ти яде! — заповяда той! — Яде!

Най-сетне Шантал разбра защо Кафтан се отнасяше така пестеливо с оскъдните им провизии, които се състояха от една торба корабен сухар, гъмжащ от червеи, няколко парчета сушена риба, гранясалото масло и съдовете с вода. Очевидно той се съобразяваше с възможността седмици наред да не срещнат суша или кораб, който да ги вземе на борда си. Очите на Шантал се изпълниха със сълзи, когато си представи как цяла вечност ще трябва да прекара на тази ужасна потъваща и издигаща се сред вълните лодка.

Спокойното време, настъпило след укротяването на урагана, спомогна Шантал да преодолее морската болест, но примитивните условия в лодката тя понасяше трудно. С изумление наблюдаваше колко безгрижно се отнася Кафтан към всичко. Все пак той се обръщаше, когато на нея ѝ се налагаше да върши естествените си нужди. Тя трябваше да се раздели с копринените си чорапи, за да съединят една счупена дървена летва, която да послужи за мачта. Шантал се страхуваше, че Кафтан ще поиска скъсаната ѝ рокля и долната ѝ фуста, за да направи от тях платно. За щастие за тази цел той успя да извади от морето парче платно от потъналия кораб. Стремещът да оцелее на всяка цена, който бе обсебил мислите на Шантал през първите дни, отслабна, когато ѝ стана ясно, че тяхната лодка единствена е оцеляла. Тя преживяваше отново и отново смъртната опасност, на която бе подложена. Опитваше се да свикне с невероятната мисъл, че са единствените спасили се, че Тамариск и Чарлз не са вече между живите, както и двете прислужнички. Постепенно спокойствието на Кафтан се пренесе и върху нея. Тя нито за миг не си бе помислила, че трябва да се страхува от този груб чуждоземен моряк. Всяка съпротива срещу него би била безполезна,

но голямото му силно тяло със здрави мишци не я плашеше, а ѝ вдъхваше доверие и сигурност.

Тя с възхищение наблюдаваше как Кафтан скача в морето и пори вълните, опитвайки се да намери някой предмет или храна, нещо, което да може да се използва по някакъв начин. Веднъж донесе шепка кафяви морски водорасли. Той пръв опита от растението и после даде и на нея. Когато тя отказа, той хвана главата ѝ като на непослушно дете и я застави да преглътне малко от неприятното морско растение, без да се съобразява с протестните ѝ викове.

— Добре, добре! — бе единственото, което каза, когато между отделните хапки от очите ѝ потекоха сълзи.

На петия ден водата бе на привършване. Духаше горещ вятър, от безоблачното небе жаркото слънце безмилостно грееше върху тях. Шантал изпитваше мъчителна жажда. Кафтан също се нуждаеше от вода. Напрежението от гребането го караше здравата да се поти. Той непрекъснато губеше така жизненонеобходимата му влага. Даде знак на Шантал, че ще скача зад борда и взе една празна черупка от кокосов орех. След това морето го погълна. Този път той не изплува веднага, както Шантал бе свикнала, когато той се гмуркаше друг път. Уплашена, тя надничаше през борда на лодката, но от него нямаше и следа. Кафтан плуваше надолу към морското дъно, колкото може по-надълбоко. Знаеше, че с увеличаването на дълбочината намалява съдържанието на сол във водата. Имаше намерение да вземе вода, с която двамата да утолят жестоката жажда. Напълнил дробовете си с въздух, той правеше усилия да слезе все по-дълбоко и по-дълбоко. После махна пръст от дупката на кокосовия орех и водата го изпълни. След това с мощни движения той се издигна обратно към повърхността. Дробовете му заплашваха да се пръснат, когато издиша най-сетне събрания в тях въздух. Той бавно си пое дъх, покатери се обратно в лодката и опита водата, преди да я подаде на Шантал. Както и предполагаше, тя бе много солена, но щеше да им навреди по-малко.

Така двамата оцелели продължиха да пътуват на запад. Нямаха никакви морски карти и не можеха да предположат на какво разстояние от най-близката суша се намират. Кафтан не говореше повече за Индия, а за Африка, която трябваше да е някъде в посоката, която той сочеше. Междувременно една летяща риба падна в лодката и Кафтан я улови; успя да хване и морска костенурка. Шантал заплака от

жал, когато той прободеше бедното, безобидно животно. Стомахът ѝ се преобърна, щом се опита да вкуси от суровото месо. Стремежът да оцелее обаче я накара да направи усилие и да яде. Това беше разнообразие в дневната им дажба, която се състоеше само от риба. За кратко време се появи и един кашалот. На два пъти съзряха акули. Това бе единственият случай, когато Кафтан показва признаци на страх. Той недвусмислено даде да се разбере, че чудовищата са човекоядци и да ги срещнеш във водата би означавало сигурна смърт.

Горещите, жарки дни се проточваха безкрайно дълги, докато прохладните нощи отминаваха бързо. Шантал се мятеше в неспокойни сънища. Бе нападната от кошмари, в които сънуваше морски катастрофи и смърт. Още по-лошо беше, когато сънуваше дома си и после се събуждаше. Копнееше за уюта, за своите родители, за Джон, и не можеше да си представи как ще издържи още едни безкраен ден в подскачащата по вълните лодка.

Тя страдаше ужасно от слънчеви изгаряния и стомашни болки, които бяха последица от храната. Непрекъснато бе жадна. Езикът ѝ се беше подул, а устните ѝ се напукаха. Слънцето изгаряше така безпощадно, че покривалото от корабно платно, което Кафтан ѝ бе стъкмил, едва ли представляваше някаква защита. От жегата Шантал беше непрекъснато в полусън и той трябваше често да я предупреждава да не заспива на слънце. Без непрестанните му напомняния би заспала така дълбоко, че нямаше да ѝ достигне енергия отново да се събуди. Постепенно започна да мрази Кафтан по един съвсем неразумен начин и без особени основания. Неговото безразличие към тежкото им положение, спокойствието, с което прие преминаването на една фрегата на около миля от тях, за която явно останаха незабелязани, я отчайваха.

— Та те биха могли да ни спасят! — косеше се Шантал, докато от очите ѝ се стичаха сълзи на разочарование. — Но тебе не ти пука, нали! Приятно ти е да играеш ролята на капитан на тази ужасна лодка. По цял ден раздаваш заповеди и си правиш каквото искаш! Това ти дава самочувствие за власт и сила! О, мразя те! Мразя те!

— Воля на Аллаха! — отвърна той, видимо незасегнат.

Не мина много време и Шантал се почувства виновна. Тя съзнаваше, че е наскърбила човека, който правеше всичко възможно, за да спаси живота и на двамата.

Липсата на сладка вода бе основният им проблем. Кафтан се гмуркаше по няколко пъти дневно. Бе започнал да отслабва физически все повече и повече. Не му се удаваше да се гмурка на достатъчна дълбочина, за да носи по-малко солена вода. Все по-често излизаше на повърхността и изливаше съдържанието на кокосовия орех обратно в морето, след като го бе опитал. На Шантал не ѝ убягваше изплашения израз на лицето му и разбираше, че отново трябва да си припомнят страха от смъртта. Кафтан по-добре от Шантал знаеше, че няма да живеят още дълго. Отслабналото му тяло отказваше все по-често да го слуша и гмуркането ставаше все по-трудно. Заради английската богиня, която Мохамед бе оставил под негова закрила, трябваше непрекъснато да влиза в морските дълбини, въпреки че рискът бе толкова голям. Но можеше ли да знае по какъв начин ще умре... Не му беше направило впечатление, че лодката е близо до кораловите рифове, които обграждаха един от Сейшелските острови. Затова и не мислеше за опасните акули, които се срещаха в по-плитки води, когато отново се гмурна за питейна вода. Шантал лежеше под покритието от корабно платно и не можа да види тъмните сенки, които последваха Кафтан, когато изчезна в морските дълбини.

В своята замаяност тя едва по-късно забеляза, че го няма прекалено дълго. Обзе я усещането за катастрофа. С последни сили тя се изправи и погледна над ръба на лодката. Първо забеляза празния кокосов орех, който се клатушкаше по блестящата повърхност на водата. Едва след това видя червения цвят, който морето бе придобило на някои места край лодката. Постепенно осъзна какво можеше да означава това. Почувства ужаса като удар с нещо тежко. На няколко метра разстояние видя гръбната перка на акула, пореща водата. Отвори уста да извика от уплаха, но успя само пресипнало да изкряска. Гласните ѝ струни отказаха да ѝ служат.

Цяла минута тя се взираше в доказателствата за страшната смърт на Кафтан. После закри лицето си с ръце и падна, обхваната от ужас, в лодката. За щастие под въздействието на смазващата горещина тя потъна в дълбок сън. Сънуваше Англия, своите родители, ездата с Джон сред зелени гори, покрай реки, в които се плискаше студена вода. Присъни ѝ се и Антоан и отново почувства как се прехласва, когато той я целуна. Както винаги връхлетяха я и кошмари. Видя как вълните поглъщат „Валета“. Кафтан се опитваше да доплува до

лодката, борейки се с вълните за живота си, а акулата малко по малко го настигаше. Вихър от пламъци обхвана голото ѝ тяло, нажеженото слънчево кълбо се наклони над нея. Тя смътно разбра, че настъпва нощта и отново заспа дълбоко, този път без сънища.

Когато се събуди, съзря непознат мъж с тъмни коси и маслинено мургаво лице, който седеше на едно бюро и се занимаваше усърдно с някаква книга. Шантал лежеше безсилна и наблюдаваше как дългите му пръсти, обсипани с пръстени, отгръщат страница след страница. Тя бе сигурна, че сънува, и не се зачуди много от присъствието на мъжа. Вероятно е чуждестранен морски офицер, мислеше си тя, понеже въпреки широката риза, чиято яка лежеше свободно разтворена, го взе за капитан на кораб. Макар че бе все още почти в безсъзнание, мислите ѝ се насочиха от непознатия към койката, в която лежеше. Ясно почувства клатенето на кораб, потропването на дървена летва и мекото плискане на вълни о борда на съд, който стои на котва в спокойни води.

— Можете ли да ми кажете къде съм, сър? — попита тя.

Дори за нейния слух гласът ѝ прозвуча повече като пресипнал шепот. Мъжът долови някакъв шум и се озърна. После се вгледа в нея с най-зелените очи, които някога бе виждала. Под тъмните присвити вежди изглеждаха като смарагди. Те така я привлякоха, че Шантал почти не забеляза орловия нос, широката уста и късата черна островърха брадичка.

— Говорите английски? — чу го да казва, а суровото му лице бе огряно от усмивка, когато стана и дойде до леглото, на което Шантал лежеше. Беше толкова висок, че трябваше да се наведе, за да не си удари главата в напречната гредка на тавана на каютата. — А говорите ли португалски?

С изключителни усилия Шантал успя да поклати глава.

— Е, добре, ще се разбираме на вашия език. Как се казвате? — попита той.

Изглежда, не му убягна, че Шантал се опитва да навлажни устните си с език, понеже веднага плесна с ръце, за да извика прислужник. Една млада негърка се втурна тичешком в каютата. Африканският ѝ произход можеше да се забележи веднага по богатството на буйните ѝ къдрави коси. Кожата ѝ бе черна като абаносово дърво, имаше нос с широки ноздри. Над дългата пъстра

памучна пола тялото ѝ бе голо. Шантал, неприятно изненадана, се изчерви, виждайки как пълните заострени гърди на момичето се поклащат насам-натам при всяко движение.

— Сеньор? — попита прислужничката и откри два реда блестящи зъби в широка усмивка.

— Донеси вода! — заповяда той. — И бързо!

Когато момичето се отдалечи, за да изпълни нареждането му, той каза:

— Нарича се Замби. Кръстих я така, понеже родината ѝ е крайбрежието на Мозамбик. Говори само неразбираемия си майчин език и малко португалски, който научи от мен. Измъкнах я от един кораб с роби.

— Значи африканското момиче ви е робиня? — попита Шантал дълбоко възмутена. — Това е противозаконно.

Бляскавите зелени очи на мъжа се смееха, когато отговори:

— Според английското право не е робиня! Но не всички народи по света желаят да се съобразяват с вашите закони. Не трябва да се тревожите за доброто на Замби. Тя е моя предана прислужница, напълно доброволно при това. Много от нещастниците на кораба, превозвани, за да бъдат продадени в Америка, бяха вече измрели, когато стъпих на борда. Замби вижда в мене своя спасител.

— Кажете ми, моля, кой сте, сър! — Тя бе съвсем обърквана от новите си впечатления.

— Динес Гимараес Паоло да Гама. Португалец съм, а това е моят кораб. Кръстил съм го „О Байладо“, понеже така красиво танцува сред вълните.

Усмивката му изчезна, когато попита:

— А вие, сеньорита? Мога ли да попитам за името ви?

— Аз съм Шантал, дъщеря на сър Перигрин Уайт. Бях на път за Индия със сестра ми и нейния съпруг, контраадмирал Ебърхард, на борда на кораба на Нейно Кралско Величество „Валета“. — Когато си спомни за урагана, който бе преживяла в морето, тя затвори очи. По бузата ѝ бавно се стече една сълза, но тя ядосано я изтри. Израненото ѝ, покрито с мехури лице, изглежда бе намазано с някаква мазнина.

— Кокосово масло — обясни ѝ Динес да Гама кратко, докато следеше с интерес всяко нейно движение. Разбираше, че момичето не помни всичко за събитията от последните два дни, след като я бе

намерил в спасителната лодка, на която случайно се бе натъкнал. Лицето ѝ бе така обгоряло, че екипажът му я взе за избягала робиня, но не от африкански произход, тъй като косата ѝ бе твърде дълга и гладка. Чертите на лицето ѝ бяха правилни въпреки силното отичане на устните и клепачите. Когато забелязаха, че младата жена е още жива, мъжете я занесоха в трюма на кораба и наредиха на Замби да направи всичко необходимо за нейното спасяване. Помежду си моряците дори се пазаряха кой да я изнасили пръв, ако оживее.

Замби бе тази, която откри, че момичето не е никаква робиня. Не само че кожата под окъсаните ѝ дрехи бе бяла и нежна, но около врата ѝ висеше златно синджирче с окачен на него пръстен, който Замби поиска да запази за себе си. Всичко това тя съобщи на господаря си. Динес да Гама веднага отиде при корабокрушенката, за да я види със собствените си очи. След като се увери, че може би става дума за личност с благороден произход, той нареди да я пренесат в неговата каюта. След двете седмици, прекарани в открито море, Шантал изглеждаше така, че той не можеше да разбере дали е красива или грозна, но острият му поглед не можеше да не забележи тънките, деликатни ръце и нежните нозе, фината кожа и красивите гърди. Предполагаше, че е още девствена. Любопитството му ставаше все по-силно, откак часове наред съзерцаваше момичето в своята койка. Ето че най-сетне дойде на себе си и той откри изпод подутите и зачервени клепачи тъмното очарование на нейните очи. Осъзна, че я желае, и като капитан на този кораб ще наложи предимството си пред останалите.

Динес да Гама бе на двадесет и седем години и бе мъж в разцвета на силите си. Като осми син на обеднял португалски благородник той се бе отдал на пиратството. Надяваше се по този начин да се сдобие лесно със състояние. Нямахше намерение да работи като селянин, а баща му не разполагаше със средства, за да му осигури образование. Последните пет години се подвизаваше из моретата, ограбваше кораби от всякаква националност и бе присвоил товари с голяма стойност. Награбеното складираше на един малък остров от Сейшелския архипелаг. Не по-голям от десет квадратни километра, островът беше на около триста километра от главния остров Мае. Не съществуваше опасност да бъде открит от рибари или търговци. Заграден с коралови рифове, той можеше да бъде достигнат само с плоскодънна лодка,

която, носена от прииждащите вълни, да премине над рифа. Островът бе необитаем и Динес бе спокоен, че никой няма да открие богатата му плячка, докато не дойде време да се върне в родината си и да заживее като заможен благородник. Междувременно приключенията и играта на нерви, присъщи на опасния живот, който водеше, му доставяха удоволствие. Командването на кораба и предвождането на тези коравосърдечни мъже, от които се състоеше екипажът му, го ангажираха напълно. Животът му би бил още по-приятен, ако тази млада англичанка станеше негова любовница. Засега тя не съзнаваше, че е напълно във властта му. Динес се питаше дали ще му се противопостави. Самата мисъл за това караше кръвта му да закипи.

Когато Замби най-сетне успя да накара Шантал да преглътне една лъжица лимонов сок, той с разочарование установи, че тя отново е заспала. Върна се обратно на стола си и наблюдаваше как Замби отстрани широката нощница от тялото на Шантал с намерение да намаже отново с кокосово масло изсушената ѝ кожа. Гледката на черните ръце върху бялото тяло на момичето го възбуди още повече и веднага след като Замби приключи със задълженията си, той я повика при себе си. Усмивната, младата негърка седна в скута му и започна да го милва. Той се наслаждаваше на ласките ѝ отпуснато и с цинично безразличие. Не би се учудил, ако му кажеха, че в очите на робинята той е бял бог, за когото тя доброволно би дала живота си, стига той да пожелаеше това. След кошмара на безкрайните изнасилвания от френските моряци на онзи кораб, от който Да Гама я беше освободил, Замби можеше да изпитва към господаря си само обич и благодарност. Освен това бе възхитена от светлата му кожа, която той ѝ позволяваше да докосва.

Замби отдавна се прости с надеждата да види отново семейството си, въпреки че Динес веднъж в момент на добро настроение обеща да я свали на африканския бряг, когато през май минат наблизо. Тя нямаше желание да се разделя вече с белия мъж. Считаше се за негова жена и ако нещо я натъжаваше, това бе обстоятелството, че нямаше дете от съвместния им живот. Очевидно, мислеше си тя, бели и черни нямаха възможност да създават поколение, също като черната пантера и белия гепард в джунглата на нейната родина.

Динес освободи Замби с махване на ръка и отново се приближи до койката. Шантал говореше в съня си. Чу името Тамариск и се учуди защо Шантал бе обзета от треската на страха, когато спомена това чуждоземно име. В съня подутото лице на Шантал бе загубило магията си. Динес повдигна рамене и се върна към мислите си, като се питаше дали ще успее по-късно вечерта да слезе на острова.

Ако Шантал знаеше истинската съдба на Тамариск, щеше да е пощадена от ужасните кошмари. Както и Шантал, тя намери спасение в една лодка, но от другата страна на потъващия кораб. Четирима моряци я прибраха от бурното море, в което спасителната ѝ жилетка предотврати незабавното ѝ удавяне. Поради огромните вълни никой от седящите в лодката не можа да съзре спасилите се в другата лодка. Точно както и Кафтан, моряците със сетни сили се стремяха да се отдалечат от „Валета“, за да не бъдат увлечени от водовъртежа след потъването. Само че те за съжаление гребяха в обратна посока. След няколко минути между двете лодки имаше разстояние от една миля. Тази, в която седеше Тамариск, разполагаше с по-големи запаси от храна и вода. Четиримата гребци я движеха по-бързо. След десет дни течението и вятърът им помогнаха да приблизят суша — те видяха остров Мае. Моряците ликуваха. Въпреки че не знаеха къде се намират, морските птици и тъмните очертания на планините на хоризонта ги окриляха. Бяха напълно изтощени от лишенията. Недостигът на храна и вода беше изсмукал силите им. Екваториалното слънце ги жареше така, че едва потапяха греблата. Виждаха кораби в северна посока и предполагаха, че се насочват към някакво пристанище, но в действителност силното течение носеше лодката на запад, към скалистия бряг на острова.

Въпреки дружелюбието на моряците, които бяха щедри към нея при разделянето на храната и водата, Тамариск беше в много по-тежко състояние от Шантал. Без резервите на младия организъм, с които сестра ѝ разполагаше, Тамариск едва преодоля удара от смъртта на своя съпруг, загинал пред очите ѝ. Бе загрижена за съдбата на децата си, в случай че и тя загинеше в морето. Знаеше, че Пери и Морийн ще ги обградят с обич, но все пак мисълта да ги остави сираци я изпълваше с ужас. Страдаше жестоко от морска болест и малките дажби едва ли можеха да ѝ помогнат. Когато най-последно видяха земя, тя

вече не разбираше защо моряците викат от радост. Така и не усети връхлитащата опасност, когато лодката изведнъж се удари в скала.

Именно това състояние спаси живота на Тамариск. Лодката беше приближила брега, носена от прибоя, който я бе подхвърлил към скалите. Почти безчувственото ѝ тяло падна зад борда сред бялата пяна на разбиващите се вълни, докато пробитата лодка се пълнеше с вода. Моряците отчаяно се стремяха да се откъснат от скалите, от грозящата ги опасност. Една втора вълна грабна лодката, отдалечи я от смъртоносния бряг само за да я запрати с още по-голяма сила в скалите. Екипажът все така стискаше отдавна изпочупените гребла, но мъжете нямаха никакъв шанс да се спасят. Малко по-късно лодката бе върната от отлива в открито море, там се преобърна и погребва моряците под себе си. Тамариск не потъна, понеже в широките ѝ фусты се бе насъбрал въздух. Същата огромна вълна, която грабна лодката и я строши в скалите, понесе Тамариск странично към брега и я затъркаля по кораловия плаж. Вълната се отдръпна, а след това настъпи началото на отлива, така че следващите вълни само докосваха краката ѝ. Силното екваториално слънце обливаше с лъчите си незащитената ѝ глава, изсуши косите и дрехите ѝ и стопли безчувственото тяло. Така тя лежа там два часа, все още в безсъзнание, и не можа да види телата на загиналите моряци, разпръснати по плажа. Не знаеше за разкъсаните, натрошени кървящи тела, около които пълзяха огромни раци и към които се устремяваха хищни риби. Тя само тихо стенеше в делириума на своите кошмари, които щяха да я държат във властта си още цели десет дни.

Когато негърът се наведе над нея, откритието, че жената със златните коси е още жива, го изпълни със суеверен страх. Въпреки това той я вдигна и отнесе на няколко крачки нагоре по плажа, под сянката на една от палмите, които обграждаха брега. Веднага след това побягна толкова бързо, колкото позволяваха дългите му черни крака, през ниските храсти към плантацията, където вярваше, че ще намери помощ.

Мъжът, за когото негърът работеше, седеше на верандата на своя дом — Шато Корал — в бамбуков стол.

Въпреки че би изглеждала малка според европейските стандарти, къщата бе една от най-големите на остров Мае. Нейният притежател се казваше Симон Сен Клер. Живееше там съвсем сам след смъртта на

баща си. Беше французин по рождение, дете от неравния брак между майка аристократка и търговец на памук от селски произход. От майка си той бе наследил стройното тяло, чувствителността и естественото благородство. С изключение на инстинктивния селски усет към природата и земеделието, нищо у него не напомняше баща му. На двадесет и една години, противно на всички зли предсказания, той се бореше да съхрани плантацията „Корал“. Това поначало би било загубена битка, ако малкото останали в нея някогашни роби не работеха така усърдно. Неговото отношение към цветнокожите работници както на полето, така и в дома му бе като на баща към своите деца. Когато видя уплашеното лице на своя майстор Тобиас, той го попита приятелски какво се е случило.

Остров Мае бе станал британско владение преди четиридесет и четири години. Въпреки това господарите говореха с някогашните си роби на френски. Тобиас събщи новината на Симон, като се опита с малкото познати френски думи да опише сцената на плажа, на която се беше натъкнал, отивайки да налови риба за вечеря. С недоверчиво удивление Симон слушаше за смазаните трупове. Рядко се случваше кораб да се заблуди край тази най-южна част на Мае. Дори рибарите избягваха скалите край Гран Полис и описваха широка дъга в стремежа си да ги заобиколят. От повечето плажове на Мае можеха да бъдат спускани лодки във водата, при това без особени усилия. Не беше опасно да се излезе и по-навътре в морето. Пристанището на Мае се намирало на северозападния бряг. Само там бе вероятно да се срещнат моряци, за каквито съобщаваше Тобиас. Доколкото знаеше, на около на цели мили разстояние живеела само той и неговите селскостопански работници.

Що се отнасяше до полуудавената жена със златните коси, за която говореше Тобиас, той прие това повече като някаква халюцинация на стария негър. Но Тобиас бе толкова развълнуван, че Симон се принуди да отстъпи пред настояването му и колебливо стана от стола. Той го последва надолу по хълма, под канелените дървета и край чаените храсти, където наклонът свършваше. Неколкостотин метра по-нататък се намирало плажът, обграден с палми.

Когато видя безжизненото тяло на Тамариск, Симон бе подълбоко развълнуван и от Тобиас. Косите ѝ покриваха лицето като разпиляно злато. В миг те извикаха в съзнанието му спомена за

покойната му майка. Бяха изминали повече от дванадесет години, откакто Ивон Сен Клер се бе удавила и той, момче на четиринадесет години, бе намерил тялото ѝ на същото това място. Баща му Роже Сен Клер енергично отхвърляше възможността да се е самоубила, но нейната камериерка се кълнеше, че господарката ѝ имала намерение да се раздели с живота. Не много умно тя сподели именно с момчето това си убеждение и по този начин само увеличи страданието му. С чувството за нещо вече преживяно, Симон се наведе и докосна шията на Тамариск, за да долови пулса. Тобиас наблюдаваше плахо господаря си.

— Дама още живее! — каза той. — Ние носим нея към къща, да? Като в сън Симон гледаше към труповете на моряците, разпръснати по плажа. Разкривените им крайници се движеха гротескно нагоре-надолу от вълните. После той се обърна към живите и проследи с поглед как едрият африканец вдигна Тамариск, като че ли беше дете, и пое с нея нагоре по склона към Шато Корал.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1838

— Извинете, кажете ми къде се намирам? — Гласът ѝ звучеше дори за собствените ѝ уши толкова слабо, че Тамариск се съмняваше дали мъжът до леглото ще може да я чуе.

Той обаче отговори веднага:

— Моля, не се опитвайте да говорите, мадам! Трябва да пестите силите си, бяхте много болна.

Неговото загоряло от слънцето, привлекателно лице грееше с пленителна усмивка, когато продължи:

— Трябва само постепенно да се възстановите и, слава богу, скоро ще сте на крака.

За момент Тамариск се взря смутена в непознатия. Макар да говореше на английски, тя забеляза, че е французин. Неговото облекло, както и добре изваяното лице, предполагаха благороден произход. Все пак тя нямаше представа кой би могъл да е.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, той каза:

— Ще позволите ли да се представя, мадам, името ми е Симон Сен Клер. Моят дом се нарича Шато Корал. Аз съм притежател на плантация, която се намира на остров Мае.

От масата до себе си той взе една чаша и я поднесе към устата ѝ. Тамариск усети, че устните ѝ са подути, езикът — пресъхнал, а кожата — болезнено обгоряла. Тя с усилие отпи от течността, после отново падна върху възглавницата. Имаше толкова много въпроси, които ѝ се искаше да зададе, а беше така уморена. Не знаеше как е попаднала в това чуждо легло. Какво търсеше в тази къща на остров Мае? Спомените като че ли ѝ изневеряваха. Вероятно се дължеше на болестта ѝ, размишляваше тя.

— Спете сега! — каза тихо гласът, който така безкрайно я успокояваше. — Не се страхувайте от нищо. Аз ще ви пазя. Опитайте се да поспите.

Нежният глас на младия мъж, неговите утешителни думи разпръснаха напрежението и объркването ѝ. Тамариск затвори очи и потъна отново в съня. Когато пак се събуди, в стаята бе много тихо. Някакво сладко ухание, което ѝ беше напълно непознато, я обгръщаше. През завесите на прозореца слънцето изглеждаше на златни ивици. Стаята ѝ напомняше една гостна в замъка Буланкур, където беше спала като дете. По-голямата част от мебелите бяха старинни и явно донесени от Франция. Бяха ръчно изработени и внимателно полирани. Дори в сумрака на стаята ореховото дърво меко блестеше. Върху една по-малка масичка стоеше висока стъклена ваза, пълна с дълги клонки мимоза. На нощното шкафче от сандалово дърво имаше купа с цветове от пурпурночервена бугенвиллия. Отвън се чуваше чуруликане на птички, блееене на коза и кудкудякане на кокошки.

Вратата се отвори и Симон Сен Клер влезе. Виждайки, че Тамариск е отворила очи, той побърза към леглото ѝ.

— Моля, простете, че не бях при вас, когато се събудихте — каза той със своя не съвсем лишен от акцент английски. — Трябваше да дам някои нареждания на Тобиас. Той е майстор при мене и е човекът, който ви намери на брега.

Със стеснителна усмивка Симон я погледна; сега, когато имаше възможност да разгледа по-внимателно лицето на своята гостенка, всяка прилика с майка му изчезна. Само цветът на косите беше почти същият. Въпреки това Симон беше изпълнен с нежна загриженост за красивата непозната, която по такъв неочакван начин бе дошла в неговия дом.

Той отново се усмихна.

— По-добре ли се чувствате? — попита ласкаво. — Бих бил много щастлив да науча вашето име.

— Тамариск, Тамариск Ебърхард — отговори тя механично.

В мига, в който произнесе името на мъжа си, тя си спомни за Чарлз. Изкрещя, когато в съзнанието ѝ отново възкръсна ужасната картина на неговата смърт. Симон веднага взе ръката ѝ, опитвайки се да облекчи мъката ѝ, като галеше нежно фината кожа. Тамариск се предаде изцяло на своята болка, когато споменът за преживяното се възвърна. Тя с хлипане разказваше за преживяванията си в морето. Ужасният край обаче не си спомняше.

— Скалистият залив при Гран Полис е едно от най-опасните места на острова — каза Симон. — Вятърът и теченията там са толкова силни, че няколко лодки вече са се разбивали в скалите... Цяло чудо е, че сте останала жива.

Тамариск закри лицето си с ръце и тихо зариди.

— Щеше да е по-добре, ако бях загинала с Чарлз. Шантал, сестра ми, беше едва на осемнадесет години. Това ще сломи сърцето на баща ѝ, когато научи. Бедните ми деца! Така обичаха баща си...

— Трябва да мислите за скорошно оздравяване, за да можете бързо да се върнете в Англия и да ги утешите — тихо каза Симон. — Не скърбете прекалено за починалите, мадам. Ще изпратя при вас Нарцис, съпругата на Тобиас. Тя се занимава с домакинството ми. През двете седмици, в които бяхте в безсъзнание, тя се грижи за вас. Мисля, че ѝ дължите живота си, защото самият аз разбирам много малко от медицина. Нарцис познава много лековити билки. Тя се грижи за всички наши болки и болести. Преди години беше робиня на моята майка, но сега е свободна, разбира се.

— Вие сте много любезен, мосю Сен Клер — каза Тамариск. — Ще се опитам да не ви създавам дълго грижи. Простете ми липсата на самообладание. Както изглежда, от преживените неприятности волята ми доста е отслабнала.

Симон ѝ се усмихна с разбиране. На тръгване той обеща по обяд да дойде отново. Поклони се и я остави сама. Не беше свикнал с компанията на бяла жена. След смъртта на майка му в къщата идваха само цветнокожи. Симон водеше съществуване на самотен заселник. До появата на Тамариск той не съзнаваше самотата си. Тя бе тук само от две седмици и се превърна в средоточие на неговото ежедневие. Докато я очакваше да дойде в съзнание, той така нареди работите си, че да не му се налага да отсъства за повече от два часа. Толкова много държеше да научи коя е тя. Сега, когато най-сетне се беше събудила, му се стори, че е по-красива, отколкото когато беше в безсъзнание. Тамариск! Дори името звучеше тайнствено. Голямата мъка на жената събуди у него рицарското чувство. Искаше да е в състояние по някакъв начин да смекчи болката ѝ. Опитваше се да си представи непознатия ѝ съпруг Чарлз, нейната осемнадесетгодишна сестра Шантал. Може би щеше да обнадежди своята гостенка, ако ѝ каже, че не е изключено сестра ѝ да е жива. Нали самата тя е оцеляла. Освен това не е видяла

как сестра ѝ се е удавила. При следобедното си посещение щеше да се опита да я поразее. Не трябваше да губи надежда, че по-младата ѝ сестра е оцеляла.

На около двеста мили оттам Шантал тъкмо стъпваше на един от множеството малки острови, принадлежащи към групата на Сейшелите. Все още се чувстваше много слаба. Въпреки това убеди Динес, че ще е по-добре да я вземе с лодката на Коативи. Повече от всичко ѝ се искаше най-послед да се махне от люлеещия се кораб, да усети под краката си твърда земя. Динес не се остави да го молят дълго. След оздравяването си бе станала още по-красива и той имаше намерението да я съблазни. Отдавна щеше да го е направил, ако не се опасяваше от бунт сред екипажа. Хората вече му напомняха с мърморене, че момичето е тяхна плячка. Освен това той вече имаше едно, с което да се забавлява. Моряците не му простиха, че не продаде Замби заедно с останалите роби. От една страна, ревнуваха, от друга вярваха, че жена на борда носи нещастие. Недоволството за известно време отстъпи на заден план след успешния пиратски набег, при който един френски кораб бе завладян с целия му товар от злато и слонова кост, превозвани от Африка до Южна Америка. Съкровището, което сега лежеше в трюма на „О Байладо“, беше вероятно най-голямата плячка до този момент. Динес съумя да убеди екипажа си, че младата негърка им е донесла по-скоро щастие, отколкото обратното.

Ето че сега мъжете настояваха всеки да има на борда по една жена. Това би направило живота на кораба невъзможен и би съсипало дисциплината. Всички бяха груби и неграмотни и уреждаха споровете помежду си по-скоро с нож, отколкото със слово. Спречкванията за жени щяха да доведат до истински битки на борда, както ставаше винаги по пристанищата. Когато моряците бяха пияни от рома, плячкосан от другите кораби, Динес въобще не можеше да ги контролира. Той не се съмняваше, че тези главорези, някои от които вече бяха участвали в бунтове и дори бяха убили един капитан преди него, можеха да му скроят същия номер, ако им дадеше повод за това. До този момент служеха под командата му само защото уважаваха уменията му на капитан, неговата превъзхождаща ги интелигентност, която им позволяваше да надхитрят жертвите и да се измъкват с богата плячка.

Отношенията на Динес с корабния екипаж се базираха на смесица от жестоки наказания, липса на всякаква дисциплина и щедро разпределяне на заграбеното. Той бе ангажирал мъжете за пет години с уговорката всичко плячкосано в Индийския океан да се съхранява в едно сигурно скривалище на остров Коативи. В определен момент цялото богатство щеше да бъде взето от острова и откарано в Хонконг, където можеше изгодно да се продаде. Чак тогава всеки от мъжете щеше да получи своя дял. Динес се бе застраховал, така че единствен той знаеше точното място на скритите богатства. Освен него тайната беше известна само на доверения му първи моряк Мигел. Ако някой от мъжете поискаше да тръгне по свой път, нямаше да може да сложи ръка на своя дял от съкровището. При тези обстоятелства бе малко вероятно да го извадят от играта. Скоро обаче договорът с моряците щеше да изтече. След четири години и половина те чакаха с нетърпение да получат дела си от придобитата незаконно собственост. Динес все по-трудно успяваше да запазва реда. Знаеше, че трябва да вложи цялата си хитрост, за да вземе бялото момиче за себе си. След като размишлява известно време, реши да изиграе мъжете с идеята, че е възможно да вземат голям откуп от семейството, ако Шантал бъде предадена невредима. Той самият вярваше, че съществува тази възможност, понеже бе ясно, че Шантал е от изискано английско семейство, в чийто дом цари голям лукс. Не бе необходим много ум, за да се види, че момичето не може да се оправя без прислужница. Не беше свикнала дори сама да си реши косите. Динес се забавляваше да наблюдава как тя приема грижите на Замби като нещо напълно нормално. Отнасяше се с нея като с камериерка. Нейната бе загинала при потъването на „Валета“, беше му казала тя скръбно. Изгледите за една значителна сума като откуп за Шантал не изкушаваха Динес. Към жените, които продаваха телата си по пристанищата и при които се отбиваше, той никога не бе изпитвал подобни чувства. Откак напусна родната си Португалия, не беше срещал момичета от добро семейство. Безгрижността и чистотата на Шантал го омагьосваха, още повече че очите и тялото ѝ издаваха страстната натура, която се криеше зад възпитанието и въздържаното ѝ поведение.

Корабът стоя на котва цели три дни. Динес изчакваше Шантал да се възстанови, за да я отведе на острова. Там, далеч от любопитните очи на моряците, той щеше да се позабавлява с момичето. Бе сигурен в

това. Чакането само увеличаваше предчувствието за радостите, които му предстояха. Когато тя по собствена инициатива го попита дали ще може да я вземе със себе си на Коативи, той скри ликуването си с едно разсеяно кимване с глава. Щастливата усмивка на Шантал, първата, откакто я срещна, едва не му взе дъха. Клетото полуудамено същество, едва напomniaщо момиче, с всеки изминал миг се превръщаше във все по-красива млада жена, създадена да доставя радост на мъжа. Тя също изглеждаше все по-прехласната по него и нервите му невъобразимо се напрегнаха, когато го докосна по рамото в знак на благодарност.

— Легнете отгоре — нареди Динес на мъжете, когато пусна на вода странния съд, наречен пирога, с помощта на която трябваше да преодолеят пръстена от коралови рифове около острова. Други мъже изнесоха чували от корабно платно и ги хвърлиха на палубата.

Шантал не подозираше, че се намира на пиратски кораб и наивно се осведоми за съдържанието на чувалите. Динес сметна за по-разумно да я остави със заблудата ѝ. Инстинктът му подсказваше, че към пирати тя сигурно изпитва непреодолимо отвращение.

— Съдържат стоки за размяна с туземците — излъга той.

Когато Шантал по-късно разбереше, че на малкия остров няма никакви местни жители, той вече щеше да е получил своето, помисли си Динес. Тя стоеше плътно до него на кърмата. Оттук можеше да наблюдава по-добре златистожълтия бряг, заграден с палми, който бе само на четвърт миля от тях. Освен това по този начин тя се отдалечаваше на разумна дистанция от страховитата, пъстра сбирщина на корабния екипаж. Не разбираше защо джентълмен като Динес има толкова близки взаимоотношения с такива опасни хора, каквито изглеждаха моряците му. Навярно, мислеше си тя, капитанът избира хората не по външния им вид, а според моряшките им качества, без да обръща чак толкова внимание на техните обноски. Многоликата тълпа от обесници с различна националност говореше дузина различни езици, които Шантал не разбираше. Най-много я ужасяваше начинът, по който мъжете я гледаха. Накъдето и да се обърнеше, винаги срещаше погледите на няколко чифта очи. Не можеше да приеме непрестанните им подвиквания, които нямаха нищо общо с начина, по който беше свикнала да се обръщат към нея. Моряците на „Валета“ не се решаваха дори веднъж да я заприказват и тя трябваше да прави усилия, за да не се покаже надменна.

Физически се бе възстановила напълно. Мехурите върху изгорялата ѝ от слънцето кожа бяха изчезнали. Беше само силно почерняла. Изми косите си и Замби умело ги нави. Негърката ѝ помагаше в много отношения. Вместо рокля тя ѝ предложи дълго памучно парче плат на цветя, което пристегна около ханша ѝ. От една риза на Динес, на която махна ръкавите, Замби ѝ направи и чудесна блуза. Въпреки че не бяха много модни, тези дрехи отговаряха на климата. Тук всеки ден беше горещ като предишния. Само лекият бриз в открито море правеше жегата по-поносима. В далечината Шантал виждаше палмите, огъващи се от лекия вятър. С все по-голямо нетърпение копнееше за тяхната сянка. Четирима моряци със здрави мишци караха туземната пирога към брега. Динес бе обяснил на Шантал, че поради кораловите рифове „О Байладо“ не може да приближи острова.

— Ние често правим това пътуване — успокои я той, виждайки страха в очите ѝ, когато лодката приближи разпененото море над скалите на рифа.

Въпреки че непрекъснато си мислеше с болка за своето семейство и за Кафтан, Шантал почувства гъдела на приятна възбуда, когато лодката с невероятна скорост, възседнала една вълна, премина рифа и се устреми към плажа. Две птици рибари, ловуващи край брега, излетяха уплашени и стигнаха върховете на дърветата със стремителния си полет.

Босоногите мъже скочиха на белия пясък и изтеглиха лодката. Едва сега Шантал забеляза, че брегът е постлан с килим от красиви пъстри раковини. Тя събу кожените си сандали и скочи на земята, надавайки радостен вик. Замби извика след нея, предупреждавайки я за нещо, но тя не разбра думите.

— Тя се опитва да те предупреди за рибите! — каза Динес. Той се спря и вдигна един плосък кафяв камък. — На този бряг има риби, които приличат много на камъните. Човек не може да ги различи. Ако ги настъпиш, ще те ухапят и ще пуснат отрова, от която ще умреш.

Не можеше да не се засмее на уплашения вид на Шантал.

— Няма от какво да се страхуваш, ако си с обувки — каза той. — Ходилата на мъжете са така загрубели от корабната палуба, че ухапване не може да ги уплаши.

Докато моряците разтоварваха лодката, Шантал се затича през пясъчната ивица и застана в сянката на една палма. Високо над себе си тя съзерцаваше зелената корона. Бдителната Замби отново я предупреди със знаци, че всеки миг върху главата ѝ може да падне някой узрял кокосов орех. Но вниманието на Шантал беше вече другаде. Видя хиляди пъстроцветни пеперуди. Можеше да различи поне дузина различни видове. Развълнувана, тя ги посочи на Динес. Той обаче бе зает. Заедно с Мигел изчезнаха в една пролука на храсталака, с който островът бе обрасъл. Моряците и Замби отваряха с ножове кокосови орехи и пиеха жадно млякото. Замби изтри устата си с ръка и ѝ подаде един отворен орех.

— Добре пие! — каза тя на трудния за нея английски.

Шантал се опитваше да я научи на своя език, но занятията се провеждаха с езика на знаците, тъй като учителката не знаеше португалски, а това бе единственият европейски език, който Замби говореше малко. Не след дълго Динес и Мигел се върнаха. Те взеха още два чувала и изчезнаха отново във вътрешността на острова. Едва след като всичко това се повтори три пъти, те се върнаха при другите мъже. Междувременно моряците наловиха няколко шоколадовокафяви малки птици, които опекоха на открито, използвайки сухи палмови клони. Огънят запалиха със старомодно огниво, което предпочитаха пред кибритените клечки. Уханието на печено месо бе толкова апетитно, че Шантал превъзмогна жалостта по невинните убити птички.

— Не е зле от време на време човек да хапва малко прясно месо — каза ѝ Динес, когато по-късно заедно отиваха към огъня.

Замби бе събрала междувременно множество бели яйца. Шантал правилно предположи, че вероятно са били заровени от костенурки. Гладните моряци свариха яйцата в един железен съд, който напълниха с морска вода. Шантал често посягаше към храната. След оскъдната дажба осолено месо и сухар това ядене предизвикваше апетит. Най-вече имаше нужда от прясна вода за пиене. Когато помоли Динес за това, той ѝ каза:

— Щом мъжете свършат с яденето, ще изкопаят дълбока дупка. Под повърхността на острова има сладка вода. Ще вземем достатъчно, за да напълним и буретата на борда. Междувременно ще трябва да утолиш жаждата си с мляко от кокосов орех.

— Срецнахте ли с Мигел туземци? — попита невинно тя. Беше видяла, че двамата се завръщат без чувалите.

— Ще те заведа след малко при тях — отвърна Динес, без много да се замисля. Очите му се задържаха върху нежно закръглените ѝ гърди, открояващи се под белия плат на блузата. Шантал не се досещаше, но на Динес му беше ясно, че красотата ѝ не беше останала скрита за неговите хора. Той извика с остър глас: — Време е да приготвим кораба за нощта. Побързайте, мързеливци такива! Достатъчно сте лапали.

Широко ухилен, Мигел вдигна пистолета си и стреля във въздуха. Хиляди птици от всякакъв вид, цвят и големина се вдигнаха като голям облак над острова, кряскайки оглушително. От „О Байладо“ отвърнаха също с изстрел.

Шантал засенчи очите си с ръка срещу изгарящата слънчева светлина, отразявана от синьото като аквамарин море. Тя наблюдаваше неясните фигури на няколко моряци, които спускаха във водата една от корабните лодки.

— Пирогата ще се върне през рифа и ще се срещне с лодката от „О Байладо“. Така ще пренесем прясно месо на кораба — обясни Динес. — Екипажът ще бъде зает часове наред. Ще имам време да ти покажа острова.

— Това наистина е много любезно от ваша страна, сър! — отвърна Шантал, като едва сдържа радостта си.

Тя не знаеше дали харесва този странен португалски аристократ. Понякога той бе мълчалив и затворен в себе си, даже избягваше компанията ѝ. След това ставаше отново жизнерадостен и засмян, загрижен за доброто ѝ самочувствие. Тя му дължеше живота си и не можеше да отрече, че той беше и някак мъжествено красив. В един лондонски салон не би бил на мястото си, но в своята среда изглеждаше силен и способен, мислеше си Шантал.

Динес не знаеше какво мисли Шантал за него и сигурно щеше да му е безразлично. В ума си вече бе изградил план как да я съблазни. Имаше една полянка, обградена от толкова гъста растителност, че дори и моряците да навлязат във вътрешността на острова, пак не биха ги открили. Динес знаеше, че те няма да се отклонят много от брега, понеже именно там се намираха в изобилие костенурки, морски раци,

птици и яйца, с които биха могли да попълнят запасите на кораба от хранителни продукти за следващите седмици.

Динес преотстъпи командването на Мигел и заповяда на Замби да го следва. Знаеше, че присъствието ѝ ще успокои Шантал. Чернокожото момиче бе като послушно кученце. Смисълът на неговия живот бе да му угажда по всякакъв начин. Изненадващо схватлива, тя не проявяваше ревност, откакто младата англичанка беше на борда. Сега тя ѝ бе така предана, както на своя господар. На звучния си португалски бе намекнала една вечер на Динес, че бялата робиня трябва да стане негова „първа“ жена. Според обичаите на нейното племе тя щеше да бъде доволна да остане негова втора жена, докато тялото ѝ му доставя удоволствие.

Благосклонна и неподозираща какво ѝ готвят, Шантал последва Динес и Замби нагоре по плавно издигащия се бряг. Тя с благодарност прие протегнатата ѝ за помощ ръка. Стъпваше малко несигурно след дългото клатушкане в морето. Страхуваше се да не изгуби равновесие. След корабокрушението за пръв път бе толкова весела. Просто не бе възможно на този красив тропически остров човек да не бъде весел. Нетърпелив, Динес трябваше няколко пъти да настоява да продължат напред. Тя непрекъснато спираше, ту за да види някое пъстро цвете или лъскаво гущерче, ту да се полюбува на някоя огромна костенурка. Досадни бяха единствено комарите, които бяха навсякъде и непрекъснато налитаха върху краката на Шантал. Замби се усмихна с големите си бели зъби и помоли останалите да почакаат, докато тя потърси едно особено цвете. След като го намери, тя откъсна няколко листенца, стри ги между дланите си и с отделилата се от тях течност натри краката на момичето. Отблизо миришеше на мента и въобще не беше неприятно, но преди всичко държеше настрана рояците комари.

Беше много горещо и влажно. Скоро дрехите залепнаха по плувналото от пот тяло на Шантал. Косите ѝ се бяха навили на малки къдрици като след къпане. И върху ризата на Динес тя видя петна от пот, усети някакъв потаен копнеж да погали мускулестия му гръб. Колко е силен само, мислеше си тя, наблюдавайки как си проправя път сред гъсталака на джунглата. Колко добре е оформено тялото му! Шантал се изчерви, щом се улови, че мисли по този начин, и се обърна към Замби, която седна под едно дърво според нареждането на Динес. Самият той продължи по-нататък.

— Ела, Замби! Няма да можеш да намериш обратния път, ако останеш тук — молеше я Шантал. — Сеньорът не иска да спираш...

Но Замби клатеше къдравата си глава с недоумение. После се настани удобно под дървото.

— Сеньорита! — извика Динес властно.

Шантал се поколеба за момент, после затича нататък. Той я чакаше и протегна ръце да я посрещне.

— Момичето е уморено. Остави я! Ние няма да се отдалечим много. Тя може да ни почака под дървото.

Шантал за пръв път се почувства притеснена. Замби никога не се уморяваше. В нея се криеше повече енергия, отколкото у всеки бял човек. Изглежда, това беше така, понеже убийственият за европейците климат за нея не представляваше проблем. Смутена, Шантал си мислеше, че до този момент не знае почти нищо за Динес, освен че е капитан на търговски кораб под португалски флаг. Усмихна се, като си помисли, че родителите ѝ сигурно не биха приели този човек в своя салон. Но домът ѝ бе на хиляди мили оттук, в един друг свят. Близките ѝ нямаха понятие в какво положение се намира. Вежливостта и изтънчените маниери нямаха никакво значение на този безлюден остров. Трябваше да погледне само дрехите си, за да осъзнае, че тук ще трябва да живее по съвсем различен начин. Тези разсъждения я правеха малко по-сигурна.

Шантал вървеше след Динес, докато той изведнъж спря. Бяха се озовали на малка полянка сред непроходимата растителност наоколо. Слънчевата светлина проблясваше през високите палми. Мястото бе прохладно и приканваше да спреш. Когато Динес ѝ каза, че ще седнат тук да си починат, Шантал с удоволствие се отпусна на меката трева. Една огромна костенурка се придвижваше през полянката и, изглежда, въобще не се страхуваше от тях. Пеперуди и птички политнаха изплашени при тяхната поява, но после отново се спуснаха по дърветата и цветята. Шантал легна по гръб, кръстоса ръце под главата си и се усмихна на своя спътник.

— Това трябва да е рай! — въздъхна тя щастливо.

Динес щеше веднага да скочи върху нея, но усмивката ѝ го застави да изчака. Неподправената ѝ невинност, доверчивата ѝ дружелюбност го объркваха. Той бе предполагал, че момичето ще се опита да му се противопостави, ще изпитва страх от онова, което е

намислил да ѝ стори. Загледан в тъмните ѝ очи, той разбра, че тя въобще не се бои. Никакъв предишен опит не я предупреждаваше. Динес почти бе забравил, че младите момичета от добри семейства биваха така закриляни и пазени, че до деня на сватбата си израстваха в пълно неведение за някои обстоятелства в природата. Това момиче нямаше страх нито от убийство, нито от изнасилване. То не знаеше какво означава това.

Всеки мускул в тялото на Динес бе напрегнат, когато седна до нея и я погледна с копнеж. Попита я:

— Не те ли е целувал мъж досега? Никой ли не те е докосвал?

Шантал се изправи и отвърна със свито сърце:

— Това не ви засяга — каза му тя, за да го отблъсне. — Но щом ме питате — да! Целувал ме е моят брат Джон и... — Тя спря и лека руменина изби по бузите ѝ. — Също и моят годеник — добави троснато. — Е, той всъщност не ми е годеник, но може би ще се омъжа за него веднага щом се върна в Англия.

Динес сигурно би се отдал на желанието и би приключил на бърза ръка тази абсурдна игра, но всичко това някак си го забавляваше. Не разбираше кой знае колко от братски целувки, но...

— Ако наистина не си сгодена, както казваш, тогава може би ще подариш една целувка на бедния, нещастен и самотен мъж, който ти спаси живота? — попита той като на шега. — Заслужил съм си я, нали? Една целувка е нещо съвсем безобидно, не е ли така?

Шантал бе напълно объркана. Преди миг думите му я бяха ужасили, а сега се ядосваше, че той се шегува с нея.

— Знаете много добре, че ние почти не се познаваме, това би било крайно непристойно — каза тя с цялото достойнство, на което бе способна, макар да разбираше, че този остров едва ли е място, където общоприетите правила за поведение могат да важат. — Освен това — допълни тя, — вие ми обещахте да ме заведете при туземците!

Зелените очи на Динес се присвиха. Сега раздражението му надделя над търпението.

— Няма никакви туземци! — извика той. — Измислих тази история, за да те измъкна от плажа, където хората от моя екипаж биха ни видели.

Той взе ръката ѝ и я притисна до сърцето си, което биеше лудо.

— Наистина ли не можеш да си представиш какво означава за мен ден след ден да живея до тебе в каютата? Та аз копнея за тебе, желая те, както никога не съм пожелавал друга жена.

Шантал напразно се опитваше да освободи ръката си. Думите му, страстното желание в гласа му предизвикаха гнева ѝ, но в същото време тя почувства едно непознато, много странно усещане. Искаше ѝ се този горд млад мъж да се опита да я целуне.

— Ти знаеш, че мога да те взема насила, красавице моя! — Гласът му бе спокоен, но очите му застрашително блестяха.

Шантал се опита да преодолее треперенето, което обхвана тялото ѝ, после отвърна на погледа му с всичката смелост, която ѝ бе останала. Този път не можеше да не ѝ стане ясно каква заплаха има в думите му.

— Един истински джентълмен никога не насилва една дама! — цитира тя майка си, надявайки се думите ѝ да прозвучат достатъчно убедително.

Остана слисана, когато Динес се разсмя. Звучен смях, който идваше, както ѝ се стори, дълбоко от стомаха му. Когато бе решил да съблазни това момиче, той си мислеше само за плътското удоволствие. Не предполагаше, че ще му се устрои такъв допълнителен цирк. Още по-малко, че това ще го забавлява.

— Благодаря за комплимента, сеньорита Шантал, но се страхувам, че ще ви разочаровам. По рождение съм благородник, но морала на джентълмена отдавна съм изхвърлил през борда. Още когато заживях като пират.

Когато чу как момичето си пое дълбоко дъх от уплаха, той попита подигравателно:

— Ти наистина ли още не си разбрала? Все още ли вярваш, че съм търговец и чувалите от корабно платно са пълни с дрънкулки за туземците? Не, скъпа моя, това е плячката, която съм отнел с бой от други кораби. Това са скъпи неща, които крия на острова. Никой не би могъл да дойде, понеже няма естествен пристан. Смущава ли те мисълта, че съм разбойник? — запита той, като видя ужасения ѝ поглед.

Динес не разбра как стана, но почувства нужда да оправдае начина си на живот пред момичето.

— Ти не можеш да разбереш! — каза ѝ той. — Самата ти си родена в охолен свят, както казваш. Е, аз имах нещастieto да принадлежа към семейство, което прилича на твоето. В такива среди богатството е необходимост, за да се поддържа съответен стил на живот. Но родителите ми нямаха никакви пари. В моята родина за един беден аристократ няма работа. Така че предпочетох да стана пират. Толкова мъже преди мен са го правили. Трябва ли да бъда прокълнат за това?

Шантал успя някак си да проговори отново.

— Аз зная само, че е грозно да се присвояват неща, които не ти принадлежат. Освен това известно е, че пиратите често убиват невинни хора, когато превземат чужди кораби.

— Така е — призна Динес. — Но аз не съм зъл човек! Във всяка война убиват невинни хора, нали? Опитвам се винаги да бъда милостив, когато е възможно.

— Това обяснява защо сте така благосклонен към мен — каза Шантал с въздишка на облекчение. — Ясно е, че вие сте могли да ме насилите винаги, когато би ви доставило удоволствие, но не сте го направили.

Динес хвана и другата ѝ ръка и я привлече към себе си.

— Не е късно да го сторя! Не се ли страхуваш?

— Не, имам ви доверие! — отвърна Шантал. Беше изненадана от думите си, а Динес още повече. — Освен това, ако наистина искахте да ми сторите зло, отдавна щяхте да го направите.

Нейната сигурност раздразни Динес и същевременно го разочарова. Стори му се, че с постъпил глупаво да разговаря с нея. Без този разговор намерението му да я притежава щеше да се осъществи на бърза ръка. Но ето че без да съзнава, Шантал бе докоснала неговите чувства. Той вече не искаше просто да я притежава, искаше тя самата да го пожелае. Едно изнасилване би означавало, че едва ли не сам себе си е измамил. Ако изчакаше и дори малко я пренебрегнеше, може би не след дълго тя сама щеше да закопнее да бъде любена от него, така както той жадуваше да държи в ръцете си нейното младо, стройно тяло. Динес чувстваше, че Шантал не е безразлична към него. Ръцете ѝ трепереха не защото изпитваше страх, а защото близостта на тялото му я вълнуваше.

Като че ли отгатнала мислите му, Шантал се наведе и го целуна нежно по бузата.

— Ето — каза тя, сякаш говореше на дете. — Това е задето бяхте толкова мил с мен и ми спасихте живота!

— А не защото ти искаше да ме целунеш? — попита Динес.

Шантал се усмихна с треперещи устни и каза тихо:

— Е, може и да съм го искала.

Динес беше обзет изведнъж от чувство на нежност, което до този момент му бе напълно чуждо при общуването с жени. Той се наведе и леко я целуна по устните. После се обърна почти ядосано и каза рязко:

— Достатъчно време пропиляхме. Хайде! Мъжете сигурно се питат къде сме.

Подаде ѝ ръка и Шантал послушно се изправи на крака. Когато той с бързи крачки тръгна пред нея, тя малко учудено се загледа в гърба му, без да разбира причината за бързата промяна в настроението му. Беше твърде неопитна, за да разбере каква борба води Динес със себе си и че самият той не е наясно с чувствата си.

Когато с няколко стремителни крачки Динес стигна дървото, под което бяха оставили Замби, той се смущаваше при мисълта, че негърката може да разбере как е протекла срещата му с Шантал — само с една неангажираща целувка. Утешаваше се, че може да промени ситуацията винаги когато пожелае, че е въпрос само на време да притежава Шантал.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1838

Поради чиста случайност Джон се принуди да прекъсне пътуването си за Диеп, тъй като конят му започна да куца на около километър от Бове. Тъй като не бързаше, той реши да остави животното в конюшната на странноприемницата, в която бе отседнал. Нае друг кон и с него пропътува краткото разстояние до замъка на дук Дюбоа.

И да имаше някакви съмнения дали е добре дошъл, те се разпръснаха още при пристигането му с радостните викове на шестте дъщери и сърдечното ръкостискане на техните родители. Джон бе въведен в голямото каменно преддверие, където свали шапката и връхната си дреха, докато красивите момичета на дук Дюбоа му приказваха в един глас. Весело засмян, баща им нареди да млъкнат за малко, след което Джон беше въведен в големия салон и настанен в удобно кресло, а пред него на една малка масичка сложиха кана студено вино.

— Кажете ни какви щастливи обстоятелства ви позволиха да ни посетите? — каза дукът и прибави с дяволито намигване: — Едва ли нашият предишен разговор ви е накарал да задълбочите познанството си с нас.

Джон не можеше да не забележи колко се радват всички на неговото пристигане. След като разказа за премеждието си с коня, той беше убеден да остане не само една вечер, а няколко дни. Най-голямата дъщеря — Фльор, предложи на Джон да го заведе до неговата стая. Тя се извини за не дотам доброто обзавеждане (мебелите действително бяха доста износени) и го поведе по стълбите нагоре, към една врата в дъното на дълъг коридор.

— Страхувам се, че не можем да ви осигурим кой знае какъв лукс — каза му тя на английски с пленителен френски акцент. После малко притеснено добави: — Затова пък радостта ни от посещението ви е толкова по-искрена.

Джон ѝ благодари с усмивка и се загледа във високото момиче с кестеняви коси. Докато тя отиваше към прозорците да дръпне избелелите кадифени завеси заради горещото следобедно слънце, той я сравни с по-младите ѝ сестри. Може би не бе така красива като останалите, но това се компенсираше от чистосърдечната дружелюбност на характера ѝ. Младата францужойка беше малко пълна и с твърде закръглено лице, за да бъде наистина красива. Но очите ѝ с цвета на лешник излъчваха нежна пламенност, която Джон намери за привлекателна и възбуждаща.

— Тъй като съм гост във вашия дом, трябва най-сетне да науча имената на сестрите ви. Те са толкова много и мисля, че ги пообърках, откакто се видяхме за последен път.

С наклонена настрани глава Фльор го наблюдаваше замислено.

— Питам се коя от нас най-много ви харесва? — каза тя. В очите ѝ се четеше шеговитост, като че ли той ѝ бе стар доверен приятел. — Може би Роз изглежда най-красива. Тя има русите коси и сините очи на майка ни. Би могла да бъде и Еми, която е дребна, с матова кожа като татко. Или пък близначките Жан и Сюзън? А може би предпочитате Ноел, най-младата и най-сладката? Тя е като малка порцеланова кукличка с големите си сини очи, не мислите ли?

— Като изброявахте предимствата на сестрите Дюбоа, пропуснахте, струва ми се, себе си! — галантно забеляза Джон. — Мисля, че вашите родители могат да се гордеят с вас. Що се отнася до въпроса, коя е най-красива от всички, като че ли още не съм решил. Без всякакво колебание мога да кажа, че вие, Фльор, имате най-красивата коса, ако ми позволите да отбележа.

Фльор направи пресилено дълбок поклон:

— Когато един млад мъж реши да ми направи комплимент, не трябва да ме моли за разрешение! Ще позволите ли сега да ви покажа градината. Ние спазваме вашия английски обичай и в горещите дни прием там чай.

Последваха няколко приятни часа, през които Джон имаше достатъчно време да се замисли за различния чар на момичетата. В приятелска надпревара те се състезаваха за неговото внимание. Както Фльор беше казала, Роз бе най-хубава, но тя нямаше буйния нрав на по-големите. Интересите ѝ бяха свързани главно с това, как да се накипри; говореше единствено за роклите, за които копнее, или за

онези, които майсторски е ушила на себе си и своите сестри. Джон си помисли, че не всяко момиче би могло като Шантал да си поръча роклята, която пожелае, при шивач, без да се съобразява с цената. Семейство Дюбоа, изглежда, се справяше със своята бедност и не се опитваше да я крие. Интересът на Еми бе изцяло насочен към градината. Тя каза на Джон, че прекарва много часове в грижи за нея.

— Ние можем да си позволим само един градинар и той е твърде зает с поддържането на терасата пред замъка, с тревните площи и с подрязване на живия плет — обясняваше тя. — Аз сама трябва да се грижа за цветята, за да е винаги красива градината. Ако не бяхте дошли, сигурно и в момента щях да работя там — добави тя с дяволита усмивка. — Но заради една толкова приятна компания с удоволствие изоставям задълженията си.

Близначките, които бяха едва на седемнадесет години, се забавляваха с Джон, като всяка от тях се правеше на сестра си и флиртуваше без заобикалки с него. Това беше безобидна игра, предизвикваща много смях, в която дори и добросърдечната им майка се включваше от своето кресло в сянката на кестена.

— Не можете ли да останете завинаги тук, сър? — питаше тя замислено.

След известно време Джон забеляза, че Фльор е единственият член на семейството, който мълчеше през цялото време. При това именно тя се бе показала отначало тъй общителна и разговорлива. Въпреки че не приказваха много този следобед, Джон постоянно усещаше погледа ѝ. Очите му срещаха нейните всеки път, когато я погледнеше. В тях имаше малко странна усмивка и, както Джон се осмеляваше да мисли, покана. „Но за какво?“ — питаше се той. Жизнерадостните дъщери на дука бяха отлично възпитани, както се полагаше на общественото им положение. Трудно можеше да допусне, че някоя от тях има намерения, по-дръзки от невинното кокетирание. Въпреки това Фльор успяваше да събуди у него чувства, които бяха всичко друго, но не и невинни. Той се срамуваше от тайните желания, които го обземаха, когато срещнеше изпитателния ѝ поглед или предизвикателната ѝ усмивка.

Вечерята не можеше да се нарече разточителна, състоеше се едва от няколко ястия, но приготвени майсторски и страшно вкусни. Без съмнение твърдението на дука, че семейството му е обедняло, не бяха

пресилени, мислеше си Джон. Красивите килими, както и платовете на мебелите, бяха протрити. Еми му беше казала, че държат един градинар, а изглежда, че за цялата къща се грижеха едва четирима прислужници. Големите светли петна по стените подсказваха, че някога там са висели картини или гоблени, които вероятно са били продадени. Джон би се натъжил от очевидната бедност на семейството, ако не бе тяхната непринудена веселост. Прекара в компанията им една щастлива вечер. Момичетата пяха едно след друго или свиреха на пианото. Фльор изпълни песен, в която ставаше дума за момиче, готово да открие сърцето си за любовта. На Джон отново му се стори, че текстът се отнася за него: „За малко любов ще ти дам сърцето си...“. Почувства облекчение, когато дукът му предложи да се оттеглят в библиотеката и да оставят бърбривите жени сами, както с обич се изрази главата на семейството. Дватама си легнаха, много след като дамите се бяха оттеглили. Джон добре си бе пийнал от коняка на дука. Изтегна се върху огромното легло в гостната стая и въпреки душната септемврийска нощ веднага заспа.

Не знаеше колко време е минало, когато някой тихо отвори вратата на стаята и после безшумно я затвори. Стреснат, Джон се взираше в неясната фигура, която се приближаваше към леглото му. Беше още замаян от съня, за да изпита страх. Когато човекът се приближи, Джон смаян установи, че това не е злосторник, а жена. Той бързо се изправи в леглото.

— Кой е? — попита на английски.

— Значи сте буден, приятелю! — бе отговорът.

Джон в миг позна гласа на Фльор.

— Мадмоазел Фльор! — удивено извика той. — Какво правите тук? Случило ли се е нещо?

Чу как момичето се засмя и пристъпи толкова близо до него, че можеше да различи чертите ѝ на лунната светлина. Носеше широк пеньоар от лъскава синя материя, обшит по края с ресни. Кестенявата ѝ коса блестеше почти като златна в млечнобялата светлина на луната. Джон беше слисан и същевременно възбуден, виждайки я така оскъдно облечена пред себе си.

— Няма ли да ме поканиш да седна? — каза тя с едва доловим шепот и без да дочака отговора му, седна на рамката на леглото.

Дрехата ѝ се разтвори. Сърцето на Джон затуптя до пръсване, когато откри, че отдолу тя не носи нощница. На сребърната светлина очертанията на гърдите ѝ можеха да се видят съвсем ясно. Тя докосна ръката му и Джон отново почувства как пулсът му запрепуска. Тялото ѝ излъчваше един непознат, възбуждащ аромат, който той не можеше да назове, но намираше много женствен.

— Не бива да стоите тук! — Гласът му прозвуча дори за него самия сурово и неестествено. — Крайно неуместно и опасно е!

Фльор отново се засмя, с което го обърка напълно.

— Аз не се страхувам от опасността, Джон. — Тя се наведе напред. Гръдта ѝ докосна ръката му. Джон бе обхванат от силно желание и трябваше да направи огромно усилие, за да не я привлече към себе си.

— Тогава трябва да внимавам и за двама ни — каза той колкото се може по-спокойно. — Името ви... Вашата чест... Ако някой ни открие тук заедно?...

— Никой няма да ни открие! — каза Фльор тихо. — Защо мислиш, че ти предложих тази стая? Защото е най-отдалечена от другите.

Преди Джон да отгатне намеренията ѝ, тя остави пеньоара си да падне на пода и разгръщайки завивките, се плъзна до него в леглото. Онемял от изненада, той лежеше, без да помръдне. В главата му цареше пълен безпорядък. Не му липсваше опит с жените, но той беше имал вземане-даване само с онези от тях, чийто морал се измерваше с цената, която получаваха.

Голото тяло на Фльор потръпваше до него.

— Излъгал ли ме е моят инстинкт? Не ме ли желаш? — попита тя.

Джон бе благодарен, че тя не може да види как се изчервява. Изпълнен с възмущение, той отговори:

— Абсурден въпрос! И не е честно да ми го задаваш! Разбира се, че те желая! Но не искам да съблазня едно невинно момиче. Няма да е джентълменско!

Тя се разсмя с глас. Захвърли всяка предпазливост и се наложи Джон, противно на добрите маниери, да ѝ запуши устата с ръка. Но веднага я отдръпна, когато малките ѝ бели зъби се впиха в нея.

— По дяволите! — изруга той. — Заболя ме!

Изведнъж тя легна върху него и покри лицето, раменете и ръцете му с безброй целувки.

— Глупавичкият ми, сладък Джон — шепнеше тя. — Какво да направя, за да те убедя, че не съм малко и невинно момиченце! — каза тя. — Позабавлявай се с мен! Не съм девствена, Джон, уверявам те! Аз съм жена, която като теб е жадна за любов. Няма ли да утолиш тази жажда и да ме вземеш? Ще го направиш ли заради мен?

Усилията на Джон да се държи като джентълмен отслабваха все повече. Той опита още веднъж да остане господар на положението.

— Аз съм гост на твоя баща! Не мога да злоупотребя с доверието му...

— Не мисля, че баща ми ще ме осъди за тази постъпка. Той добре знае колко малко възможности имам, за да се осъществя като жена. Трябва да му е известно, че едва ли ще се омъжа. Дори и да приемем, че се появи кандидат, той ще избере някоя от по-младите ми сестри, Еми или Роз. Те са и по-млади, и по-красиви. Предпочитам да гледам истината в очите и да се ориентирам правилно. Не си първият ми любовник, нито дори вторият или третият. Ето, сега знаеш. Ако съвестта ти продължава да те гризе, ще те целуна за лека нощ и ще те оставя на спокойствие.

След тези думи обаче тя така страстно го целуна, че бе сигурна, че Джон няма да я остави да си отиде. Когато той се обърна към нея, тя вкара езика си между зъбите му, а ръцете ѝ се спуснаха надолу по тялото му. Джон престана да си задава въпроса, редно ли е тази млада дама да е в леглото му. Може би момичетата от добрите френски семейства бяха по-различни от тези в неговата родина. Това вече беше без значение. Беше ясно само, че Фльор цял следобед постепенно го бе възбуждала, за да го съблазни през нощта. Той я облада буйно и необуздано, а тя го прие всеотдайно, притискайки се с всички сили към него, с вик на болка или може би на удоволствие — Джон не знаеше. Когато задъхани се отделиха един от друг, той изведнъж изтрезня. Със свито сърце се взираше в момичето до себе си.

— Не те разбирам, Фльор! — каза той.

Тя протегна ръка и докосна бузата му с върховете на пръстите си.

— Трудно би могъл. Мъжете обикновено не разбират, че ние не се различаваме много от тях. Често казват, че не прилича на една жена да се наслаждава на любовта, но аз никога не можах да открива защо на

жената трябва да е забранено да изпитва удоволствие както мъжът. Поведението ми те възмущава, нали, Джон?

Мълчанието му можеше да се тълкува като съгласие, ала тя продължи усмихната:

— Но ти достави удоволствие, нали?

— А на тебе? Ти не ми каза дали можах да ти доставя радост.

Тя се притисна плътно до него и сложи глава на рамото му, докато пръстите ѝ галеха гърдите и бедрата му.

— Да, малко, но не достатъчно. Прощавам ти необуздаността, нали беше за първи път. След малко ще се любим отново, но по-бавно, нали?

Това момиче е пълно с изненади, мислеше си Джон. Говори такива неща, че да ти настръхнат косите, но спокойният ѝ тон прави всичко да изглежда естествено.

— Мога да ти покажа много начини да доставиш удоволствие на една жена — каза Фльор. — Всичко това научих от един мъж, за когото някога исках да се омъжа. Ще ти разкажа за него. Испанец по произход, от благородно семейство. Беше приятел на баща ми и, разбира се, много по-възрастен от тебе. Казваше се дон Хуан Алварес. Беше привърженик на Карлос. Когато след раждането на инфантата Изабела кралица Кристина стана регентка, дон Карлос беше изпратен в изгнание, понеже се надяваше след смъртта на брат си Фердинанд да стане крал. Онези, които го подкрепяха, трябваше да заминат заедно с него. Хуан загубил цялото си състояние. Когато потърси баща ми, беше вече толкова беден, колкото и ние сега. Влюби се в мен. По онова време бях на двадесет години. Сгодихме се и искахме да се оженим веднага след като той си възвърнеше именията. Ако можех да му предложа добра зестра, сватбата щеше да стане незабавно. Наложих се обаче Хуан да отиде при дон Карлос в Северна Испания. Там горкият ми годеник е бил разпознат и убит от привърженици на кралица Кристина.

— Съжалявам много — каза Джон. — Смъртта му сигурно е била ужасен удар за тебе.

Фльор въздъхна.

— Още повече че бяхме обявили намеренията си по всички правила и вече живеехме заедно. Хуан беше този, който ми показва изкуството на любовната игра. Докато бях още девствена, не

подозирах тези неща, но след като изпитах щастието и удовлетворението в любовта с Хуан, открих, че животът без любов е като цвете без слънчева светлина. След това при първа възможност си намерих любовник, точно както се случи и с тебе сега, ще има и други след теб, винаги, когато имам желание да правя любов. Много осъдително ли ти се струва всичко това?

— Не зная — каза Джон. — Разбирам твоята самотност, но... аз не бих искал да обичам момиче, което се е радвало на любовта с други мъже.

— Говориш като човек, който смята да се жени — отвърна Фльор. — Ако аз бях момичето, което обичаш, нямаше да желая да ме прегръща друг мъж. Един щеше да ми е достатъчен. Но знаеш, предполагам, че никога няма да се омъжа.

Като я слушаше, Джон изведнъж си спомни болезнено за Шантал. През целия ден не се беше сецал за нея, да не говорим за тази нощ. Ето че в съзнанието му изникна образът ѝ. Знаеше, че любовта му към нея е дълбока и силна. Защо не лежеше тя сега до мен, а не Фльор, мислеше си той, обзет от силен копнеж. Шантал обаче се интересуваше от друг, от красивия му несъщ брат Антоан.

— Не мисли за нея! — каза Фльор, инстинктивно отгатнала насоката на мислите му. — Една френска поговорка гласи: по-добре врабче в ръката, отколкото гълъб на покрива.

Без да иска, Джон се усмихна на тази мъдрост.

— О, Фльор, колко трезво разсъждаваш. В сравнение с теб се чувствам ужасно тесногърд.

Тя се обърна към него и го целуна.

— Ти си романтичен! — поправи го тя. — Аз не искам да ме обичаш, скъпи мой, а да се любим! До зори има още толкова време. Прегърни ме и ме целуни!

Фльор обхвана главата му с ръце и насочи устните му към зърната на своите стегнати гърди. Тя усети как мъжествеността му се събужда и го гали толкова дълго, че той, извън себе си от желание, я сграбчи и я облада.

— Бавно, бавно! — шепнеше тя. — Първо ме целуни тук и после тук... А сега искам аз да те целуна. Не е ли хубаво, скъпи мой!

Джон не чуваше какво му говори. Той долавяше само нежния шепот на гласа ѝ, докато ласките ѝ ставаха все по-интимни. Обхвана го

неописуемо чувство на блаженство и изпита непреодолима нужда да се слее изцяло с нея, но Фльор продължи тяхното общо удоволствие, докато двамата заедно достигната една дива, необузdana кулминация.

Въпреки изтощението си Джон не можеше да заспи. Изпитваше голяма нежност към момичето в прегръдките си. Силно притисната до него, Фльор лежеше неподвижно. Това, което чувстваше към нея, не беше любов, а по-скоро благодарност, че му откри един нов свят, който без нейна помощ щеше да остане заключен завинаги за него. Любовната игра с нея нямаше нищо общо с егоистичните наслаждения, които бе получавал от жените, търгуващи с тялото си. Никога не бе изпитвал толкова радост от това, а само едно животинско задоволство, което забравяше веднага щом затръшнеха вратата след него. Това странно френско момиче му показва, че най-голямата наслада е в това да даряваш наслада.

— Не бъди тъжен! — Тя отново беше отгатнала инстинктивно чувствата му. — Аз не се разкайвам, защо не направиш и ти като мен. Ще се върнеш в родината си и веднага щом спиш с любимото си момиче, ще ме забравиш. Но да не мислим за бъдещето! Пред нас има три дни и три нощи. Да не си разваляме удоволствието с тъжни чувства.

— Момичето, което обичам, не е в Англия — каза Джон. — Вероятно корабът, с който пътува, вече е пристигнал в Индия. Няма да видя Шантал най-малко три години.

— Тогава трябва непременно да ни посетиш отново — отвърна Фльор практично. — Ще бъда много щастлива.

— А другите ти любовници? Моето присъствие едва ли ще ги зарадва много — каза Джон. Думите му бяха само отчасти шеговити; изведнъж беше започнал да ревнува от другите мъже, които се ползваха от благосклонността на Фльор.

— Не се грижи за това — каза тя. — Достатъчно е просто да знаеш, че ги има. Моето тяло ми принадлежи, Джон, и аз го дарявам на когото пожелае. При това не се съобразявам с чужда воля.

Подобен светоглед у една млада жена беше за Джон нещо ново и смущаващо. Той наистина не можеше да се съгласи с такъв начин на мислене. Сега обаче едва ли беше моментът да спори с Фльор върху нейната житейска философия.

Те се любиха за трети път, след което тя го остави и се прибра в стаята си. Дълго след като момичето си отиде, Джон не можа да заспи, потънал в размисли за събитията от тази нощ. Питаше се дали би се оженил за Фльор, ако я нямаше Шантал. Мисълта, че едно толкова мило момиче трябва да изживее живота си като стара мома, го натъжаваше. С годините красотата ѝ ще отлети и нямаше да има наоколо мъж, който да я боготвори, да се грижи за нея, да я дари с дом и деца. Джон можеше да си представи, че се жени за нея само ако ги нямаше тези любовници в миналото. Според него един мъж трябваше да държи на това жена му да е девствена в първата брачна нощ.

Сънят бягаше от очите му и въпреки изтощението мислите не му даваха покой. Животът беше много по-сложен, отколкото си го беше представял като момче. Преди добро и зло бяха ясно разграничени. Съвестта му можеше точно да определи в кое има морал и чест, в кое не. Сега обаче не можеше така лесно да нарече Фльор лекомислена. Без съмнение начинът ѝ на живот според съвременните разбирания бе неморален. Но не можеше да си обясни защо продължаваше да уважава тази жена въпреки всичко.

Изведнъж се сети за сестра си Тамариск. Нейният съпруг знаеше, че не е девствена, и въпреки това се беше оженил за нея. Очевидно за Чарлз нямаше значение, че тя е била бременна от своя любовник, а няколко години по-късно е била изнасилена от някакъв търговец в Генуа. Джон беше разбрал от втория си баща, че едва не е загинала в ръцете на този тип. По онова време Джон беше попитал Пери дали е убивал човек през живота си.

— Никога! — беше отвърнал той. — Но в случая с Тамариск нямаше да е зле да го сторя.

Накратко той му разказа ужасното приключение на Тамариск, за което бе научил от Морийн след завръщането си от Италия.

— Имах намерение и без това да се върна в Италия, за да взема Шантал от семейство Шели — разказваше Пери. — Реших да пътувам до Генуа, за да открия онзи негодник и да го убия. Майка ти и Тамариск не знаеха за намеренията ми, но аз бях твърдо убеден, че това чудовище трябва да заплати с живота си. Беше извършил почти убийство, понеже Тамариск щеше да е мъртва, ако цигани не я бяха намерили на склона на един хълм, където лежала. Когато пристигнах в Генуа, научих, че онзи мъж, някой си Галванти, е арестуван и хвърлен

в затвора. Британският консул в Генуа, към когото Тамариск се беше обърнала за помощ, бе поискал от италианските си колеги Галванти да бъде наказан. На него дължа факта, че днес ръцете ми не са изцапани с кръв. Без съмнение щях да убия онзи мръсник!

Тази история даде възможност на Джон по-лесно да разбере отношенията на Тамариск и нейния съпруг. Те му изглеждаха някак хладни и резервирани. Като че ли липсваше онази почти демонстративна привързаност, която се усещаше между майка му и Пери.

Зазоряваше се, когато Джон най-сетне заспа. Непрекъснато се питаше как ще трябва утре да се държат двамата с Фльор, за да не разберат сестрите и родителите ѝ за техните отношения след случилото се тази нощ.

Изглежда, тя не беше много загрижена за това. В присъствието на семейството си Фльор се държеше не по-различно от миналия следобед. Към края на деня Джон дори започна да се пита дали нощното приключение не е било само сън.

Същата вечер тя отново дойде при него. Развесели я неговото смущение, целуна го и заяви предизвикателно, че той сигурно не я намира много привлекателна, щом ѝ се е наситил толкова бързо.

Това само засили объркването му.

— Мислех си само дали ще дойдеш и тази нощ. В противен случай щях да се чувствам много разочарован.

— Но не чак толкова разочарован, че да ме потърсиш в собствената ми стая — върна му го Фльор със смях. — Мъж с плахо сърце не може да завладее една красива жена, Джон, а на мен ми се струва, че ти имаш плахо сърце.

Предизвикан по този начин, Джон побърза да я увери в обратното. Часовете отново литнаха. Беше като някаква магия и Фльор с мъка напусна стаята му на сутринта.

Още на третия ден от пристигането му дукът и съпругата му се отнасяха към Джон като към член на семейството. Те се отказаха от формалностите и го насърчиха да се чувства в техния кръг като у дома си. Джон счете за свое задължение да каже на дука, че сърцето му принадлежи вече на друга и не може да бъде кандидат за ръката на някоя от дъщерите му. Домакинът остана видимо разочарован, но въпреки това не загуби доброто си чувство за хумор. Дори направи

опит да убеди Джон да поостане още известно време. За младежа възможността да прекара още няколко нощи с Фльор бе голямо изкушение и ето че измина цяла седмица, изпълнена с радост, докато в един момент мисълта и чувствата му се насочиха изцяло към Англия и преди всичко към Шантал. Въпреки че все така изпитваше удоволствие със съблазнителната Фльор, непрекъснато си мислеше за истинската си любов, дори и когато лежеше в обятията на францужойката. В такива моменти се чувстваше предател. Усещаше необходимост да се сбoguва с Фльор, преди новите му преживявания да се превърнат в навик.

Както и при първата им среща, тя веднага усети настроението му. И сама заговори за това, че той като че ли вече не изпитва същото удоволствие, както в началото. Причината според нея беше в чувството му за вина, че не е останал верен на Шантал. Джон си призна, не искаше да я лъже.

— Мисля непрекъснато за нея — каза той. — Освен това смятам, че няма оправдание за нашата връзка, макар да твърдиш, че си доволна от този начин на живот.

— Зная, че би желал да имам дом, съпруг и деца! — каза тя разчувствана. — Дълбоко в сърцето си ти си моралист. Не искаш да видиш, че аз съм по-различна от другите момичета. Не отричам, че сигурно щях да се оженя за Хуан, но след като това не стана, се покорих на съдбата си и просто устроих живота си в съответствие с нуждите си. Не се тревожи за моето щастие, скъпи Джон. Аз се наслаждавам на всеки миг от живота и това ми е достатъчно.

— Ще ми липсваш — каза Джон и това беше самата истина.

Фльор се усмихна.

— Аз също се надявам да е така. Тогава ще се завърнеш един ден при мен. Ти също ще ми липсваш, Джон.

Джон напусна дома на семейство Дюбоа едновременно натъжен и облекчен. Бе щастлив, че едно така прекрасно момиче като Фльор го беше научило на тайните на любовта. Но съвестта му го бе измъчвала и вече поел на път, той се почувства окрилен. Докато яздеше през Бове, усети остра необходимост да се завърне в родната атмосфера на имението във Финчкок. Знаеше, че майка му и Пери прекарват там последните дни на лятото. Всъщност беше малко прибързано да се надява на писма от Тамариск и Шантал. Те едва ли щяха да стигнат Индия преди ноември, но Джон предполагаше, че около

Средиземноморието може да са срещнали завръщащ се в родината кораб, с който да са разменили новини, а може би и поща. Най-малкото щеше да е между хора, които често говорят за Шантал. Във Финчкок щеше да е по-близо до нея. Там беше някогашната ѝ детска стая. Роклите ѝ висяха в гардеробите. В конюшната бялото ѝ пони търпеливо я чакаше да се завърне, както и самият Джон.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември — октомври 1838

— Колко е хубаво тук! — С тези думи Тамариск наруши мълчанието, възприето и от двамата като част от техните взаимоотношения.

Бяха изминали осемнадесет дни, откакто морето я беше изхвърлило при Гран Полис. Тя се възстановяваше от страданията и беше вече достатъчно добре, за да лежи навън, под сянката на едно дърво, където Симон сложи шезлонг за нея.

— Щастлив съм, че харесвате градината — каза младият французин на своя спокоен и малко тромав английски. Винаги когато Тамариск го заговаряше, той се изчервяваше нервно, издавайки по този начин, че не е привикнал с компанията на дами. — Моята майка създаде тази градина — допълни той.

И по-рано Тамариск беше забелязала, че когато ставаше дума за Ивон Сен Клер, той започва да заеква. Предполагаше, че смъртта на тази жена е била голям удар за него.

Погледът ѝ се рееше сред дърветата и цветята. Симон ѝ бе казал имената им на местния език. Имаше сладко ухаещи франжипани, сребристи албицири, аленочервени фламбоаяни, високо растящи писпис. Навсякъде цареше разточително богатство на цветове. Имаше и екзотични пълзящи растения като пурпурночервената ипомея, която покриваше голяма част от площите. Перуанският морвел се бе устремил нагоре по стените на къщата в съревнование с бугенвилията. Не беше изненадващо, че в тази райска градина живееха толкова птици и пеперуди. Тамариск вече беше разтворила сърцето си за красотите на острова. Ярочервените птици-кардинали приличаха тъй много на английските червеношийки. На ята от по тридесет-четиридесет те кръжаха около дърветата латания и такамахака, спускаха се до масичката край шезлонга. Птички, дребни като пчели, наричани в тяхната родина Патоа колибри, зелени папагали, пъстри диви гълъби, свраки — всички те изпълваха градината с несекващите си весели

песни. Когато Симон забеляза, че Тамариск много се интересува от птици, той ѝ посочи дъждосвиреца, големия свирец, крайбрежната лястовица и рибарите с техните гърбове без пера, които прелитаха над канелената плантация.

— Защо не ми разкажете за майка си? — подкани го тя нежно. — Сигурно е била надарена с качества на художник, след като е създала този рай.

Симон застина в размисъл. В очите му се четеше гордост, когато заговори за жената, която явно обожаваше.

— Моята майка беше художничка и обичаше красотата, но и самата тя беше красива — каза той тихо. — Родена е във Франция, където дядо ми като военен е имал висок ранг. На връщане от Москва той загинал, а семейното състояние сериозно пострадало. Това наложило майка ми да се омъжи за човек с много по-ниско потекло.

Мина малко време, преди Симон да продължи по-нататък:

— Баща ми беше заможен търговец от селски произход. Майка ми не го обичала, но когато ѝ направил предложение, била принудена от баба ми да даде съгласието си. Той обещал да покрие всички дългове на дядо ми. По онова време моята майка е била само на петнадесет години.

— Това не е бил щастлив брак, нали?

— Много по-лошо! — отвърна Симон горчиво. — Баща ми беше един недодялан дръвник с грубия вкус и маниерите на селянин. Към това трябва да прибавим неговото убеждение, че на далечните острови в Индийския океан го очаква по-добър живот, защото там расте памукът, с който търгуваше. Той не обърна внимание на крехката възраст на майка ми, нито на мъката, с която тя се разделила с уюта на своя дом, със семейството си, с родината си. Довел я в Мае, на хиляди мили от Франция. На най-южния край на острова купил парче земя и роби, които да работят на него. Така възникнала плантацията „Корал“. Баща ми имаше толкова егоистичен характер, че засадил памука, преди да построи къща за семейството.

— Да не искате да кажете, че първоначално сте нямали покрив над главата си?

Лицето на Симон помръкна. В гласа му прозвуча горчив упрек, когато продължи:

— Построил една колиба от слама като тези на робите. Около една година живели там почти като животни. Не само лошите условия разбили сърцето на майка ми, както тя сама казваше, но също и загубата на нейните красиви мебели. Тя донесла със себе си всичко, което заможни приятели ѝ подарили за сватбата. Повечето от предметите били унищожени от тукашния климат и от термитите, преди баща ми най-сетне да се нахрани да построи Шато Корал.

Симон обясни на Тамариск, че дървената къща е изградена върху големи коралови блокове, за да се предотврати настъплението на дървоядите. Тамариск беше вече забелязала, че термитите са изградили в стволите на мъртви дървета своите хълмове мравуняци. Симон ѝ каза, че тези насекоми са ненаситни като скакалци. В момента унищожавали една стара, негодна преса под навеса край къщата.

— Човек понякога забравя, че и този рай не е съвършен! — каза Тамариск с въздишка.

— Докато беше жив баща ми, това не беше никакъв рай — каза Симон мрачно. — Условията за живот на робите ни бяха ужасни. Майка ми правеше за тях каквото можеше, но за баща ми африканците не бяха нищо, освен товарни животни. Особено жените... — Той прекъсна разказа си, поглеждайки Тамариск, но тя не настоя да продължи, а го попита колко роби е имал баща му. На другия край на голямата градина беше забелязала повече от дузина тръстикови колиби.

— Преди десет години, когато памукът се продаваше добре, тук имаше повече от сто работници. По-късно американците започнаха да отглеждат памук на много по-големи площи. В резултат те го продаваха много по-евтино от нас. Както и другите плантатори, баща ми не можеше да печели повече от памука тук, на Мае. Много хора продадоха плантациите си и отидоха на остров Мавриций, където търговията процъфтяваше. Баща ми обаче не искаше да се мести и се захвана с производство на една типична за острова алкохолна напитка — тоди. Местните жители я варят от сока на един вид палма. Получава се много силно питие. Накрая баща ми умря от това.

Тамариск погрешно сметна горчивината в гласа на Симон за израз на болка. Неговата светла кожа бе почервеняла от възбуда, когато продължи с едва сдържана ярост.

— В плантацията нямаше човек, който да не се радва на смъртта на баща ми, а аз повече от всички. Този тип беше унижил майка ми. Няма да ми достигнат думи да ви опиша всичко, което е преживяла. Срамувам се, че съм имал такъв баща.

Тамариск мълчеше. Не знаеше как да утеши чувствителния младеж, който имаше толкова мрачни спомени. Очевидно беше, че е обожавал Ивон Сен Клер.

— Моля ви, разкажете ми повече за майка си — заговори тя накрая. — Сигурна съм, че е била не само добра, но и хубава.

Симон отново се изчерви, но този път не от яд, а от радостно оживление.

— Карате ме да си спомням за нея, мадам. Тя имаше същите малки ръце и нозе, златни коси и лице на мадона! Никоя друга жена не е влизала в тази къща след нейната смърт, преди да дойдете вие. Аз не исках да... Как се казваше... „да очерня“ на английски?

— На моя език би прозвучало: да оскверня паметта ѝ — отвърна Тамариск. Тя погледна седящия до нея млад мъж и попита: — Не се ли чувствате понякога самотен? Не е добре за млад човек да бъде дълго сам. Трябва да се ожените, Симон! На вашата възраст е по-добре да живеете с някого.

— Дори и да имам желание да се оженя, тук, на острова, няма много бели момичета — каза Симон и бързо добави: — Но аз се наслаждавам на уединението си и не държа да общувам много-много с другите заселници. Няма път до главния град, а с пирога са необходими три часа, за да се стигне дотам.

При въпросителния поглед на Тамариск той ѝ описа как изглежда една лодка на туземците.

— Свикнал съм да живея сам — повтори той. — Действително, така ми е по-добре.

— В такъв случай трябва да побързам с оздравяването — пошегува се Тамариск. — Тогава ще замина и ще ви оставя на спокойствие.

От смущение кръвта нахлу в лицето му.

— Тъкмо обратното бих желал, мадам! Едва ли мога да изкажа с думи колко много се радвам да ви приютя под моя покрив. Има толкова много причини за това. Ето, тази заран тъкмо щях да тръгна към плантацията, когато ви чух да пеете. Беше една песен, която майка ми

пееше с голямо удоволствие, когато бях малък, една френска мелодия със заглавие „Зелено-зелено“. Тя събуди много щастливи спомени у мен. Питам се, къде ли една английска лейди е научила тази песничка.

Тамариск се усмихна.

— Майка ми също обичаше да ми я пее — на мен и на моя баща, който беше французин. И за двамата ни тази мелодия е свързана със сантиментални спомени. Дали ще се върна някога в Англия, Симон? Ужасявам се при мисълта, че децата ми може да вярват, че съм се удавила като техния баща.

— Не трябва ни най-малко да се съмнявате в това. Изпратих един от моите работници с писмо при английския губернатор. Съобщавам му, че сте намерили подслон при мен, а също и за смъртта на четиримата моряци, които са ви придружавали. Тяхното идентифициране стана възможно, тъй като знаех името на вашия кораб — „Валета“. Без съмнение той ще изпрати съобщение още със следващата поща за Англия.

Тамариск постави ръка върху рамото на младежа.

— Колко мило от ваша страна, Симон — каза тя с благодарност. — Когато събера достатъчно сили, самата аз ще им пиша.

— Преди всичко трябва да си починете и да оставите природата да излекува раните ви — предупреди я Симон.

Едва към края на октомври здравето на Тамариск се възстанови напълно. Мислеше си за дома, колко студени са вечерите там по това време на годината, докато на този приказен остров времето е все като в разгара на лятото.

— Трудно е да се разграничат сезоните тук, на Мае — сподели тя със Симон.

Те седяха на верандата пред Шато Корал. Симон носеше кремави панталони, бяла спортна риза и копринен жакет. Тамариск беше облякла светлосиня муселинена рокля, принадлежала някога на майка му. Нямаше значение, че беше по модата от началото на века. Въобще на този остров някои неща не играеха никаква роля. Времето течеше много по-бавно и ритъмът на живот се определяше единствено от природата. Симон и неговите работници изпитваха недостиг на време само когато трябваше да прибират реколтата, иначе под палещото

слънце всеки изпълняваше задълженията си, без да бърза. Работниците пееха креолски песни, а ръцете и краката им се движеха в такт с ритъма. В някои отношения това бе идилично съществуване, но Тамариск знаеше от многото разкази на Симон, че по времето на майка му в плантацията нещата са изглеждали различно. Страховитият мосю Сен Клер с неговото ужасно отношение към робите, с вечното му пиянство, което го карало да изнасилва робините и да подлага на побои мъжете, беше направил от това райско кътче истински ад. Сред робите, страдащи от постоянното недояждане и побоите, смъртността била много висока. Не било позволено на жените след раждане да се лекуват по техните племенни обичаи. Така много от тях умирали от отравяне на кръвта или от родилна треска. Нарцис, която бе преживяла всичко това сподели с Тамариск, че старият Сен Клер бил безмилостен човек. Не му трепвало око да продаде роб, бил той мъж, жена или дете. За него единствено важно било цената да е добра. Особено скъпо се продавали децата, стига да били здрави, понеже се предполагало, че имат пред себе си дълъг живот на работници. За родителите раздялата с децата им била нещо като духовна смърт, която им отнемала желанието да живеят. Много хора се разболявали и умирали с разбити сърца. Нарцис не криеше, че бащата на Симон е бил за тях като дявола. Затова пък сина обичали почти като бог. Животът им коренно се променил при Симон, сподели тя с Тамариск. Той се отнасял към тях със същото уважение, както към другите хора, наказвал ги само когато наистина заслужавали. Грижел се семействата да не се разделят. Децата, родени в плантацията, можели спокойно да мислят за бъдещето си, без да се страхуват, че ще бъдат продадени. Старата африканка беше интересен извор на информация за оздравяващата Тамариск. Докато шеташе из къщата, тя отговаряше охотно на всичките ѝ въпроси, като се усмихваше с беззъбата си уста.

Постепенно Тамариск започна да свиква с диалекта на местните жители. Храната се готвеше обикновено с масло, извлечено от кокосовия орех. Африканците се изхранваха главно с риба, сладки картофи и захарна тръстика, която носеха от съседната плантация. Ядяха също и месо от морски костенурки, когато им се удаваше да уловят някоя на брега. Много рядко след буря морето изхвърляше някой кашалот. От време на време колежа кози, което внасяше известно разнообразие в храната им. Мъжете сами произвеждаха тютюна си от

листата на едно растение, което тук бе диворастящо, както и много други в този тропически климат.

Единствената тревога на Симон беше тайното производство на местната ракия, която въпреки забраната му мъжете продължаваха скрито да варят. Симон знаеше, но си затваряше очите.

Междувременно Тамариск научи имената на много от работниците на Симон. Матиас, Жером, Фабие, Гаспар, Мозес, Вемба, Фигаро, Жоликор, Жустин, Зефир, Волан — това бяха някои от мъжете, които се трудеха в плантацията заедно с Тобиас. Азор Лафльор и Бабет бяха имената на две от жените. Нарцис имаше дъщеря, която се наричаше Роз Прентаниер. Тя искаше да се омъжи за Жером, но на острова нямаше свещеник, който да извърши бракосъчетанието. Всички работници в плантацията бяха римокатолици. Майката на Симон беше настояла да се кръстят. Нарцис казваше, че много съжالياва, задето дъщеря ѝ не може да бъде венчана от свещеник. За нея беше важно децата ѝ един ден да отидат на небето. Тамариск постави веднъж въпроса пред Симон, както бяха седнали на чаша студено вино от избата на Шато Корал. Това вино беше едно от малкото неща, които той с удоволствие бе възприел от баща си.

— Съзнавам, че е така, мадам. За мене също е важно новото поколение селскостопански работници да израстват като християни. Поставих въпроса пред губернатора, когато ми беше на гости. Покъсно той ми изпрати отговор по Фигаро, че е уведомил британското правителство, но едва ли е в състояние да направи нещо повече.

Симон с неудоволствие спомена губернатора. Страхуваше се Тамариск да не се сети, че е време да отиде до града, за да уреди завръщането си в Англия.

Отгатнала сякаш мислите му, тя каза:

— Симон, аз вече цели три месеца съм ваша гостенка!

Тя два пъти бе писала на майка си, за да ѝ съобщи, че е на сигурно място и здравето ѝ се подобрява. Нямаше обаче никаква възможност да разбере дали писмата ѝ са пристигнали. В действителност първото писмо бе откраднато заедно с няколко скъпи пакета на борда на кораба, който трябваше да го отнесе през Кейптаун в Лондон. Второто писмо лежеше още в някакъв чувал на вълнолома на пристанището, където едно от момчетата небрежно го бе

захвърлило, след като не успя да намери кораба, за който бе предназначена пощата.

— Вече съм съвсем добре, Симон! — продължи разговора им Тамариск. — Не мога да отлагам повече завръщането си при моето семейство.

— Моля ви, не си отивайте! Останете толкова дълго, колкото ви е възможно! — каза Симон с тих, но напрегнат глас. — Хората, които са били готови да ви чакат две години, докато сте в Индия, едва ли ще понесат трудно едно забавяне от няколко седмици. С всеки изминал ден сте все по-добре със здравето, но за тримесечното пътуване обратно до Англия се нуждаете от повече сили.

Напълно съзнателно той премълчаваше истинската причина за нежеланието си да я пусне. Нейната компания щеше да му липсва, при това толкова много, че въобще не се решаваше да мисли за времето след нейното отпътуване. Откакто свикна да споделя живота си с една красива и интелигентна жена, беше осъзнал колко самотно е било съществуването му до този момент. Беше омаян от нейната женственост. Доставяше му радост да чува шумоленето на полите ѝ, когато тя влизаше в някоя стая. Очарован наблюдаваше сръчността на ръцете ѝ, когато подреждаше цветя във вазата. Цялата къща беше пълна с аромат на цветя. Тя четкаше златните си коси, докато те започваха да блестят като слънчева светлина, изпълваща всяка стая на къщата. Гласът ѝ беше нежен и мелодичен. Най-много му допадаше, когато тя говореше на майчиния му език с вълшебния си английски акцент.

Тамариск долавяше възхищението на своя домакин. Тя не можеше да не забележи с какви усилия той се опитва да скрие, че много я харесва. Не си представяше обаче, че би могъл да я обикне. За разлика от него тя напълно съзнаваше несъответствието във възрастта им. Все пак ги деляха почти двадесет години. Тя го обикна, разбира се, но това беше привързаността на по-възрастна сестра към по-младия ѝ брат. През първите дни на тяхното запознанство Симон се държеше сдържано и пестеше думите си в нейно присъствие, но постепенно преодоля стеснителността си и се показва като интелигентен и чувствителен човек. Тамариск усещаше колко самотен е той и се опитваше да го развесели и при най-малкия повод. Доставяше ѝ голямо удоволствие, че напоследък той изглежда все по-щастлив. Тя

също бе станала по-жизнерадостна и въодушевена. Бе преодоляла сътресението от загубата на съпруга си, на сестра си, на бедната вярна Елзи. Споменът не болеше вече толкова силно. Англия, семейството и домът ѝ изглеждаха като част от някакъв друг свят. В началото мислеше, че никога няма да намери покой. Сега рядко я нападаха кошмари, в които ѝ се привиждаше потъващият „Валета“. Елзи наричаше такива сънища „чудовища“: нейната баба ѝ разказвала, че кошмарите са женски чудовища, които нападат спящите животни и хора и те имат усещането, че някой ги души. Споменът за камериерката, с която беше израснала, извикваше сълзи в очите на Тамариск.

Но докато тялото ѝ напълно се възстанови, душевните рани не бяха съвсем зараснали. Може би като следствие от разговора ѝ със Симон за предстоящото завръщане в Англия в малките часове на следващия ден тя отново беше обхваната от въртопа на ужаса, който мислеше, че е преодоляла. Нарцис не спеше вече пред вратата ѝ, както в първите дни след спасението ѝ. Чувствайки се оздравяла, Тамариск беше освободила старата негърка. Сега бе съвсем сама в тъмната стая. В плен на кошмара, по-страшен от всичко, което беше сънувала досега, тя се мятеше в леглото, безсилна да се освободи от лапите му. Без съмнение бурята отвън, която превиваше палмите, правеше всичко в съня ѝ да изглежда още по-истинско.

Пометените от бурния вятър предмети дрънчаха по каменната настилка из двора. Кокосови орехи падаха с трясък върху дървените капаци на покрива. Стенанията на Тамариск се превърнаха в писъци. В съня си тя отново се намираше на „Валета“ малко преди корабът да потъне. Части от счупената мачта я удряха по главата. Тя стоеше като закована на палубата и наблюдаваше как към главата на Чарлз в странно забавено темпо пада една от напречните върлини на голямата мачта, смазва го и помита Шантал и Елзи в морето. „Чарлз, пази се!“ — крещеше тя, но гласът не ѝ се подчиняваше. Обхваната от смъртен ужас, тя скочи, вкопчвайки се в завесите на леглото. „Чарлз, внимавай! Пази се!“ Този път гласът ѝ отекна в стаята.

Симон, чиято стая се намираше на другия край на къщата, беше буден от напора на бурята отвън. Когато чу виковете на Тамариск, опипом потърси халата си, метнат на края на леглото. Не можеше да предположи какво е предизвикало страха ѝ; тя никога не бе показвала,

че се бои от честите за този остров бури. В най-южната част на Мае едва ли имаше животни, от които човек би могъл да се уплаши. Най-много някой прилеп от онези, които населяваха дълбоките гори на острова, да се е заблудил и да е проникнал в къщата. Когато Симон стигна до стаята на Тамариск, разбра, че тя отново сънува кошмар. Тихо отвори вратата и пристъпи към леглото. Тя стенеше и се мятеше насам-натам. Той нежно сложи ръка на челото ѝ. С другата леко разтърси рамото ѝ, за да я събуди. Унесена, Тамариск видя само сянката на мъж, който се навежда над нея. Веднага след това почувства как ръцете му я обгърнаха. Това ръцете на Чарлз ли бяха, запита се удивена, или може би някой от моряците в лодката я дърпаше.

— Спокойно, спокойно! — мълвеше тих глас. Ръцете нежно я люлееха, като че ли бе дете. — Шшт, не се плашете! Аз съм, Симон! При мен сте на сигурно място.

— О, Симон! — извика Тамариск. Изпита безкрайно облекчение, че не е на борда на „Валета“, а тук, в Шато Корал. Ужасите на съня все още я преследваха. — Моля те, не ме оставяй! — помоли го тя. — Сънувах... Беше ужасно... Толкова ме е страх...

Докато вълнението ѝ постепенно утихваше, тя се притисна към силното тяло на мъжа до себе си. В тъмнината то беше за нея сигурна опора. Не можеше да предположи как ще подейства физическата ѝ близост на младия мъж. Тя не обърна внимание, че тънката ѝ нощница, овлажнена от пот, лепнеше по тялото и очертанятията на заоблените ѝ гърди и тъмните зърна се открояваха толкова ясно, като че ли бе гола. Светлината на една светкавица огря стаята, последвана от оглушителен гръм. Инстинктивно Тамариск се вкопчи още по-силно в Симон. Потискайки вик на болка, той зарови лице в меките ѝ гърди. Така те прекараха дълго време, докато светкавиците бляскаха и гърмежите разкъсваха нощта, накрая поройният дъжд с грохот заваля от тъмното небе. Тамариск и Симон трепереха. Той, обхванат от дива страст, а тя — дълбоко развълнувана. Беше забравила съня. Съзнаваше само, че е в ръцете на мъжа, който бе такъв добър приятел, а сега се държеше като любовник. Всичко изглеждаше така невероятно. Вместо да се отдръпне, както често ѝ се случваше с Чарлз, тя имаше желание да се притисне още по-близо до Симон. Не разбираше как е могла да се страхува от страстта на мъжете, а от него не изпитваше нито срам, нито страх. Тя докосна красивата глава, която лежеше на гърдите ѝ.

Погали нежно бузата на Симон, като че ли той имаше нужда от утеха, а не тя.

— Прости ми! — шепнеше той. — Чух те да викаш и помислих, че...

— Шшт! — прекъсна го тя нежно. — Радвам се, че си тук. Не мога да остана сама. Стой при мене, моля те!

Почувства как дишането му се учести, тялото му се напрегна и разбра, че той има намерение не да я утешава, а да я притежава. В съзнанието ѝ изникнаха спомени от миналото. Колко често бе отстъпвала пред желанието на Чарлз, но не защото го искаше, а от съчувствие. Знаеше колко много я обича той. В такива моменти изтърпяваше със затворени очи онова, което ставаше с нея, като се опитваше да не мисли. Правеше усилия да потисне страха си и доброволно да даде на мъжа си любовта, която той очакваше. Но онзи страх се появяваше всеки път, когато Чарлз я обладаваше. Бе един от най-големите проблеми на техния брак. Чарлз не можеше да се приближи до леглото ѝ, без тя да си спомни за онзи звяр от Генуа. Мъжът ѝ безуспешно се беше опитвал да отстрани страха ѝ. Затова той рядко лягаше при нея. След раждането на последното им дете напълно се отказа от съпружеските си права. Разбирането на проблема ѝ от страна на Чарлз само заздрави семейството им. С всяка изминала година тя все повече го обикваше, изпитваше към него една, макар и не страстна, но силна и трайна привързаност.

С невероятно удивление разбра, че не изпитва никакъв страх, въпреки че мъжът до нея недвусмислено показва копнежа си. Усецаше само, че той се страхува, но не разбираше защо.

— Не се страхувай! — прошепна му тя, макар наоколо да нямаше никой, който да ги чуе. — Всичко е наред, Симон, не ти се сърдя.

Симон Сен Клер беше ужасен от самия себе си, че изпитва такава непреодолима страст към тази жена, която неочаквано се бе появила в живота му. По-скоро би умрял, но никога не би се държал зверски като баща си, мислеше си той, докато се опитваше да потисне желанието си да я целуне. Майка му не успя да скрие от него, че мосю Сен Клер злоупотребява с жените на своите роби, без да държи сметка за възрастта им. Между тях имаше деца, които едва ли бяха достигнали пубертета и които той принуждаваше да взимат участие в неговите

пиянски оргии. Майките плачеха и умоляваха господаря да пощади дъщерите им.

Майката на Симон не можеше да направи нищо срещу този едър безскрупулен мъж, който не се спираше и пред убийство, ако робите покажеха непослушание. Методите му за изтезание бяха зверски. Ако някой извършеше провинение, нареждаше да го завържат на земята, да прикрепят към ръцете и краката му сноп съчки и да ги запалят. Така човекът постепенно изгаряше жив. Много пъти майка му се опитваше да се застъпи заедно със сина си, но пияният ѝ съпруг ги биеше и двамата и се заканваше да ги смаже от бой, ако се бъркат в неговите работи. Симон се беше закълел никога да не се поддава на долните инстинкти, които предполагаше, че се крият и у него. Беше прекратил всякакви контакти с другите бели жители на острова. Що се отнася до черните момичета, той не последва нито веднъж примера на останалите плантатори да си вземе цветнокожа любовница. Не си беше позволявал да докосне черно момиче, а те често му се усмихваха подканващо; с удоволствие биха се отдали на красивия си господар. Той обаче позволяваше само на Нарцис да посещава дома му. Тя беше негова бавачка, когато майка му се разболяваше и не можеше да се грижи за него. Нарцис беше толкова възрастна, че отношенията им не можеха да бъдат изтълкувани превратно. По този начин Симон отстрани всяка възможност за изкушение, а когато младото му здраво тяло се разбунтуваше срещу неестественото въздържание, беше достатъчно само да се сети за баща си и решителността му се възвръщаше.

Тамариск усети как той се отдръпва от нея и бързо го притисна.

— Не ме оставяй, Симон! — помоли тя. — Ако си отидеш, сигурно отново ще започна да сънувам. Остани още малко!

— Е, добре, щом имате нужда от мен, ще остана толкова дълго, колкото искате — каза ѝ той някак официално, с пресипнал глас.

Протегна ръка и запали свещта върху ноцната масичка. Едва сега Тамариск осъзна колко оскъдно е облечена. Ноцницата ѝ беше паднала от раменете и беше разголила гърдите ѝ. На меката светлина Симон я видя почти гола пред себе си. Тя не разбираше колко млада му изглеждаше и как го нараняваше по този начин. Русата ѝ коса с влажни от пот къдрици обрамчваше лицето ѝ. Слабото ѝ тяло трепереше още от преживяното в съня.

— Прощавай, че те събудих — каза тя плахо и оправя нощницата си. — Сънувах страшен кошмар! Ти бе много мил с мен. След малко ще съм по-добре...

Ослепителна светкавица озари стаята. Тамариск спря на средата на изречението. Веднага след това се разнесе оглушителен гръм и тропическата буря се разрази с пълна сила. Тамариск изведнъж се почувства отново на борда на „Валета“ в стихията на урагана. Изкрещя от страх и се хвърли на врата на Симон. Той усети, че въпреки топлата нощ тялото ѝ трепери. За да я успокои, легна до нея. Бушуващата стихия скоро отстъпи пред бурята, която вилнееше в главата на Симон.

— Обичам те — каза той. — Ти не би могла да ме разбереш. Аз те желая, моя скъпа Тамариск. О, боже, прости ми тези скверни думи.

Сега Тамариск бе обхваната от спокойствие, докато той трепереше. Усещаше как вибрира тялото му и разбра на какви душевни терзания е подложен. По същия начин и Чарлз я бе прегръщал в първите дни на брака им. Той също не криеше желанието си да я притежава и никога не беше сигурен дали е желан. Тя нежно целуна Симон по челото. Той я погледна. В очите му се четеше безгранично възхищение.

— Не мога да ти обясня как копнея за теб, как те желая. Обичам те. Но ти ще ме отблъснеш! Как се срамувам! Прости ми, моля те, прости ми, Тамариск!

— Шшт, Симон, няма за какво да ти прощавам! — каза тя. — За това, че си в моята стая, че лежиш в моето легло, съм виновна аз. Разбирам какво става в теб! Но знаеш ли на колко съм години? Ти се нуждаеш от младо момиче, не от мен!

— Щом мислиш така, значи не ме разбираш! — извика той. — Ти си всичко онова, което харесвам в една жена. Ти си неописуемо чаровна. Обичам те, Тамариск, обожавам те!

Тамариск тихо лежеше и милваше косите му. В главата ѝ обаче бе ужасна бъркотия. Трябваше да си признае, че е поласкана от обстоятелството, че този млад мъж я боготвори. Откакто Чарлз все по-рядко настояваше да се любят, тя си бе наумила, че сигурно е загубила младежкия си чар. Тя държеше, колкото и да е странно, мъжът ѝ да изразява любовта си с думи на обич и възхищение, а в същото време се радваше, че не ѝ се налага да отговаря на страстта му. Спрямо Симон не се чувстваше задължена да изпълнява желанията му, затова

реагираше съвсем различно. Откри, че с удоволствие докосва лицето му, че има желание да прегърне нежно тялото му. Дори инстинктивно се досети защо той се колебае, защо се плаши от собствените си чувства.

— Симон! — каза тя. — Бил ли си някога с жена?

Той поклати глава.

— Никога! — призна си, след това допълни с тиха въздишка: — Аз не съм животно като баща си. Аз съм човек, дори и да не ми се удава да потискам желанията на тялото си.

— О, Симон, скъпи мой! — погали го нежно Тамариск. — Няма никаква представа колко силно са ти повлияли преживяванията от твоето детство. Сигурна съм обаче, а и майка ти би потвърдила, че няма нищо грозно и животинско в това да желаяш една жена. То е част от природата на мъжа. Ти си мъж, Симон, и би било ненормално, ако не пожелаеш някоя жена.

„Удоволствието без привързаност винаги е грозно — бе казал Пери веднъж. — Но когато човек се наслаждава на любовта с истинско чувство на привързаност и взаимно уважение, е щастие!“ Това си спомни Тамариск, докато чувстваше как тялото ѝ се изпълва с нежен копнеж, какъвто не беше изпитвала от времето, когато беше още момиче. Тя се наведе и целуна Симон, първо по челото, а след това по устните.

Е, така да бъде, помисли си тя и положи ръката на Симон върху гърдите си. Ще се погрижи неговата първа среща с любовта да бъде колкото е възможно по-красива.

Беше престанало да вали. Въздухът беше изпълнен с ухание на цветя. Свещта припламна и угасна, но сиянието на тропическата луна освети стаята. Все повече звезди изгряваха на нощното небе.

— Тази нощ да е като звезда, която огрява на хората деня! — цитира Тамариск тихо. После свали нощницата си и позволи на Симон да погълне с очи голото ѝ тяло.

— О, Тамариск! Любов моя! — извика той, докато обсипваше лицето, ръцете и тялото ѝ с все по-страстни целувки. — Сладко мое сърце!

— Сърце мое! — повтори Тамариск тихо.

Романтичното вълшебство на тази нощ я бе омагьосало така силно, както и Симон. Тя се взря дълбоко в очите му и с усмивка го

остави да обгърне с ръце шията ѝ, целувайки я пламенно по устата. Страстта на Симон възбуди и нейното желание. С готовност му се отдаде. Обзе ги чувство на спокойствие, докато се движеха в ритъма на естествената хармония. Тамариск извика от удоволствие, когато двамата заедно достигнаха върха.

Тя лежеше неподвижна и се наслаждаваше на усещането, че Симон е още дълбоко в нея. Удивена си мислеше за чудото, което току-що се бе случило. Искаше да покаже на Симон тайните на любовта, а тя самата откри за пръв път нейната красота. Тялото ѝ още пламтеше от най-прекрасното от всички усещания. В изблик на спонтанна благодарност тя страстно целуна любимия си. Той отвори очи и я дари с поглед, изпълнен с нежност и обожание.

— Никога няма да забравя тази нощ — каза той. — О, Тамариск, моя красива, любима Тамариск. Как да ти се отблагодаря?

— Не говори така, Симон! Аз също няма да забравя тази нощ. Нали ще останеш при мен до сутринта? Ако ме оставиш, ще се почувствам самотна.

— Как можеш да се съмняваш? — каза Симон. — Не бих се решил да те оставя, дори и да искаше.

— Тогава да заспим прегърнати — предложи тихо Тамариск. — Когато се събудим сутринта, бихме могли отново да се любим, ако искаш.

— Сутринта?! — повтори Симон. — Нима трябва толкова дълго да чакам?

Тамариск се засмя в тъмнината. Беше подценила силите и младостта на своя ненаситен любовник. Желаше го, както и той я желаше, и нямаше да го отблъсне.

— Нека тогава поотложим съня — каза тя, докато ръцете му я обгръщаха. — Да си побъбрим още малко и после...

Устните на Симон бяха леко отворени, когато я погледна.

— Значи ли това, че ще ми позволиш да те любя още веднъж тази нощ? — запита я по детски наивно.

Не беше необходимо да я пита втори път.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1838

Когато приближиха залива, Замби първа откри, че през пояса от палми не се чуват човешки гласове. Младата негърка спря, наклони настрана тъмната си къдрава главица и напрегнато се ослуша. Динес се обърна към нея и строго я смъмри на португалски. Смутено, момичето разпери ръце.

Тогава Динес се извърна към Шантал и загрижено проговори:

— Замби упорито твърди, че на брега няма никой. Но сигурно се лъже...

— Да не искате да кажете, че екипажът е избягал? — попита страхливо Шантал, но Динес вече не я слушаше. Остави я да продължи пътя си сама и бързо изтича към плажа.

Когато Шантал го настигна, той стоеше до самата вода, засенчил очите си с ръка, и се взираше навътре в морето, където в синьото небе стърчаха мачтите на „О Байладо“.

— Какво става тук? — потрепери Шантал. — Връщат ли се?

Динес се обърна към нея и я погледна право в очите. В мрачния му поглед проблясваше необуздана ярост.

— Точно обратното, сеньорита. Опънали са всички платна и се отдалечават толкова бързо, колкото им позволява вятърът — каза той.

За щастие Шантал не разбра нищо от последвалия поток проклетия, произнесени на майчиния му език. Но по израза на лицето и напрегнатата поза на тялото му тя все пак проумя, че в гърдите му бушува убийствен гняв. Замби като че ли най-малко беше засегната от станалото. Тя беше клекнала в пясъка и ритмично се поклащаше напред-назад. Смръщените ѝ вежди единствени издаваха смущението ѝ.

— Чакайте тук! — заповяда Динес, изоставил всички форми на учтивост, и с големи крачки се запъти към дърветата.

Шантал забеляза, че върви по същия път, по който бяха минали преди това с Мигел. Веднага ѝ стана ясно какво си мисли Динес:

хората му се бяха разбунтували. Преди да изоставят капитана си, те явно бяха убедили Мигел да им разкрие мястото, на което беше заровена пиратската плячка. Шантал със страх си представи реакцията на Динес, когато открие, че богатството му е изчезнало, и цялата потрепери. При това нито за миг не помисли, че и самата тя е изоставена на този пуст остров и също се намира в безизходно положение. Вярваше, че подобно на „О Байладо“ някой минаващ кораб ще спусне пирога, която ще достигне брега и ще я спаси.

Динес въобще не си направи труда да разруши надеждите й, когато се върна след краткия си поход.

— Всичко са ми взели — изръмжа той и зелените му очи диво проблеснаха. Ръцете му трепереха от трудно потискан гняв. — Мигел се подигра с доверието ми и ме предаде. Изостави ни на този забравен от бога остров, където можем само да пукнем от глад. Но ако някога все пак ми се удаде да напусна Коативи, в което силно се съмнявам, заклевам се, че ще го убия със собствените си ръце! Дано дяволът отнесе душата му!

Макар че Замби все още не проумяваше докрай какво се е случило, тя все пак разбра, че корабът се отдалечава и те са сами на острова. Но това съвсем не я уплаши толкова, колкото Шантал. Този остров много приличаше на африканската джунгла, в която момичето беше израснало. За нея беше напълно естествено да живее сред природата и тя дишаше с пълни гърди. От острия й поглед не беше убягнало, че хората от кораба бяха взели лопати и съдове за прясна вода и бяха отишли на едно място, обрасло с буйна растителност. Замби беше разбрала, че ще копаят кладенец. Около нея имаше храна в изобилие, а Динес имаше нож, с който да убива дивите животни и да ги защитава от туземците, ако на острова имаше такива. Замби се боеше единствено от злите духове, защото срещу тях помагаше само особена магия. А може би злите духове на този остров бяха различни от онези, които обитаваха земите на племето й...

В началото Динес да Гама беше твърде разярен, за да погледне на положението им от практическата му страна. Но когато гневът му утихна и отново беше в състояние да разсъждава трезво, той погледна с други очи на случилото се. От тримата корабокрушеници той беше единственият, който разбираше, че надеждата за спасение е нищожна. Покрай този остров никога не минаваха търговски кораби, а и малкото

парче земя нямаше стойност за нито една държава. Рибарите от обитаемите острови в близост до Мае никога не се осмеляваха да се доближат до Коативи. Точно затова Динес беше избрал острова за свое скривалище. Но сега това означаваше, че той и двете жени могат да останат тук с години.

Внезапно мъжът се усмихна. Може да съм загубил едно богатство, каза си той, но със сигурност спечелих друго! И хвърли бърз поглед към Шантал.

Но дори очакваната наслада от прекрасното тяло на тази жена не можеше да го утеши напълно за загубата на богатствата му. „О Байладо“ беше изчезнал, а с него и цялата плячка, представляваща едно малко състояние в злато — резултатът от пет години пиратски набези. Затова се обърна към Шантал и горчиво промърмори:

— Ти сигурно си мислиш, че аз и без това нямам никакви права върху крадени пари! — Той разтягаше думите, сякаш я цитираше.

— Въобще не съм мислила за това — отговори спокойно Шантал. — Но независимо дали справедливо сте загубили богатствата си, аз ви уверявам, сър, че напълно ви съчувствам и осъждам начина, по който ви ги отнеха. Унизително е да бъдеш предаден от своите собствени хора. Моля ви, повярвайте ми, много съжалявам за всичко!

Шантал погледна към морето. „О Байладо“ беше само малка точка на хоризонта. За пръв път младата жена почувства истински страх.

— Колко време ще останем тук, докато мине някой кораб да ни вземе? — попита плахо тя.

— Година, може би две, а може и завинаги! — отговори Динес с безпощадна откровеност.

Спокойният начин, по който Шантал приемаше положението, го нервира и го разочарова много повече, отколкото ако беше избухнала в сълзи или беше пищяла от страх. Тогава той можеше да я вземе в обятията си и да я утеши, а ето че сега се оставяше да го залъгват с празни съчувствени думи.

— Смятам пророчеството ви за твърде песимистично — усмихна се Шантал, която беше сигурна, че Динес преувеличава. — Обзалагам се, че след няколко седмици вече ще бъдем на път към Англия.

— Към Англия! — имитира я подигравателно Динес. — Ти май нямаш и понятие къде си попаднала. Най-близкият цивилизован

остров е Мае, а той е на двеста мили оттук. Вярно е, че там пускат котва много британски кораби, но те нямат никаква причина да свърнат към Коативи. Да не искаш да минават оттук само за да проверят дали няма някой корабкрушенец или изоставен пират! — прибави хапливо гой. — Освен това нашият остров не е на пътя на никой търговски кораб!

— Няма ли и други острови? — поиска да узнае Шантал. — Доколкото си спомням, вие казахте, че Коативи е само един от многото.

— Вярно е, много са! Но всички са необитаеми.

— Тогава трябва да си направим лодка и да потеглим към Мае! — заяви решително Шантал.

— Без инструменти? Без платна? И кой ще построи лодката? Ти ли? Или може би Замби?

Шантал беше убедена, че мъжът нарочно я плаши, и не искаше да показва нарастващата си загриженост пред този мургав, разгневен португалец.

— Ние ще ви помагаме — продължи твърдо тя. — Вие сте силен, най-силният мъж, когото познавам, с изключение може би на Кафтан. — Тя спря и очите ѝ се напълниха със сълзи, като си спомни смелия моряк, на когото дължеше живота си.

Динес вече не я слушаше. Размишляваше усилено над различните възможности да построят достатъчно здрава лодка, която да ги отведе до Мае. Опитваше се да прецени доколко е осъществимо подобно начинание, макар дълбоко в себе си да знаеше, че никога няма да построи тази лодка. Той беше търсен, не на последно място и от британците, на които беше добре известен под името Португалския ястреб. Всъщност този прякор му харесваше, защото неговият метод се състоеше в това, да лети като вихър по моретата на бързия си кораб „О Байладо“ и да връхлита върху плячката си още преди да са успели да го забележат. Пет британски флага се намираха в каютата му като спомен от успешни нападения. Поне доскоро бяха по местата си, каза си той и почувства, че в гърдите му отново се надига горчивина. Стъпи ли на Мае, ще бъде само въпрос на време да го хвърлят в някой затвор. А ако се разкрийт сделките му с търговците на роби, направо ще го окачат на бесилката.

Динес пое дълбоко въздух и бавно го изпусна от дробовете си. Това беше въздишка на отчаяние и примирение, защото не можеше вечно да обръща гръб на безмилостните факти. Бяха съвсем сами на остров Коативи. Това положение можеше да трае безкрайно дълго, защо не и цял живот!

Има и много по-лоши места, на които можеха да ме изоставят, размишляваше той, оглеждайки се наоколо. Климатът беше добър — тук рядко ставаше по-студено от тридесет и по-горещо от четиридесет градуса. Храна имаше в изобилие. При по-раншни експедиции той и екипажът му бяха намерили достатъчно количество питейна вода. Трябваше само да изкопаят кладенец.

Щом се сети, че освен с благословената природа съдбата го е дарила още и с прекрасна бяла жена и с едно силно, здраво негърско момиче за робиня и наложница, Динес широко се ухили. Със сигурност имаше много мъже, които щяха да му завиждат, вместо да го съжаляват, че е попаднал в подобно положение.

— Достатъчно време пропиляхме да хленчим за нещастията си — каза той и в гласа му прозвучаха весели нотки. — Сега трябва да бъдем практични. Нужен ни е подслон за през нощта. — Той премина на португалски и заговори на негърката: — Замби, ти сигурно знаеш как мъжете от твоето племе строят колиби. Ето ти нож, а освен него имам и това... — С тези думи той измъкна от колана си един от онези дълги тесни ножове, наречени „наваха“. Имаше пружинен механизъм, който блокираше отвореното острие. Преди години Динес го беше отнел от един испански моряк, посегнал да го убие с него.

— Нека и аз да помагам! — помоли Шантал и видя, че Динес хвърли пренебрежителен поглед към нейните малки, нежни ръце със светла кожа. За свой яд тя цялата почервения, когато той откровено и заяви:

— Съмнявам се, че ще можеш. Но щом искаш...

Не ѝ убягна подигравателния тон на гласа му и смущението ѝ внезапно се обърна в гняв. Кафявите ѝ очи заблестяха с див огън и тя сърдито заговори:

— Ще видите, сеньор Да Гама. Може би ви изглеждам крехка и безпомощна, но знам как да си помогна. Освен това не съм глупава. Оценявам намерението ви да построите подслон за нощуване. Но нима

все още не проумявате, че на първо място се нуждаем от прясна вода? Ще отида да потърся кладенеца, дето го изкопаха моряците.

Динес я изгледа с присвити очи. Момичето имаше право. Водата беше най-важното — той също трябваше да помисли първо за нея.

— На кораба има само един капитан, сеньорита — отговори с внезапно надигнал се гняв той. — Тук аз заповядвам!

Шантал гордо се изправи в целия си ръст.

— Първо, тук не е кораб и този остров не е ваш. Затова за капитан и дума не може да става. Второ, аз идвам от страна, в която водачът се избира, а не се самообявява за такъв.

Гневът на Динес моментално се изпари. Той развеселено се засмя.

— Възхищавам се на темперамента ви, сеньорита. Макар че не съществува страна в света, в която жените да имат право да избират водачите си. Тъй като аз съм единственият с право на глас, се обявявам за крал Динес Коативски. Можеш да ми дадеш клетва за вярност.

Шантал беше победена. Но доброто ѝ настроение бързо се възвърна и тя се засмя.

— Никога няма да се закълна във вярност на някой мъж — отговори тя. — Но нали казахте, че не бива да губим време, сеньор Динес? Обед отдавна мина и ако не искаме да спим под открито небе, трябва да се захващаме за работа.

По време на този разговор Замби седеше на колене в пясъка и рисуваше с пръчица някакви странни фигури.

Динес хвърли поглед към рисунките ѝ и веднага разбра, че е представила отделните фази на строежа и съставните части на хижа от палмови листа. Макар че скиците бяха съвсем примитивни, от тях ясно личеше предложението на момичето за построяване на солидна колиба.

— Браво, момиче! — похвали я той. — Изглежда много просто. Доколкото разбрах, първата ни работа е да отсечем една палма. Лесно е да се каже! Имаме само един голям нож!

Но той решително се захваща за работа. Скоро по голия му гръб заблестяха капчици пот. Със силни удари той подсече стъблото на една палма в края на пясъчната ивица. Малко по-късно се появи Шантал и възбудено съобщи, че е открила кладенеца и в него има достатъчно прясна вода. Палмата вече беше отсечена и стъблото ѝ лежеше напреки

на плажа. Замби тъкмо орязваше грамадните палмови листа. Динес влачеше дебели клони, с които да изградят скелета на колибата.

Шантал се вгледа в португалския пират и засмяната робиня, които усърдно се трудеха, и внезапно я обхвана чувството, че всичко това не може да се случва в действителност. През последния час беше забравила, че съществува и друг свят извън този остров. Сега обаче я обхвана отчаяние и остра болка по родния дом. Колкото и красив и възхитителен да беше този екзотичен остров с разкошната си фауна, опиянението от преживяното приключение, което я бе обзело след изчезването на „О Байладо“, внезапно се изпари. Тя отчаяно осъзна колко е самотна. Двамата, в чието общество трябваше да преживее следващите дни, ѝ бяха почти напълно чужди. Замби не знаеше нито дума английски и макар че изглеждаше добродушна, почтителна и явно се стараеше да ѝ се хареса, Шантал можеше да се разбира с нея само със знаци. Момичето си оставаше диваче въпреки целия си такт и любезност.

А що се отнася до Динес да Гама, и той си е същински дивак, трябваше да признае пред себе си Шантал, докато внимателно го наблюдаваше. Беше пират, човек извън закона и не се спираше дори пред убийство, стига то да служи на целите му. Нали сам призна, че тази сутрин нарочно я подмамил да отиде на поляната, за да я изнасили. Фактът, че не успя да изпълни намерението си, не беше гаранция, че в бъдеще няма отново да приложи насилие.

Въпреки горещината на този късен следобед, въпреки веселото чуруликане на кървавочервените птици-кардинали, въпреки омайното ухание на цялото това райско кътче Шантал цялата трепереше. Тя инстинктивно усещаше, че всеки опит за насилие дълбоко би я унизил — физически и душевно. Но нямаше изход. Знаеше, че площта на острова е само няколко квадратни километра. Ако се опиташе да избяга, Динес много скоро щеше да я открие. Освен това се съмняваше, че ще се справи сама в тази примитивна среда.

Никога преди това не беше осъзнавала собствената си безпомощност. За първи път в досегашното ѝ защитено от всички бури съществуване физическата сила и издръжливостта придобиваха първостепенно значение. Цялото ѝ възпитание се оказа безполезно. Дори робинята Замби знаеше повече от нея. Тази сутрин тя постави под въпрос всичките ѝ познания по ботаника, като намери билка,

успокояваща ухапванията от насекоми. Сега пък Динес ѝ показва как с най-прости средства може да се построи колиба. Нищо от онова, което беше научила в манастирското училище, не носеше практическа полза на този самотен остров!

Шантал си спомни манастира и бързо си каза, че все пак няма причина да се отчайва. Нали милите монахини непрекъснато повтаряха, че при всички обстоятелства трябва да се уповава на Бога, за да бъде защитена срещу житейските несгоди! Тя и приятелките ѝ от класа не можеха да се мерят с вярата на тези сестри, но Шантал твърдо вярваше в Спасителя. В досегашния си живот никога не беше имала повод да се усъмни в него, нито в своя ангел-хранител. Нима Бог не беше изпратил Кафтан, който се погрижи за нея след корабкрушението? Именно Бог го беше запазил жив, за да я спаси от сигурна смърт, докато Динес да Гама забележи мъничката спасителна лодка и я изтегли на борда на кораба си.

Тази мисъл беше много утешителна. Шантал се усети окрилена и леко затича по плажа, за да се присъедини към Динес и Замби.

Замби я посрещна с усмивка и ѝ показва как да изплете въже от влакната на палмовите листа. Това не беше трудно, но скоро нежните ръце на Шантал се покриха с мехури. Динес усещаше пронизваща болка в дясното рамо, с такава сила беше размахвал дългия си нож.

— Време е за почивка — промълви той и се отпусна на пясъка. После доволно се загледа в големия куп палмови листа, някои от които бяха по метър и половина дълги. — Замби поработи добре — обърна се той към Шантал. — Въпреки това изобщо не изглежда уморена.

После изпрати негърката да донесе вода в един от дървените съдове, оставени случайно, а може би и нарочно от моряците, и покани Шантал да седне при него. Взе ръцете ѝ в своите и внимателно ги разгледа.

— С тия мехури няма да издържиш дълго — проговори любезно той. — Най-добре е да потопиш ръцете си в солената вода. Солта ще се погрижи да не получиш някое възпаление. В началото доста ще те заболи, но после няма да усещаш никаква болка.

— Справям се, благодаря — отговори Шантал, издърпа ръката си и погледна Динес право в очите. При това се стараеше целият ѝ вид да изразява високомерие. — Вярно е, аз съм свикнала на по-добър живот, но не съм нито глупава, нито безпомощна. Ще видите колко бързо ще

се науча. А що се отнася до ръцете ми — продължи тя, поглеждайки ги загрижено, — ще ги увия с парче от полата си. Така ще ги запазя.

Динес усети нарастваща възбуда въпреки голямото си физическо изтощение. Гордостта на Шантал, нейната независимост и решителност да се справи сама в тази трудна ситуация бяха неочаквани качества на характера ѝ, които предизвикваха у него уважение и възхита. Много млади момичета от нейния обществен кръг отдавна биха припаднали или непрекъснато щяха да плачат и да нареждат.

— Не бива да работиш толкова... поне докато свикнеш с физическия труд.

Този път беше ред на Шантал да открие нещо ново у Динес. Този властен, агресивен и страшен мъж можел да бъде и любезен, дори тактичен! Мина ѝ през ума, че няма защо да се бои от него, макар да беше пират. Когато осъзна, че екипажът му се е разбунтувал и е ограбил скритите му съкровища, той не си загуби времето да се ядосва или да хленчи. Вместо това веднага се зае да извлече най-доброто от положението, в което беше изпаднал. Беше работил неуморно, и благодарение на усилията му щяха да имат покрив над главите си през нощта. По този начин бе спечелил уважението ѝ.

Замби беше направила прост план. Един здрав кол беше забит колкото се може по-дълбоко в песъчливата почва. Окършиха листата от клоните на палмата и също ги забиха в земята, така че да образуват кръг около кола. Тънките им гъвкави краища свързаха с въжето, изплетено от Шантал. Колибата приличаше на огромен кошер. Накрая това просто скеле беше укрепено с тънки пръчки, поставени напреки на разстояние около метър.

Вече се смрачаваше, когато Динес и Замби се заеха да покрият скелета на колибата с големи палмови листа. Подредиха ги така, че да се застъпват. По този начин дори и при най-силния дъжд обитателите на колибата щяха да останат сухи.

— Утре ще си направим постелки — обърна се Динес към Шантал. — Замби смята, че влакната на кокосовите орехи са много подходящи за целта. Днес вече е късно за това. Много сме уморени, за да се заемем с тази работа. Събери листа по брега и направи постеля за спане. Аз ще довърша колибата, а Замби ще потърси нещо за ядене.

Шантал усещаше такова физическо и психическо изтощение, че едва намери сили да изпълни нареждането му. Хич не я беше грижа на какво ще легне да спи, мечтаеше единствено за сън и почивка. Само Замби беше неуморима. Скоро тя се върна с две големи риби, които беше убила с ножа на Динес. Остави улова си на земята пред колибата и веднага се зае да събира дърва за огън. Полузаспала, Шантал седеше на входа и я наблюдаваше как събира съчки и ги пали с огнивото на Динес. После младата негърка отрязва четири големи парчета, наниза ги на ножа, завързан за една бамбукова пръчка, и протегна това съоръжение към огъня. В умореното съзнание на Шантал изникна споменът за стара илюстрация в един от двата учебника по естествена история, които беше получила като подарък от баща си за Коледа: „Птиците в Европа“ на Гоулд и „Строеж и физиология на рибите“ от Монтро. В последния имаше рисунка на грамадна плоска риба с очертанията на дракон — бодлива морска лисица. Опашката ѝ беше дълга като камшик за езда. Шантал потрепери от отвращение, спомняйки си прочетеното в учебника, че отровният бодил в края на опашката е в състояние да убие дори и човек.

Но беше толкова гладна, че въобще не се поколеба. Когато Замби протегна към нея опеченото парче, тя жадно го изяде и дори облиза пръстите си по начин, който със сигурност нямаше да се хареса на старата ѝ бавачка.

Замби опече рибите и грижливо стъпка въглените. После разчупи един кокосов орех и завърши простата вечеря с няколко глътки мляко.

Шантал трябваше да признае, че тази вечеря беше много по-вкусна от най-изисканите ястия, поднасяни по време на официалните вечери на майка ѝ. Беше твърде уморена, за да говори, и бавно се запъти към морето, за да измие лицето и ръцете си в хладката морска вода. Вълните леко се плискаха о брега. Техният шум единствен нарушаваше тишината на нощта. Внезапно младата жена осъзна, че бръмченето на насекомите и пронизителните крясъци на птиците, които цял ден бучаха в ушите ѝ, най-после са замлъкнали. Зад палмите, които леко се полюляваха от слабия бриз и приличаха на тъмните сенки на изкусни танцьори, се издигаше ослепително бяла луна. Шантал беше полумъртва от умора. Олюлявайки се, тя се върна в хижата и веднага се просна на дебелия килим от палмови листа. Без да

се потруди да остави място за Замби и Динес, младото момиче потъна в дълбок сън.

След няколко часа я събудиха странни покашлящи звуци. Те идваха от двойка птици-рибари, настанили се за спане над главата ѝ върху една палма. Но Шантал не можеше да знае това. Внезапно тя усети нечие дихание до себе си. Обърна внимателно глава и се озова лице в лице със своя спасител, пирата Динес да Гама.

Лунната светлина необезпокоявано проникваше през отворения вход на колибата. От другата страна на Динес ясно се виждаше тъмната главица на Замби. Свита на кълбо, момичето спеше върху килима от листа с лице към господаря си. Едната ѝ ръка спокойно почиваше върху гърдите му. Изглеждат като любовници, помисли си смутено Шантал.

Внезапно тя си даде сметка за своето собствено положение. Дишането ѝ се ускори. Лежеше на сантиметри от този чужденец, който само преди няколко часа искаше да я изнасили. Ами ако сега се събуди и превърне заплахите си в действителност? Дали Замби ще ѝ помогне? Инстинктът я предупреждаваше да не разчита на негърката. Малко вероятно беше тя да се противопостави на желанията на господаря си. Ако този мъж реши да ѝ причини зло, тя можеше да го избегне само ако убие или него, или себе си.

Спящият Динес изглеждаше доста по-млад и не така див, както когато крещеше заповедите си на екипажа или кълнеше хората си за предателството им. Устните и смуглото брадато лице бяха полуотворени. Мъжът сякаш се усмихваше насън.

Изведнъж Шантал престана да се страхува. Вече не вярваше, че този Динес да Гама е зъл човек, макар че беше пират. Нищо чудно да се окаже весел компаньон, а и силата му щеше да им бъде много полезна, докато мине някой кораб и ги вземе на борда си. Въпреки песимистичните му предсказания, че на този остров няма да ги намерят скоро, Шантал беше твърдо убедена, че всичко е въпрос на време и че непременно ще ги открият. Динес нека си твърди, че това е невъзможно. Трябваше обаче да знае, че не бива да се отнася зле с нея, защото тя непременно ще се оплаче на спасителите си и те ще му отмъстят за всичко. Страхът му от деня на разплатата ще бъде достатъчна гаранция за нейната сигурност. Всъщност Шантал съвсем не беше уверена, че честта ѝ е заплашена. А дори не ѝ мина през ума,

че Динес може да я убие, преди да е дошло спасението или преди да е съобщила за престъпленията му.

Мислите ѝ се насочиха към възможността да запалят голям огън на най-високата точка на острова. Димът щеше да се вдигне нагоре и минаващите наблизко кораби непременно щяха да го забележат. Дори когато огниво на Динес се изхаби, Замби все ще намери начин да подпали сухите съчки. Нали бяха учили в училище, че туземците владеят множество начини за палене на огън.

Тя се утешаваше, че няма да мине много време и ще се озове на сигурно място на борда на някой британски кораб, поел курс към Англия. В полусън си представяше с каква радост ще я посрещнат Джон и родителите ѝ и с какво учудване ще се вслушват в разказите за невероятните ѝ приключения. Замисли се за мъката на семейството си, когато е научило вестта за потъването на „Валета“. Сигурно всички вярваха, че и тя е намерила смъртта си също като бедната Тамариск и съпруга ѝ Чарлз.

Шантал отново се вгледа в спящия мъж до себе си. Телата им почти се докосваха. Тя предпазливо се отмести и се сви в другия край на колибата, за да не може той да я досегне. После смутено си призна, че спящият е в неизгодно положение спрямо нея и тя не бива да го зяпа така. Как ще се възмутят мама, татко и Джон, ако я видят да лежи толкова близко до един пират! Представата за това я накара да се усмихне. Джон няма никога да ѝ прости. Той винаги си е бил пуритан и прекомерно загрижен за нея. Шантал знаеше, че причина за държанието му е желанието да я предпазва от всички житейски беди. Но то ѝ въздействаше също като строгата дисциплина в манастира. Подобно поведение само я подтикваше към бунт.

Изведнъж Шантал усети тъга, че Джон не е тук с нея. Колко ѝ се искаше двамата да преживеят заедно това приключение на самотния екзотичен остров! Като деца често разговаряха за бъдещето и си мечтаеха как ще обикалят света, когато пораснат. Никога не ѝ беше хрумвало, че някой ден ще се разделят. По-късно прие като окончателно установен факт, че Джон ще се ожени за близката ѝ приятелка Джулия, а това увеличаваше задоволството ѝ, защото така щяха да бъдат трима вместо двама.

Доста по-късно се беше замислила над възможността и тя да се омъжи. Дълго си блъскаше главата над последствията от евентуалния

брак с Антоан дьо Вал. Тази мисъл я възбуждаше, но радостта ѝ се помрачаваше от факта, че Джон вече няма да има участие в живота ѝ. Омразата му към неговия несъщ брат я тревожеше много повече, отколкото предполагаха останалите. Тази омраза беше основната причина да не даде на Антоан твърдо обещание, че ще се омъжи за него след завръщането си от Индия.

Шантал усети болезнено пробуждане в сърцето, защото внезапно осъзна, че след корабкрушението нито веднъж не бе помислила за Антоан. Но побърза да оправдае лекомислието си, като убеди самата себе си, че не е имала време да мисли за нищо друго, освен за собствения си живот. Сега се опита да възстанови образа му в съзнанието си, но той непрекъснато се смесваше с чертите на Джон. Ако можеше да повика някой от двамата на Коативи, това нямаше да бъде Антоан, а милият на сърцето ѝ Джон. С него желаше да сподели заточението на този див остров. Ако Джон беше с нея, нямаше от какво да се бои. Той не би позволил да ѝ се случи нещо лошо.

Внезапно Динес се раздвижи. Той простена насън и сложи ръката си върху нея. При това докосване Шантал се вкамени. Наистина движението му беше неволно, но тя остана дълго време напрегната, остро усещайки физическата му близост. Изведнъж си спомни как Динес я водеше през храсталаците към поляната. Дишането ѝ се ускори, тялото ѝ се вцепени и тя отчаяно се опита да преодолее слабостта, която заплашваше да я надвие. Не беше сигурна как ще реагира, ако Динес се събуди и се опита да я целуне.

Но мъжът спеше. Беше изтощен до крайност от тежката работа през изминалия ден. Едва когато пронизителният хор на птичите гласове възвести идването на новия ден, Шантал отново потъна в невинния свят на сънищата си. Когато най-последно се събуди, ярката слънчева светлина струеше през входа на колибата и изгаряше лицето и ръцете ѝ. Динес да Гама и Замби ги нямаше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ноември 1838

Пери вдигна очи от вестника си и погледна към Джон, който ровеше с вилицата из чинията си за закуска.

— Трудно ще им бъде на американците да бият рекорда на „СС Грийт Уестърн“ и да прекосят Атлантика за четиринадесет дни и половина! — отбеляза той с надеждата да събуди интереса на младия човек.

Морийн и той бяха много загрижени за душевното състояние на Джон. Откак преди месец научиха, че „Валета“ се смята за изчезнала в открито море, Джон беше потънал в отчаяно мълчание. Отказваше да излиза от къщи и не се срещаше с приятелите си. Нито Морийн, нито търпеливата Джулия, нито дори самият Пери бяха успели да го накарат да се усмихне или да се заинтересува от нещо.

Пери също беше дълбоко покрусен и вероятната смърт на любимата му дъщеря късаше сърцето му. Но той знаеше, че не бива да се отдава завинаги на болката, затова се бореше с нея с всички сили и постоянно се стареше да поддържа доброто настроение на близките си. Но Джон беше неутешим. Пери поднови опита си да събуди интереса му и продължи:

— Няма нищо ново за войната между Франция и Мексико. Минаха вече два месеца от обявяването ѝ. Една от страните би трябвало да е завоювала някой по-голям успех. — Той въздъхна. — В нашия свят мирът не може да се задържи дълго. Мистър О'Конъл агитира в Дъблин и е разбунил цяла Ирландия. В Канада също избухнаха въстания. Трябва да бъдем благодарни, че поне в нашата страна царува мир.

Морийн влезе в столовата и прекъсна монолога на Пери:

— Смятам да отидем в Националната галерия на „Графалгар скуеър“ — заговори с принудена веселост тя. Спря зад стола на сина си и леко положи ръка на рамото му. — Срам ме е, че още не сме били

там, след като откриха галерията през август. Ще ни придружиш ли, мили Джон?

Джон въздъхна. Беше отслабнал със седем килограма и изглеждаше блед и нещастен.

— Моля те, извини ме, мамо, но нямам настроение да разглеждам картините на Търнър или Ландсър. Мисля, че ще е по-добре да отида в Адмиралтейството да видя има ли нещо ново.

Беше му станало навик един път седмично да отива там, въпреки че учтиво му бяха дали да разбере, че веднага ще съобщят на семейството му, ако научат нещо за съдбата на „Валета“. Засега се знаеше само, че корабът не е пристигнал в Бомбай. Съобщаваше се за силна буря в близост до остров Мавриций и „Валета“ вероятно не беше успяла да я избегне.

Морийн хвърли загрижен поглед към Пери над главата на Джон. Макар че силно страдаше от предполагаемата смърт на единствената си дъщеря, на зетя и на доведената си дъщеря, тя винаги се стараеше да концентрира цялото си внимание върху живите.

— Не мислиш ли, че трябва да обръщаш повече внимание на реалния живот, мили? — попита тихо тя. — Шантал щеше много да се натъжи, ако знаеше как я оплакваш. Защо не заминеш някъде? Какво ще кажеш за Франция? Разказа ми колко добре си се чувствал в компанията на дук Дюбоа и семейството му. Те сигурно ще бъдат възхитени да те видят отново.

Споменът за посещението във Франция накара Джон да се изчерви. Не беше мислил за Флор от деня, в който, мрачен като смъртта, Пери му беше съобщил, че Шантал и Тамариск вероятно са мъртви. Шокът и болката бяха толкова силни, че Джон едва не обезумя. Непрекъснато си припомняше щастливите детски дни, прекарани с Шантал, но го измъчваха и неприятни спомени: виждаше пред себе си сиящата от радост Шантал, която се разхождаше в градината под ръка с Антоан.

В своето ожесточение срещу злата съдба Джон усещаше някаква коварна радост при мисълта, че сега Шантал няма да се омъжи за неговия несъщ брат. Пери беше съобщил с писмо на Антоан за предполагаемата смърт на Шантал, но за всеобща изненада досега нямаше отговор.

Джон пое дълбоко въздух. А може би мама е права, помисли си той, като ми предлага за известно време да напусна Бар Хаус. Може би това ще ми помогне да се примиря с бъдещето, което ми изглежда като зейнала пропаст. Може би пък Фльор и красивите ѝ, засмени и щастливи сестри ще ме развеселят малко. Това беше доста добра алтернатива на идеята, която го беше завладяла през последните седмици: да отиде в Испания, да се бие и да падне с чест в някоя битка, ако има късмет!

И така, следващата седмица Джон се върна във Франция и се озова с коня си на посипаната с чакъл входна алея към замъка на семейство Дюбоа. В оскъдната светлина на мразовития ноемврийски ден сградата изглеждаше студена и отблъскваща. Яркото слънце, което помнеше от предишното си посещение, беше отстъпило мястото си на сива, влажна, потискаща мъгла. Джон реши, че е направил грешка, като се е върнал в Бове. Но само минути след пристигането настроението му се подобри. Грамадни букови цепеници, повече от метър дълги, пламтяха, пукаха и пращяха в огромната камина и изпълваха с приятна топлина оскъдно обзаведените помещения. Младите дами от дома Дюбоа го наобиколиха и оживено зачуруликаха. Не мина много време и огънят, както и сърдечното посрещане разтопиха леда в сърцето на Джон. Единствено Фльор оставаше мълчалива. Тя хвърляше загадъчни погледи към Джон, докато му помагаше да свали тежкото пътническо палто и нареждаше на една от сестрите си да го окачи в гардероба да изсъхне.

Представителният дук влезе в салона с отмерени крачки и поздрави госта с благосклонна усмивка.

— Ей сега ще дойде и съпругата ми — каза той и протегна ръка на Джон. — Щом чу за пристигането ви, веднага се зае да приготви празнична вечеря.

Близначките, които си приличаха като две капки вода и бяха както винаги красиви, замечтано гледаха госта.

— Болен ли си бил? — попита едната.

— Толкова си блед! — допълни другата.

Едва когато приключиха с вечерята, състояща се от пъстърви и печена патица и обилно полята с отличното вино на дука, Джон се почувства достатъчно смел и заговори за постигналия го наскоро

тежък удар на съдбата. Когато свърши, семейството остана няколко минути в мълчание. Фльор първа изрази съчувствието си.

— Когато загина годеникът ми Хуан, една мила английска приятелка ми написа писмо, в което цитираше вашия поет Уилям Уърдсуърт: „Смъртта за всички ни е пристан тих“ — произнесе нежно момичето. — Като прочетох тези думи, разбрах, че ме е боляло не за мъртвия, а за самата мен. Милите на сърцето ти хора вече не се нуждаят от сълзите ти, Джон.

Джон не намери сили да ѝ отговори, но и никой не очакваше това от него. Късно през нощта обаче Фльор дойде в стаята му. Всички отдавна спяха. Тогава тя отново заговори за загубата и за голямата му болка.

Седна като любяща сестра на края на леглото му и започна да милва ръката му. Тихото ѝ съчувствие доведе дотам, че цялата мъка, насъбрала се в сърцето на Джон през последните седмици, си проби път навън. Той вече можеше да произнася спокойно името на Шантал, а не беше успявал да направи това нито пред майка си и Пери, нито пред обляната в сълзи Джулия.

— Може би, ако вярвах в смъртта на Шантал, по-лесно щях да се примиря с нея! — обясни той. — Родителите ми, познатите от Адмиралтейството — всички ми казват, че вече няма надежда корабът да се появи в някое чуждо пристанище. Толкова време е минало и не може да стане чудо. Казаха ми също, че ако има останали живи, те отдавна щяха да са достигнали остров Мавриций. Знам, че всички ми мислят доброто, но някъде дълбоко в себе си не мога да повярвам, че никога вече няма да видя моята малка Шантал. Не ме питай защо, не мога да ти го обясня. Просто не желая да приема, че тя е мъртва!

Фльор предпазливо се намеси:

— В определени моменти всички вярваме или искаме да вярваме в нещо и храним напразни надежди, не огромната ни вяра ще го превърне в действителност.

Джон въздъхна.

— Без съмнение това изцяло важи за мен. Но знаеш ли колко често се стряскам нощем и чувам гласа на Шантал, която ме вика! Кълна ти се, това не е сън, нито е плод на въображението ми!

— С течение на времето ще се примириш със загубата — отговори меко Фльор. — Може би ще срещнеш нова любов. Ако пък не

срещнеш, постепенно ще свикнеш да живееш без любимия човек. Ще ми разкажеш ли за нея, Джон? Ако искам да намаля болката ти, трябва да споделя спомените ти.

Почти час трая разказът на Джон. Интересът на Фльор го окуражаваше и въобще не му мина през ума колко е неподходящо да пее любовни химни за друга жена в нейно присъствие. Беше дълбоко трогнат, че Фльор инстинктивно усеща желанията му, дори когато самият той не е наясно със себе си. Обезумял от отчаяние, той не беше разбрал колко много е искал да говори за Шантал. Когато най-после Фльор се надигна да си върви, Джон почувства, че от раменете му се е смъкнал огромен товар.

— Голямо облекчение е да изразиш болката с думи — каза умницата Фльор, когато той ѝ благодари.

Със своята женска интуиция тя усещаше, че сега не е време да му припомня предишните им отношения. Затова само леко го целуна по челото и на пръсти излезе от стаята.

Както и при първото си посещение Джон имаше чувството, че е добре дошъл. Без формалности го приеха в кръга на семейството, сякаш винаги беше принадлежал към него. Времето не беше подходящо за излети извън дома, затова момичетата прекарваха свободното си време в разнообразни невинни забавления. Играеха шах и карти, плетяха или бродираха подаръци за предстоящите коледни празници. Джон помогна на Роз да донесе елха от градината и цял следобед я украсяваха със свещички и пъстри лентички, направени от момичетата на цветчета.

В замъка цареше трескава дейност и атмосфера на сърдечна непринуденост. Вечер Фльор и сестрите ѝ пееха коледни песни и с голямо удоволствие разучаваха с Джон песни от неговата родина. Без той да го знае, цялото семейство се стремеше да му създава занимания, за да не му остава време да тъгува.

Не мина много и Джон отново стана предишният. Въпреки че не говореше пред Фльор за това, той беше твърдо убеден, че Шантал е намерила убежище в някое кътче на земята и че един ден двамата отново ще се срещнат. Все пак Фльор беше съумяла да пробуди сетивата му и той напълно осъзнаваше странно предизвикателната ѝ женственост. Семейството често се оттегляше и ги оставяше сами. Винаги имаше свободно място на дивана до Фльор и свободен стол на

масата, така че Джон да седне до нея. При редките им излети строго се съблюдаваше правилото той и Фльор да пътуват в малкото купе, което побираше само двама души. Както дукът, така и дукесата се отнасяха с Джон като със свой син. Тя го кореше, когато оставяше следи с калните си обувки по чисто излъскания под, изпращаше го с разни поръчения толкова често, колкото и дъщерите си, защото непрекъснато забравяше нещо и трябваше да моли близките си да ѝ го донесат от някое забутано кътче на замъка, разбира се, „avec urgence“! При нея всичко беше спешно, цялото семейство се забавляваше с капризите ѝ и добродушно я дразнеше „да бърза малко по-бавно“. Джон бегло си помисли, че това здраво свързано помежду си семейство вероятно е решило да го ожени за Фльор, но бързо отхвърли тази идея. За него това беше немислимо.

Фльор никога не говореше за бъдещето, нито за техните минали отношения; всяка вечер тя се промъкваше в стаята на Джон, но само за да поговори с него и да го целуне за лека нощ. В този момент Джон често протягаше ръка да я задържи. Усещаше желание да притисне до себе си пицното ѝ тяло и постепенно желязната му решителност да не отстъпва пред възбудата се разклати. Макар че това мило момиче някога убедително беше твърдяло, че е доволно от физическата близост между двамата без по-нататъшни взаимни задължения, Джон много добре знаеше, че не бива да се възползва от самотността ѝ. Негов дълг беше да се отнася към Фльор с уважение, макар самата тя да не го изискваше.

Всички членове на семейството, от най-младия до най-стария, се опитваха да убедят Джон да остане и след Коледа. Но той знаеше, че трябва да се върне в Бар Хаус при близките си. Родителите му бяха поели настойничеството над четирите малки деца на Тамариск и Чарлз и ги бяха приели в своя дом. Джон много обичаше племенниците си. По възраст той беше най-близо до тях в сравнение с останалите членове на семейството и смяташе за свой дълг да направи коледните празници колкото се може по-щастливи за клетите сирачета.

През нощта преди отпътуването му Фльор дойде при него както обикновено. Но този път поведението ѝ беше съвсем различно от друг път.

— Сметнах, че е нужно да ти кажа довиждане на четири очи — заговори с треперещ глас тя. — Много ще ми липсваш, скъпи Джон!

В меката светлина на свещите Джон видя пълните ѝ със сълзи очи. Той беше дълбоко трогнат. Никога не беше предполагал, че спокойната, овладяна и самоуверена Фльор може да прояви такова бурно чувство.

Джон протегна ръка и хвана нейната. Тя беше леденостудена и трепереше.

— Премръзнала си! — укори я той. — Наметни одеялото на раменете си, Фльор!

Младата жена не се и помръдна. Почти нечуто тя прошепна:

— Надявах се никога да не проявя слабост, Джон. Но чувствата ми са толкова силни, че вече не мога да се владея. Твърдо бях решила да не го правя, но сега дори ще ти призная, че те обичам!

По бузите ѝ се стичаха сълзи. С отворена уста Джон се взираше слисано в бялото ѝ лице. Не знаеше какво да каже. Неочакваното разкритие, че трезвата Фльор храни романтични чувства към него, го улучи право в сърцето.

Момичето потрепери и пое дълбоко дъх.

— Зная, че ти не ме обичаш, нито пък ще ме обикнеш някога — продължи тя. — Ясно ми е, че в сърцето си оставаш верен на своята Шантал, а след всичко, което ми разказа, разбрах защо ще пазиш свято спомена за нея. Но колкото и тъжно да звучи, Джон, Шантал изчезна от твоя живот, а ти не можеш да прекараш остатъка от него без близък човек, който да те обича и да се грижи за теб. Допусни ме до себе си и аз ще те обичам, макар че ти не можеш да отговориш на чувствата ми, както се надявах досега.

— Не знам какво да ти кажа — отговори откровено Джон. — Естествено, аз съм дълбоко трогнат от думите ти. Но, Фльор, мила моя Фльор, нима ти е достатъчна моята симпатия, когато се изисква любов?

— Много бракове се сключват без любов — прекъсна го бързо Фльор.

— Зная — заговори отново Джон. — Но смятам, че майка ми е права, когато твърди, че човек може да бъде истински щастлив само тогава, когато мъжът и жената се обичат еднакво силно. Нали виждам как двамата с втория ми баща остаряват заедно. Не мога да отделя единия от другия. Всеки се съобразява с мислите и нуждите на партньора си, всеки се грижи самопожертвувателно за своя спътник в

живота. Вярвам дори, че двамата и днес са запазили отлични физически отношения.

Джон усети, че въпросителният поглед на Фльор е спрял върху него. Той разбра мисълта ѝ и се изчерви. Тяхната любов също беше страдна. Тя му беше чудесна партньорка в това отношение.

Той привлече Фльор към себе си и я целуна. Тя обви с ръце врата му и Джон веднага усети предишната възбуда при това нежно докосване.

— Фльор, сладка моя Фльор! — прошепна той.

Уханието на тялото ѝ, мекото докосване на копринените кестеняви коси до лицето му го накараха да почувства такава слабост, че едва не загуби контрол над себе си. Посегна да я прегърне и да я притегли до себе си в леглото, но с последните остатъци от здрав разум в главата си се поколеба. Ако се поддадеше на слабостта си да се люби с това красиво момиче, щеше да признае, че има нужда от Фльор и следователно не му е чужда мисълта за брак с нея. Но той не искаше никоя друга жена за съпруга, освен Шантал! Стигаше му само да затвори очи и до него заставаше тя. С цялото си същество се стремеше към сладостта на Шантал, към красотата и смеха ѝ. На нея принадлежеше цялата му любов.

— Прости ми, Фльор, но аз те уважавам твърде много, за да се наслажда на тялото ти и през цялото време да мисля за друга. Можеш ли да ме разбереш? Бих го направил може би с друга жена, към която не изпитвам нито. Но аз те харесвам, Фльор, и те уважавам! Разбери ме, моля те! Бих предал и теб, и Шантал!

Лицето на Фльор стана смъртнобледо, тя го изгледа с разширени от мъка очи и дълбоко въздъхна.

— Точно това очаквах, Джон, затова не оставах при теб през изминалите нощи. Но утре си отиваш и аз... аз просто последвах зова на сърцето си. По-добре щеше да бъде, ако бях послушала разума си. Ще ми простиш ли тези откровения?

— Да ти простя?! — повтори Джон. — Ти трябва да ми простиш. Не мога да понеса мисълта, че те наранявам, защото ти беше най-добрата ми приятелка. Беше много по-мила към мен, отколкото заслужавах. — С дълбока симпатия той я целуна по бузата. — Не мога да ти кажа, че съм влюбен в теб, защото ти много добре знаеш, че

винаги ще обичам само Шантал. Но ако все пак някой ден реша да се ожена, тогава...

Фльор бързо постави пръст на устните му, за да му попречи да изрече някакво обещание.

— Мълчи! — прошепна тя. — По-добре е, ако не говорим за бъдещето. Никой от нас не знае какво ще му донесе утрешният ден. Достатъчно ми е да мислиш за мен — и да ме уважаваш.

— Ще ти пиша — обеща Джон. — През пролетта ще дойда отново. Ти също трябва да дойдеш в Англия и да се запознаеш със семейството ми. Ще ти покажа всички места, за които толкова съм ти разказвал — къщите ни в Лондон и Кингстън, и имението в Съсекс. Шантал много обичаше тази малка къща. Искам да се запознаеш с родителите ми. Може би ще уредя да дойдат и сестрите ти. С удоволствие бих ги представил на приятелите си. Кой знае, може и да им намерим съпрузи, макар че са без зестра.

— Мисълта за това е като прекрасен сън — промърмори Фльор.

Джон леко се надигна в леглото сп. Беше напълно буден.

— Това не е сън! — каза той, въодушевен от плана си. — Говоря съвсем сериозно. По две от вас ще идват за сезона. От известно време имаме млада кралица и както знаеш, през летните месеци Лондон е много оживен. Мама би могла да те представи в двореца. Тя беше близка с крал Джордж IV, чичото на Виктория. Сестра ми Тамариск като дете беше добра приятелка с любимата дъщеря на краля, Шарлот. Бедничката, тя почина още съвсем млада!

— Джон, не бързай толкова, Джон! — прекъсна го Фльор. — Сигурно ще можем да осъществим пътуването до Англия, но ние нямаме рокли за тези случаи, които ми опасваш и...

Сега беше негов ред да я прекъсне.

— Това лесно ще се уреди. Мама има отличен шивач, а аз ще подаря на теб и сестрите ти цели топове плат за Коледа. Ти не знаеш, че голяма част от състоянието си съм наследил от дядо си, който имаше тъкачници в Йоркшир. Ще се погрижа веднага да ви изпратят мостри. Можете да си изберете всичко, каквото искате.

— Ти имаш готов отговор за всичко — промълви Фльор. — Въпреки това не е редно да приемаме подобни подаръци, защото не можем да им отговорим, както подобава. Татко никога няма да се

съгласи, дори ако сестрите ми настоят. А мама никога не му противоречи.

Джон замислено сви устни.

— Е, добре! Ще направим замяна. Ще ви изпратя моите малки племенници, за да ги изучите на френски език. И без това Тамариск се оплакваше, че в училище не могат да овладеят правилно произношението. На децата много ще им хареса вашият замък, а и мама ще си отдъхне от грижите около тях, въпреки че тя се справя превъзходно с възпитанието им. Всъщност мама винаги се е затруднявала с малките дечица, но ще посрещне с удоволствие сестрите ти. Тя толкова обича празненствата, баловете с маски и с радост ги организира сама. Вашето посещение ще бъде чудесен повод за безкрайни забавления. Към края на лятото ще свърши и семейният траур и вие ще помогнете много на майка ми да възвърне обичайната си веселост. Първо ще дойдете ти и Роз. Обзалагам се, че без много усилия ще ви намерим съпрузи.

— Не искам да ми търсиш съпруг, Джон — каза спокойно Фльор. — Когато те помолих да се ожениш за мен, то беше само защото исках да остана близо до теб, а не просто да имам съпруг.

— Въпреки това ме убеждаваше да се съглася на точно такъв брак — отговори замислено Джон.

Фльор се изправи и загърна плътно халата си.

— С това преследвах единствено собствените си цели — призна усмихнато тя. — Все пак аз не съм коя да е жена за теб, Джон.

— Въпреки това ще дойдеш в Лондон, нали? — помоли той. После хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Дори само за да ме зарадваш, Фльор. Утре сутринта, преди да замина, ще поговоря с майка ти и баща ти. Ще ти пиша веднага, щом родителите ми одобрят намеренията ми. Ако не беше мъката по Шантал, бих се чувствал щастлив от подобна перспектива.

Когато Фльор си отиде, Джон изтощено се отпусна на възглавниците. Беше твърде развълнуван, за да може да заспи. Изпитваше удовлетворение при мисълта, че ще може поне малко да се отплати на любезното семейство Дюбоа за гостоприемството им. Но истина си оставаше и казаното пред Фльор: без Шантал за него нямаше щастие. За кой ли път се опита да си я представи мъртва, но фантазията му упорито се противеше да възпроизведе образа на една

Шантал, легнала като восъчна кукла в ковчега със скръстени ръце и затворени очи. Както винаги в съзнанието му изникна засмяно, танцуващо, жизнено момиче. Игрива, самоуверена девойка, огнена и мека в бързата смяна на настроенията си. Но никога, никога не си я представяше във вечната тишина на смъртта.

Тя е жива, мислеше Джон, никой не може да ме разубеди! Знам, че е в някое кътче на нашата земя и непременно ще я намеря!

Още на втория ден след завръщането в Лондон неспокойният му дух отново го поведе към Адмиралтейството. Нямаше нужда от водач, който да му посочи пътя към кабинета на началник-щаба. Въпреки всички формалности адмирал Пентъл го посрещна с приятелско кимване. Нямаше никаква вест за съдбата на кораба на Нейно Кралско Величество „Валета“.

— Съчувствам ви за тежкия удар, сполетял семейството ви — промълви адмиралът. — Но не мога да ви дам надежда. Погледнете тук, сър, това ще ви помогне да разберете положението.

С тези думи той разгърна една морска карта, на която бяха изобразени източното африканско крайбрежие, Индийският океан и южният край на Индия. После посочи с пръст едно място северно от остров Мавриций.

— Горедолу тук е била „Валета“ по време на страшната буря. Знаем, че ветровете и теченията в тази част на океана нормално биха отнесли кораба към африканския бряг. Ако „Валета“ е преживяла бурята, тя със сигурност щеше да заседне някъде по източния бряг на Мадагаскар. Няма нужда да ви казвам, че Военноморските сили организираха голямо търсене, но нямаме нито едно съобщение за корабокрушение в тази област. Никой от корабите, които се движат по тамошния търговски път, не е забелязал „Валета“, макар че нашите агенти събираха сведения по целия й предполагаем курс. Все пак нямаме толкова много двупалубни военни кораби и не можем безболезнено да преживеем загубата на един от тях. Вярвам, че сте уверен в това.

Джон го изгледа отчаяно.

— А може би вятърът е отнесъл кораба в съвсем друга посока?
— попита той.

Когато адмиралът поклати глава, възрастният секретар, който дотогава изглеждаше вдълбочен в писанията си, многозначително се покашля.

Адмирал Пентъл се извърна.

— Какво има, Смитърс? — попита той. Обърна глава към Джон и тихо прибави: — При всеки разговор старият момък наостря уши. С покашлянето си ми дава да разбере, че иска да се включи в дискусията.

— Е, да, сър. Мисля, че си спомням един платноход, който претърпя корабокрушение доста по на север от Мадагаскар — каза Смитърс.

Адмирал Пентъл хвърли пронизващ поглед към стария служител, обърна се към Джон и каза:

— Смитърс има учудваща памет. И никога не се лъже, нали, Смитърс? Е, добре, за кой кораб става въпрос?

Старецът почеса оскъдните бели коси по почти оплешивялата си глава.

— Спомням си, че беше триста седемдесет и пет тонен. Почакайте... Името му беше „Тигър“. Да, точно така! През тридесет и шеста отплава от Ливърпул с курс към Бомбай. След три месеца претърпя корабокрушение, май така беше. Ако желаете, ще проверя, сър. Няма да трае дълго.

— Ще почакате ли, млади човече? — попита адмирал Пентъл.

Когато Джон сериозно кимна, той даде знак на секретаря си.

— Забележителен стар служител — продължи той, когато останаха сами. — Можете да го питате практически за всеки кораб, който е обикалял някога по Седемте морета. Винаги знае по нещо. Платноходите са единствената страст в живота му. Прави корабни модели и вече има стотици. Жена му го напуснала, защото цялата къща била препълнена с тях, дори и спалнята им. Но знаете ли какво? Самият той никога не е пътувал по море! — Пентъл погледна Джон и се усмихна. — За съжаление аз имам ужасно лоша памет и затова не мога да си позволя да се правя на глух, когато Смитърс се покашля. Този човек никога не се е лъгал!

Явно уважението на адмирал Пентъл към стария секретар имаше своите дълбоки основания. Защото когато се върна, Смитърс носеше лист хартия, на която беше записал редица данни с педантичния си почерк.

— Смятам, че за вас е важно да получите основните факти в писмен вид, сър — обърна се той към Джон. — Ако след това пожелаете още информация...

— Главата му е цяла енциклопедия, трябва само да го попитате — усмихна се адмиралът.

— Вярно е, че „Тигър“ е потеглил от Ливърпул през тридесет и шеста — заяви самодоволно Смитърс. — По-точно казано, на трети май. На борда, освен капитана и екипажа имало и пасажери, общо двадесет и един души. Отначало всичко вървяло добре. Корабът стигнал Брега на слоновата кост на 2 юли и на 12 юли продължил пътя си. В деня, когато заобикаляли нос Добра надежда, времето се влошило — леките ветрове станали по-силни, а после се превърнали в урагани. — Той млъкна и след малко попита Джон: — Интересно ли ви е, сър?

— Разбира се — отговори Джон, който набързо беше прегледал бележките на стария секретар. От тях се разбираше, че „Тигър“ е претърпял корабокрушение край един от островите на Сейшелския архипелаг северно от Мадагаскар.

— Щастieto изоставило „Тигър“ — продължи Смитърс. — Първо изгубили бизанмачтата, после бурният вятър накъсал на парчета горното задно платно. Вятърът духал от югозапад. Капитанът просто обезумял. Въпреки грижите на корабния лекар и вниманието на екипажа той скочил през борда в момент на отчаяние. Командата поел корабният офицер. На 9 август корабът се намирал на югоизток от крайбрежието на Мадагаскар, близо до нос Света Мария. Там има френско селище. Морето гъмжало от играещи, пръскащи фонтани китове. Тогава корабният офицер взел решение да опъне платна на север, за да избегне опасния бряг.

Адмирал Пентъл загрижено кимна.

— Сега си спомням „Тигър“! — потвърди той. — След смъртта на капитана екипажът бил твърде изнервен. Когато ги разпитали, моряците твърдели, че са видели дух, висок колкото мачтата. Бил облечен в бели панталони и син жакет и те повярвали, че са видели духа на капитана.

— Само кормчията го видял! — поправи го Смитърс. — Междувременно и двата хронометъра изчезнали. Моряците се надявали да забележат нос Д'Амбре на северното крайбрежие на

Мадагаскар, но на 12 август били изхвърлени на скалистия бряг на неизвестен остров. По-късно разбрали, че това било Астов. Въпреки силното вълнение екипажът успял да се прехвърли на острова със спасителните лодки. Моряците спасили и няколко животни, малко провизии, морските карти и корабния дневник. Така осигурили понататъшното си съществуване. Накрая били открити през октомври от „Ема“, китоловен кораб от Южните морета, който ги взел на борда.

— Значи и с „Валета“ може да е станало същото! — извика Джон. Страните му бяха зачервени от вълнение.

— Не се въодушевявайте толкова, млади човече! — намеси се адмирал Пентъл и потупа Джон по рамото. — Ако не се лъжа, между отплаването на „Тигър“ от Англия и спасението на остров Астов са минали пет месеца. А откакто „Валета“ вдигна платна и излезе в открито море, изминаха почти шест месеца. Ако по чудо корабът е бил отнесен някъде към Сейшелските острови, ще минат най-малко още два месеца, преди да получим вест за съдбата му.

— Не разбирате мисълта ми, сър. Исках само да кажа, че все още има надежда „Валета“ да е преживял бурята — извика Джон. — Щом „Тигър“ се е озовал толкова далече от крайната цел на пътуването си, с „Валета“ може да е станало нещо подобно. Сестра ми, съпругът ѝ, Шантал — всички те може би все още са живи!

— Не хранете напразни надежди, млади момко. Не е добре да събуждате нови надежди и в сърцата на родителите си, защото може би те много скоро ще бъдат жестоко разбити. Мислех си, че постепенно ще се примирите с най-лошото — изръмжа мрачно адмиралът. — Има и още нещо, което трябва да вземете предвид: Астов е само един от стотте острова в архипелага, а повечето от тях са необитаеми. Мае е най-големият и ни принадлежи, откакто го отнехме от французите преди четиридесет и четири години. Повечето острови са само огромни скали, по които няма и следа от живот!

— Да не искате да кажете, че хората, претърпели корабкрушение там, може никога да не бъдат намерени? — попита сломено Джон.

— Смятам, че е много вероятно — отговори твърдо адмиралът. — По онези места почти не минават кораби, търговията с Мае е слаба — памук, чай, подправки и тъй нататък.

— Тогава аз сам ще замина и ще претърся островите един по един! — изкрещя Джон. — Защо да седя в Лондон и да чакам новини, които могат въобще да не пристигнат? Сигурно има кораб под британски флаг, който пътува за Мае.

— Ще са ви нужни месеци, докато обиколите всички острови — отговори адмиралът, ужасен от мисълта, че този припрян младеж може да изпълни заканата си. — Пътуването ви ще бъде безполезно. Шансът да намерите корабокрушенците е едно на хиляда. Няма никаква разумна причина да приемаме, че бурите са отнесли „Валета“ в същата посока като „Тигър“.

— Но не разбирате ли, сър? — заговори възбудено Джон. — След като узнах за тази възможност, вече не мога да живея както досега и да се занимавам с всекидневните си задължения, сякаш окончателно съм зачертал близките си. Дори шансовете за успех да са нищожни, аз тръгвам! Ще наема кораб и ще ги търся из всички острови на Индийския океан!

Адмирал Пентъл смутено изгледа посетителя си.

— Но това ще ви струва цяло състояние, млади човече! Трябва ви капитан, екипаж, провизии и, разбира се, кораб. Моля ви първо да се приберете в къщи и сериозно да обсъдите намеренията с родителите си. Те сигурно няма да ми бъдат благодарни за това, че ви подтикнах да предприемете подобно безсмислено пътуване. Извинете ме, ако моите думи ви се струват твърде песимистични, но не мога сериозно да одобря вашето прибързано и безполезно начинание.

— Но вие не бива да се чувствате отговорен — каза бързо Джон. — Вярвам, ще се съгласите, сър, че дългото пътуване по море е чудесно за млад човек като мен. А що се отнася до разходите, сигурен съм, че има хиляди много по-безсмислени дейности, с които бих могъл да прахосам наследството си, не е ли така? Пътуването по море е добра алтернатива на картоиграчество или залаганията на конни състезания, нали?

Джон видя, че аргументът му оказва своето въздействие върху адмирала. Затова по-късно вечерта си послужи с него и пред майка си. За своя изненада той получи одобрението на втория си баща, който рязко прекъсна Морийн тъкмо когато тя се готвеше с остри думи да изрази неодобрението си.

— Това не може да му навреди, мила моя! — каза решително Пери. — Поне и ние, и Джон ще се уверим окончателно, а и ще можем да си кажем, че сме предприели всичко възможно да открием близките си. Дано Бог даде вярата на Джон да не е без основания и те наистина да са се спасили. Много ми се иска и аз да бъда убеден като него. Давам ти благословията си за този план, скъпо момче, а когато майка ти размисли малко повече над него, тя също ще го одобри. Уверен съм в това!

Морийн отмести очи от Пери към сина си и в тях проблеснаха сълзи.

— Щом трябва, върви, Джон. Моля те само да не рискуваш излишно живота си — промълви тя. — Вече загубих толкова много близки хора и няма да понеса и с теб да се случи нещо лошо.

По взаимно споразумение, макар и неизразено с думи, тази вечер не споменаха повече за намеренията на Джон. Въпреки всичко Морийн съвсем не беше възприела мнението на съпруга си, че едно толкова дълго пътуване по море може да бъде безопасно. Късно през нощта, когато лежеше в обятията на Пери, тя прошепна:

— Наистина ли мислиш, че трябва да го пуснем?

Пери нежно се усмихна в мрака.

— Джон е мъж и трябва да върви по свой път — отговори тихо той. — Човек не може цял живот да предпазва децата си от всяка опасност. Това ще ги лиши от възможността сами да добият житейски опит. Спомни си себе си, Морийн! Ти беше много по-млада от Джон, когато за пръв път се противопостави на изрично изразената воля на баща си.

— Ти, разбира се, си прав — призна Морийн. — Питам се само защо Джон е толкова сигурен, че Шантал е жива...

— Може би не може да се примири с мисълта за смъртта ѝ — отговори спокойно Пери. След малко прибави усмихнато: — А може би трябва да се надяваме, че е наследил твоя безпогрешен инстинкт, мила моя? Спомняш ли си как ти — впрочем с пълно право — беше твърдо убедена, че Жерар е останал невредим през войната между Франция и Русия? Дори аз не успях да те убедя, че е мъртъв, колкото и да се стараех.

Ръцете на Морийн още по-плътено обгърнаха раменете на съпруга ѝ и двамата потънаха в спомени за онзи паметен час.

— Ти употреби насилие спрямо мен, като ме взе направо на килима в библиотеката — обвини го развеселено тя.

— Но колко хубаво беше — и за двама ни! — отговори мъжът ѝ. — Спомням си всичко, сякаш беше вчера. О, Морийн, моя единствена и голяма любов! Искаш ли да се върнем в миналото?

— „Вие сте решен да употребите сила?“ — потрепери Морийн.

— „Не сила... Рискувам живота си... защото вярвам, че вие ме желаете, също както ви желая аз“ — повтори Пери своите някогашни задъхани слова.

— Откъде се взе у теб тази сигурност? — пошепна Морийн, която нито можеше, нито искаше да се изтръгне от здравата му прегръдка. — Как така още тогава знаеше по-добре от мен какво истински желая?

В мрака тя съзря усмивката по лицето на Пери.

— Ей така, и днес съм сигурен в същото! — промълви дяволито той, наведе се над нея и я зацелува със същата стремителна страст, както тогава.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Октомври — декември 1838

Тамариск се събуди от дълбок сън без сънища и като по магически начин се почувства свежа и бодра. Спалнята ѝ беше обляна в слънчева светлина и пълна с птичи песни. Тамариск се протегна лениво и огледа стаята. Леглото беше разбъркано, нощницата ѝ беше захвърлена на пода. Прониза я споменът за изминалата нощ и тя се усмихна, задоволена и все така сънена. Помисли си с какво неудоволствие я бе напуснал Симон, за да се върне в собствената си спалня. Спомни си горещите му уверения, че не може да издържи нито минута без нея.

Но постепенно усмивката изчезна от лицето на Тамариск и светлият ден отблъсна спомена за нощта. Тя, Тамариск Ебърхард, вдовица от три месеца, четиридесетгодишна, беше прекарала нощта в обятията на двадесет и една годишен младеж! Как можех да го допусна, помисли си тя, внезапно отрезвяла.

Когато се опита да изясни положението си, тя усети удар в сърцето. Всъщност не беше имала намерение да прелъсти Симон; просто също като него се беше оставила да бъде повлечена от страстта. Но неговата младост и неопитност го оневиняваха. Тя обаче трябваше да прояви твърдост и да го отпрати. Сигурно той също се беше събудил и сега беше дълбоко разстроен и потресен от факта, че е спал с жена, която би могла да му бъде майка.

Тамариск се изчерви от срам. Посегна към красивото ръчно огледало на нощното си шкафче и се вгледа в лицето си. Косите ѝ бяха меки и блестящо златни като на младо момиче. Но около устните и очите вече личаха фини бръчици, които скоро щяха да разкрият пред света истинската ѝ възраст. Вярно, че изглеждаше много по-млада от повечето жени на нейните години, но това нямаше да трае дълго. Времето скоро щеше да вземе своето. Беше родила четири деца и макар че бяха откърмени от кърмачки, гърдите ѝ не бяха така стегнати, както по-рано.

През нощта Симон не можеше да види следите, оставени от възрастта. Пък и не можеше да я сравни с някое младо момиче, но като я види на сутринта...

Тамариск рязко се изправи в леглото си при мисълта, че Симон не познаваше друга жена. С чувство на облекчение си каза, че така поне няма да прави сравнения.

Затвори очи, сякаш искаше да прогони неканените мисли, които лудо се блъскаха в главата ѝ. Каза си, че няма никакво значение какво си мисли за нея младият ѝ любовник, защото тя и без това не го обичаше. Ако съжали за любовните си клетви, той ще нарани само гордостта ѝ. Най-добре е да погледне фактите право в очите: разликата във възрастта беше непреодолима. Ако тя първа засегне неприятната тема, ще го освободи от необходимостта да признае, че моментната страст е изиграла лош номер на здравия му разум.

Тамариск продължаваше да размисля как най-добре да поговори с него, когато на вратата се почука и в спалнята надникна прислужницата Нарцис. Черното ѝ лице беше разтегнато в широка усмивка.

— Буря вече я няма — съобщи тя. — Щастлив ден, мадам! Мосю Симон казал аз дам вас това с кафе и не остава да говори дълго. Мадам чете! — С тези думи тя остави таблата със закуската на нощното шкафче и пъкна в ръката на Тамариск писмо. Хартията беше грижливо сгъната и запечатана с восък.

С натежало от мъка сърце Тамариск изчака Нарцис да излезе и бързо счупи печата. Реши, че Симон иска да избегне неприятната разправия и затова изразява писмено съжаленията си за изживяната през нощта заблуда. Сигурно иска да се извини, че толкова лекомислено е говорил за любов, и да я помоли да не взема думите му на сериозно.

Но когато Тамариск зачете написаното с красив почерк послание, кръвта отново нахлу в лицето ѝ, този път не от срам, а от радост.

„Любов моя! — пишеше Симон. — Още в началото на новия ден искам да узнаеш колко те обожавам, обичам и почитам. Никога не съм писал любовно писмо и не знам как да облека в думи чувствата, които ме изпълват. Горя от

нетърпение да те видя и те моля да побързаш с утринния си тоалет и веднага да дойдеш при мен. Но също така желая да си починеш добре. Всички ли влюбени са егоисти? Аз не искам да бъда такъв, бих желал да съм съвършен, за да ти харесам.

Тамариск, сърце на сърцето ми! Имаш ли представа колко си красива? Сигурно много мъже са ти го казвали и аз ужасно те ревнувам от тях. Знаеш ли защо поетите толкова често пишат за любовта? Защото искат да споделят с някого изблика на своите чувства. Точно така е и с мен.

Моя умна, прекрасна учителко, кажи ми как да издържа още цял час без теб! Без да те целувам, без да те докосвам! Мога ли да се надявам, че няма да ми се разсърдиш, като прочетеш тези редове, защото пиша за собствените си чувства? Зная, че ти не можеш да ме обичаш и не мога да очаквам един непохватен и неопитен младеж като мен да събуди в сърцето ти ответни чувства. Но те умолявам в душата ти да проблесне поне мъничка искра на симпатия към мен, за да облекчиш измъчения ми дух. Кажи ми, че не съжаляваш за нашата нощ! Не бих понесъл мисълта, че те тревожи нещо — тебе, която ми дари най-голямата радост в живота.

Обичам те от цялото си сърце!“

Симон

Тамариск притисна писмото до сърцето си, точно там, където преди няколко часа почиваше главата на Симон. Беше преизпълнена с любов и в същото време дълбоко натъжена, защото знаеше, че тази идилия няма да трае дълго. Много скоро трябваше да поеме пътя към Англия, да се върне при децата си. Раздялата със Симон беше неизбежна, затова щеше да бъде непочтено от нейна страна да си играе с чувствата му. А и тя самата не биваше да се заплита в тази безизходна любовна афера.

Тамариск разклати рисуваното порцеланово звънче на нощната си масичка, което, както и повечето красиви неща в този дом, беше

принадлежало на майката на Симон. Веднага в стаята влезе услужливата Нарцис.

— Ще се изкъпя — каза Тамариск. — Но нека водата не е много гореща, Нарцис; струва ми се, че днес въпреки бурята е по-топло от обикновено.

Медната вана, докарана от Франция по заповед на Ивон Сен Клер, беше устояла на лакомията на термитите, тъй като беше от метал. Нарцис бързо я внесе в стаята, после домъкна няколко съда с топла вода и скоро Тамариск с удоволствие се потопи във ваната. Нарцис беше парфюмираше водата с листа от върбинка и нежният им аромат изпълваше въздуха.

Освежена, облечена в една от старомодните, но прекрасни муселинени рокли на мадам Сен Клер, Тамариск излезе в градината. Знаеше, че ще намери Симон там. Беше взела твърдо решение. Заради него, но и заради самата себе си трябваше да напусне Мае, преди двамата да са се заплели още повече в тази афера.

Симон явно я очакваше, защото тя едва пристъпи на верандата, когато той застана до нея. Вдигна ръката ѝ до устните си и пламенно я целуна.

— Надявам се, че писмото ми не те е наскърбило? — попита той. В сините му очи се четеше изпълнено със страх очакване.

На ярката дневна светлина той изглеждаше още по-млад. Това само подсили твърдото намерение на Тамариск да му разясни колкото се може по-деликатно, че изминалата любовна нощ не бива да се повтаря, макар че е била толкова прекрасна.

След като я изслуша, Симон видимо посърна. Тамариск побърза да приведе нови доводи за решението си. Докато говореше, напрегнатият израз изчезна от лицето му. Когато свърши, Симон се усмихна.

— Като че ли любовта има нещо общо с възрастта! — каза той и отново ѝ целуна ръка. — За мен ти си много по-красива от което и да е младо момиче. А колкото до това, че си живяла повече години от мен, ще ти цитирам нашия френски поет Волтер, който е казал: „Съвършенството напредва бавно, нужна му е подкрепящата ръка на времето“. Майка ми често цитираше тези мъдри думи, докато я гледах как работи в градината. Не бих желал да си по-млада, мила моя

Тамариск, повече бих искал аз да бъда по-стар, за да съм достоен за теб.

Тамариск предполагаше, че любовта на Симон към нея е свързана с обожанието, което е изпитвал към майка си, и с факта, че през изминалите самотни години това обожание се беше засилило. Но каквото и да беше, нямаше никакво съмнение, че той се нуждае от нея по един колкото отчаян, толкова и неразумен начин.

— Не можеш да ме напуснеш! — извика той. — Ако ме оставиш сам, ще загубя всякакво желание за живот.

Въпреки емоционалното преувеличение в думите му Тамариск разбра, че той съвсем искрено вярва в това.

— Остани още седмица в Шато Корал! — помоли я той. — За семейството ти няколко дни повече или по-малко нямат значение, но за мен те са истинско съкровище. През нощта ми се закле, че не се разкайваш и че нашата любов е чудо за теб, също както и за мен. Нима го каза само за да ме утешиш? Нима не го мислиш искрено?

— Но, разбира се, Симон! — увери го Тамариск с поруменели от думите му страни. — Не искам да те напусна, но...

— Значи се разбрахме! — прекъсна я бурно Симон. — Една седмица ще бъдеш само моя. Обещай ми го, мила моя Тамариск! Всичко, което искам, е една седмица. Прекалено много ли е за теб?

Когато Тамариск отстъпи пред настойчивите му молби, тя дори не подозираше, че ще остане в Шато Корал много по-дълго от една седмица.

Понякога, когато заспиваше в обятията на Симон, тя закопняваше за децата си. Тази мисъл прогонваше съня и тя дълго лежеше будна, измъчвана от чувството на вина, че не се е върнала веднага у дома. Тогава вземаше твърдо решение на сутринта да събере сили и да каже на Симон, че обещаната седмица отдавна е изтекла. Но на зазоряване, когато младият ѝ любовник обръщаше към нея сияещо лице, грейнало от щастлива всеотдайност, тя не посмяваше да разруши илюзията му. По-късно, казваше си, днес следобед ще поговоря с него, когато отидем на плажа може би...

Тя многократно писа на майка си, намеквайки, че не е достатъчно здрава да предприеме такава дълго пътуване. Но писмата ѝ така и не достигаха Англия. Ако Тамариск знаеше, че семейството ѝ

продължава да я смята за мъртва, тя не би се поддала толкова леко на изкушението да остане в това чуждо място.

Но все по-често признаваше пред себе си, че в духовно отношение е много по-различна от младия Симон Сен Клер. Чувстваше се привлечена от него, но връзката им беше чисто физическа. Страстното ѝ желание да бъде в прегръдките му будеше у нея дълбоко чувство за вина. Все по-често си спомняше Чарлз и първите години на брака им. Този спомен изпълваше сърцето ѝ с разкаяние, защото сега отлично разбираше, че тогава Чарлз щеше да прояви същата огнена страст, както сега Симон, стига тя поне малко да го беше предразположила, вместо непрекъснато да го разубеждава. Тя му беше отказала най-прекрасното преживяване, а сега беше твърде късно да поправи грешката си. Чарлз беше мъртъв. Никога вече нямаше да има случай да даде на съпруга си онова, което му се полагаше.

Най-много обичаше Симон, когато той заспиваше до нея и тя можеше спокойно да наблюдава лицето и тялото му. Младежът имаше дълги руси мигли, по страните му почти нямаше брада, а тялото му беше съвършено. Гърдите и краката му бяха покрити с мек златен мъх. Тя обичаше да го милва и се възхищаваше от гладката му кожа.

Все по-често обаче мислите ѝ отлитаха към Англия, към децата ѝ. Трябва да го накарам да разбере, че любовта ни няма да трае вечно, мислеше си тя. Един ден трябва да го напусна.

— За теб не е добре да живееш сам, мили — каза му веднъж тя. — Не можеш да си представиш колко си се променил, откакто аз съм тук. Когато се появих, ти беше плах, боеше се от човешкото общество. Сега се смееш и разговаряш с удоволствие. Преди изглеждаше тъжен и замислен. Не смяташ ли, че имаш нужда от жена до себе си и че бракът ще ти се отрази чудесно?

— Не искам друга жена, освен теб! — извика Симон.

В гласа му пламтеше буйна страст и Тамариск разбра, че дори мисълта за възможното ѝ заминаване го ужасява. Той въобще не си представяше бъдещето без нея.

Не биваше да ставаме толкова близки, помисли си тя. Но аз скоро ще трябва да си отида. Какво ще стане тогава с него? Ами с мен? Нямаше да ѝ бъде лесно да се лиши от нежността му, от неговата преданост, от постоянната му загриженост за нейното щастие.

Малко преди Коледа Тамариск предложи да отидат с лодката в островната столица, защото искаше да му купи подарък. Но Симон непрекъснато си намираше извинения, за да не изпълни желанието ѝ. Страхуваше се, че при завръщането си в цивилизацията Тамариск веднага ще реши да отпътува за Англия. А той не искаше и да чуе за това.

— Остани на Мае и се омъжи за мен! — умоляваше я непрекъснато той. — Нали каза, че трябва да се ожена. Стани моя жена, Тамариск! Ако ми откажеш, никога няма да се ожена за друга!

— Много добре знаеш, че това е невъзможно, Симон — опитваше се да го убеди тя. — Имам четири деца и нося отговорност за тях. Не мога да ги доведа в Мае, защото имат право да получат добро възпитание в родината си. Ричард иска да стане флотски офицер като баща си. Скоро ще започне обучението си на някой кораб. Но независимо от всичко аз никога не бих се омъжила за теб, Симон. Скоро ще съм твърде стара, за да имам деца. Днес ти не обръщаш внимание на възрастта ми, но разбери — аз ще бъда старица, преди ти да си навършил четиридесет!

— Какво ме е грижа! — викаше той. — Ако не желаеш да останеш с мен на Мае, ще продам плантацията и ще дойда с теб в Англия. Не искам други деца, достатъчни са ми твоите четири.

— Ричард е само осем години по-млад от теб, Симон! — отговаряше отчаяно Тамариск. — Бъди разумен, моля те! Зная, че днес не можеш дори да помислиш за друга жена, но с течение на времето ще ме забравиш и тогава...

— Никога! — викаше Симон. Когато се вълнуваше, той винаги говореше на майчиния си език. — Ще те обичам, докато съм жив. Никога няма да ти позволя да ме напуснеш, Тамариск!

Но и двамата знаеха, че раздялата им е само въпрос на време.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Октомври 1838

Вече повече от месец тримата изоставени живееха на остров Коативи. Всеки ден Шантал правеше по една резка в кората на палмата пред хижата си. Така разбра, че и месец октомври скоро ще свърши. Точно след четири седмици беше рожденият ѝ ден. Щеше да навърши осемнадесет години. На този тропичен остров времето минава едва забележимо, мислеше Шантал, докато с усилия зашиваше поредната дупка на многократно кърпената си пола.

Замби беше направила дълга игла от рибена кост и с помощта на ножа беше пробила дупчица в единия ѝ край. С присъщата си сръчност младата негърка беше изтеглила и груб конец от памучни влакна. Но иглата беше толкова голяма, че при всеки опит да прави малки бодове Шантал избухваше в луд смях. Ала този път тя въздъхна и си помисли, че скоро и тя ще тръгне гола като Замби, тъй като полата и блузката ѝ много бързо се разпадаха на съставните си части. Негърката беше облечена само с две парчета плат, които висяха на кръста ѝ отпред и отзад. Междувременно Динес също беше захвърлил ризата и панталоните, с които му беше прекалено топло, и носеше само тънка кожена препаска.

Шантал не можеше да свикне с голото тяло на Динес, колкото и да се стараеше. Ядосваше се на собствената си слабост, но очите ѝ непрекъснато се насочваха към загорялата му кожа, към силните му и мускулести крака и ръце, и към твърде изявената му мъжественост, по-скоро подчертана, отколкото прикрита от кърпата между бедрата. Смущението ѝ се усилваше и от факта, че Замби не пропускаше случай да привлече вниманието ѝ върху Динес и да изрази възхищението си от него, когато сечеше дърва, крачеше гордо със саморъчно направената си въдица или просто лежеше на слънцето и спеше. Замби бързо усвояваше английския от Шантал и двете жени можеха да разговарят доста добре помежду си.

— Красив мъж. Много силен! Добър! — Това бяха само част от комплиментите ѝ.

Тя се учудваше, че Шантал е толкова сдържана с него, и макар че младата жена непрекъснато ѝ обясняваше, че не ѝ трябва мъж, колкото и силен и красив да е, Замби не се съмняваше, че Шантал е луда, щом отблъсква така упорито опитите на Динес да се доближи до нея.

— Мъж има нужда от жена. Жена от мъж — казваше тя.

По лицето ѝ се изписваше объркване всеки път, когато Шантал не допускаше Динес в хижата си. Тя така и не разбра защо Шантал настоя да има свой „дом“ и трябваше да построят втора колиба за нея. От своя страна Шантал се ядосваше, че Динес не прави нищо да разясни на момичето английските нрави и обичаи. Той въобще не се опитваше да скрива твърдата си решителност един ден да притежава Шантал. Всяка вечер оставаше дълго край загасващия огън и с всевъзможни аргументи се опитваше да я убеди да му се отдаде.

— Кога най-после ще се примириш с това, че сме осъдени да прекараме живота си на този остров? — казваше той и втрещено се вглеждаше в нея със зелените си очи под тъмните гъсти вежди, сякаш искаше с поглед да проникне в сърцето ѝ и да открие там признаци на слабост. — Ти явно смяташ, че те лъжа, когато ти обяснявам, че тук сме далеч от обичайните морски пътища. Но точно по тази причина бях избрал острова за свое скривалище. Кълна се в Бога, Шантал, вероятността за спасение е направо нищожна и е истинска лудост да се надяваме. Желая те повече, отколкото съм желал която и да е друга жена по света. Имам нужда от теб. А каквото и да казваш, знам, че ти също ме желаеш!

— Но аз не те обичам! — опитваше се всяка вечер Шантал да му разясни становището си. Тя се учудваше сама на себе си, че с такава лекота е преминала на „ти“ с този пират. — Много добре знаеш, че не е редно, Динес, дори ако и аз... изпитвам същите чувства като теб! — Треперещият ѝ глас издаваше отчаяните ѝ усилия да скрие желанията, за които Динес говореше толкова откровено.

Понякога гневът му избухваше и той крещеше, че закостенелите ѝ възгледи за любовта и брака са толкова излишни на този остров, колкото и носенето на дрехи.

— Ти си едно глупаво благовъзпитано момиченце, което няма ум в главата си дори колкото негърката, която те обслужва! — бушуваше

Динес. — Търпението ми скоро ще свърши. Забрави ли, че мога да те имам, когато и където си искам? Какво да направя, за да те убедя, че е напълно безсмислено да се противиш?

Шантал по-лесно понасяше караниците, отколкото молбите му. Самообладанието заплашваше да я напусне най-често тогава, когато той внезапно се отпуснаше до нея на пясъка, вземаше ръката ѝ и я притискаше до устните си.

— Наистина ли не разбираш колко си красива, когато отблясъците на огъня играят по лицето ти? — питаше с лекия си акцент той. — Сърцето ми прелива от любов към теб, Шантал! Тялото ми изгаря от желание! Смили се над мен! Нима наистина ме смяташ за толкова грозен? О, сладката ми, как да те накарам да станеш моя!

В тези случаи Шантал се разтреперваше от вълнение. Дланите ѝ овлажняваха, сърцето ѝ забиваше глухо и бързо. От страх, че гласът ѝ ще я издаде, тя стискаше устни и се вглеждаше дълбоко в святкащите очи на Динес. В тях се четеше жадна молба за милост, но и тайно предизвикателство да продължава да му се съпротивлява.

Една вечер тя се опита да му обясни защо усилията му са напразни, като му разказа за връзката си с Антоан дьо Вал.

— Сгодена съм за друг мъж и след спасението ни ще живея с него във Франция — обясни тя с надеждата, че думите ѝ звучат убедително.

При това съвсем не беше сигурна, че Антоан не се е оженил за друга, когато е разбрал, че се е удавила в морето. А и не знаеше дали ѝ се иска да живее във Франция. Щом помислеше за връщане у дома, в съзнанието ѝ изникваха Бар Хаус, милият ѝ татко, мащехата ѝ и не на последно място Джон. Когато говореше за Джон, Динес я слушаше, макар и с недоверчива усмивка, но когато му разказа за привързаността си към Антоан дьо Вал, той с ръмжене ѝ обърна гръб.

— Ти не обичаш французина, а другия! — заявяваше ѝ той при всеки подобен разговор.

Когато Шантал поклати глава и се разсмя, той я погледна с искрена изненада.

— Обичам Джон като свой брат! — подчертаваше тя. — Възхищавам се от него и го уважавам именно като такъв. Той ме познава дори по-добре от собствения ми баща.

Но Динес пренебрежително махаше с ръка при подобни уверения и казваше, че не се интересува от миналото ѝ, а от общото им бъдеще.

— Нашето бъдеще! — произнасяше той с натъртване.

Той е едно невъзпитано, упорито момче, помисли си с усмивка Шантал и отново се зае да кърпи полата си. Както винаги тя усети благотворната слънчева топлина по голото си тяло. Вече отдавна не носеше изпокъсаното си бельо. Динес и Замби бяха отишли към лагуната да проверят дали в примките, направени от саморъчно изплетени въжета, не са се хванали няколко омара. Тези примитивни капани бяха много ефикасни. Почти всеки път Динес се връщаше с някоя вкусна добавка към общата им вечеря. Шантал знаеше, че има на разположение около час. През това време усещаше върху себе си само погледите на птиците, които обитаваха малката колония на другия край на заливчето. Тези шоколадовокафяви птици, не много по-големи от врани, имаха ципи между пръстите си, извити човки и клиновидни опашки. Изравяха дълбоки ями в пясъка и снасяха в тях яйцата си. Като всички птици на острова, те бяха питомни. Не се страхуваха от хората, но нощем така виеха, че в началото Шантал се стряскаше от ужас в съня си. Междувременно свикна с тези шумове и денем много обичаше да гледа странните, но толкова мили същества, които гордо се разхождаха из пясъка.

Шантал свърши с шиенето и се надигна. Погледна към слънцето и разбра, че Динес и Замби ги няма вече повече от час. Бързо облече полата и блузката си, защото съвсем не ѝ се искаше да я изненадат гола-голеничка. Динес ѝ се присмиваше, че е толкова срамежлива, но въпреки акулите, морските таралежи и бодливите лисици тя всеки път влизаше все по-навътре в лагуната, когато се къпеше или плуваше, за да се изплъзне от любопитния му поглед.

— Ти прекаляваш с глезотиите си! Предпочиташ да рискуваш живота си, но да не ми позволиш да се насладя на красотата ти! — караше ѝ се той. — Никога не съм виждал подобна глупачка!

Дали наистина не беше глупава, питаше се Шантал, когато се зае да събира сухи клони и кокосови черупки, с които да засили огъня, докато се върнат спътниците ѝ. Замби явно я смяташе за такава, а и Динес също. Но той беше див пират, човек извън закона и от него не

можеше да се очаква да се държи според традиционните правила за приличие.

Когато Шантал се обърна и както обикновено се загледа към морето, за да види дали на хоризонта не се е появил кораб, тя съзря Вечерницата. На тази географска ширина звездата изглеждаше три пъти по-голяма, отколкото в Англия. Когато беше малко момиченце, баща ѝ често ѝ показваше Вечерницата през прозореца и я караше да повтаря едно малко стихотворение:

*„Блести, блести, звездице,
каква си ти, сестрице?
От що блестиш на онзи свод
и осветяваш нашия живот.“*

Обзета от спомена, Шантал сякаш чу гласа на любимия си баща. Очите ѝ се напълниха със сълзи. През изминалия месец често беше усещала тъга по дома, но никога не беше изпитвала такова отчаяние, както днес. Досега упорито се противопоставяше на твърденията на Динес, че никога няма да ги намерят и тя вече няма да види семейството си. Но днес я завладя толкова силно чувство на самотност, че тя захвърли снопа съчки и се затича да пресрещне Динес и Замби.

Динес носеше в двете ръце кошове за омари. Във всеки от тях имаше по един голям рак. Като видя тичащата насреща му Шантал, той щастливо се засмя, хвърли кошове и я вдигна в силните си ръце.

— Какво ти е! — попита той. — Какви са тези сълзи, моя малка Дамашкуш?

На майчиния език на Динес думата се произнасяше по този сладък начин. Беше я превел на английски и Шантал знаеше, че означава кайсия. Динес го съкрата на Куш-куш и въпреки старанията на Шантал да не го допуска твърде близо до себе си, галеното име не я остави равнодушна. Почувства се дори поласкана, когато той ѝ обясни, че потъмнялата ѝ от слънцето кожа е същата като златния плод на кайсията и ухае още по-сладко от нея.

В този миг обаче мъката на Шантал се усили още повече от сърдечния му поздрав. Вместо да го помоли да я пусне на земята, тя

обгърна с ръце врата му. Остави сълзите си да текат свободно и скри лице на гърдите му като изплашено дете.

Замби вдигна кошовете с омарите. Зъбите ѝ блеснаха в ослепително бяла усмивка и тя се запъти към колибите, тананикайки някаква песничка. Заедно с пляска на вълните това беше успокояващ шум и в обятията на Динес Шантал се почувства утешена.

— Но какво става? — попита отново той, този път на английски. — Нарани ли се? Уплаши ли те нещо? Какво те мъчи, Куш-куш?

— Нищо ми няма! — извика Шантал. — Просто не мога да понеса мисълта, че никога вече няма да се върна у дома. Тук няма да ни намерят, нали, Динес? А за теб това няма никакво значение! Ти и Замби с удоволствие бихте останали тук завинаги.

Динес усмихнато се вгледа в разплакалото ѝ лице.

— Много е лесно да бъдем щастливи в този рай. Аз винаги съм вярвал, че имам нужда от богатство, за да бъда доволен, но сега най-после разбрах, че на остров като този се нуждая само от добро здраве и от жена до себе си! — При тези думи усмивката изчезна от лицето му.

— Пусни ме, моля те! — каза Шантал. Думите му отново ѝ припомниха сложността на взаимоотношенията им. Сълзите ѝ изсъхнаха и тя изтри страните си с длан. — Съжалявам, че се оставих отчаянието да ме завладее.

— Няма нищо! — отговори кратко Динес и послушно я пусна на земята. Но ръката му остана обвита около талията ѝ. — Струва ми се, че ти постепенно се примиряваш с истината, бедна моя Куш-куш! От този остров няма измъкване — и от мен също!

И преди Шантал да разбере намеренията му, той светкавично я притегли към себе си и притисна устните ѝ до своите. За момент у нея се надигна съпротива, но скоро сладка отмала се разля по тялото ѝ и тя почувства, че я обхваща слабост. Затова опря ръце о гърдите му и се опита да го отблъсне от себе си. Но сякаш против волята ѝ ръцете ѝ обгърнаха врата му и тя отговори на целувките му.

Динес мълвеше в ухото ѝ нежни думи на майчиния си език, които тя не разбираше. Внезапно той я притегли под зелените палми и внимателно я положи на топлия пясък. Слънцето клонеше към заник и скоро двамата потънаха в настъпващия здрач.

— Не бой се, миличка Куш-куш — шепнеше Динес, докато опитните му ръце стремително опипваха тялото ѝ. — Ще бъда много

нежен с теб, обещавам ти. О, колко си красива!

Шантал с ужас усещаше, че слабостта я завладява все повече и повече. Тъмното лице на Динес се надвеси над нея и нетърпеливите му пръсти разкопчаха блузата ѝ. Сякаш огън лумна в тялото ѝ, когато устните му се впиха в гърдите ѝ. Тя направи плах опит да обърне глава и да му се изплъзне, въпреки че с цялото си същество се стремеше към него и съпротивата ѝ се топеше под палещите му докосвания. Изгорялото му от слънцето тяло миришеше на море. Когато я целуваше, устните му имаха солен привкус. В продължение на няколко минути тя се притискаше силно до него, отговаряше на целувките му и се отдаваше изцяло на вълните на желанието, които разлюляваха тялото ѝ и разкриваха пред нея напълно нов свят, непознат и примамлив.

Но когато ръката на Динес се плъзна към талията ѝ и дръпна връвчицата, с която беше завързана полата, Шантал изпищя:

— Не!

И се опита да се освободи с помощта на ръцете и краката си. Само за миг беше осъзнала какво огромно значение имаше за нея крачката, която едва не беше сторила. Когато Динес дори не разхлаби прегръдката си, а продължи да се занимава с полата ѝ, тя се надигна и заудря с юмруци по гърдите му.

— Няма да го направя! Пусни ме, Динес! Моля те, умолявам те! Не те искам!

При последните ѝ думи той моментално спря и толкова рязко я пусна, че тя падна по гръб в пясъка. После се облегна на лакът и се вгледа в лицето ѝ. Страните му бяха зачервени от гняв, зелените му очи мятаха мълнии.

— Ти мамиш собственото си тяло! — изръмжа грубо той. — Желаш ме така, както аз теб. Много добре знам кога една жена е готова за любов.

Шантал отчаяно издърпа блузката пред гърдите си, за да избегне пронизващия му поглед. С ужас установи, че зърната на гърдите ѝ са набъбнали и цялото ѝ тяло тръпне от желание да изпита отново милувките му. Веднага осъзна, че Динес имаше право: тя беше готова за любов.

Вдигна очи към него и унило промълви:

— Вярно е! Аз... аз те излъгах! Но все едно какви са чувствата ми, Динес, аз не мога да ти се отдам. Разбираш ли ме?

— Не, нищо не разбирам! — отговори сърдито той. — Страхуваш ли се от мен? Или те е страх от самия акт?

Шантал поклати глава и буйните тъмни коси закриха пламтящите ѝ страни. Но Динес я хвана за брадичката и я принуди да го погледне в очите.

— Да не би да искаш да запазиш девствеността си? — попита безмилостно той.

— Не, не! — отговори откровено тя. — Но не мога и да наруша клетвата си.

— Каква клетва? — попита Динес. — За бога, момиче, да не би да си решила да станеш монахиня?

— Не, Динес, разбира се, че не! — отговори Шантал. Въпреки неловкото си положение тя неволно се засмя, като видя ужаса, изписал се по лицето му. Протегна ръка и докосна рамото му в няма молба. — Ти сигурно смяташ, че причините са детински или ексцентрични, но това е много сериозно за мен.

Динес сграбчи ръката ѝ и я притисна до сърцето си.

— Имай милост към мен и ми разкажи всичко! — прошепна умолително той. — Щом е толкова важно за теб, обещавам, че няма да ти се присмея.

Шантал пое дълбоко дъх.

— То е въпрос на чест, на моята чест — заговори спокойно тя. — Тържествено обещах на майка си, че никога няма да бъда с мъж, който не е мой съпруг. — И тя отчаяно изгледа Динес. — Ако беше мой съпруг, Динес, нямаше да те отблъсна, повярвай ми!

Ядът моментално изчезна от лицето на мъжа. Лека усмивка заигра в угълчетата на устните му.

— Това било значи! — каза той. — Става въпрос за чувството ти за самоуважение. — Той протегна ръка и нежно отмахна косата от лицето ѝ. — Нима наистина мислиш, че подобни неща имат значение тук, на острова? Преди минути изтича към мен с разплакани очи, защото най-последно беше проумяла, че няма да ни намерят, Шантал, и че сме осъдени да прекараме тук остатъка от живота си. Аз го разбрах още когато „О Байладо“ изчезна на хоризонта. Ние зависим един от друг. Не можеш ли да разбереш колко е прекрасно, че ние двамата с теб

сме млади, здрави и в никакъв случай грозни? Ние сме чудесна двойка, можем спокойно да живеем като мъж и жена и да имаме колкото си искаме деца. Нямаме друг изход!

— Като мъж и жена? — повтори Шантал.

— Да, макар че тук няма свещеник, който да ни венчае — отговори Динес с лека ирония в гласа, която се смекчаваше от усмивката му. — Въпреки това ще склучим брак пред лицето на Бога. Замби ще ни бъде свидетел. То е все едно, че сме в черква. Думата ни ще бъде не по-малко задължаваща от обещанието, дадено пред майка ти. Как мислиш, Шантал? Ще се омъжиш ли за мен?

Шантал погледна дълбоко в очите му. Предложението я изненада, също както стремителното желание на тялото му. Ръката му милваше нежната закръгленост на рамото ѝ. Леките му докосвания отново възбудиха сетивата ѝ и тя с големи усилия се опита да се концентрира върху съдбоносното решение, което ѝ предстоеше да вземе.

Динес все повече се въодушевяваше от идеята си.

— Върни се в хижата, подреди косите си и се направи колкото се може по-красива, Куш-куш. Аз ще направя същото. Замби ще приготви празнична вечеря. Тъй като нямаш венчална рокля, ще ти събера голям букет цветя. Замби ще изплете венец за косите ти.

Каквото и да си приказва Динес, това все пак няма да е истинска венчавка, разсъждаваше Шантал. Но и без това нищо от дните им на острова не напомняше за миналия им живот. Ако Динес беше прав в твърденията си, че тук няма да ги открият, тогава алтернативата беше следната: или ще живее с него като негова жена, или ще остане девствена до края на живота си. А тя не искаше това. Бедната Замби, тя е осъдена да прекара сама дните си. Тази мисъл помрачи настроението на Шантал, но само за кратко. Самата тя трябваше да стане жена на Динес и щеше да избегне подобна зла участ. Отчаяно се опитваше да убеди самата себе си, че бракът ще бъде валиден, ако двамата положат клетва пред Бога, макар че няма църква и свещеник, който да ги благослови. Възможно ли е тя, Шантал Лусия Мария Уайт, наистина да храни подобни надежди в сърцето си? Да е готова да се омъжи за някакъв морски разбойник, за когото могат да се кажат толкова малко добри неща? Тя безпомощно се вгледа в тъмното лице на Динес. Трябваше да признае, че той е извънредно красив мъж. На остров като

този той щеше да ѝ бъде отличен съпруг и да я пази много по-добре от Антоан дьо Вал, чиято фина красота и изисканост тя почти беше забравила. При подобни примитивни условия мъжът трябваше да бъде силен и смел, не толкова образован и с добри маниери. Всъщност тя нямаше в какво да го укори. След деня на пристигането им той повече не се опита да я изнасили, въпреки че тя напълно зависеше от волята му. Отнасяше се към нея с уважение като същински джентълмен. А колкото до пиратското му минало — нима този факт имаше някакво значение тук, на Коативи?

В съответствие с обстоятелствата те бяха създали свои собствени правила и мащаби. Поддържаха земята около колибите винаги изрядно чиста и заравяха отпадъците в земята, за да не привличат термити и бръмбари. Убиваха дивеч, за да имат храна, но никога за удоволствие. Честно разделяха помежду си питейната вода и всички хранителни продукти.

Със съгласието на тримата бяха разпределили помежду си необходимите за деня работи. Динес вършеше всичко, за което се изискваше физическа сила. Замби правеше съдове за ядене и за пиене от палмово дърво, събираше разни растения и билки за лечение на рани и температура. Шантал се грижеше за огъня, издърпваше влакната на кокосовите орехи за постелки, събираше яйца от костенурки и птици, стриди и малки раци, за да допълни трапезата, която се състоеше от убитите от Динес животни и уловените от него риби. Като нещо, което се разбира от само себе си, Замби беше поела всички по-груби работи, като почистването на примитивните съдове за храна, метенето на колибите и прането на останалите им дрехи, които закачваше да съхнат през нощта на изплетено от самата нея въже.

Така тримата бяха създали своя собствена цивилизация. Досега никой не беше почувствал скука, защото на този мъничък остров всекидневно откриваха по нещо ново. Имаше хиляди пъстри миди в най-разнообразни форми. Шантал имаше вече голяма сбирка от тях. В бистрата вода погледът ѝ откриваше великолепни рубиненочервени корали, както и такива с цвят на топаз или сапфир. Морето гъмжеше от риби във всички цветове на дъгата, от най-различни родове и видове. Цветя, пеперуди, птици и насекоми се срещаха тук в тропическо изобилие. Шантал събираше цветя, притискаше ги между два плоски

камъка, докато изсъхнат и ги подреждаше в касетка от бамбук, изработена за нея от Замби. Там тя пазеше всичките си богатства.

Единствено дъждът прекъсваше меката монотонност на живота им. Внезапно и непредвидимо някъде далеч в морето се събираха тъмни облаци и се втурваха с бясна скорост към брега. Там, където само преди миг пламтеше огненият диск на слънцето, вече се лееше дъжд като из ведро и ги намокряше до кости, заливаше колибите и угасяваше огъня. Колкото и да се стараеха, дъждът проникваше през палмовия покрив на оскъдните им жилища. По време на буря тримата се сгушваха един до друг и треперейки от студ, се вслушваха в глухото бумтене, с което кокосовите орехи падаха по пясъка на плажа. Върховете на палмите се мятаха насам-натам и се привеждаха почти до земята под стремителния напор на вилнеещата буря. Понякога вятърът толкова се усиливаше, че заплашваше да отнесе колибите им. Но коловете бяха забити дълбоко в пясъчливата почва и укрепени с камъни, така че засега устояваха.

По време на буря Шантал винаги усещаше тъга по дома и мъката така я душеше, та ѝ се струваше, че няма да може да я понесе. Но скоро слънцето отново проблясваше, вайканията на Замби преминаваха в радостна песен, а Динес крачеше по плажа в добро настроение и доволно си подсвиркуваше. След вечеря тримата обичаха да седят край огъня в настъпващия здрач и да си разказват истории.

Описанията на Замби за племето ѝ и селото, в което беше живяла, ги възхитиха. По-късно Динес призна на Шантал, че не е имал представа колко цивилизован е моралният кодекс на африканското племе и че вече не одобрява заробването на бедните негри.

Когато Динес разказваше за пиратските си приключения, той мъдро премълчаваше кървавата им страна. Шантал винаги се трогваше и изпитваше дълбока симпатия към него, когато с копнеж говореше за красивия си кораб, за силата и бързината му. Самата тя развличаше събеседниците си с разкази за живота в Лондон, за грамадните дворци и катедрали, за сградите на Парламента, които наскоро бяха изгорели до основи и в момента се строяха наново. Динес се интересуваше най-вече от тунела на мистър Брунел под Темза и от живота на изисканото лондонско общество и кралското семейство.

Замби напредваше много бавно в овладяването на английския език и естествено не разбираше голяма част от разговорите им. Но

слушаше с такова внимание, че двамата се слисваха. Динес забеляза, че Замби учеше португалски много по-бързо от Шантал. Младата англичанка много трудно овладяваше майчиния му език. Динес често разговаряше на португалски с негърското момиче и понякога Шантал усещаше нещо като ревност; сърдеше се, че двамата обсъждат нещо, от което тя е изключена.

Никога не ѝ мина през ума, че Замби е наложница на Динес. Беше твърде неопитна в подобни отношения и възприемаше външните прояви на нежност само като ненатрапчива, изпълнена с уважение загриженост на робиня към господаря ѝ, същата, каквато Замби проявяваше и към нея. Негърката беше вярна и предана прислужница. Беше направила гребен от рибешка кост и с удоволствие разресваше косите на Шантал, които междуременно бяха стигнали до бедрата ѝ. Когато от време на време докосваше лицето или ръката на Динес, Шантал никога не помисляше, че в този жест се крие нещо повече от невинно обожание.

— Достатъчно време размишляваш, Куш-куш! — Гласът на Динес изтръгна Шантал от обърканите ѝ мисли за живота им на острова и отново извади на преден план необходимостта да вземе решение още в този момент. Динес протегна ръце и я притисна до себе си. — Съдбата го иска, Шантал! — произнесе настойчиво той. — Иначе защо беше нужно да открия мъничката ти лодка сред вълните на безкрайния океан? Затова и екипажът ми се разбунтува. Не вярваш ли в съдбата, Шантал?

Без повече да се съпротивлява, тя се облегна на него, разсъждавайки над странната възможност всичко това да е дело на някаква висша сила, многократно по-мощна от човешката воля. Тази представа беше по-утешителна от мисълта, че само случайността я е довела на този остров в компанията на Динес. Щом такава беше волята божия, бог сигурно щеше да се съгласи и с брака, за който настояваше Динес.

— Е, добре! — промълви тихо тя. — Ще се омъжа за теб, Динес да Гама, ако това е, което ти наистина желаяш.

— Знаеш, че е така — отговори дрезгаво Динес.

Изпълни го чувство на триумф и сърцето му заби по-силно. Най-после търпението му щеше да бъде възнаградено. Това красиво английско момиче с аристократичен произход щеше да стане негово.

Вече нямаше нужда да прибегва до насилие. Тя беше готова да му се отдаде по собствена воля.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Октомври 1838

— Ще ми позволите ли да запитам дали дамата Тамариск, чието име толкова често споменавахте в треската си, е вашата съпруга? — попита капитан Клифтън мъжа, който лежеше в каютата му на борда на кораба „Джейсън“.

Чарлз Ебърхард обърна глава по посока на гласа, чийто тембър му беше много добре познат. Бяха минали четиринадесет дни и нощи, откакто той и героичните моряци на „Валета“ бяха намерени. Чарлз все още беше като замаян от страшния удар по главата, когато върхът на мачтата се беше стоварил върху него с цялата си сила. Капитан Клифтън му съобщи, че без помощта на моряците със сигурност е щял да се удави, защото при удара не само е загубил съзнание, но е и ослепял. Мъжете го вързали за една плаваща бъчва и в продължение на тридесет и шест часа се носили по морето, докато слънцето сипело безмилостните си лъчи върху им и жегата била адска.

„Джейсън“, който пренасял британски затворници за Австралия, също се отклонил от курса си при тази страшна буря. Мъжът на наблюдателницата открил изтощените корабокрушенци, носещи се безпомощно по успокоилото се междуременно море.

От време на време Чарлз идвал в съзнание. От първите си дни на борда той помнеше единствено загрижения глас на капитана. Освен това имаше смътен спомен, че корабният лекар многократно го бе преглеждал. В съответствие с длъжността си този мъж имаше грижата на кораба да се спазват установените за транспорта на затворници правила. За нещастие лекарят не успя да открие причината за ослепяването на Чарлз; затова и не можа да препоръча някакво специално лечение, освен пълен покой. Беше наредил да не се дава на болния нито алкохол, нито тютюн. Капитан Клифтън успя да смекчи нарежданията му, когато Чарлз възстанови силите си.

— Лекарят казва, че зрението ви вероятно ще се възвърне, сър. По думите на моряците вие сте бил улучен от силен страничен удар по

главата. Вероятно това е повредило очния нерв. Но за да се установи размерът на нараняването, е необходима консултация с очен специалист. Боя се, че извън Европа надали ще се намери такъв.

Понякога Чарлз имаше чувството, че вижда цветове и очертания в каютата на капитан Клифтън. Но скоро мракът отново го поглъщаше и той не беше сигурен, че зрението му постепенно се възстановява. Страхуваше се да не остане сляп завинаги. Това не само означаваше, че веднага ще го освободят от служба във флота, но и — което го измъчваше още повече — че никога няма да види лицата на жена си и децата си. Не беше чудно, че в дългите си трескави нощи толкова често споменаваше името на Тамариск. Отчаянието му щеше да се смекчи, ако поне знаеше, че тя е оцеляла след бурята. Не беше загубил надежда, защото помнеше, че Тамариск носеше ценната спасителна жилетка. Но тъй като самият той падна през борда, преди „Валета“ да потъне, не знаеше нищо за по-нататъшната ѝ съдба. Имаше някакъв малък шанс капитан Ансън да я е отвел в някоя от спасителните лодки, ако изобщо им е останало време да ги спуснат на вода.

Чарлз се усмихна на капитан Клифтън. По гласа разбираше, че събеседникът му е на средна възраст, дори по-стар. Представяше си своя спасител като силен, широкоплещест моряк, защото стъпките му кънтяха тежко в малката кабина. По начина му на говорене и по безукорните маниери Чарлз беше познал джентълмена.

— Да, Тамариск е името на жена ми — отговори на капитана той. — Вероятно екипажът на „Валета“ ви е съобщил, че с нас пътуваше и сестрата на жена ми. В Бомбай аз трябваше да поема службата си като военноморско аташе. — Усмивката изчезна от лицето му. — Само да знаех, че са живи, веднага щях да оздравея! Колко време ще мине, докато стигнем сушата? В кое пристанище отиваме, капитане?

— Поехме курс към Порт Джаксън на източното крайбрежие на Австралия — отговори капитан Клифтън. — На борда имам сто тридесет и трима затворници. Половината от тях са жени и деца. Скоро една жена ще роди. Значи ще отведе в Австралия един човек повече.

Чарлз го слушаше с интерес.

— Моля да ме извините, капитане, но ще ви задам един личен въпрос — продължи той. — Кое ви накара да поемете командата на този затворнически кораб? Не предпочитайте ли кариера в кралската флота?

— Отговорът е много прост. Ще ви обясня всичко, стига да не ви досаждам. Бях много млад, когато се скарах с баща си и избягах от къщи, за да стана моряк. Скочих на първия кораб, който отплаваше от Англия в открито море. Така станах юнга на затворническия кораб „Съри“, който караше двеста затворници мъже за Австралия. Това беше през 1814 г. и аз бях едва седемнадесетгодишен.

— Значи с вас сме връстници! — извика Чарлз. — През четиринадесета година тъкмо ме произведоха старши лейтенант, след като участвах в две битки срещу янките по американското крайбрежие. Трябва да призная, че войната остави у мен доста неприятни спомени...

— Точно същото важи за опита, който натрупах на борда на „Съри“ — отбеляза сухо капитан Клифтън. — Обзалагам се, че нашият капитан, един садистичен дявол на име Джеймс Патерсън, беше един от най-жестоките типове в целия ни търговски флот. По време на пътуването по междинните палуби винаги бяха оковани с вериги не помалко от сто шестдесет и пет нещастници. Тия хорица едвам дишаха, а под палубите имаше толкова вода, че дори плъховете се давеха.

— Ако не го бях чул от вашите уста, трудно щях да повярвам в подобна жестокост — каза Чарлз. — Сигурно е било по-лошо, отколкото на борда на робски кораб. Аз самият залових един такъв и просто ми липсват думи да ви опиша ужасната гледка на онези клетки негри, полумъртви от глад, болни и навързани един за друг като добитък!

— Точно същото беше и със затворниците! — прекъсна го Джек Клифтън. Със смръщени вежди той си припомни ужаса на първото си пътуване по море. — Всички мъже, смятани за опасни, бяха оковани с железни вериги и постоянно лежаха или стояха прави. Останалите бяха разпределени по междинните палуби със свързани ръце и крака и само по двадесет от тях бяха извеждани за кратко време на горната палуба да си поемат въздух. Нищо чудно, че много скоро на борда се появи тиф.

— В това тясно пространство сигурно скоро е избухнала епидемия — отбеляза Чарлз.

— Точно така — отговори капитанът. — Вместо да изолира заболелите, Патерсън остави заразените затворници при здравите. Много бързо треската се прехвърли и сред екипажа. Аз имах късмет и

се отървах, но когато „Съри“ почти достигна австралийския бряг, вече бяхме загубили двама офицери, лоцмана, корабния лекар, осемнадесет моряци и бог знае колко затворници. Капитан Патерсън беше на умиране и командването беше поето от третия офицер Томас Рейн, много почтен човек.

— Наистина ужасно — промълви Чарлз. — Надявам се, че виновните все пак са си получили заслуженото?

Джек Клифтън мрачно кимна.

— Макар че умря, преди да сме влезли в пристанището, капитан Патерсън заедно с корабния лекар беше обвинен за смъртта на всички тези хора. Но историята все пак има щастлив край. Томас Рейн показва отлични качества като капитан и командването на „Съри“ завинаги премина в негови ръце. Върнах се в къщи като първи подофицер. После с него направихме още две плавания и отново превозвахме затворници, но при променени условия. Рейн доказа, че е възможно без бруталност да се отведат до местоназначението им дори и най-закоравелите престъпници. За да запази дисциплината на борда, вместо строги наказания той раздаваше награди за добро поведение.

— И аз предпочитам този метод — усмихна се Чарлз.

Капитан Клифтън кимна.

— После аз сам поех кораба „Джейсън“ и пътувах по същия курс като Томас Рейн. Щом се почувствате по-добре, сър, с удоволствие ще ви разведа из кораба си и ще видите колко са доволни пътниците ми. Учим ги да четат и пишат и вечер често ги извеждаме на палубата да пеят и танцуват. Екипажът ми и аз сме горди от постигнатото; досега нямаме смъртен случай, защото винаги им даваме добра храна и лимонов сок против скорбута. Здравословното състояние на пасажерите ми е отлично.

Чарлз слушаше с огромен интерес, защото самия той се стремеше с цялото си същество към подобряване условията за работа и живот във военноморския флот. През следващите три седмици той отлично опозна Джек Клифтън и двамата станаха добри приятели. Когато корабът най-после влезе в Порт Джаксън, капитанът настоя да придружи Чарлз и корабния лекар при губернатора на британската колония. Искаше да бъде сигурен, че го оставя в добри ръце и че колкото се може по-скоро новината за щастливото избавление на Чарлз Ебърхард ще замине за Англия.

Двамата мъже със съжаление се сбогуваха и капитан Клифтън обеща да посети Чарлз при следващото си идване в Лондон.

Чарлз постепенно възвръщаше зрението си. Почивката, спокойствието и тишината в дома на губернатора бяха благотворни за него и в края на първия месец в Порт Джаксън смущенията в зрението вече бяха само частични. Часове наред виждаше нормално, но при някое рязко движение пред очите му отново се спускаше мъгла. Лекуващият го лекар настоя да почива поне още две седмици, докато се осмели да предприеме дългото пътуване по море.

Чарлз скоро изгуби търпение и едва изчака благоприятната възможност да отплава за Ливърпул на борда на един бърз клипер. Пътуването трая само сто и два дни и мина при хубаво време, но когато корабът най-сетне влезе в родното пристанище, очите на Чарлз отново отказаха. Много рядко виждаше ясно и периодите на слепота ставаха все по-дълги. Корабният лекар се опита да го отклони от дългото и опасно пътуване с кола до Лондон и най-после успя да го убеди, че за него ще е от полза да избере влака.

Веднага след пристигането на кораба ангажираха личен прислужник за Чарлз, който да го придружи до Лондон. Във влака Ливърпул-Манчестър запазиха купе в първа класа. Наредиха му удобно легло, за да има спокойствието и тишината, от които се нуждаеше. Веднага изпратиха по телеграфа вест в Бар Хаус, за да съобщят на семейство Уайт за предстоящото му пристигане. В Манчестър Чарлз трябваше да се прехвърли на влака за Лондон. Прекара една нощ в луксозния градски хотел и на 20 февруари продължи пътя си. Не знаеше, че в това време шурейт му Джон стяга багажа си, за да се отпрати към Бристъл, откъдето щеше да излезе в открито море с курс към Индийския океан. Когато телеграмата пристигна и Джон узна, че Чарлз е на път към Лондон, той веднага реши да отложи пътуването си с двадесет и четири часа. Фактът, че Чарлз съобщаваше само за собственото си завръщане, отекна болезнено в сърцата на Джон и домашните му. Ако имаше надежда за подобно чудодейно спасение на Тамариск и Шантал, Чарлз веднага би им съобщил. Вътрешно изпълнени с отчаяние и болка, те обсъдиха събитието помежду си и се опитаха да се примирят с очакването, че ще чуят от него само лоши новини за изчезналите си близки.

Потиснатият Джон придружи майка си и Пери до гара Ейстън, където щеше да пристигне влакът на Чарлз. През изминалите два месеца неотстъпно го крепеше надеждата да замине за Сейшелските острови и да търси изчезналите. Беше предприел всичко необходимо, за да осъществи намерението си. Наистина Пери и Морийн непрекъснато му повтаряха, че почти няма надежда и не е вероятно „Валета“ да е имала същата съдба като „Тигър“, но Джон усещаше как надеждата му расте именно с тези всекидневни занимания.

Пери беше най-добрият му съюзник. Първият проблем на Джон беше да набави достатъчно пари за опасното си начинание. Пери беше този, който му напомни, че без усилия и със значителна печалба може да продаде железопътните си акции.

Джон беше само на една година, когато почина дядо му. Сър Джон Дейнсфийлд му остави като на свой единствен наследник тъкачниците в Йоркшир. В началото Морийн вложи печалбата от тях отново в семейните предприятия. Закупиха нови фабрики с най-модерни машини и печалбите се увеличиха. По предложение на Пери част от капитала беше вложена в закупуване на железопътни акции, както му беше препоръчал приятелят му Марк Брунел. Наистина, песимистите предричаха, че това революционно транспортно средство едва ли ще се хареса на широката публика, но стана точно обратното.

— Твоите и моите дялове днес струват поне десет пъти повече от първоначалната си продажна цена — обясни Пери.

След женитбата си Пери беше продал къщата на „Харли стрийт“. Получи добра печалба, тъй като кварталът бързо се разрастваше. Сега предложи тези пари на Джон, за да даде и той своя дял в предстоящото търсене.

Отначало Джон не пожела да приеме такава голяма сума, но Пери настоя. „Ако парите могат да допринесат за връщането на единственото ми дете, това ще бъде най-доброто, което са сторили досега“, каза той.

И тъй като бързо събра необходимите средства, Джон веднага замина за Бристъл да потърси подходящ кораб. Не мина много време и откри малък бриг на име „Русалка“. Корабът беше собственост на едни бристълски търговец и до издаването на закона за забрана на търговията с роби беше служил за превозване на негри. Оттогава бездействаше в пристанището и търговецът с радост го продаде на

Джон на умерена цена. Джон даде обява и скоро намери капитан на брига. Капитан Хемиш Макрей беше шотландец и имаше двадесетгодишен опит в източните морета. Твърдеше, че познава Индийския океан много по-добре от Ламанша.

— За мен океанът е като шотландско езеро, по повърхността на което се издигат няколко островчета — каза той на Джон, когато двамата седнаха да пият по чаша в една от пристанищните кръчми. — Познавам всички острови от Сейшелския архипелаг, бил съм и на Мае. Не е трудно да се стигне дотам.

Джон веднага усети симпатия към червенокосия брадат шотландец. Този мъж говореше направо и откровеността му будеше доверие, а Джон смяташе това за най-важното качество на един корабен капитан. Макрей се изказа за „Русалка“ с весела подигравка:

— Това корабче още мирише на ония клетки дяволи, които е карало в Америка — каза той. — Ще ни трябват пари, а и доста време, докато го приведем в добър вид.

— Парите нямат значение — отговори Джон. — Но времето напират.

Той вече беше обяснил на капитана защо се впуска в такова дълго пътуване по море и шотландецът съчувствено беше кимнал с глава.

— Няма да си пилея времето! — обеща капитанът. — Ако плащаме добре на хората си, те ще работят двойно по-бързо.

Думите му се оказаха верни, защото само след седмица „Русалка“ вече лежеше в сухия док. Дърводелци, бояджии, механици и всякакви други работници се заеха с него. Платнарите ушиха напълно нов комплект платна. Двама ковачи облицоваха изцяло кила му с медна ламарина.

При всяко от седмичните си посещения в Бристъл Джон установяваше, че ремонтът напредва с бързи темпове. В момента двамата с Хемиш Макрей съставяха списък на необходимите провизии.

— Като стар морски вълк аз не пия нищо друго, освен уиски! — заяви шотландецът, когато Джон започна да пресмята колко бъчви ром ще им бъдат необходими. Моряците изискваха дневна дажба от поне четвърт пинта, но Хемиш Макрей не признаваше нищо друго, освен силното питие на своята родина.

— Новата желязна цистерна в трюма би трябвало да е достатъчна за запасите ни от питейна вода — отбеляза Джон. — А що се отнася до уискито ви, капитан Макрей, вземете на борда колкото си искате!

Джон не пестеше пари за провизии. Въпреки високата цена той закупи голямо количество говеждо, затворено в ламаринени кутии, което не се разваляше толкова лесно при дългото пътуване по море.

Списъкът с продуктите съдържаше пшеничено брашно, ориз, стафиди, захар, сливи, канела, джинджифил, пипер, карамфил, олио, масло, холандско сирене, оцет, сухар и овесено брашно. Джон накара да сготвят на рагу дузина агнешки плешки и да ги запечатат в глинени гърнета с пласт талк. Важен пункт в списъка беше лимоновият сок — отлично средство против скорбут. Една от най-големите му покупки беше дестилационният апарат, за който го беше посъветвал Марк Брунел. Самият той беше изобретател и знаеше, че д-р Алфонс Номади е създал апарат, който превръща морската вода в прясна питейна вода.

— Можете да бъдете сигурен, че с този уред ще произвеждате от шест части морска вода една част сладка — обясни на Джон мистър Брунел.

Хемиш никога не беше ползвал подобен уред, но много капитани от военноморския флот го вземаха на борда си за моментите на безветрие. Често се случваше в продължение на стотина дни да не задуха вятър. Затова подобни мерки на предпазливост не бяха излишни. Джон се радваше, че така може да успокои майка си и да я увери, че е сторил всичко необходимо, за да се предпази от опасностите на дългия път по море.

Отказът на Морийн да му вдъхне кураж за това опасно начинание тежеше на Джон, докато Пери не му обясни, че поведението на майка му не се дължи на липса на интерес към търсенето на Тамариск и Шантал, а главно на голямата ѝ загриженост за живота на сина ѝ.

— Ти винаги си бил любимото ѝ дете — обясни търпеливо Пери. — Вече беше загубила надежда да има син. Когато ти се роди, тя беше доста възрастна и раждането ти беше същинско чудо за нея. Малко покъсно в семейството се появи тиф и ти едва не умря. А сега, когато Тамариск и Шантал ги няма при нас, ти оставаш единственото ѝ дете и тя те обича с цялото си сърце. Надявам се, сега разбираш по-добре

защо при мисълта за опасностите, които те заплашват, тя е изпълнена с ужас и страх?

Тези думи окончателно помириха Джон с майка му и той се опита, доколкото беше по силите му, да ѝ даде повече сигурност.

Най-после „Русалка“ беше напълно оборудван за пътуване по море и по думите на Хемиш Макрей беше най-красивият бриг, обикалял някога Седемте морета. Екипажът беше събран и запасите бяха подредени под палубата. Ако Чарлз не се беше завърнал толкова внезапно и с кой знае какви новини за корабкрушението на „Валета“, Джон и капитан Макрей веднага щяха да вдигнат котва. Сърцето на Джон натежа от лоши предчувствия, когато каляската спря пред впечатляващата нова фасада на гара Ейстън.

Страхуваше се да не чуе от устата на Чарлз, че Шантал и Тамариск са загинали в открито море, защото това щеше с един удар да унищожи всичките му надежди да ги намери.

Чарлз не беше в състояние да разсее лошите му предчувствия. „Валета“ със сигурност е на дъното на океана, обясни мрачно той, но все пак са били предприети опити да спуснат на вода спасителните лодки. Вероятно имало и други оживели. Чарлз беше горчиво разочарован от факта, че родителите на съпругата му нямат сведения за съдбата ѝ. След като Морийн го настани в удобното легло на голямата стая за гости, той проля сълзи на изтощение.

— Бих могъл да се примиря с това, че ще прекарам остатъка от живота си в слепота — промълви той. — Но не мога да понеса мисълта, че никога вече няма да държа в прегръдките си моята мила Тамариск.

— Не желая да чувам подобни песимистични думи! — каза Морийн и нежно го погали по главата. В очите ѝ беше изписана такава твърдост, че Пери би се зарадвал, ако можеше да я види. — След всичко, което ни съобщи, Чарлз, аз съм убедена, че слепотата ти няма да продължи цял живот. В Порт Джаксън оздравяването ти доста е напреднало, а и тамошният лекар те е предупредил, че трудното пътуване по море ще ти се отрази зле. Утре ще изпратя да повикат най-добрия очен лекар в Лондон. А колкото до страховете ти за съдбата на Тамариск и Шантал, в никакъв случай не бива да губим надежда, че и двете са оцелели след катастрофата. Но сега се опитай да поспиш, скъпи Чарлз.

Чарлз посегна опипом към ръката ѝ и топло я стисна.

— Никога не ти е липсвал кураж — промълви той. — Твоята непоколебимост ми вдъхва нова надежда. Но пък се страхувам, че присъствието ми е тежък товар за вас. Още утре ще си отида в...

— Нищо подобно няма да направиш, скъпи Чарлз — прекъсна го Морийн. — Пери и аз решихме да те задържим при нас в Бар Хаус. Бедната ти леля Лиза не е добре. Баронесата е на деветдесет и две години. Надявам се, разбираш, че шокът от нещастията ѝ дойде твърде много. Тя е на легло и разсъдъкът ѝ е доста помътен. Щом състоянието ѝ се подобри и ти се възстановиш, аз ще се опитам внимателно да ѝ съобщя, че си се спасил и си в добро здраве. Тогава ще можеш да се върнеш у дома с децата.

В следващите дни Морийн предано се грижеше за здравето на зет си. Тя изпълни обещанието си и повика един отличен учен лекар, за да чуе диагнозата му. Известният учен заяви, че не е в състояние да определи точната причина, но е убеден, че ударът, засегнал главата на Чарлз отстрани, е увредил очния нерв.

— Изследванията ни все още не са доказали значението на тези нерви за състоянието на очите — обясни той на Морийн. — Но аз лично имах случай, при който пациентът беше ослепял след падане от кон. Пълен покой в затъмнено помещение спомогна за частично възстановяване на зрението му. След още шест месеца излекуването беше окончателно. Тъй като вашият зет също възвръща зрението си, макар и само от време на време, аз се надявам, че постоянните грижи и абсолютният покой ще ни доведат до желаните резултат.

Морийн съобщи на Джон и Пери мнението на специалиста.

— Следователно ти вече нямаш причини да отлагаш пътуването си, скъпи Джон — заключи с въздишка тя. — И без това Чарлз не може да те придружи, дори ако го изчакаш седмица или две. По мое мнение не бива да споменаваме пред него за предстоящо ти отплаване, защото силното му желание да потегли с теб ще попречи на оздравяването му.

— Ще поговоря с Чарлз сутринта преди отпътуването си — каза Джон. — Но ще го попитам само за точното място на корабкрушението. Мисля, че все още има надежда, мамо. Тамариск е носела спасителна жилетка, а Шантал... Е, Чарлз не е видял как водата я изхвърля през борда. Може би преди потъването на кораба все пак са били спуснати на вода спасителните лодки.

Морийн с нежност прегърна сина си.

— Надявам се да излезеш прав, скъпи мой. Няма нужда да ти повтарям, че ще се моля за тях също така горещо, както и за теб.

Когато след два дни Джон се качи на борда на „Русалка“ и Хемиш Макрей му докладва, че бригът е готов за отплаване, той не мислеше толкова за сестра си Тамариск, колкото с цялото си същество се стремеше към момичето, с което беше изпълнено сърцето му — Шантал.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Декември 1838 — януари 1839

Явно съдбата беше решила странната импровизирана сватба между Шантал и Динес да не се състои, въпреки че той беше успял да я убеди. Една неволна забележка на Замби доведе дотам, че всички планове за венчавка още тази вечер бяха захвърлени на боклука.

Когато Шантал се върна в колибата и весело съобщи на Замби, че тази вечер тя и Динес ще станат мъж и жена, негърската девойка засия от радост.

— Сеньор добър мъж! Много мил! Аз много щастлива! — каза развълнувано тя на своя развален английски. — Сеньор много иска сеньорита за жена. Сеньор сега щастлив. Много, много радост!

— Ще направим истинска сватба, както в Англия — усмихна се Шантал. — Зная, че обичаите на твоето племе са други, Замби, но християните ги венчава свещеник.

— Той не ли вожд за женитба? — учуди се Замби.

— Само в редки случаи — отговори Шантал. — Например капитанът на кораба може да венчае една двойка в открито море, ако на борда няма свещеник.

Замби се замисли и както винаги, когато се опитваше да проумее поученията на Шантал, наклони настрани къдравата си черна главица.

— Сеньор също капитан на кораб — каза след няколко минути тя. — Ти каза, капитан сам прави сватба?

— Така е — потвърди със съмнение в гласа Шантал. Представата, че Динес сам ще извърши собствената си венчавка, ѝ изглеждаше доста неприемлива. Тя вдигна към негърското момиче очи, изпълнени със симпатия. — Искане ми се и ти да можеше да си намериш съпруг, Замби — добави тя.

Замби явно не я разбра.

— Замби не иска двама мъже — промълви скромно тя. — Наше племе има закон, мъж има много жени, но жена има само един мъж.

Шантал се смути.

— Не знаех, че вече си омъжена, Замби — каза тихо тя. — Мъжът ти в Африка ли е? Колко тъжно, че са ви разделили.

— Разделили? — повтори като ехо момичето. — Аз не разбира, сеньорита. — При тези думи тя посочи Динес, който тъкмо нареждаше насечените дърва за огъня, и обясни: — Замби има само един мъж. Много добър мъж. Много силен. Сеньорита скоро има бебета. Замби добре гледа бели бебета.

Шантал беше убедена, че само недостатъчните познания на момичето по английски са причина за това недоразумение.

— Сеньор Динес е твой господар, не е твой мъж — обясни тактично тя.

Замби се почеса по главата.

— Като мине последна луна, сеньорита каже мене кога мъж жена в една колиба и правят бебе. Мъж значи съпруг, жена значи съпруга. Замби не съпруга, щом няма бебе?

Шантал пое дълбоко въздух. Вече нямаше причина да вярва, че е станало недоразумение.

— Кога сеньорът те взе за жена? — попита с треперещ глас тя.

Замби се усмихна.

— Кога сеньор взел мене от робски кораб. Той много мил към Замби. Други роби далеч, много далеч към място на име Мартиника. Сеньор мене каза, че бели мъже плаща злато, много злато за роби, но роби много работят, дорде умрат. За мен добър живот на кораб. Аз се грижа за мъж и щастлива. Замби много щастлива! Сеньорита също бъде щастлива. Сеньор добър мъж!

— Не, той е лош човек! — изкрещя Шантал.

Лицето ѝ беше загубило цвета си, очите ѝ диво святкаха. Тя излезе от колибата и тръгна към Динес.

— Можете да прекъснете подготовката за сватбата, сеньор Да Гама! Сватба няма да има! Няма да се омъжа за вас, дори на острова да имаше двайсет черкви с двайсет свещеници, готови да ни венчаят.

Динес се надигна и слисано се вгледа в Шантал.

— Какви са тия глупости? — попита бавно той. — Само преди десет минути беше съгласна, а сега...

— Не знаех, че вече си имате жена! — прекъсна го остро тя. Гласът ѝ направо хапеше, но Динес изглеждаше повече смутен, отколкото виновен.

— Аз?! Да имам жена? — повтори той. — Кой ти втълпи тази луда идея?

— Престани да ме лъжеш! — изкрещя Шантал. — Сигурно ме смяташ за голяма глупачка, дете досега не съм се сетила, че ти... че ти и Замби... — С треперещ глас тя се опита да намери точните думи за държанието му. — Ох, сега всичко ми стана ясно! Ти си подлъгал бедното неграмотно момиче и си го убедил, че бракът ви е законен. Замби наистина вярва, че е станала твоя жена. Е, сеньор, тъй като вие сам ми обяснихте, че всичко, извършено пред лицето на Бога, е валидно, сега ще признаете, че сте законно женен за нея. Това е неоспорим факт.

За нейно огромно смайване Динес избухна в луд смях.

— Естествено, че ще го оспоря! — извика той. — Момичето е робиня и моя наложница. Никога не бих се оженил за такава като нея. Не е и нужно. — И той отново се разсмя.

— Това е страшно признание! — проплака Шантал. — Дори не отричаш, че ти е наложница, сякаш в това няма нищо лошо. Използвал си незнанието ѝ и си се забавлявал с нея. А аз си мислех, че си човек на честта, въпреки престъпното ти минало!

Усмивката изчезна от лицето на Динес. Той протегна ръка към Шантал, но тя се отдръпна.

— Ти говориш абсурдни неща, Шантал — каза спокойно Динес. — Не съм действал безчестно. Нямах право да ме обвиняваш. Никога не съм се опитвал да те измамя. А що се отнася до Замби, ти наистина ли си толкова неграмотна, та не знаеш, че робите са собственост на господарите си? Ако не бях защитил Замби, екипажът щеше да се гаври с нея и щеше да ѝ се случи нещо много по-лошо, отколкото изобщо можеш да си представиш.

— Ти си я обезчестил! — отговори строго Шантал. — Освен това се опита да ме убедиш, че се омъжвам за теб по божията воля. А едновременно с това си се забавлявал с нея зад гърба ми! Това е такава страшна обида, че вече никога няма да ти проговоря!

Докато слушаше думите на нещастната Шантал, в очите на Динес проблеснаха весели искрици.

— Твоята наивност непрекъснато ме изненадва — проговори меко той. — Чуй ме, Куш-куш. Аз съм мъж като всички други. От време на време имам нужда от жена. Обзалагам се, че повечето мъже

от твоята среда също са имали любовни връзки с жени, преди да се оженят. Някои сигурно и след това, ако жената не се е оказала добра партньорка. Ще ти дам десет гвинеи за всеки мъж, който се е оженил девствен. Ако попиташ баща си и майка си, те ще ти кажат същото. Дори в най-цивилизованото от всички общества никой няма да ме обвини за онова, което съм сторил.

Спокойната убедителност на думите му смути Шантал, а и в тях безспорно имаше голяма доза истина. Тя си спомни предупрежденията на Тамариск да се пази от лъстивите обещания на мъжете, които искали само да я измамат. Баща ѝ беше признал, че е спал с майка ѝ и тя е забременяла от него, без да са били женени. Шантал знаеше, че има много извънбрачно родени деца. Казваха ѝ, че подобни неща се случват дори и в кралското семейство!

Динес внимателно я наблюдаваше. Той усети вътрешната ѝ несигурност и отново посегна да я хване за ръка. Но Шантал и този път му се изплъзна.

— Дори ако казвате истината, сър, това с нищо не може да промени чувствата ми към вас. Защото вече знам, че вие сте се забавлявали със Замби, докато сте ме убеждавали в своята любов!

Динес присви очи.

— Вината за това е изцяло твоя. Можеше да ми се отдадеш още на първия ден след пристигането ни — заяви той. — Нямах да докосна повече Замби, ако беше отстъпила. Какво очакваше от мен? Не съм направил нищо лошо. Замби ме желаше, а и аз имах нужда от жена. Можех да те взема насила, но не го направих. Уважавам чувствата ти. Но не си играй прекалено дълго с търпението ми и не злоупотребявай с глупостите, които са ти втъпнили в манастира. Иначе ще забравя уважението си и ще съумея да те подчиня на волята си дори и без женитба!

Зачервеното от гняв лице на Шантал побледня. При последните му думи тя цялата се разтрепери, но вдигна решително глава и издържа докрай пронизващия поглед на Динес.

— Вие ме заплашвате, сър, но не мислете, че се боя от вас. Разбира се, вие можете да ме принудите да ви се отдам, но не се съмнявайте, че аз ще се отбранявам с всички сили. Ще ви мразя и ще се отвращавам от вас, а ако от мръсната ви постъпка се получи дете, по-скоро ще се самоубия, отколкото да го износя. Ще направя всичко,

което е по силите ми, за да превърна живота ви в ад, само ако ви хрумне да посегнете към мен!

С цялото достойнство, което успя да събере, Шантал гордо се извърна и тръгна обратно към колибата си. Въпреки недвусмисленото ѝ предупреждение Динес с един скок я настигна и я сграбчи за рамото.

— Може би все още не си го проумяла, скъпа моя Шантал, но всичките ти възражения са резултат не на почтеност и висок морал, а на чисто женска ревност. Възмущението ти идва оттам, че не можеш да понесеш мисълта, че съм спал с друга жена!

— Аз ревнива? — отговори ядно Шантал. — Нима мислиш, че мога да те ревнувам от едно... цветнокожо момиче?

Динес се опита да сдържи смеха си и я пусна.

— Но моля те! Какво общо има тук цветът на кожата? Уверявам те, че няма никаква разлика, стига само кожата да е мека и приятна на пипане, а момичето да обича да се целува и без смущение да се отдава на любовния акт!

— Отвращаваш ме! — извика Шантал. Кръвта нахлу в лицето ѝ, когато в ума ѝ изникна представата за това, което ставаше между двамата. — Трябваше да очаквам, че престъпник и пират като теб не е способен на нежни чувства! Не вярвам да ме разбереш, ако ти напомня, че между мъжа и жената има по-дълбока връзка, а не само плътските удоволствия, които те занимават през цялото време. Съществува и нещо като любов!

Този път се изчерви Динес.

— Подценяваш моите чувства, Шантал. Ако не те обичах, щях отдавна да те изнася. Помии това и недей да твърдиш, че никога повече няма да ми проговориш! — С тази заключителна забележка той рязко я пусна и се отдалечи по посока на лагуната.

Замби се втурна към Шантал с разкривено от мъка лице.

— Сеньор сърдит? Какво стана, сеньорита? Няма сватба? Ти не искаш бъдеш жена на вожд?

— Не! — отговори горчиво Шантал. — Сеньорът е зъл човек, Замби. И за теб е по-добре да не...

— Сеньор не зъл! — извика Замби. — Той добър съпруг. Аз сега ида каже него да се върне.

Без да изчака отговора на Шантал, негърката затича след бързо отдалечаващия се Динес. Против волята си Шантал спря като

вцепенена на мястото си и се загледа след нея. Двамата бяха доста далеч и гласовете им не се долавяха добре. Няколко минути те оживено разговаряха, после Динес продължи пътя си и клекналото на пясъка негърско момиче остана само. Мъжът не се обърна да погледне назад, а Замби не направи опит да го задържи.

Напрежението, което стягаше гърдите на Шантал през цялото това време, внезапно отслабна. Тя бавно влезе в колибата си и се отпусна на кокосовата постелка. Мислите лудо се блъскаха в главата ѝ, макар че се опитваше да ги прогони. В ума ѝ непрекъснато се връщаше всичко грозно, което я заобикаляше. Динес беше прав — тя ревнуваше бедната, невинна Замби! През всички задушни нощи на изминалите седмици ѝ се искаше в обятията на Динес да е лежала тя, а не негърката.

Поглеждайки назад, Шантал не можеше да си обясни защо не е разбрала какви са отношенията между двамата, които бяха продължили да спят в една колиба. Самата тя ги беше подтикнала към това, като бе настояла да има свой собствен дом. Очите на Шантал се наляха със сълзи. Объркана и горчиво разочарована, тя сви ръце в юмруци. Време беше веднъж завинаги да изясни отношението си към този Динес да Гама! Само преди половин час се беше съгласила да се омъжи за него, а сега се закле никога вече да не му проговори.

Само да знаеше дали той е добър човек, или — както сега ѝ се струваше — е лош, безскрупулен, неморален и с престъпни наклонности. Толкова лоши неща беше извършил, особено при пиратските си набези. Но през месеца, който прекараха заедно на Коативи, Шантал откри у него множество добри качества. Веднага се беше заел да направи живота им на острова поносим. Опитът му беше също толкова важен за тях, колкото и инстинктът на Замби да открива богатствата на природата. Ако беше сама, тя със сигурност щеше да загине. На него дължеше живота си, той я беше изтеглил от морето. Беше винаги весел, въпреки че хората му го изоставиха на произвола на съдбата, въпреки че беше загубил трупаните цели пет години богатства. Вместо да хленчи за постигналите го нещастия или да бушува от ярост, когато платната на любимия му „О Байладо“ изчезнаха на хоризонта, той се хвана на работа. Възможно ли беше да се обича един такъв човек? Ще познае ли тя истинската любов, сгушена в обятията му? Беше повярвала, че е влюбена в романтичния

аристократ Антоан дьо Вал. Но тук, на острова, рядко се сещаше за него и много се срамуваше при мисълта, че в прегръдките на Динес да Гама е изпитала същите нежни чувства, които я обхващаха, когато Антоан я държеше за ръка или я целуваше.

Странно нещо е любовта, каза си Шантал. Досега знаеше само едно — че много обича баща си, мащехата си и най-вече добрия си и верен приятел Джон. Сърцето ѝ се изпълни със спомени за детството и тя се замисли колко много я уважаваше Джон и как винаги се съобразяваше с чувствата ѝ. Естествено, тогава тя смяташе Джон за свой брат. Много ѝ беше трудно да си го представи в друга роля. Джулия твърдеше, че Джон обича нея, Шантал, пламенно като истински обожател. Приятелката ѝ я уверяваше, че няма никаква надежда един ден самата тя да се омъжи за него.

— Ако ти не станеш негова жена, Шантал, мисля, че Джон никога няма да се ожени — беше казала важно-важно Джулия.

Тогава Шантал се изсмя. Не беше готова да види у Джон обожател, пък и сърцето ѝ беше изпълнено с романтични чувства към Антоан. По онова време тя се занимаваше предимно със самата себе си; едва сега разбра колко нещастен е бил Джон. Спомни си какво ѝ беше казала веднъж старата камериерка Доркас:

— Вие сте разглежена млада дама, мис Шантал. Никой не смее да ви откаже нещо или да се възпротиви на капризите ви. Това не е добре. Майка ви, баща ви, мис Джулия и преди всичко мистър Джон винаги отстъпват пред желанията ви. А пък вие не оценявате това и изисквате всичко от тях като че ли така трябва да бъде.

Шантал не се обиди на нахалството ѝ, само се засмя на укорите ѝ. Старата жена беше много привързана към нея и я глезеше не по-малко от останалите членове на семейството.

— Ти си отрязала главата на баща си! — говореше нежно Доркас още на чернокосото бебе със засмени тъмни очи. Затова Шантал лесно уталожваше гнева ѝ, като я караше да ѝ разказва какъв е бил баща ѝ като млад и как лудеел от любов към мащехата ѝ.

Без всякакъв преход я обхвана болезнен копнеж по родния дом. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, които се стичаха по бузите ѝ. Замби не се връщаше, Динес също. Бяха я оставили съвсем сама и внезапно Шантал си ги представи как сега се прегръщат и целуват. При тази мисъл сълзите ѝ изсъхнаха и страните ѝ поруменяха. Забраняваше си

да мисли за подобни срамни неща. Въпреки това не можеше да забрави, че това трябваше да бъде нейната сватбена нощ. Милувките на Динес, страстните му целувки и цялата му любов трябваше да принадлежат на нея!

От очите ѝ отново потекоха сълзи на мъка и отчаяние. Чувството за изолация беше толкова силно, че многото години, които ѝ предстояха, ѝ се сториха непоносими. Ако не вземеше Динес, беше осъдена да живее на този остров като стара девственица и никога да не узнае какво означава да се любиш с мъж и да раждаш деца от него.

Мина повече от час, преди да чуе стъпките им. Междувременно беше паднал мрак. Въпреки че се мразеше за проявената слабост, Шантал пропълзя към изхода на колибата и се вгледа в тъмнината. Очакваше да види Динес, сложил ръка на рамото на Замби. Когато видя, че негърката е сама, усети невероятно облекчение и задоволство. Динес желаше само нея, Шантал! Поне тази нощ на рамото му нямаше да спи друга жена.

Динес се прибра едва сутринта. Без да обясни отсъствието си, той сърдечно поздрави Замби и кимна студено на Шантал. През следващите дни държанието му остана хладно и безучастно.

Шантал се правеше, че това няма значение за нея. Но много скоро започнаха да ѝ липсват предишното другарство, веселият смях, предизвикателните му подмятания. Наричаше я Шантал вместо Куш-куш и разговаряше с нея рядко и делово.

Замби също не беше никак щастлива. Когато оставаха сами с Шантал, тя непрекъснато повтаряше колко добър мъж е Динес и колко подходящ съпруг ще бъде за Шантал. Шантал се опитваше да ѝ обясни, че мъжът може да има само една жена. И нека Замби най-сетне проумее, че тя, Шантал, никога няма да престъпи законите на своето племе!

Младата негърка не беше особено изненадана.

— Сеньор мене каза ваши обичаи. Той каза, аз не жена за него. Отначало Замби много тъжна. Сега разбира, сеньорита не иска счупи стари обичаи. Замби вече не жена на сеньор. Сеньорита много бели бебета, а Замби гледа като свои. Много щастлива!

Шантал не беше сигурна, дали идеята е на Динес, или Замби сама е подредила всичко това в скромното си мозъче и е решила, че за нея е по-добре да гледа бебета, отколкото да се люби с някой мъж.

Странна алтернатива за Шантал, но бебетата бяха нужни за тяхното собствено оцеляване.

— Като минат много луни — говореше негърката, — тогава сеньор, сеньорита и Замби вече стари и много слаби. И умрат, защото останат без ядене! Имат нужда от силни деца — те сече палми, лови риба, убива костенурки. Сеньор и сеньорита прави ново племе на наш остров. Замби няма бебета с бял мъж.

Тази простичка философия беше неопровержима, в случай че трябваше да останат на Коативи до края на дните си. Но Шантал все още не губеше надежда за спасение. Всеки ден се изкачваше на най-високото възвишение и хвърляше съчки в огромното огнище, което беше приготвила там. Ако станеше чудо и на хоризонта се появеше кораб, тя се надяваше, че той няма да отmine, а ще се приближи да потърси хората, захвърлени от съдбата на този самотен остров.

Динес да Гама знаеше за огромния куп съчки, но не казваше нищо. Нямахме никакво намерение да пали огън, ако се появеше надежда за спасение. Ако дойде някой европейски кораб, него със сигурност ще го хвърлят в затвора. Почти всички екипажи на британските, френските и испанските кораби познаваха описанието на търсения по целия океан Португалски ястреб. С високата си фигура, гарвановочерна коса и пронизващи зелени очи той се отличаваше от повечето хора. Смелите му морски набези бяха му донесли тъжна слава, която можеше да стане опасна за живота му.

Динес имаше достатъчно време да размисли над реакцията на Шантал по повод на отношенията му със Замби. Не се тревожеше много, защото беше твърдо убеден, че е само въпрос на време тя да захвърли скрупулите си и да отстъпи пред настойчивите нужди на своето младо страстно тяло. Природата сама щеше да се погрижи за това, щом двамата се намираха в непосредствена близост един до друг на този малък остров. За да подпомогне делото на природата, Динес беше решил да прекъсне връзките си със Замби. И без това те му носеха само моментно удоволствие. Беше сигурен, че Шантал ще оцени жеста му и по-бързо ще изяви готовност да го приеме за свой съпруг. Затова без особени трудности се справи с изкушението да я вземе насила. Искаше да има в обятията си чувствителна и готова за любов жена, а не такава, която да го мрази и да се отвращава от тялото му. Никога нямаше да забрави начина, по който в деня на несъстоялата

се сватба тя беше реагирала на милувките му. Беше показала, че е жена, страстна и жадна за любов. Тактиката му да се държи спокойно и студено се оказа много ефикасна. Не му убягваше, че погледът на Шантал все по-често се спира върху него, замислен и сериозен. Винаги, когато смяташе, че не я наблюдава, тя скрито го разглеждаше. Ако срещнеше очите му, по страните ѝ избиваше руменина и Динес със задоволство отбелязваше, че всъщност тя съвсем не е равнодушна към него, колкото и да се мъчи да го накара да повярва в това.

Трудни бяха дните за Шантал след страшната им караница. Чувстваше, че е в състояние да се пребори с Динес и да му се противопостави с всички сили, ако той се опита да ѝ посегне. Но когато това не се случи и вместо да употреби насилие, той остана мълчалив, равнодушен и хладен, тя почувства странно разочарование.

Против волята си тя непрекъснато го наблюдаваше. Особено когато Замби беше до него. Младата негърка вече спеше в отделна хижа. Нощем Шантал често лежеше будна и се бореше с изкушението да стане и да надникне в колибата на Замби, за да разбере там ли е тя, или е отишла при Динес. След няколко дни почувства успокоение, защото между двамата нямаше и следа от интимност. Макар че Динес често поглаждаше с обич къдравата черна главица, това беше по-скоро израз на одобрение за приготвеното вкусно ядене или за измайсторената полезна вещ.

Замби се държеше така, сякаш загубата на любовника ѝ въобще не я натъжаваше. Единственото ѝ желание беше сеньоритата да се омъжи за господаря ѝ. Макар че Шантал ѝ забрани да говори за това, тя продължаваше да я моли:

— Сеньорита сама! Тя самотна, а това лошо. Ти омъжи и прави мило бяло бебе за Замби. Тогава всички щастливи!

Тези наивни думи правеха всичко толкова просто. Но Шантал все още не беше убедена, че е правилно да се омъжи за Динес дори ако със сигурност знае, че той все още я желае.

Струваше ѝ се, че живее на този остров не от три месеца, а поне от три години. Дните се нижеха бавно. Вече нищо не ѝ напомняше за родината, за Англия, за близките ѝ. Като че ли никога не беше водила друг живот. Понякога си припомняше миналите дни, когато носеше красиви рокли от коприна и сатен, чорапи и обувки, скъпи украшения в косите и по врата. Вече толкова отдавна ходеше боса, че дори

мисълта за обувки я ужасяваше. В този горещ, влажен климат нямаше нужда от дрехи, дори от оскъдните остатъци от пола и блуза, които беше увила около тялото си. Завиждаше на Замби, че се разхожда с открити гърди, но чувството ѝ за приличие не допускаше да постъпи като негърското момиче, когато Динес можеше да я види така.

Динес почти нямаше дрехи на гърба си. Слънцето до такава степен беше потъмнило кожата му, че тя беше станало едва ли не като тази на Замби. Непрекъснатият физически труд укрепил тялото му и той изглеждаше и се чувстваше прекрасно. Мускулестите му ръце и крака блестяха на слънцето, когато хвърляше въдицата, размахваше дългия нож или небрежно вдигаше на рамото си някое дебело дърво. Все по-често очите на Шантал се спираха с възхищение върху него. В такива моменти тя усещаше неутолим копнеж в сърцето си, искаше ѝ се да протегне ръка и да го помилва.

Бяха минали почти три седмици след Коледа, когато съдбата даде последния коз в ръцете на Динес, като предизвика най-силната буря, която бяха преживявали досега. Така дойде моментът, очакван с толкова търпение от него. Докато ги обкръжаваха оглушителни гръмотевици и ярките светкавици потапяха острова и разбуненото море в студеносива светлина, бурята прекърши една палма, привела се над колибата на Шантал. Трясъкът на стъблото заглъхна в адския вой и дървото рухна върху покрива на колибата.

Динес и Замби отчаяно задърпаха огромната корона на палмата, под която беше погребана Шантал. С изключение на няколко драскотини тя беше невредима, но когато най-после я измъкнаха от бъркотията от клони и листа, трепереше с цялото си тяло. Без усилия Динес я вдигна на ръце и я отнесе в своята хижа под проливния дъжд.

— Добре ли си, Куш-куш? — попита нежно той и я положи на меката постеля от кокосови влакна.

За пръв път говореше с нея по този начин. Гласът му издаваше отново старата нежна загриженост. Откакто се скараха, не беше я наричал с това галено име.

Все още под въздействието на преживения страх, Шантал избухна в сълзи. Динес коленичи ѝ я хвана за ръката.

— Спокойно! Спокойно! — промълви на майчиния си език той с мек, утешителен глас. — Вече няма опасност. Нали не си ранена?

Шантал поклати глава и буйните тъмни коси се разпиляха по лицето ѝ. Динес с нежност ги приглади назад.

— Бурята почти отмина — прошепна той. — При мен си на сигурно място.

После разтвори ръце и като че това беше най-естественото нещо на света, Шантал се сгуши в обятията му. Ръцете му здраво я обгърнаха и той я зацелува с неутолим, горещ копнеж.

— Толкова дълго чаках — шепнеше мъжът. — О, Куш-куш, мое красиво момиче! Този път няма да ме отблъснеш!

Шантал чуваше нежните думи и сърцето силно заби в гърдите ѝ. Веднага осъзна, че този път за нищо на света няма да му откаже. Безпомощна и отчаяна от собствената си слабост, тя отговори на целувките му. Щеше да му се отдаде, макар че не знаеше дали постъпва добре или зле, защото това беше единственото нещо на света, което все още имаше значение.

Динес внимателно разгърна полата, в която я беше увил, след като я измъкна гола-голеничка от разрушената колиба. Всеки нерв по тялото ѝ се опъна до скъсване, когато ръцете му докоснаха раменете ѝ, плъзнаха се по гърдите и бедрата ѝ и спряха на красиво заоблената извивка на корема ѝ.

— Не бой се, моя Куш-куш! — мълвеше дрезгаво той.

Но страхът на Шантал беше изчезнал. Тялото ѝ се притискаше до неговото, разтваряше се да го посрещне. Когато ръцете на мъжа замилваха бедрата ѝ, тя едва не му изкрещя да побърза, толкова силно беше желанието ѝ да запълни страшната празнота в себе си. Кръвта лудо биеше в слепоочията ѝ и тя въобще не забеляза, че бурята отдавна е престанала. Единствените шумове в колибата бяха ускореното дишане на Динес и нейните собствени поривисти въздишки.

Той проникна в нея и го направи толкова нежно и внимателно, както не беше постъпвал с никоя друга жена. Знаеше, че Шантал е вътрешно готова да се отдаде на любовните радости, но като си помисли, че е още девствена, се постара да укроти пламенността си. Когато най-послед навлезе в меките, топли дълбини на тялото ѝ, от устните ѝ се изтръгна само лек вик на болка. Веднага след това плътта ѝ се устреми към неговата, готова да го приеме колкото се може по-дълбоко в себе си.

Вълните на насладата малко по малко отслабнаха и до съзнанието ѝ стигна фактът, че е загубила девствеността си. Знаеше, че в този миг би трябвало да се разкайва, но единственото чувство, което изпитваше, беше дълбоко задоволство. Искаше ѝ се мъжът до нея никога да не я напуска. Болката беше забравена, остана само невероятното, пулсиращо удоволствие, което я последва.

Въпреки това съмненията се връщаха. Само да беше сигурна, мислеше си тя, че обича Динес да Гама с цялото уважение и преданост, които проявява съпругата към съпруга си! Но преди да размисли над този проблем, очите ѝ се затвориха и тя заспа в ръцете му.

Когато на следващата сутрин се събуди, през отворения вход на колибата проникваше ярка слънчева светлина. Клони, палмови листа и кокосови орехи се търкаляха по пясъка. Това бяха следите от нощната буря. Колибата на Шантал представляваше жалка руина.

Тя обърна глава и се вгледа в Динес, потънал в дълбок сън. Обзе я споменът за любовната нощ и страните ѝ поруменияха. Вече не беше девствена, беше се отдала доброволно на един съвсем чужд мъж. През нощта ѝ се струваше, че това е станало естествено, по волята на съдбата, но сега мисълта за собственото ѝ поведение я караше да се срамува.

Внезапно почувства силно желание да избяга от натрапчивата близост на неговата мъжественост. От голото му тяло се излъчваше проклятието на физическата наслада. Шантал безшумно се надигна, уви се в полата и тръгна да търси блузката си. С облекчение установи, че Динес не се помръдна. Замби също не се виждаше. Когато след малко намери изпокъсаната дрешка, тя изтича към лагуната и се потопи в хладката, обляна от слънцето вода. Без да обръща внимание на хищните риби и дебнещите акули, тя легна по гръб и се остави водата да залее цялото ѝ тяло. Сякаш искаше да заличи всички следи от стореното през нощта. Всеки път, когато помислеше за изгубеното си целомъдрие, усещаше силно чувство на вина. Опитваше се да се убеди, че на този забравен от бога остров то няма никакво значение. В Англия може би беше важно да се запазиш недокосната за сватбената си нощ, защото там съпругът с право очакваше това от съпругата си. Но тук, на Коативи, нямаше друг мъж, освен Динес, който можеше да я притежава или да я отблъсне.

Само Динес да не беше човек извън закона, помисли си Шантал и отново усети несигурност. Толкова пъти при пиратските си приключения той е извършвал убийства. Не е възможно тя, Шантал Уайт, да се е отдала доброволно на един убиец!

Но колкото и много неща да говореха против Динес, тя не го смяташе за изцяло пропаднал човек. В представите ѝ той не беше зъл. Миналата нощ, въпреки голямата си страст, се беше проявил като нежен, чувствителен и деликатен любовник. А тези качества съвсем не бяха присъщи на един разбойник. Въпреки това обаче досега е бил пират. Без всякакви скрупули е заграбвал всичко, което му се е харесвало — дори Замби. Как да обича такъв човек?

Когато след известно време Шантал се върна на полянката, Динес тъкмо тръгваше да я търси. Той се втурна насреща ѝ и с щастлив смях я стисна в прегръдките си. За негово смайване Шантал се изплъзна от ръцете му.

— Недей така, Куш-куш! Какви са тия работи? Няма ли да ми дадеш поне една целувка, след като през нощта...

— Наистина съжалявам, Динес — прекъсна го решително тя. — Въпреки всичко, което казах през последната нощ, тази сутрин съвсем не съм сигурна, че постъпихме правилно.

Динес не разбра веднага, че любимата му говори сериозно. В очите му проблясваха подигравателни искрици.

— Значи любовта с мен не ти достави удоволствие? — попита самоуверено и предизвикателно той.

Шантал не отговори на усмивката му.

— Много добре знаеш какво изпитах — отговори спокойно тя.

Откровеният ѝ отговор го смути.

— Въпросът не е до това, правилно ли сме постъпили, или сме сгрешили, Динес, нито пък до насладата, която изпитахме. Честно се постарях, но не ми се удаде да прогоня от съзнанието си мисълта за предишния ти живот. — Тя продължи с треперещ глас: — Засяга ме не само пиратското ти минало, но и начинът, по който се отнесе със Замби.

— Ето ни пак на мястото, откъдето започнахме! — отбеляза той. По лицето му се изписаха гняв и разочарование. — Но те моля да ме чуеш добре, Шантал. Време е най-после да престанеш да ми проповядваш закостенелите си морални принципи. Да, бях пират, но ти

отлично знаеш, че с пиратството завинаги е свършено. Португалския ястреб вече не съществува. Вярно е, че Замби беше моя любовница, но колкото и да ти е неприятно да го чуеш, тя ми се отдаваше с нещо повече от готовност. Тя ме обичаше и беше под моя защита. Много добре знаеше, че животът ѝ можеше да бъде и друг. Ти нямаш представа какъв живот живеят повечето роби и как ги продават по пазарите!

— Търговията с роби е незаконна — възрази Шантал. — Трябваше да върнеш Замби в Африка при нейното племе!

Динес пренебрежително се изсмя.

— Не говориш сериозно, Шантал! А какво щях да правя с останалите роби? Може би в твоята страна търговията с роби е забранена, но в моята родина продължават да се занимават с нея и съвсем не я смятат за противозаконна, уверявам те. Роби ще се продават дотогава, докато се търсят. Един товар роби е чисто злато и екипажът щеше да ме сметне за луд, ако бях отвел робите обратно в Африка, за да ги освободя!

Шантал ужасено впи очи в неговите.

— Значи признаваш, че си търгувал с роби? — попита обвинително тя.

— Какво лошо има в това? — сръза я хапливо Динес. — И без това са същински диваци!

Очите на Шантал гневно блеснаха.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо, когато Замби ни доказва точно обратното! — Внезапно тя си спомни многобройните разговори за робството, на които беше присъствала като дете. Мащехата ѝ с всички сили подкрепяше опитите за премахване на това зло и Шантал със собствените си уши беше чувала мистър Уилбърфорс, който с ужас и отвращение заклеймяваше търговията с хора. Без да го осъзнава напълно, Шантал беше възприела възгледите на родителите си и сега всичко в нея се противеше на факта, че се е отдала доброволно на мъж, който не само е бил пират, но и е търгувал с живи хора. С пронизваща болка в сърцето тя погледна Динес право в очите.

— Никога вече не мога да ти принадлежа! — пошушна тя.

Динес направи крачка към нея. Дълбока бръчка прорязваше челото му. Когато Шантал се отдръпна, той протегна ръка и я сграбчи за рамото.

— Няма да осъществиш заплахата си! — заяви твърдо той. — Вече те познавам по-добре от себе си, Шантал. Мислиш и говориш като дете! През нощта се държа не като благоденствувваща девственица, а като истинска жена, която беше обхваната от същата страст като мен. Макар че разумът ти заповядва да не се подчиниш, ти скоро ще усетиш желание отново да бъдеш с мен. Ако сега употребя сила, няма дълго да се противиш. Но аз предпочитам да изчакам. Правил съм го вече. Ти си нещо ценно, Шантал, затова ще те чакам.

В погледа му пламтеше такъв огън, че кожата ѝ сякаш изгоря. Очите му бавно се плъзгаха по тялото ѝ. Шантал усети, че пулсът ѝ се ускорява. Сърцето лудо биеше в гърдите ѝ. Когато Динес се отдалечи към плажа, тя разбра, че въпреки цялата си решителност да не се докосва до него, ако само за момент я беше прегърнал, тя щеше да се разтопи в обятията му. В крайна сметка той щеше да бъде победителят в борбата между двамата.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Май 1839

— Първи май! — обяви Хемиш Макрей. Той стоеше до Джон и наблюдаваше мъжете от екипажа, които поставяха голямото платно. — От тридесет години насам не съм бил в Англия за празника на цветята! Сега хората танцуват около майското дърво и украсяват къщите си с червен глог.

— В нашето семейство е традиция празникът да се посреща в малкото ни имение в Съсекс — въздъхна Джон. — Преди две години Шантал беше коронясана за майска царица като най-красиво момиче в селото. Съмнявам се, че по време на коронацията си кралица Виктория е изпитвала такава голяма гордост като моята малка Шантал...

— Аха! — изръмжа Хемиш, който тъкмо пълнеше лулата си. Той вече беше свикнал с непрекъснатите тиради на Джон за момичето, което беше завладяло сърцето му. Отношенията между двамата мъже бяха толкова приятелски, че капитанът често си позволяваше да дразни младия си спътник със своя сух шотландски хумор. — Много странно име за това красиво младо момиче! — отбеляза той. — Предпочитам Джени или Изабел. Спомням си, че преди много години едно момиче на име Джени искаше да се омъжи за мен. Но не искаше да остана моряк. Да, такъв е животът!

Вече почти три месеца пътуваха по море. Досега всичко вървеше добре. Веднъж попаднаха в безветрие, но за щастие то трая само два дни. Оставаше им само един ден път до Сейшелските острови. На остров Мавриций Хемиш се осведоми при свои колеги моряци как е протекла онази страшна буря, която потопи „Валета“ преди повече от девет месеца. После се отправиха към остров Астов северно от Мадагаскар. Тайно в себе си Джон хранеше надежда, че някои от пътниците на „Валета“ са намерили убежище на същото място като моряците на „Тигър“. С големи усилия успя да скрие разочарованието си, когато търсенето им не даде резултат. Затова решиха да потеглят направо към Мае, главния остров на Сейшелския архипелаг. За това им

бяха необходими дванадесет дни. По пътя смятаха да претърсват всеки срещнат остров. Хемиш вярваше, че на Мае ще имат възможност да се снабдят с морски карти на всички острови и островчета.

— Те са най-малко четиридесет — обясни той. — А може би много повече.

— Ще претърсим всеки поотделно — отговори невъзмутимо Джон, въпреки че дълбоко в себе си отлично знаеше, че времето работи срещу тях. Хората от „Тигър“ са имали доста големи количества провизии, няколко овце, кокошки и свине. А беше много съмнително, че в спасителните лодки на „Валета“ са успели да натоварят запаси за повече от два-три дни, да не говорим за седмици или месеци.

Когато приближиха остров Мае, шотландският капитан сметна за свой дълг да насочи вниманието на Джон към факта, че евентуално останалите живи след потъването на „Валета“ сигурно не са могли да стигнат далеч. Според него няколко здрави мъже можели да изминат доста дълго разстояние в лодка с гребла, подпомагани от вятъра и течението, но Джон не бивало да забравя, че още по пътя храната и водата им сигурно са се свършили.

— След толкова дълго пътуване няма да се предам точно сега — отговори с непоколебима упоритост Джон.

— Но не очаквайте твърде много, защото и разочарованието ви ще бъде голямо — предупреди го Хемиш. — Няма да се оставим да ни заблудят, разбира се!

Но очарованието на островите оказа своето въздействие дори върху сухия шотландски капитан и той стана поетичен:

— Поне тази гледка няма да ви разочарова, Джон — продължи той. — Островите са като красиви жени и всеки иска да ги има. Като слушам песните на рибарите, излезли с лодките си в открито море, си мисля, че по-красиви от тях са само звуците на гайдите, които се носят над планинските езера в добрата стара Шотландия.

След тези думи Макрей слезе в каютата си под палубата и скоро се върна с един смачкан лист хартия в ръка, който протегна към Джон.

— Няма по-добро описание от това на един стар англичанин, с когото се запознах преди много години. Той се заселил на острова, след като британците изгонили французите — продължи прекъснатия разговор капитанът. — Бил военнопленник и след като сънародниците

му го освободили, решил да изследва острова, преди да се прибере у дома. Влюбил се в този островен свят и си останал тук. Когато дойдох за пръв път по тези места, няхах и понятие какво ме очаква. Затова го попитах защо е останал толкова дълго тук. Думите му трогнаха дори мен, стария морски вълк. Затова си ги записах. Ще ви ги прочета точно така, както ги чух от устата му: „Вземете една Моцартова симфония, прибавете към нея цветовете на дъгата, залейте всичко това със слънчева светлина и го поставете в море от шампанско. Това е страната, обичана от Бога: Сейшелите“.

Надвечер на трети май корабът влезе в пристанището на островната столица Етаблисман дю роа. Стръмните, гъсто обрасли с гори хълмове се открояваха на пурпурночервеното небе, по което вече блещукаха първите звездици. Пристанището, което след известно време беше наречено на името на новата кралица Порт Виктория, гъмжеше от плавателни съдове като същински пчелен кошер. Току-що бяха завършили строежа на един четиристотинтонен кораб, а няколко други бяха в процес на изграждане.

— Тук има достатъчно дървета за строеж на кораби — отбеляза Хемиш, докато по дървената стълбичка към тях се втурна група оскъдно облечени африканци.

Въпреки късния час по тесните улички се тълпеше народ. Имаше разни националности; британци, французи, китайци, индийци и преди всичко африканци.

— Няма достатъчно работа за всички — разясни Хемиш, докато екипажът закотвяше брига. — Когато робите бяха освободени, много от притежателите на плантации напуснаха острова, защото с памук повече не можеха да се печелят пари. Сега бедните негри живеят от ден за ден и вършат всякаква работа, каквато могат да намерят по пристанищата. Пазете вещите си, защото те са в състояние да ви откраднат лявата ръка, докато дясната не внимава!

Задушната горещина беше много по-забележима тук, където не полъхваше хладният морски бриз. Когато Джон последва капитана по крайбрежната улица към къщата на губернатора, току-що изгладената копирена риза скоро залепна за гърба му. Трябваше да съблече жакета си и да го носи на ръка.

Губернаторът, мистър Огъстъс Милиъс, ги посрещна много сърдечно. Радваше се да приеме в дома си посетители, пристигнали направо от Англия. Самият той бил отскоро на Сейшелите, обясни той на Джон, след като нареди на слугата си да поднесе на гостите изстудено френско вино. Няма нито деца, нито жена, но брат му му правел компания заедно със семейството си през първата година на острова.

— Докато вие и капитан Макрей се освежите малко, аз ще известя на роднините си за вашето пристигане и после ще вечеряме.

Предложиха им малки стаи, доста неудобни. Леглата бяха застлани с чисто бельо и цветнокожите прислужници бяха винаги на разположение. Не е толкова комфортно като у дома, помисли си Джон, но дори фактът, че няколко дни ще спят в легло, а не в койка, беше приятно разнообразие.

Същото важеше и за вечерята, с която ги нагости мисис Милиъс, съпругата на брата на Огъстъс Пол Милиъс. Тя беше сервирана от черни прислужници и беше приготвена от двете племенници на губернатора, Джанет и Фийби. Въпреки че бяха руси и синеоки, те болезнено напомняха на Джон за Шантал. Той непрекъснато ги наблюдаваше как се движат из стаята в красивите си бели муселинени рокли. И двете скришом кокетираха и флиртуваха със симпатичния млад гост, който така неочаквано се появи сред тях. Джон прецени, че момичетата нямат и двадесет години.

Едва след края на вечерята Джон разказа защо е предприел това дълго пътуване до Сейшелите. Домакините мълчаливо го изслушаха, докато подробно описваше съдбоносното пътуване на „Валета“ и накрая изрази надежда, че останалите живи вероятно са достигнали островите на архипелага.

Огъстъс Милиъс замислено се почеса по главата.

— При мен няма съобщение за подобно събитие, но аз съм тук едва от два месеца — проговори той. — Ще се поровя в документите, които остави предшественикът ми Артър Уилсън. За съжаление все още не съм намерил време да прегледам многобройните му бележки. Тукашният климат не е особено благоприятен за мобилизиране енергията на човека. За съжаление, откакто пристигнахме на Мае, не съм много добре със здравето.

— Тогава ще се заемете с архивите едва след като оздравеете — отговори учтиво Джон, въпреки че беше обхванат от трескаво нетърпение да чуе дори най-дребното съобщение. — Смятам, че е най-добре да го отложим за утре.

Когато дамите се оттеглиха, губернаторът покани Джон и капитана да изпият с него по чашка бренди.

— Когато французите опразниха Мае, те изоставиха прекрасните си изби — каза той. — Уилсън получил значителни количества вино и този отличен коняк от предшественика си. Беше така добър да предостави на мен онова, което му беше останало.

Но винарската изба се оказа единственото, за което Огъстъс Милиъс намери похвални думи.

— Ако знаех какви са условията за живот на острова, сигурно щях да си остана в Англия — въздъхна той. — Смаян съм от хаоса, който цари тук. Няма църкви, няма свещеници, няма училища и болници. Погребенията се извършват без всякаква церемония. По изоставените плантации къщите се разпадат, а нивите са покрити с плевели. Преди няколко дни дори ми съобщиха, че из гробището се разхождат свине и изравят трупове. Не се осмелих да разкажа това на бедната си снаха или на племенниците си. Сигурно ще обезумеят от ужас!

— И всичко това в тази благословена от Бога страна! — изръмжа Хемиш, когато двамата с Джон тръгнаха нагоре към стаите си.

Въпреки този обезкуражаващ разказ следващият ден се оказа един от най-вълнуващите в живота на Джон. На обяд губернаторът му подаде един от докладите на предшественика си.

— Мисля, че точно това търсите — усмихна се той. — Ако предположенията ми са верни, имате късмет. Надеждите ви се сбъдват!

Джон едва успя да овладее нетърпението си и посегна към изписания лист. Прочете следното: „Един цветнокож на име Тобиас донесе днес писмо от собственика на плантация «Корал» Симон Сен Клер, в което се съобщава, че на брега на Гран Полис са открити труповете на петима британски моряци. От писмото става ясно, че единствена е останала жива мисис Ебърхард, която е англичанка. Мосю Сен Клер уверява, че ще придружи дамата до Етаблисман дю роа, за да я предаде под моя опека, щом тя се възстанови от тежкото преживяване. Поради гостоприемството и готовността за помощ на

господина аз самият не предприех никакви стъпки да се свържа с мисис Ебърхард. Без съмнение тя ще се появи тук в уреченото време“.

— Датата на писмото! — почти изкрещя Джон. — Откога е то, мистър Милиъс? Споменатата дама е сестра ми Тамариск!

— Бележката е от доклада на Уилсън за месец септември — съобщи губернаторът.

— Та това е било преди седем месеца! — промълви унило Джон. — Може би тя отдавна вече не е там...

— Запазете спокойствие, момчето ми! — намеси се Хемиш Макрей. — Не е вероятно сестра ви да е напуснала острова, без мистър Милиъс да е бил уведомен.

— Времето съвпада точно, а аз съм по-сигурен от всякога, че става въпрос за сестра ми Тамариск — проговори по-спокойно Джон. — Няма съмнение в това. Къде е тази плантация, сър? Лесно ли се стига до нея? Нямам представа от географските особености на острова.

Мистър Милиъс изглеждаше скептичен.

— Гран Полис се намира на най-южния нос на Мае — отговори той. — Най-бързо ще стигнете дотам с пирога. Ще трае около четири часа. Ако предпочитате да тръгнете по суша, ще ви трябва каруца и пътуването ще трае най-малко дванадесет часа.

— Защо не тръгнем направо с нашия бриг? — предложи капитанът. — До утре сутринта ще го приготвим за отплаване. Мистър Милиъс и госпожиците могат да ни придружат, ако желаят.

— Моля те, чичо Огъстъс, нека дойдем и ние! — намеси се Джанет. Финото ѝ бледо лице беше зачервено от възбуждане. — Няма да досаждаме на капитана, уверявам те!

Фийби се притече на помощ на сестра си, като гальовно облегна главичката си на рамото на майка си.

— Нямам нищо против — отговори Пол Милиъс. — Нали аз ще бъда там и ще внимавам за двете момичета. Смятам, че ще се върнем, преди да се стъмни, нали, капитан Макрей?

По лицето на губернатора пролича облекчение, че не му се налага да придружи гостите в това пътуване по море. С кратко кимване той изрази съгласието си.

— Много добре! — усмихна се Хемиш. — Сега трябва да решите вие, млади човече! — обърна се той към Джон.

На Джон ужасно му се искаше да вдигнат платна и да отплават още днес следобед. Сподели с капитана, че сестра му Тамариск може би е тежко ранена, щом е останала толкова дълго в онази плантация. Но беше напълно възможно и да е напуснала острова.

Капитанът му напомни, че не е вероятно да е заминала без знанието на губернатора. Чиновникът също го увери в това. Един ден повече или по-малко нямаше значение, защото Тамариск гостуваше в плантацията вече почти седем месеца. Освен това ще им бъде приятно да пътуват в компанията на мистър Милиъс и красивите му дъщери, засмя се капитанът. Двете момичета толкова много искаха да дойдат, защо да не изпълнят желанието им!

Следобед капитанът се запъти към пристанището да събере екипажа. По предложение на мисис Милиъс двете момичета разведоха Джон из малкия град. Времето мина весело и за Тамариск бяха купени най-различни подаръци. Момичетата усърдно го уверяваха, че сестра му много ще се зарадва, тъй като на мили разстояние от плантация „Корал“ нямало нито един магазин. Най-послед се прибраха в дома на губернатора, натоварени с парфюми, везани пантофи, огърлица от корали, купена от индийските търговци, и бамбуков чадър за слънце, открит в малко китайско дюкянче.

Тримата млади хора се разбираха отлично. Джанет и Фийби бързо преодоляха първоначалната си плахост и засипаха Джон с въпроси за сестра му, за дома им в Англия и не на последно място за Шантал. Тъй като и двете бяха във възрастта, в която главите на младите момичета са пълни с романтични чувства, те бяха дълбоко впечатлени от твърдото решение на Джон да претърси, ако се наложи, целия свят, но да открие момичето, на което принадлежеше сърцето му.

— Няма никаква вероятност да си намерим такива предани обожатели тук, на Мае! — обърна се развеселено Фийби към Джон. — Повечето притежатели на плантации са напуснали острова. Няма даже и свещеник, с когото бихме могли да пофлиртуваме.

Двете момичета знаеха твърде малко за френския плантатор, който беше съобщил на губернатора за спасяването на Тамариск. Фийби беше узнала от майка си, че го смятат за отшелник. Откак чичо им беше сменил стария губернатор, мосю Сен Клер не беше се появявал в столицата, за да се представи.

Мисълта, че Тамариск от седем месеца е в компанията на този напълно чужд човек, тревожеше Джон. Той едва се удържаше да не даде заповед за незабавно заминаване.

Капитанът се върна навреме за вечеря и обяви, че корабът ще бъде готов за отплаване утре рано сутринта.

На следващия ден „Русалка“ излезе от живописното малко пристанище. Свеж бриз издуваше платната и корабът се плъзгаше по блестящата тъмносиня водна повърхност с постоянна скорост от осем възела. За кърмата бяха привързани корабната лодка и една пирога. Макрей беше узнал, че дори при спокойно море не може да се приближи до брега на Гран Полис, защото имало силни течения и многобройни подводни скали и рифове. Затова възнамеряваше да хвърли котва в открито море и да слезе на брега с лодката.

Пътниците на борда на „Русалка“ се възхищаваха на красивата гледка. Бригът пое курс на югоизток, запазвайки скоростта си. Всички останаха на палубата и с възхита наблюдаваха обраслите с палми брегове. Зад тях се издигаха високи планини, гъстата растителност на които достигаше до самото море. Около кораба кръжаха птичи ята и се спускаха ниско над малките рибарски лодки на местните жители. Топлите крайбрежни води бяха толкова богати на риба, че островитяните трябваше само да хвърлят мрежите си.

Бяха минали около два часа, когато капитанът показа на спътниците си крайбрежието на Гран Полис. Недалеч от тях имаше плажна ивица, посипана с пясък, без стърчащи скални блокове. Само след двадесет минути пирогата без произшествия достигна брега. Двама моряци останаха да я пазят, Джон, Хемиш, Пол Милиъс и двете момичета тръгнаха пеш към плантация „Корал“.

Без да подозира приближаването на посетителите, Тамариск береше цветя в градината за украса на къщата. Изтегнат в един градински стол, Симон лежеше в сянката на огромно дърво и с любов наблюдаваше гъвкавите ѝ движения. Не след дълго Нарцис щеше да ги повика за обяд, но засега двамата се наслаждаваха на блаженото спокойствие на своето уединение. Скоро щяха да настъпят най-горещите часове на деня. Тогава дори птиците замлъкваха и се скриваха в короните на дърветата.

Тамариск първа чу непознатите гласове. Стреснато се изправи и се вслуша. Странното ѝ държание привлече вниманието на Симон.

— Кой ли идва, мила? — промълви той. Засенчи очите си с ръка и учудено се вгледа в групата хора, които тъкмо влизаха в градината откъм отсрещния ѝ край.

Тамариск стоеше неподвижно с кошницата цветя в ръце. Обхвана я странно предчувствие. Макар че нямаше причина да се страхува, тя усещаше, че непознатите, които и да бяха те, представляват заплаха за живота ѝ със Симон в Шато Корал. Опита се да приеме с разума си това болезнено предчувствие, докато посетителите все повече се приближаваха. Помисли, че сънува, когато фигурата на един от мъжете все повече приемаше очертанията на малкия ѝ брат Джон.

— Не може да бъде! — прошепна тя. Лицето ѝ побеля и кошницата се изплъзна от ръката ѝ. Обърна се към Симон. Загрижеността, изписана по лицето му, се превърна в тежка мъка, когато чу шепота на Тамариск: — Симон, мисля, че това е брат ми Джон!

Симон пое дълбоко въздух и отново обърна очи към мъжете и двете момичета, които междувременно бяха стигнали доста близо до тях. Ако един от тях наистина беше братът на Тамариск, това неизбежно означаваше само едно: раздяла. А Симон не се боеше от нищо на света толкова, колкото от загубата на любимата жена.

Младият французин бавно се надигна. Реши да приеме нещата с достойнство. Не усещаше вина заради връзката си с Тамариск, може би единствено за това, че беше я разубеждавал да се върне при семейството си. През изминалите идилични седмици беше успял да прогони от съзнанието си мисълта, че щастieto му не може да бъде трайно и че щом Тамариск се върне в Англия, тя ще го забрави! Стигна дотам в егоизма си, че не ѝ позволяваше да говори за децата си, макар че много добре знаеше колко копнее за тях и как ѝ се иска да ги види отново. Ако ги нямаше децата, той непременно щеше да я убеди да остане завинаги на острова и да се омъжи за него.

Симон мълчаливо очакваше приближаващите посетители. Най-младият от тримата мъже внезапно се втурна към Тамариск. Лицето му грейна от радост и той високо извика името ѝ. Симон видя как Тамариск се хвърли в обятията на брат си. С огромна любов и радост двамата се прегърнаха.

— Това е същинско чудо! Ти си жива и се чувстваш добре. А ние те мислехме за мъртва! — извика Джон. — Просто не мога да изразя

каква радост изпитвам, че те виждам отново, мила сестричке! — И той отново я прегърна.

Преизпълнена с радост, Тамариск се обърна към Симон и с щастлива усмивка каза:

— Това е брат ми Джон, а това, скъпи Джон, е Симон Сен Клер, който предано се грижи за мен, откакто морето ме изхвърли на южния бряг на плантацията му. На него дължа живота си!

Джон пристъпи напред и здраво стисна ръката на Симон. На лицето му се появи израз на искрена благодарност.

— Моето семейство и аз сме ви вечно задължени, сър! — промълви той. — Позволете да ви представя приятелите си. Това е мистър Пол Милиъс, а двете млади дами са неговите дъщери, мис Джанет и мис Фийби. Този господин е капитанът на кораба, Хемиш Макрей.

С безизразно лице Симон церемониално се поклони и стисна ръце на всички.

— Вие положително имате да си кажете много неща. Моля, седнете тук. В това време аз ще отида в къщи да съобщя на икономката си, че ще имаме гости за обяд.

Двете момичета развълнувано се отпуснаха на сухата, топла морава, докато баща им, Хемиш, Джон и Тамариск седнаха на градинските столове. Неспособни да скрият радостната си възбуда, Джанет и Фийби си шепнеха толкова високо, че Тамариск улавяше всяка дума.

— Не намираш ли, Фийби, че този мосю Сен Клер изглежда много добре? — попита дяволито Джанет, по-голямата от двете.

По-малката сестра се изкиска и с кимане на глава допълни:

— И е много по-млад, отколкото предполагах.

Сякаш студена ръка докосна сърцето на Тамариск. Тя скришом отправи поглед към двете момичета в бели муселинени роили, към хубавите буйни коси, привързани с лъскави панделки. После очите ѝ се впиха в лицето на Джон. Младият ѝ брат беше тъмнокос, красив, а на възраст беше горе-долу колкото тях. За пръв път от седмици насам Тамариск болезнено осъзна своята възраст — и тази на Симон. Тези млади хора бяха почти деца, но тя принадлежеше към поколението на Пол Милиъс, който седеше до нея с доволна усмивка на лицето и гордо наблюдаваше красивите си дъщери.

Какво ли ще си помислят двамата с Джон, ако узнаят за любовта ми със Симон? Тази мисъл накара Тамариск да се изчерви. За щастие Джон не забеляза смущението ѝ. Той сложи ръка на рамото на сестра си и с любов заговори:

— Толкова неща имаме да си кажем! Но първо най-важната новина, която имам да ти съобщя. Ти сигурно си смятала, че при корабкрушението на „Валета“ всички са загинали. Но сега се приготви да чуеш една наистина невероятна вест. — Джон почувства, че Тамариск потрепери и здраво обгърна раменете ѝ. — В деня на отпътуването ми от Англия — продължи той, — в Бар Хаус посрещнахме неочакван гост, добре дошъл за всички ни. Боя се, че тази вест ще те разтърси, макар че е много приятна — завърна се твоят съпруг Чарлз!

Ако Тамариск не беше седнала, тя щеше да се свлече в безсъзнание на земята. Лицето ѝ побеля като платно.

— Но аз го видях... Той беше... Джон, та аз видях със собствените си очи как мачтата го блъсна и той полетя през борда! Видях го...

Тя млъкна и Джон побърза да напъха една възглавничка под главата ѝ. Тамариск се облегна назад и впи очи в по-малкия си брат, който тихо повтори:

— Чарлз е жив и е в добро здраве! Наистина мачтата го е ударила много лошо. Но моряците от „Валета“ го видели, вързали го за една бъчва и така го задържали над водата, докато след два дни всички били прибрани от минаващ край тях затворнически кораб.

Когато забеляза, че лицето на сестра му постепенно възвръща цвета си, Джон реши да разкаже и по-малко приятната част от случилото се.

— След тежкото сътресение Чарлз бил дълго време в безсъзнание и за съжаление пострадало и зрението му. Но лекарите ни уверяват, че има добри шансове за пълно оздравяване. Естествено, когато го видях, той не беше в особено добро разположение на духа. Освен болката от раните го измъчваше ужасно и страхът, че ти си мъртва, Тамариск. Но не беше загубил надежда. Знам, че с радост би тръгнал с мен, ако състоянието му позволяваше. Какво не би дал да тръгне да търси теб и Шантал!

— Значи не си намерил Шантал! — прошепна Тамариск.

Главата ѝ бучеше. Чарлз беше жив! По същия чудодееен начин като нея той беше преживял корабокрушението и вече се намираше на сигурно място в родината. През всичките тези месеци, прекарани в Шато Корал, нито веднъж не беше ѝ минало през ума, че съпругът ѝ също се е спасил. Беше твърдо убедена, че е овдовяла. Едва днес узна истината: Чарлз беше жив. А през цялото това време тя и Симон...

Хемиш Макрей, който внимателно наблюдаваше Тамариск, видя, че тя отново побледня като мъртвец и побърза да я изтръгне от мрачните ѝ размишления, като съчувствено промълви:

— Да ви донеса ли чаша вода, мадам? Добрата вест също може да разстрои човека.

— Не, благодаря! — отговори с усилие Тамариск. После пое дълбоко въздух и се опита да възвърне самообладанието си.

Вестта, че любимият ѝ съпруг е оживял след страшната катастрофа, беше повече от радостна. Но тази вест, както и идването на Джон означаваша, че на интимностите със Симон трябваше незабавно да се сложи край. Тамариск почувства, че въпреки всичко тя съвсем не е готова да прекъсне рязко и веднъж завинаги продължилата седем месеца островна идилия. Мисълта, че Симон никога вече няма да я прегръща и да шепне нежни думи в ухото ѝ, както и представата, че миналата нощ двамата за последен път са се насладили на близостта на телата си, бяха непоносими за нея.

За да овладее напирещите сълзи, Тамариск заразитва Джон как я е открил в тази усамотена плантация. Новината, че семейството не е получило нито едно от писмата ѝ, я порази. Попита Джон дали Чарлз знае нещо за участието на Шантал.

— За съжаление нищо! Но фактът, че те открихме тук, на Мае, изпълва сърцата ни с нови надежди — отговори Джон. — Знаем, че архипелагът се състои от множество острови. Щом ти си успяла да намериш място в една от спасителните лодки, защо и Шантал да не е направила същото. Имам намерение да претърся поотделно всеки остров с помощта на капитан Макрей. Ако Шантал е още жива, аз непременно ще я намеря!

Джанет поднесе на Тамариск плетената кошница с подаръците, купени предишния ден.

— Нашият чичо Огъстъс ни каза, че мосю Сен Клер не е женен — каза тя. — Затова помолихме брат ви Джон да купи за вас някои

чисто женски неща.

Докато Тамариск разопаковаше подаръците, тя разказа на Джон някои подробности за собственото си спасение. С колеблив глас спомена за грижите, които Симон беше положил за нея. По-силно от всеки друг път осъзнаваше, че е останала твърде дълго в плантация „Корал“, и сама се улови, че си търси извинения.

— Възнамерявах съвсем наскоро да отида в столицата, за да подготвя завръщането си в Англия — заекна тя, завършвайки разказа си с тази полуистина.

За щастие Джон не забеляза вълнението ѝ и усмихнато отбеляза:

— Сега ще се върнеш у дома на „Русалка“ заедно с мен и капитан Макрей. Но първо ще претърсим останалите острови.

В това време се върна Симон и съобщи, че обядът е поднесен. Той все още не знаеше, че съпругът на любимата му е жив. Вярваше, че е вдовица и не усещаше разкаяние за странната си връзка с нея. Въпреки това неочакваното появяване на брат ѝ го накара да осъзнае, че Тамариск и той са престъпили всички общоприети морални норми. Запита се дали тя ще запази в тайна истината за връзката си с него пред семейството са, или ще реши да им се изповяда. Очите му търсеха нейните, но Тамариск избягваше погледа му.

Двете момичета скочиха и се изправиха пред него.

— Никога не съм била в дома на плантатор — каза Джанет. — С удоволствие бих разгледала къщата ви мосю Сен Клер.

— Не сте ли много самотен толкова далеч от столицата и от другите европейци, сър? — попита сестра ѝ.

По време на обяда, пригответен набързо от Нарцис Симон забеляза, че както Джанет, така и Фийби често го поглеждат скришом и се състезават помежду си, за да привлекат вниманието му. Внезапно младежът си представи колко самотен ще бъде домът му след неизбежното отпътуване на Тамариск. Само ако можеше да намрази брат ѝ, който му отнемаше любимата жена! Но вместо това Симон с изненада установи, че води любезен и приятелски разговор с Джон. Почувства се дори поласкан, когато Джон се приведе към него и с усмивка отбеляза, че интересът на двете млади дами явно изцяло се е концентрирал върху домакина.

Тамариск също чуваше кокетния смях на момичетата и забелязваше, че те засипват Симон с въпроси за живота му в

плантацията. Колкото и да се противеше срещу тази мисъл, истината беше една — тя ревнуваше и се чувстваше виновна. Ревнуваше от младостта, гладките лица, трапчинките и смеещите се очи на момичетата; но много по-страшно беше чувството ѝ за вина. Тя нямаше право да насърчи Симон да се влюби и не биваше да оставя интимната им връзка да трае толкова дълго, че той да стане изцяло зависим от нея. Самата тя бе започнала да го обича и отчаяно се нуждаеше от близостта му. Мисълта за предстоящата раздяла беше толкова болезнена, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

Чувстваше се виновна и заради това, че след пристигането на Джон мислите ѝ се въртяха само около връзката ѝ със Симон, а не около спасението на Чарлз и неизвестната съдба на Шантал. Джон говореше изключително за Шантал и за любовта си към нея. Фактът, че беше намерил сестра си, само затвърдяваше решението му да продължи да търси любимото момиче.

Хемиш Макрей усети нетърпението на Джон и предложи да се върне в столицата и да набави морски карти с точното местоположение на околните острови.

— С малко повече късмет още утре сутринта ще можем да подновим търсенето — каза той и Джон кимна в знак на съгласие.

— Естествено, вие ще се върнете с нас, баронесо — допълни Пол Милиъс. — Сигурен съм, че брат ми и съпругата ми с радост ще ви приемат у дома, докато брат ви и капитанът са в морето.

Тамариск скритом погледна към Симон и прочете в очите му същия ужас от внезапната раздяла, който изпитваше и самата тя. Трябваше да му каже, че Чарлз е жив, иначе той щеше да настоява да я придружи в Англия, както беше предложил преди време.

— Нужни са ми един или два дни, за да се приготвя — отговори спокойно тя. — Има толкова хора, на които дължа благодарност и с които бих желала да се сбогувам. Мисля, че е несправедливо да напусна толкова прибързано Шато Корал.

Симон въздъхна с облекчение. Беше му прилошало при мисълта, че Тамариск ще се съгласи с предложението на мистър Милиъс.

— Щом Тамариск желае да остане още малко, защо и вие не останете в плантацията като мои гости? — попита спонтанно той със смелост, която слиса и самия него. — В къщата има достатъчно гостни

стаи и за мен ще бъде удоволствие да ви забавлявам в рамките на скромните си възможности.

Докато мъжете обмисляха предложението, момичетата не скриваха радостта си. Те запляскаха с ръце, изтичаха при баща си и го помолиха да приеме предложението на мосю Сен Клер.

Пол Милиъс се обърна към Джон:

— Вие какво ще кажете? — попита той. — Аз с удоволствие бих прекарал известно време в това чудесно място.

— Аз ще се върна сам в столицата и ще намеря картите — обеща капитан Макрей. — Утре ще дойда да ви взема. Така няма да загубим време.

— Това е чудесна идея — отговори Джон и нежно докосна рамото на сестра си. — Тъкмо ще си поговорим за всичко, нали? Сигурен съм, че с нетърпение, очакваш да чуеш как са децата. И естествено, искаш да узнаеш всички подробности около спасението на Чарлз и завръщането му у дома.

Тамариск почувства, че погледът на Симон въпросително се спря върху нея, но не се осмели да вдигне очи. Тайно се беше надявала да бъде сама с него, когато той ще узнае, че съпругът ѝ е жив. Разбираше колко смутен и объркан ще бъде младият човек и с големи усилия потисна желанието си да стане и да го прегърне пред очите на всички.

Тамариск и Симон имаха късмет, че разговорът на масата беше много оживен и мълчанието им не направи впечатление. Обядът се проточи още цял час. Едва след това двамата можаха да останат сами.

Капитан Макрей се върна обратно в столицата. Джон и членовете на семейство Милиъс бяха отведени по стаите им, за да си починат. Тамариск се прибра в стаята си и зачака Симон. На сърцето ѝ беше тежко и тя почти не се зарадва, когато той най-последно почука на вратата.

Вместо да я вземе веднага в обятията си, както обикновено правеше, младият човек се спря наред стаята и безмълвно се вгледа в жената, която беше любил с такава нежна всеотдайност.

— Кажете ми, Тамариск! — заговори направо той. — Правилно ли разбрах думите на брат ти? Съпругът ти е жив?

Тамариск кимна. Противоречивостта на собствените ѝ чувства стягаше гърлото ѝ и тя не можа да проговори. Симон не направи опит да се доближи до нея.

— Както виждам, тази вест много те е зарадвала — продължи горчиво той. — Без съмнение сега се разкайваш, че си се любила с мен.

— Не, Симон, не! — проплака Тамариск и скочи от мястото си. Отиде при него и взе лицето му между ръцете си. — Никога няма да съжалявам за месеците, прекарани с теб, мили мой. Трябва да ми повярваш — те бяха най-хубавите в живота ми!

Симон веднага се укроти и вдигна очи към бледото ѝ лице. Ръцете му бавно я обгърнаха.

— Значи все пак ме обичаш! Обичаш ме поне мъничко! — прошепна той.

— Винаги ще те обичам, и то много повече от твоето „мъничко“ — отговори тихо Тамариск. — Но сега не е моментът да се самозаблуждаваме, Симон. В името на нашата любов искам да бъде откровена с теб. Обичам и Чарлз. Той е мой съпруг и баща на децата ми. Дължа му много години на топлина и уют. Сега, когато знам, че е жив, не искам да бъда невярна съпруга. Докато вярвах, че съм вдовица, не намирах нищо лошо в нашата любов. Но сега е време да се върна при него и при нашите деца.

С болезнен вик Симон скри лице в косите ѝ.

— Как ще живея без теб? — прошепна той.

Тамариск нежно галеше главата му. Но когато заговори, в гласа ѝ прозвуча горчивина:

— Ще намериш ново щастие, мили мой. Сега, когато вече си мъж и преди всичко не се страхуваш да бъдеш такъв, няма защо да продължаваш с отшелническото си съществуване. Ще намериш нови приятели и няма да бъдеш самотен без мен, както сега си мислиш.

И тя внимателно се освободи от прегръдката му. Страхуваше се да не се поддаде на желанието си за последен път да изпита с него сладостите на любовта. Знаеше, че за доброто на Симон и не на последно място от уважение към Чарлз не бива да си го позволява. Скоро щеше да замине с Джон за Англия. И двамата трябваше да се примирят и да се опитат да забравят.

— Симон! — произнесе Тамариск с толкова променен тон, че младежът стреснато вдигна очи. — Опитай се да разбереш какво сътресение преживях при внезапното появяване на брат ми. Искам сега да ме оставиш сама. — Тя обърна лице настрани, защото не искаше

той да прочете по лицето ѝ лъжата, която толкова естествено се беше изплъзнала от устните ѝ. — Вече не съм млада като теб, мили мой! Твърде често пренебрегваш този факт.

Струваше ѝ голямо усилие да го укори по този начин, но много добре знаеше, че е в негов интерес да се държи така, сякаш вече не я интересува любовта му.

— Винаги си се отнасял с великодушие към моята напреднала възраст. — Тези думи с голяма мъка излязоха от устата ѝ. — А аз винаги съм се старала ти да не забележиш колко остро осъзнавах тази разлика във възрастта. Не, Симон, не отричай... — побърза да го прекъсне тя, когато той понечи да се възпротиви. — Толкова те обичах, че много пъти скривах от теб изтощението си. Някой ден ще разбереш, че силата на младостта все някога свършва, ще разбереш също защо се опитвах да те убедя, че разликата във възрастта не позволява да се оженим. Не можех безкрайно, да се преструвам, че годините не ми личат и не ме засягат. Несъмнено тази раздяла, макар и принудителна, е най-доброто и за двамата ни.

Тамариск с мъка се удържа да не погледне нещастното, напълно объркано лице на любимия си. Тайно в себе си тя се молеше най-сетне успешно да е посяла семената на съмнението в душата му. Надяваше се, че той вече си задава въпроса, дали пък не е пропилял любовта си по една неподходяща жена. Ако успееше да отклони мислите му от себе си, той по-леко щеше да преодолее загубата.

Но когато следобед Тамариск видя как Симон протегна ръка на Джанет, за да ѝ помогне да стане от креслото, и се усмихна към сияещото, изпълнено с очакване моминско лице, жестока ревност прониза сърцето ѝ. Опита се да се пребори с тази слабост и разбра, че трябва да събере всичките си сили, за да доведе започнатото докрай. Все едно каква беше цената, която трябваше да плати — последният ѝ подарък за Симон щеше да бъде именно разкъсването на връзките на любовта, които двамата никога не биваше да завързват.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Април 1839

Шантал и Замби седяха със скръстени крака на полянката сред дърветата и плетяха нови постелки от палмови влакна. Една огромна костенурка, кръстена от Шантал Джордж, която в последно време беше станала съвсем питомна, доволно дремеше близо до тях. От време на време животното примигваше с черните си очички и наместваше поудобно грапавата си глава. Малките птички весело подхвъркваха около двете момичета в очакване на някое вкусно късче. Една от тях безстрашно кацаше на рамото на Шантал, по краката ѝ, дори на главата ѝ.

Малко по-далеч едно младо магаре усърдно пасеше обилната зеленина. Веднъж, като търсеха храна из острова, Шантал и Замби откриха стадо диви магарета. Едно малко магаренце ги последва чак до полянката, където бяха колибите им. Динес предположи, че майка му е умряла, защото след магаренцето не беше тръгнало никое по-възрастно животно. Междувременно то се привърза към тях като същинско кученце и стана любимец на Шантал.

И тримата бяха много изненадани, че са намерили стадо магарета на този далечен остров и Шантал се почувства изпълнена с нова надежда, когато Динес изказа предположение, че животните са се спасили на брега след корабкрушение.

— Това доказва, че и покрай нашия остров минават кораби — заяви тя. После се обърна към Замби и с въздишка допълни: — Току-що се сетих, че съм навършила осемнадесет години, Замби. Представи си, имах рожден ден и не се сетих.

Замби отпусна хамака, с който се занимаваше, и с усилия преброи годините си на пръстите на ръцете си.

— Замби също осемнадесет! — усмихна се тя.

Шантал остави работата си и се загледа към безкрайната далечина на синьо-зелената вода. Някъде на хиляди мили зад хоризонта се намира Англия, помисли си замечтано тя.

— Вече почти не си спомням как празнувах седемнадесетия си рожден ден, толкова отдавна ми изглежда! — въздъхна тя. — Дойдохме на Коативи само преди пет луни, но вече забравих живота, който водех в Англия.

Очите на Замби развеселено просветнаха.

— Сеньорита каза пет луни! — изхихика тя. — Говори като Замби.

Шантал мрачно се усмихна. Не е изненадващо, че говоря като Замби, замисли се тя, и без това тук няма друг човек, с когото мога да си поговоря. С Динес разменяше само по няколко думи, и то когато беше неизбежно.

Откакто за втори път го беше отблъснала, тя се държеше с него хладно и пренебрежително, но с всеки изминал ден ѝ ставаше все по-трудно да спазва правилото, което сама си беше наложила.

За нещастие Динес се правеше, че не забелязва студенината ѝ. Макар че никога не се опитваше да се доближи до нея, той не я изпускаше от очи. Тези странни блестящозелени очи следваха всяко нейно движение, сякаш мъжът беше някое диво животно от джунглата, което дебне плячката си и търпеливо очаква признак на слабост от нейна страна.

Шантал беше забранила на Замби да говори за Динес като за неин съпруг и да обсъжда въпроса за така наречената „сватба“. В очите на Замби се четеше ужасно смущение, когато вечер Шантал се прибираще сама в колибата си и оставяше Динес край бавно гаснещия огън или когато напълно го изключваше от разговорите им. Държеше се, сякаш него го няма и даваше уроци на Замби по четене и писане.

Постепенно за Шантал ставаше все по-трудно да пренебрегва Динес. Когато той ловуваше някъде из острова, тя се улавяше, че непрекъснато поглежда към края на поляната и очаква завръщането му. Понякога той се появяваше едва след свечеряване и против волята си Шантал се тревожеше да не би нещо да му се е случило. Когато най-после силната му млада фигура се мернеше между палмите и Замби се затичваше насреща му с радостен писък, тя се стараше да се държи така, сякаш завръщането му изобщо не я засяга. Предпочиташе да се скрие в колибата си и да чака там, докато се появеше Замби и ѝ съобщеше:

— Сеньор вече върнал. Време вечеря!

Но Шантал не можеше да измами Динес. Напротив, упоритостта, с която се държеше на разстояние от него, засилваше убеждението му, че младата жена избягва близостта му само защото няма доверие в собствената си въздържаност. Дните минаваха и той със задоволство наблюдаваше предателските признаци на нерешителност и колебание. Това улесняваше решението му да я изчака търпеливо, защото беше сигурен, че в крайна сметка тя ще отстъпи.

Наистина Шантал се опитваше да си втълпи, че умело скрива от всички вълнението, което я обхващаше в близост до него. Но от вниманието на Динес не убягваше, че дишането ѝ се ускорява и гърдите ѝ бързо се вдигат и отпускат, когато се обръщаше към нея. Веднага забелязваше и предателската червенина, която заливаше лицето ѝ, когато той ѝ подаваше нещо и уж случайно докосваше ръката ѝ. Тогава тя цялата се разтреперваше и миглите ѝ трепкаха. Динес знаеше, че тялото ѝ се стреми към него, макар че разумът ѝ все още се опитва да се съпротивлява.

Твърдото решение на Шантал да не се поддава на чувствата си се разклати най-неочаквано през един топъл ден в началото на април. Динес беше наредил на двете момичета да съберат банани и от вкусния зеленчук, който беше ежедневна съставна част от менюто им. Самият той отиде да лови риба, защото, както обясни, печените птици ужасно са му омръзнали и много му се иска някакво разнообразие.

Късно следобед Динес се върна от риболова. Беше ходил чак до другия край на острова и изглеждаше доволен.

— Тази вечер ще имаме царско ядене! — заяви той и пусна в пясъка препълнената кошница. — Днес ще готвя аз, Замби. Ще ви направя супа от раци, скариди, лангусти и разни други лакомства, каквито никога не сте вкусвали!

И той се зае да разтваря черупките и да реже рибите на парчета. После сложи всичко в едно гърне, докато Замби събираше дърва за огъня. Когато супата завря, негърката недоверчиво помириша парата, която се издигаше от съда, и попита:

— Какво ядем? — Лицето ѝ издаваше тревога.

Динес се усмихна.

— Изненада! — каза той. После се обърна към Шантал и прибави: — Веднъж бях на гости при един французин, който бил

главен готвач, преди да стане пират. В родината си приготвял това прекрасно ястие, наречено буйабес. Ще видите колко ще ви хареса!

След като опита супата няколко пъти и най-после заяви, че вечерята е готова, той напълни черупките на кокосовите орехи, които използваша вместо чинии. Шантал беше гладна и любопитна да изпробва новото ядене, но почака малко, защото не искаше да прояви твърде явен интерес към кулинарните му умения. Замби обаче вдигна черупката до носа си и няколко пъти звучно помириса супата. Докато Динес развеселено я наблюдаваше, тя потопи пръст в течността и го облиза.

— Нямах ли доверие в готварското ми изкуство? — засмя се той.

Но Замби с писък запрати в огъня кокосовата черупка, обърна се към него и със силен удар изби вечерята от ръката му.

— Не добре! Лошо! Много лошо! — изкрещя тя. Едновременно с това се обърна към Шантал и издърпа черупката от ръцете ѝ. Съдържанието ѝ се изля на земята.

Като треснат от гръм Динес седеше и втренчело гледаше Замби.

— Сигурно в супата е имало нещо, което досега не сме опитвали — промърмори Шантал. В суматохата беше забравила решението си никога вече да не разговаря с Динес.

С намръщено чело португалецът скочи на крака. Никога не бяха го виждали толкова ядосан.

— Сега вече край, Замби! Толкова се старая да ви сготвя нещо ново, а ти...

— Това не хубаво, сеньор! Прави болно! — прекъсна го Замби и посочи гърнето, което димеше на триножника. Със сълзи на очи извика: — Риба лоша, сеньор! Прави болно!

— Рибата е току-що уловена! — отговори Динес със святкащи от гняв очи. — Всичко, което сложих в гърнето, хванах сам преди по-малко от два часа.

Замби се хвърли в краката му. По черното ѝ лице се стичаха сълзи. Тя умолително вдигна очи към господаря си.

— Риба лоша! — изхълца тя — Замби знае. Риба прави мъртъв!

Шантал, която се вслушваше в разговора им, усети, че ѝ прилошава, когато смисълът на думите достигна до съзнанието ѝ. В супата имаше отровна риба. А Динес вече беше ял от нея!

Динес се извърна към Шантал. Изгорялата му от слънцето кожа беше станала смъртнобледа.

— Там имаше една риба... Никога по-рано не я бях виждал.

После се опита да я опише колкото се може по-точно. Рибата била около двадесет и пет сантиметра дълга, с кръгъл гръб на зелени и черни точки, с жълтеникави очи. Двете двойки перки били оранжеви и зеленикавосини. Пъстрата опашка имала жълта ивица в средата.

Замби все още клечеше в пясъка и продължаваше да хълца. Тя кимаше при всяка дума на Динес и даваше да се разбере, че рибата ѝ е позната.

Шантал коленичи пред нея.

— Сеньорът не яде много от супата! — прошепна тя. — Само няколко пъти я опита, Замби. Такова малко количество не може да му навреди, нали? — попита обезпокоено тя.

По бузите на Замби се стичаха потоци сълзи.

— Яде риба и умира! — проплака тя.

Шантал ужасено погледна към Динес.

— Не може да бъде! — заекна тя. — Замби преувеличава, нали, Динес?

Той отговори на погледа ѝ със свиване на вежди.

— Честно казано, Шантал, не знам. Постепенно ме обхваща подозрението, че рибата е била питон. Често съм чувал за нея, но никога не бях я виждал. Среца се често в Индийския океан. Вероятно Замби я е виждала по африканското крайбрежие, но много се надявам, че не разбира кой знае колко от тия работи. Във всеки случай се чувствам отлично.

Замби беше престанала да плаче и със знаци се мъчеше да убеди Динес, че трябва да се опита да повърне.

— Тя е права! — каза Шантал и като видя, че Динес се колебае, добави: — Ако рибата наистина е била отровна... — Гласът ѝ пресекна, защото страхът на Замби се беше пренесъл върху нея. — Направи това, за което те моли Замби! — прошепна тя. — Моля те!

— Е, добре, щом настояваш, Куш-куш!

Когато с нежна усмивка я нарече отново с това галено име, Шантал се обърна настрана, за да не види сълзите в очите ѝ.

— Нищо няма да му стане, Замби — заяви тя колкото се може по-убедително, макар че съвсем не вярваше в това.

Скоро Динес се върна и обясни, че все още се чувства отлично.

— Макар че гледката на разстроените ви лица съвсем не е успокоителна! — добави с усмивка той.

— Няма нищо смешно! — укори го Шантал. — Ако беше хапнал малко повече...

— Но не ядох! — прекъсна я безгрижно Динес. — Освен това съвсем не съм убеден, че рибата е била отровна.

Вече бяха готови да повярват, че предупреждението на Замби е вдигнало фалшива тревога, когато Динес внезапно се оплака, че усеща странно дразнене по езика.

— Никога не съм изпитвал подобно нещо — промърмори той.

Дразненето бързо се разпространи в устата и гърлото и скоро се появиха болки в мускулите и гадене. Замби, която обикновено имаше неизтощим запас от идеи, се оттегли безмълвно в своята колиба и започна тихо да нарежда. Шантал почувства, че в душата ѝ се надига паника. Явно Динес също се уплаши, защото гласът му прозвуча измъчено:

— Май Замби вече ме оплаква! — Той прокара ръка по гърлото си и страхливо вдигна очи към Шантал. — Много ми е трудно да говоря — промърмори дрезгаво той. — Явно Замби е поставила правилна диагноза. Не е ли жестока иронията на съдбата, Куш-куш, аз, който съм преживял толкова опасности, да умра тук от една отровна риба!

— Няма да умреш! Няма да го допусна! — изкрещя Шантал.

Като видя, че Динес се олюлява, тя го хвана под ръка и го отведе в колибата. Той се отпусна тежко в постелята си. Лицето му блестеше от пот. Шантал с ужас се вгледа в него и видя как тялото му внезапно се сгърчи и затрепери от жестокия пристъп.

Тя изтича в колибата на Замби и разтърси раменете на плачещото момиче.

— Сеньорът е много болен! — извика тя. — Бързо, Замби, намери някаква билка! Сигурно има противоотрова.

— Няма растение прави здрав! — отговори през плач Замби. — Сеньор умре... и то скоро!

Страхът на Шантал се обърна в гняв. Тя плесна момичето през лицето.

— Не смей да говориш така! — изкрещя диво тя. — Ще оздравее, ще видиш!

Хукна обратно към колибата на Динес и видя, че той не помръдва. Само по очите му личеше, че още е в съзнание. Обхваната от ужас, Шантал разбра, че тялото му е парализирано.

— О, Динес! — изплака тя и се отпусна на колене до него. После хвана безжизнената му ръка. — Не бива да умираш! Няма да го понеса. Моля те, опитай се да живееш! Каквато и да е отровата, тя ще измъчи тялото ти, но все някога въздействието ѝ ще отслабне. Трябва да се бориш срещу нея с цялата сила на волята си! Не искам да умреш!

Зелените му очи с усилие се обърнаха към нея. В тях просветна въпрос. Шантал потрепери от ужас. Непоклатимото убеждение на Замби, че смъртта е неизбежна, подкопа вярата ѝ в спасението му. Състоянието на Динес беше толкова лошо, че едва ли щеше да изкара нощта. По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Не умирай, моля те! — изхълца тя. — Какво ще правим сами на този остров? Моля те, Динес, не ни изоставяй! Замби те обича, а аз... аз също имам нужда от теб. Щом оздравееш, ще се омъжа за теб, обещавам ти. Чуваш ли ме, Динес?

Динес не даде знак, че импулсивната ѝ клетва е достигнала до съзнанието му. Следващият пристъп разтърси тялото му. Шантал скри лице в ръцете си, за да не гледа мъчителните гърчове.

Тежкото му, пресекливо дишане я накара да открие лице. Беше сигурна, че смъртта приближава. Започна да се моли и да призовава Бог да му прости злодеянията и да го остави жив заради нея.

Нощта не свършваше. Шантал заспиваше, събуждаше се и отново се молеше. От време на време изтриваше лицето и тялото му с влажна кърпа. После мокреше гърлото му с малко вода, макар че всеки път ѝ се налагаше да разтваря със сила вцепенените му челюсти.

Когато денят настъпи както обикновено с многогласен птичи хор, Шантал безпомощно се вгледа в неподвижното тяло до себе си. Беше сигурна, че Динес е умрял, докато е спала. С празен поглед в сухите си очи тя се наведе над него. Но от устните ѝ се изтръгна въздишка на облекчение, когато видя, че гърдите му едва забележимо се повдигат. Дишането му почти не се усещаше, но беше станало равномерно. Трескава, изпълнена с нова надежда, тя изля няколко капки вода в устата му и веднага след това забеляза, че устните му помръдват.

Тялото му беше покрито със студена пот, но пулсът беше ритмичен и дори леко се засилваше.

Шантал изскочи от колибата и извика Замби. С подуди от плач очи негърката я последва при Динес. Тя се наведе над господаря си и дълбоко въздъхна. После се обърна към Шантал и в ъгълчетата на устните ѝ просветна едва забележима усмивка.

— Сеньорита право каза. Сеньор вече по-добре!

— Слава богу! — извика Шантал. — Господ чу молитвите ми!

— Ти се моли на бял бог? — попита любопитно Замби.

Шантал кимна.

— Лек на бял бог по-силен от този на черен! — установи делово Замби. — Черно момче яде риба и умря. Черен бог не може спаси брат на Замби.

След два дни Динес вече можеше да говори и тялото му постепенно се подчиняваше на волята му. Лежеше в сянката на палмите пред колибата и разговаряше с Шантал за религиозните възгледи на Замби.

— Не отричам възможността Господ да е чул молитвите ти, Куш-куш — промълви замислено той. — Но не бива да забравяме, че ядох съвсем малко от супата. То не беше достатъчно да ме убие като брата на Замби. — Той ѝ се усмихна с нежност. — Все едно къде е истината — въпреки всичко ти благодаря, че си се молила за живота ми. През изминалите месеци често имах чувството, че предпочиташ да ме видиш мъртъв. Радвам се да узная, че си се бояла за мен...

Шантал плахо се усмихна. Беше трогната от кротката му искреност. Динес все още беше много слаб, но в очите му проблеснаха познатите подигравателни искрици, когато продължи:

— Мисля, че няма да предложи провансалската супа дори на най-злия си неприятел! Отравянето беше извънредно болезнено. Никога не съм се страхувал толкова за живота си.

— За мен също беше ужасно! — прошепна Шантал.

— Наистина ли, Куш-куш! Ти прояви голяма смелост, като цяла нощ остана до леглото ми. Замби ми каза, че напълно се е отчаяла и не е виждала смисъл да се бори за живота ми. Най-много ме утешава мисълта, че си била до мен, преди да загубя съзнание.

Той посегна към нея, хвана ръката ѝ и нежно я целуна.

— Отново сме приятели, нали? Почти се радвам на отравянето си, щом то беше цената на твоята промяна...

Шантал потрепери.

— Не искам да говорим повече за смъртта — прошепна тя. — Плаши ме мисълта за нашата безпомощност. Ако стане нещастие или се разболеем, нямаме нито лекарства, нито лекар.

Динес стисна ръката ѝ.

— По-добре е да не мислим за това — усмихна се той. — Нека поговорим за нещо по-хубаво. Щом си се страхувала за мен, значи ме обичаш. Готова ли си най-после да станеш моя жена?

Шантал тайно се питаше дали трябва да спази обещанието, дадено пред леглото му. Но не можа да си отговори. Едно обаче беше ясно — от сега нататък вече не можеше да се преструва, че е равнодушна към него. Не можа да скрие дълбоката си тревога за здравето му и не се изненада, че Динес веднага усети промяната в поведението ѝ.

— Вече половин година живеем на Коативи — върна се Динес на темата със свойствената си упоритост. — Не смяташ ли, че бях достатъчно търпелив, Куш-куш? Междувременно сигурно си разбрала колко те обичам.

Шантал кимна. Не се съмняваше в любовта на Динес, но не беше наясно със своите собствени чувства. Безспорно той беше станал извънредно важен за щастието ѝ. От друга страна пък, ако живееха в цивилизования свят сред множество други хора, тя и насън не би си помислила да се ожени за такъв като Динес. Но съдбата ги беше запратила чак на Коативи, този самотен тропически остров, където може би щяха да прекарат остатъка от живота си. Може би ѝ беше отредено да живее тук с човек като Динес, размишляваше Шантал. Осъждаше онова, което беше вършил в миналото, преди всичко търговията с роби, но все пак трябваше да признае, че от гледна точка на произхода и националността му деянията му не можеха да бъдат осъдителни. За португалците търговията с роби беше напълно в рамките на закона.

— Нека да поговорим за това, когато си по-добре! — опита се да избегне прекия отговор Шантал. Но не можеше току-така да се отърве от Динес.

— Значи все пак не ме отблъскваш, Шантал? — настоя той.

— Не — призна тя. — Не те отблъсквам, Динес, но имам нужда да си помисля малко.

Динес бързо възстанови предишното си здраве и сила. Без да разпитва повече, той приемаше като даденост, че Шантал ще стане негова жена. Самата тя не правеше нищо, за да го отклони от решението му. Помоли само за две седмици отсрочка, след които щеше да се състои сватбата. Динес не възрази. Зае се с помощта на Замби да построи нова хижа, достатъчно голяма за двамата.

— Ще построя къща, достойна за кралица! — засмя се той. — За бъдещата кралица на Коативи Куш-куш Първа!

Въпреки двойствените си чувства Шантал се зарази от въодушевлението, с което Динес планира и осъществи строежа на новата колиба. Тя прекара дълги часове да изработи нови постелки и да окачи големи палмови листа на саморъчно изплетени въжета за покрива на колибата. Така по цял ден ръцете ѝ бяха заети, но мислите ѝ все по-често се насочваха към предстоящата брачна нощ. Наблюдаваше златисто мургавото тяло на Динес, който работеше неуморно, и си спомняше бурната нощ, през която за пръв път стана негова. Отчаяно се опитваше да прогони спомена за нея, но желанието ѝ да усети отново неговата нежност непрекъснато се засилваше.

Когато дойде сватбеният ден, Замби се събуди много преди Шантал. Искаше да изненада младата си господарка с венчална премяна. Вместо красивия сатен, обшит с дантели, за който беше разказвала Шантал и в който обикновено се обличаха английските булки, младата негърка беше решила да направи рокля от цветя. Набра грамаден букет, наниза цветята на връвчици и направи прекрасна пола. По подобен начин приготви и корсажа, после изплете булчиния венец. Със своите разнообразни цветове и сладък аромат роклята стана наистина приказна и Шантал просто не можеше да понесе мисълта, че в този горещ климат тя ще увехне още преди края на деня и ще загуби цялата си красота.

Докато благодареше на усмихнатата Замби за чудесния подарък, тя не смееше да спомене съмненията, които изпълваха сърцето ѝ. В Англия сватбените рокли грижливо се запазваха след венчавката. Сгъваха ги, увиваха ги и ги прибираха на сигурно място за някоя

бъдеща булка. Или правеха от тях рокличка за кръщение. Сватбената рокля беше нещо трайно, както и самият брак. Не ѝ се искаше да се отдава на лошите си предчувствия. Така скоро щеше да се превърне в суеверна туземка, която се боеше, че бракът ѝ няма да трае по-дълго от сватбената ѝ рокля, разсъждаваше Шантал.

Затова побърза да прогони неканените мисли и мълчаливо се остави в ръцете на Замби, която грижливо среса дългата ѝ черна коса. Това е моят сватбен ден, каза си Шантал. Скоро ще бъда жена на Динес. Тогава ще бъда длъжна да му се подчинявам във всичко...

Навън, застанал на полянката, Динес пееше на португалски: „Лека нощ, до утре, сеньорита!“. Беше същата песен, която пееше всяка вечер преди лягане.

Но от днес нататък вече нямаше да спят в отделни колиби. Щеше да заспива в обятията му и сутрин отново да се събужда в силните му ръце.

— Обичам го! — каза високо Шантал на Замби, докато негърката увиваше около талията ѝ цветната пола. — Сега знам, че го обичам!

Замби се усмихна.

— Сеньор добър мъж. Много силен. Прави щастлива. Много бебета.

Този път няма връщане, помисли си Шантал.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Юни 1839

Джон стоеше на мостика на „Русалка“ и засенчваше с ръка очите си срещу ярката слънчева светлина, отразявана от тъмносинята водна шир. До него беше застанал Симон Сен Клер. През изминалите шест седмици той се беше проявил като верен приятел и съюзник. Ако не беше Симон, мислеше си Джон, вероятно щях да се откажа от това безкрайно, безплодно търсене.

Но Симон беше успял да го убеди, че ако не продължат, цялата им досегашна работа отива напразно. Много важно беше да претърсят всички острови, особено най-отдалечените от Мае.

Хемиш Макрей насочи кораба право на юг.

— Съчувствам ти, защото разбирам състоянието ти, Джон — беше казал Симон. — Но да заминеш за Англия, без да си абсолютно сигурен, че твоята Шантал не е на някой от тези острови — това ще те измъчва до края на дните ти!

Оставаха им още няколко по-малки островчета. Всички, които бяха изследвали досега, бяха необитаеми, по много от тях нямаше дори растителност и сладка вода. Никое живо създание не можеше да просъществува там, дори птиците.

— Говори се, че Сейшелите са планинските върхове на потъналия континент Лемурия — обясняваше на младите мъже капитанът. — Преди десет хиляди години той свързвал Азия и Африка. Но един ден морето го погълнало.

Мореплаването в тези води невинаги беше лесно. Веднъж или два пъти попаднаха в такива силни бури, че капитанът не посмя да излезе в открито море. Буйни течения, коралови рифове и разпръснати скални плитчини изискваха цялото му умение.

Междувременно Тамариск се премести в дома на семейство Милиъс в Етаблисман дю роа, столицата на Мае, и прекарваше голяма част от времето си в компанията на двете момичета. По-голямата, Джанет, явно показваше интереса си към Симон и Тамариск трябваше

да признае пред себе си, че неприкритото възхищение на младото момиче очевидно не му е неприятно.

Между отделните пътувания Джон и Симон винаги прекарваха по няколко дни в столицата, за да се насладят на гостоприемството на английските си домакини, докато моряците ремонтират „Русалка“ и го заредят с провизии. Този път обаче бяха навлезли в неизследвани земи. Щяха да минат няколко седмици, докато осъществят пътуването до крайните острови на архипелага. Дотам имаше четиристотин морски мили.

Тъй като семейство Милиъс нямаше представа за отношенията между Тамариск и Симон, младият французин беше винаги добре дошъл в дома им. Всички го харесваха заради прекрасните му маниери и сдържания му чар. Тамариск скоро разбра, че родителите на Джанет няма да възразят, ако дъщеря им свърже живота си с този блестящ младеж. Единствено и само заради нея Симон не приемаше това развитие на нещата с нужната готовност. Винаги казваше, че тази връзка би била идеалната за него, но сърцето му принадлежало на нея, на Тамариск.

Затова тя решително се зае да разкъса окончателно чувствените връзки между двамата. Държеше се хладно и стоеше настрана от Симон. Вечер често се оттегляше рано в стаята си като казваше, че е вече възрастна и се нуждае от много повече сън, отколкото младите. Когато Симон я упрекваше, че е смешна в усилията си да се представи за стара, Тамариск деликатно му напомняше, че е омъжена, има четири деца и по възраст е по-близо до мисис Милиъс, отколкото до дъщерите ѝ.

Постепенно държанието на Тамариск оказва своето въздействие. Симон все по-често посвещаваше вниманието си на младото момиче с блестящи очи и розови бузки. Въпреки че доскоро вярваше, че никога няма да желае и обича друга жена освен Тамариск, младежът се улавяше, че мисли с нежност за Джанет Милиъс. Питаше се дали ще устои на изкушението да изневери на Тамариск, ако Джанет се озовеше гола в обятията му. Тези видения го смуцаваха, той се чувстваше виновен, предал любимата жена. Но в последно време Тамариск говореше непрекъснато за съпруга си и Симон стигна до извода, че тя не го е обичала, а го е използвала само за утеха след загубата на Чарлз. Тази мисъл го изпълни с горчивина, но

едновременно с това той почувства облекчение. Вече беше вътрешно свободен и спокойно можеше да посвети вниманието си на Джанет.

В този миг Джон се обърна усмихнато към Симон. Беше наблюдавал един кашалот, които вдигаше фонтани отдясно на борда.

— Да не би случайно да мечтаеш за млада дама на име Джанет? — осведоми се шеговито той. — Аз лично смятам, че тя е много впечатлена от теб.

От вниманието на Джон не убягна внезапната руменина, заляла светлото лице на Симон, и той приятелски сложи ръка на рамото му.

— Желая ти всичко хубаво! — каза той. — Ако сърцето ми не принадлежеше на Шантал, непременно щях да ти стана съперник... Няма да ми повярваш, Симон — прибави след малко той, — но когато те видях за пръв път, бях достатъчно глупав да повярвам, че таиш в сърцето си нежни чувства към сестра ми Тамариск. Разбира се, това е абсурдно. Осъзнах го едва когато научих колко е голяма разликата във възрастта ви. Но въпреки годините си сестра ми е прекрасна жена, нали?

Смутен от мисълта, че Джон едва не е отгатнал истината, Симон се опита да отклони разговора в друга посока, за да не се занимават повече с неговите чувства.

— Мъжът й сигурно много я обича — промълви той.

— О, да, наистина — съгласи се Джон. — Чарлз я обожава. Спомням си какво каза майка ми — че Чарлз е пламнал от любов към Тамариск още първия ден, в който я е видял. Тогава бил само един плах лейтенант и дори не бил навършил двадесет години. Двамата се обичат вярно и предано и имат четири прелестни деца. Ще се опитам да те убедя да дойдеш с нас в Англия, Симон. Ще ни правиш компания в дългия път и с удоволствие ще те приемем в дома си. Родителите ми и Чарлз с радост ще използват възможността да изразят сърдечната си благодарност за помощта, която си оказал на Тамариск. Тя непрекъснато ми разказва колко добре си се отнасял с нея през всичките тези месеци.

Викът на Хемиш Макрей спести на Симон мъката да отговори.

— Земя на хоризонта! — извика капитанът. — Мисля, че този остров се казва Коативи, Джон. Виждате ли го от десния борд? Няма да минем през кораловия риф с брига, това поне е ясно.

Джон се облегна на перилата и се загледа в белите пенести пояси на рифа и пясъчните плажове зад тях.

— Ще слезем на брега с пирога — реши Хемиш.

Една от тези туземни лодки, взета специално за подобни случаи, се влачеше на буксир зад кораба. Така ги беше посъветвал един рибар от Мае.

Джон отново вдигна ръка над очите си, за да се предпази от заслепящата слънчева светлина. Внезапно се почувства обезкуражен. Колко пъти бяха претърсвали безуспешно всяко ъгълче на тези малки островчета. Краката им напразно затъваха в крайбрежните пясъци, телата им с усилия се провираха през гъстите храсталаци. Само птиците и дивите животни отговаряха на виковете им. А сега беше ред на Коативи.

Внезапно прозвуча възбуденият вик на Симон:

— Пушек! Погледни, Джон, ей там, където след плажа започват палмови гори!

— Велики боже, наистина! — изрева Хемиш. — Видяхте ли го, Джон?

Тънка синя спирала от пушек се извиваше през короните на палмите и се издигаше към небето. Тя ярко се открояваше сред светлозелените листа.

— Някой е запалил огън — проговори по-спокойно Макрей. — Вероятно рибар. И да не забравяме, че в тези води върлуват пирати.

— Но в такъв случай щяхме да видим лодката или кораба им — извика Джон. Беше толкова възбуден, че едва говореше. — Донесете pistolетите, капитане! Слизаме на сушата!

На Мае капитанът беше наел двама моряци, които умееха да се справят с пирога. Те не изпитваха страх от врящия пенест водовъртеж на кораловия риф. Докато Джон и капитанът здраво натискаха греблата, лодката се плъзна над подводната бариера по гребена на една голяма вълна и плоският ѝ кил дори не закачи грапавата повърхност на рифа.

Когато пирога се заби в мекия бял крайбрежен пясък, Динес да Гама беше в другия край на острова и събираше яйца от костенурки. Затова Джон и спътниците му видяха само двете момичета, едното от които беше черно, а другото кафяво. Дори когато се приближиха, Джон не допускаше, че кафявото момиче е неговата любима Шантал.

Слънцето беше направило кожата ѝ бронзова. Дългите черни коси стигаха до бедрата ѝ, но не успяваха напълно да прикрият голотата на гърдите ѝ. Краката ѝ също бяха голи, тя носеше само една къса поличка. Нищо чудно, че първоначално Джон я сметна за туземка. Помисли си, че е от някое друго племе, различно от това на негърката, застанала до нея.

Шантал обаче нито за миг не се усъмни в самоличността на младия мъж, който идваше насреща ѝ. Когато двете със Замби забелязаха приближаващата пирога, тя съвсем не подозираше, че между спасителите им ще се окаже някой от семейството ѝ. Зарадва се, че на Коативи са пристигнали европейци, които отново ще я върнат сред цивилизованото общество. Неочакваното появяване на Джон така я изненада, че тя замръзна на мястото си и втренчи в него невярващи очи. Да не би това да беше само плод на въображението ѝ?...

Но едрият млад мъж, който я наблюдаваше с разширени от изненада очи, беше именно Джон, същият онзи Джон, когото беше оставила в Англия. Шантал с писък се изтръгна от вцепенението си и се хвърли в обятията му.

Дотолкова беше свикнала с оскъдното си облекло, с потъмнялата кожа и дългите коси, че изобщо не си помисли колко ще се смае Джон, като я види. Не усещаше нищо друго, освен огромна радост от срещата с него.

— Шантал! — прошепна Джон и я отдалечи от себе си, за да я разгледа по-добре. — Ти ли си наистина?

Звукът на гласа му беше достатъчен да предизвика сълзи в очите ѝ. Когато Замби насочи вниманието ѝ към приближаващата се пирога, Шантал се втурна колкото се може по-бързо към непознатите спасители, без да предполага, че един от тях е нейният Джон. Но когато осъзна как изглежда в очите му, тя побърза да се отдръпне от него, смутена и уплашена. Скръсти ръце пред гърдите си и лицето ѝ пламна от срам. Чак сега ѝ хрумна, че откакто стана жена на Динес, изостави напълно всички норми на благоприличие. Във вълнението си беше забравила това. Хвърли бърз поглед през рамо към лагуната и с облекчение видя, че Динес още го няма. Отчаяно се замоли в сърцето си той да си остане там, докато тя намери случай да обясни на Джон кой е Динес и как са уредили живота си на острова. Но как да обясни „брака“ си на тези посетители от цивилизования свят, запита се

потиснато тя. Ако преди година някой ѝ беше казал какво ще стане с нея, в никакъв случай не би му повярвала...

Когато проумя, че вече няколко минути стои като вцепенена и с невярващи очи сезира в Джон, Шантал отчаяно затърси думи, с които да обясни на пришълците положението си. В този миг Хемиш Макрей излезе напред и се опита да разведри напрегнатото настроение.

— Наистина е чудо, млада госпожице, че ви намерихме на този далечен остров — заговори любезно той. — Името ми е Хемиш Макрей, аз съм капитанът на кораба, с който Джон преброди моретата да ви търси. Вече не се надявахме да ви открием. Този господин е мосю Сен Клер, плантатор от остров Мае. Той е добър приятел на сестра ви Тамариск.

— Тамариск?! — повтори смаяно Шантал. Споменаването на сестра ѝ я направи толкова щастлива, че тя веднага забрави неудобството си. — Нима искате да кажете, че сестра ми е жива?

— Точно така, и съпругът ѝ също! Не е ли най-добре да седнем някъде и да поговорим спокойно за всичко, мила моя? Толкова е горещо тук, на слънце!

— Разбира се! Боя се, че съм забравила добрите маниери — извика Шантал и поведе мъжете към полянката през белия пясък. — Самата аз вече отдавна не се притеснявам от слънцето.

Въпреки първоначалното си смайване Джон бързо се окопити. Толкова хубаво беше, че я намери здрава и бодра. Макар че беше облечена оскъдно и се държеше странно, той я обичаше повече от всичко на света и много му се искаше да я притисне в обятията си и никога вече да не я пусне. Но и двамата не можеха да преодолеят плахостта си и дори не си проговориха, докато вървяха след другите към полянката.

— Значи сте си построили колиби — отбеляза Макрей и с възхищение зараглежда примитивните жилища. — Сами ли си направихте този подслон?

С широк жест Шантал покани мъжете да седнат на плетените рогозки в сянката на една палма и зае място срещу тях. Замби мълчаливо поднесе на гостите лимонов сок в кокосови черупки. Когато Симон я заговори на майчиния ѝ език, черното ѝ лице светна в широка усмивка.

Шантал усети, че три двойки очи внимателно я разглеждат. Мъжете безмълвно я подканяха да разкаже за спасението си. Разбра, че трябва без отлагане да заговори за Динес, защото той можеше всеки миг да се появи. Но все пак се поколеба; освен трудността да разясни на мъжете как се е омъжила за този човек, я спираше и страхът да не изложи на опасност живота му, като спомене за пиратското му минало.

— Все още не съм ви запознала със Замби — заговори най-после Шантал. — Тя е бивша робиня и също като мен дължи живота си на един португалски джентълмен, който живее с нас на Коативи.

При тези думи тя погледна Джон право в лицето. Прочете в очите му очакване, но и цялата му любов и преданост, които бяха характерни за общото им детство. С болка осъзна, че ей сега ще му причини страшна мъка. Протегна ръце към него, сякаш се обръщаше към доброто му сърце.

— Опитайте се да разберете какъв живот водим тук след корабкрушението — продължи тя. — Ще ви разкажа всичко колкото се може по-кратко.

Никой не я прекъсна, докато описваше изминалите осем месеца. Разказа всички подробности. Не спомена единствено странната, стихийна сила, която беше съединила съдбата ѝ с тази на Динес.

— Бяхме сигурни, че няма надежда за спасение и тримата ще останем тук до края на дните си — завърши Шантал. — Когато мина половин година, счетохме, че е разумно да се замислим за бъдещето си. Стана така, че Динес и аз... — при тези думи гласът ѝ потрепери — ... че ние с него решихме да се оженим — завърши едва чуто разказа си тя.

Джон скочи на крака, още преди да беше отзвучало последното изречение.

— Да се омъжиш? — изкрещя той. — За този пират? Полудя ли, Шантал?

— Запазете спокойствие, млади човече! — намеси се Хемиш Макрей с провлечения си шотландски говор. — Малката госпожица е претърпяла толкова беди, че не знам какво бихме направили ние на нейно място.

— Но той е пират! — изръмжа Джон. — Кръвожаден убиец!

— Моля те, Джон, не го съди, преди да го познаваш! Динес се разкайва за миналото си — изплака Шантал. — Има добро сърце и

много... ме обича.

Лицето на Джон пламна.

— Този негодник е използвал безизходицата ти и твоята наивност! — изръмжа той. После извади пистолета си и диво го размаха във въздуха. — Само да посмее да се яви пред очите ми! С огромно удоволствие ще те освободя от тоя звяр! — Той рязко спря и невярващо изгледа Шантал. — От къде на къде твърдиш, че сте женени? Нали тук няма свещеник?

Шантал не успя да отговори, защото в този миг Замби нададе предупредителен вик. Без да разбира причината, негърката усещаше гнева на Джон. Инстинктивно осъзна, че опасност заплашва господаря ѝ, и изпищя втори път, когато той излезе на полянката.

Шантал ужасено се взря в заредения пистолет в ръката на Джон, който се насочи право в гърдите на приближаващия Динес. Тя скочи и с писък се хвърли между двамата мъже. Едновременно с нея Симон направи крачка напред и светкавично измъкна пистолета от ръката на Джон.

Динес беше видял пирогата и двамата моряци, които си почиваха в сянката ѝ. Звукът от чуждите гласове, които идваха откъм полянката, потвърди подозренията му, че напук на всичките му надежди дългоочакваното спасение е дошло. Първата му реакция беше да избяга някъде вдън горите на острова. Но Коативи беше твърде малък и не предлагаше добро укрытие, особено ако тръгнеха да го търсят. Динес беше наясно, че много скоро ще го открият. Освен това смяташе да заложи живота си на карта, но да се опита да убеди Шантал да не напуска острова. И без това не можеше да се надява, че след завръщането си в цивилизацията тя ще остане негова „жена“, дори ако спасителите им не го предадат на правосъдието. Динес смело се изправи лице в лице с факта, че любовта му към Шантал е по-голяма дори от волята му да запази живота си.

Когато Шантал изтича насреща му, той покровителствено сложи ръка на рамото ѝ. Тя беше цялата в сълзи и се опитваше да му обясни, че един от мъжете е неин роднина и иска да го убие.

— Успокой се, Куш-куш — прошепна Динес. — Нали знаеш, че съм свикнал да се защитавам.

Докато Джон се опитваше да се освободи от здравата хватка на Симон, Хемиш Макрей енергично овладя положението.

— Не позволявам да се биете! — каза той с авторитет, подчертан още повече от възрастта му. Погледна към Динес и продължи: — Ние сме наясно, че младата дама ви дължи живота си, сеньор. Но като британец и капитан на кораб аз не мога да отмина факта, че вие сте пират и като такъв сте извън британските закони. Ще се предадете ли без съпротива, сър?

— Нима искате да ме арестувате, капитане? — попита невъзмутимо Динес.

— Не! — изплака Шантал и се обърна към Джон. — Не можете да го арестувате, Джон! Няма да позволя!

— По-добре да го обсъдим спокойно — намеси се бързо капитанът. Той се вгледа внимателно в Динес и след малко попита: — Не ви ли познавам отнякъде, сър? Вие сте Португалския ястреб, сигурен съм!

— Ако потвърдя, сам се качвам на бесилката, не е ли така? — попита с мрачна усмивка Динес. После се обърна към Джон и любезно продължи: — Шантал няма да ви бъде благодарна, ако ѝ се наложи да присъства на обесването ми! Случайно тя е много привързана към мен!

Когато отново се обърна към момичето, заради което беше пропътувал половината свят, в очите на Джон светеше горчивина.

— Вярно ли е, че ти... че ти обичаш този престъпник, Шантал? — попита дрезгаво той. Не му беше убягнало, че другият мъж е млад и изглежда великолепно въпреки оскъдното си облекло.

Шантал дълго не можа да отговори. После едва чуто промълви:

— Аз съм негова жена, Джон! Ако не пред закона, то във всяко друго отношение...

Никой не се усъмни в истинността на думите ѝ. Джон отново посегна към пистолета си, но за щастие Симон беше нащрек.

— Какво ще правим, капитане? — попита неспокойно той.

— Наш дълг е да го предадем на властта — отговори сдържано Хемиш, — но...

Той млъкна, защото в този момент Джон се извърна и бързо тръгна обратно към брега. Не можеше да понася гледката на мъжа, обгърнал раменете на Шантал. Капитанът въздъхна и отново се обърна към Динес:

— Моля ви, сър, бъдете така добър и ме оставете да поговоря на четири очи с младата дама!

Шантал отвори уста, за да протестира, но Динес само кимна и се отдалечи в противоположна на Джон посока. Замби като сянка тръгна след него.

— Е, мис — заговори бащински Макрей, — трябва непременно да намерим изход от тази неприятна ситуация. Затова ви моля да ми кажете какви са вашите чувства. Не мога да си представя, че просто ще ви оставим отново тук с вашия пират, все едно какво е имало между вас.

Мекият, приятелски глас на капитана внушаваше доверие.

— Сигурно нямаше да се омъжа за Динес, ако не бях загубила всяка надежда за спасение — каза Шантал. — Колкото и да ви звучи невероятно, капитане, аз се бях примирила с мисълта да прекарам остатъка от живота си на острова. Англия, домът ми, семейството — всичко беше толкова далечно. Тук живеем в друг свят, тук важат други правила. Вие изобщо не можете да си го представите. А Динес...

— Какво Динес? — настоя деликатно капитанът.

— Той беше толкова добър с мен! — извика Шантал. — Аз бях изцяло в негова власт, но той дори не се опита да използва моята безпомощност. Когато му се отдадох, сторих го по своя воля. Джон няма право да твърди, че Динес ме е взел насила. В нищо не мога да го обвиня.

— Разбирам — кимна успокоително Макрей. — Но помислете и за неговите чувства. Не му е лесно, нали? Обиколихме толкова места и след безкрайно дълго търсене намерихме любимата му с друг мъж! Обичате ли този Динес да Гама?

— Не зная — отговори искрено Шантал. — Аз... Мислех си, че го обичам. Но щом видях Джон, разбрах, че съм живяла в някакъв нереален свят. А и копнежът да се върна отново при родителите си стана по-силен от всичко друго.

Симон незабележимо се вслушваше в разговора им. Той разбираше объркването на Шантал много по-добре от капитана. Тамариск също беше попаднала под обаянието на тези острови и се беше влюбила в него, въпреки че подобна връзка беше в разрез с всичките ѝ морални принципи. Когато в плантацията се появи Джон, това ѝ напомни, че има дом и семейство, и с нея стана голяма промяна. Шантал също беше на път да се върне в стария си свят.

— Сестра ви Тамариск просто ще онемее от щастие, като ви види! — заговори с убедителна настойчивост Симон. — Затова трябва веднага да се върнете с нас на Мае, независимо от това, какви решения сте взели за своето бъдеще.

Шантал за пръв път погледна младия французин.

— Сигурно ме мислите за безсърдечна, понеже не реагирах на чудесната вест за спасението на сестра си — промълви тя. — Кажете ми, моля ви, как е тя! Здрава ли е?

Докато Симон ѝ отговаряше, Шантал продължаваше да го разглежда внимателно. Направи ѝ впечатление, че е облечен изискано и много чисто и тя отново болезнено осъзна колко неподходящ е видът ѝ. Отчаяно си пожела да имаше поне една рокля. Французинът ѝ напомняше за Антоан дьо Вал. Дълбоко смутена, Шантал призна пред себе си, че през изминалите месеци изобщо не беше помисляла за така наречения си годеник. А някога уж сериозно беше решила да се омъжи за него...

— Но аз съм свързана с Динес! — произнесе на глас мисълта си Шантал.

— Вашият брак няма законна сила, млада госпожице — отговори Хемиш. — Никой няма да узнае какво е станало на този остров. Разбирате ли мисълта ми? И за двама ви е по-добре, ако тази история не се разпространява. За главата на Португалския ястреб е обявена награда. Ако той дойде с вас, ще го разпитват и рано или късно някой ще го познае, колкото и да отрича. — Той погледна съжалително изплашеното лице на Шантал и продължи: — Може би ще намерим начин да уредим нещата. Ще вземем вас, а Динес ще остане тук.

— Да го оставим сам? Тук, на Коативи? — извика Шантал.

— Във всеки случай така е по-добре, отколкото да увисне на бесилката — отговори сериозно капитанът.

— Освен това няма да бъде съвсем сам — допълни Симон. — Младата негърка ще остане с него. Стори ми се, че му е вярна като куче.

Замби! Шантал напълно я беше забравила. Забележката на французина дойде точно в подходящия момент, когато обмисляше предложението на капитана. Още преди да влезе в живота на Динес, той беше имал Замби като своя наложница. Ако останеха сами на

острова, те непременно щяха да подновят връзката си. Замби сигурно щеше да бъде много щастлива. Но Динес?

— Мисля, че Динес ще предпочете да дойде с мен — промълви тя. — Дори ако излага живота си на опасност.

— Защо не му кажете, че не го искате повече? — предложи Симон. — Можете да му заявите, че обичате Джон и се връщате в Англия, за да се омъжите за него.

— Правилно! — съгласи се Макрей. — Много добро решение.

Като видя, че очите на Шантал се напълниха със сълзи, той прибави с разбиране:

— Не ви е леко, малка госпожице. Той спаси живота ви, знам. Но ако направим това, което предложи мосю Сен Клер, ние ще спасим неговия. Нали не искате да останете до края на живота си на този остров?

— Не зная — промърмори Шантал.

Но дълбоко в себе си тя вече знаеше, че с пристигането на Джон всичко се промени. Не само закопня да се върне отново при семейството си, но и вече не беше толкова сигурна в чувствата си към Динес. Така ѝ се искаше отново да чете книги, да слуша музика, да язди понито си, да носи красиви рокли, да се среща с приятелите си. Копнееше да прегърне отново любимия си баща. Дори само заради него не можеше да пренебрегне всичко и да остане на острова.

Едновременно с това обаче не знаеше как ще събере кураж да съобщи на Динес, че възнамерява да го напусне. Как ще се примири с това, че вече никога няма да го види и да бъде негова...

Бузите ѝ се зачервиха при спомена за дългите, горещи любовни нощи. Динес беше съумял да ѝ покаже колко великолепно нещо е любовта. Вярно беше, че двамата нямаха почти никакво душевно сходство, но физическото привличане и умението им да дават и да получават любов бяха свършени. Шантал решително беше обърнала гръб на факта, че по закон не е омъжена жена, и се бе отдала на Динес без всякакви предразсъдъци.

Реакцията на Джон и ужасеният израз на лицето му сякаш забиха нож в сърцето ѝ и тя болезнено осъзна, че е престъпила всички норми на морал и благоприличие. Той я гледаше като някоя разгонена кучка. Гневът му я притесняваше и едновременно с това я обиждаше. Съмняваше се, че Джон ще разбере някога колко дълги и безкрайно

самотни са били дните ѝ и колко силно е било изкушението от мъжката близост на Динес.

— Наистина нямаме друг избор, освен да оставим Да Гама тук! — прекъсна размишленията ѝ капитанът. — Даваме ви честна дума, че няма да издадем присъствието му на острова. Мосю Сен Клер и Джон ще се съгласят с мен. А що се отнася до бъдещето, покрай острова сигурно ще мине някой португалски кораб, който ще го отведе в родината.

Предложението на капитана наистина е най-доброто, каза си Шантал, докато наблюдаваше стройната фигура на Джон, който се връщаше на полянката. Колко елегантен и мъжествен изглеждаше! Но как само я гледаше — гневно и безмилостно! Въпреки пренебрежението му Шантал се радваше да го види отново. През дългите дни на острова беше повярвала, че го е загубила завинаги...

Когато Джон се приближи към тях, без да ѝ обръща внимание, капитанът го подкани да седне и го запозна с предложението си.

— Не можем да окачим момъка на бесилката, той е спасил живота на вашето момиче! — завърши капитанът и хвърли загрижен поглед към бледото, разкритено от гняв лице на Джон. — Не бива да забравяме защо дойдохме тук, Джон! Намерихме човека, когото търсехме, и то в много добро състояние. Затова трябва да благодарим на Бога и да прогоним от сърцата си всяка мисъл за отмъщение. Не сте ли съгласен с мен?

Джон си пое дълбоко дъх. Почувства облекчение, че Шантал е готова да напусне острова въпреки така изречената си „женитба“ с оня негодник. Останал сам с тежките си мисли и страхове, той трябваше да признае пред себе си, че Динес да Гама отлично се беше погрижил за Шантал. Вярно е, че облеклото ѝ беше оскъдно и изпокъсано, но тя изглеждаше добре нахранена и в чудесно здравословно състояние. Всъщност тя никога не му беше изглеждала така женствена и привлекателна — Джон откровено си даде сметка за това. В гърдите му се надигна буйна ревност и той с мъка потисна желанието да предизвика съперника си на дуел и да го премахне от пътя си. Този мъж не само беше откраднал любовта му, той я беше омърсил. Дори ако Шантал пожелаеше, той нямаше да се ожени за нея след всичко това. Духът на Динес да Гама щеше вечно да се изпречва помежду им...

Макар и с нежелание, Джон се подчини на съвета на капитана и прие предложението му. Най-важното сега беше колкото се може по-бързо да отдалечи Шантал от острова.

— Значи се уговорихме! — заключи капитанът. — Искате ли да говорите сама с Динес да Гама или аз да уредя това, малка госпожице? — обърна се той към Шантал.

Младата жена се поколеба. Ако предоставеше на Хемиш Макрей задачата да сломи сърцето на Динес, щеше да изглежда страхливка в собствените си очи. Но пък от друга страна, силно се съмняваше, че ще намери в себе си достатъчно сили да му откаже, ако Динес започне да я моли да остане при него. Ако я погледне със зелените си очи и прошепне: „Не ме напускай, моя Куш-куш!“, това просто ще разкъса сърцето ѝ. Нямаше да ѝ бъде никак лесно да изостави и Замби. Как ли щеше да ѝ обясни защо си отива?

— Аз ще потърся Динес и ще поговоря с него — каза Макрей, като усети нерешителността на Шантал. — Може би по-лесно ще се примири, ако си поговорим по мъжки.

Без повече церемонии той тръгна в посоката, в която се беше отдалечил Динес. Шантал очакваше да се върне заедно с него, но след малко капитанът се появи сам. Внезапен страх стисна като в железен юмрук сърцето ѝ.

— Да не сте го убили? — прошепна дрезгаво тя.

Старият шотландец бащински се усмихна.

— Как можахте да си помислите такова нещо! — каза той. — Честно казано, аз харесах този мъж, макар че е негодник. Нося ви важно съобщение. Трябва да ви предам, че винаги ще ви обича и че съжалява, но няма какво да ви даде за спомен, защото тук на Коативи няма нищо. Но за сметка на това ви подарява онова, за което сте мечтали: свободата да се върнете в родината с мъжа, когото обичате. Каза, че любовта му ще бъде винаги с вас и ще се моли да бъдете щастлива!... Това са думи на джентълмен, дори ако той е пират — прибави след кратка пауза капитанът. После извади носната си кърпа и я подаде на Шантал, която скри в нея обляното си в сълзи лице.

— Вземете, бедно дете — промълви той. — Изтрийте сълзите си. Ще се почувствате по-добре, щом напуснем острова. Лейди Тамариск ще се погрижи за вас. Кураж, само кураж! Направихме най-доброто — и за него, и за вас!

Капитанът беше твърде добродушен и премълча пред Шантал признанието на Динес, че толкова много искал да я задържи при себе си, че я превърнал в пленница на този остров. Два пъти видял на хоризонта кораби и двата пъти нарочно не запалил огън на върха, за да не открият местонахождението им.

— Видях и вашия кораб, когато приближихте острова! — събщи Динес на поразения капитан. — Първата ми реакция беше да изтичам на поляната и да пронижа с дългия си нож всеки, който ми се изпречи на пътя. Но... — и той безпомощно сви рамене — аз никога не съм обичал друга жена, затова не мога да твърдя, че любовта прави мъжа слаб, но факт е, че тя смекчи сърцето ми. Знаех, че ще сломя Шантал, ако убия спасителите ѝ пред собствените ѝ очи. За секунди щях да изгубя цялото ѝ уважение и привързаност.

— И без това щяхте да я загубите — отговори не без съчувствие капитанът и му обеща да остави на острова всички запаси от трюмовете на „Русалка“. — Имаме още доста шунка, уиски, ром, брашно и сирене. Моряците ще ги докарат на брега с пирогата. Ако някой път ми се случи отново да мина насам, ще спра на Коативи да видя как сте.

Двамата си стиснаха ръце. Динес остана на мястото си и безмълвно се загледа след капитана, който тръгна обратно към полянката.

На борда на „Русалка“ Шантал веднага изтича в каютата си и избухна в неудържим плач. Хемиш Макрей стоеше на палубата и наблюдаваше двамата моряци, които пренасяха провизиите на брега. Нито Динес, нито младата негърка се виждаха някъде. Но когато корабът опъна платна, той повика Шантал на палубата. Беше видял тънък стълб дим, който се издигаше към небето от най-високата точка на острова. И двамата знаеха, че това е прощалният поздрав на Динес да Гама.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Август 1839

Морийн вдигна към Пери зачервените си от плач очи. В треперещите си ръце стискаше писмото на Тамариск.

— Явно ни е писала и преди това — промълви тя. — Тъй като не е знаела, че не сме получили нито едно писмо, не е можела да предположи колко ще ни изненада.

Пери обгърна с ръце раменете ѝ.

— Но каква чудесна вест ни изпрати тя, мила моя! Помисли си само, и двете са живи! Просто не мога да повярвам!

— Трябва да съобщим на Чарлз — продължи Морийн. — Но ще изчакам да се поуспокоя малко, защото не искам вълнението ми да се предаде и на него. Лекарят настоява да пазим спокойствието му. Оздравяването му напредва отлично!

Морийн само беше прехвърлила ситно изписаните страници от писмото на дъщеря си. Завладяна от радост, тя едва ли беше разбрала всички подробности на случилото се. Затова Пери седна до нея и двамата заедно зачетеха внимателно дългото писмо. То носеше дата от началото на юни.

„Пиша ви от дома на мистър Милиъс, губернатора на Сейшелските острови. След чудодейното спасение на милата ни Шантал Джон, капитан Макрей, Симон Сен Клер и аз бяхме приети тук като гости. Често си мислех как най-безболезнено да ви съобщя това, но сега нямам никакво време, тъй като утре потегля корабът «Луиза» с курс към Англия и аз се уговорих с Джон да ви съобщя за предстоящото ни завръщане, защото изненадата от едно неочаквано появяване вероятно щеше да бъде по-голяма.“

— Напълно е права! — отбеляза Пери и дълбоко въздъхна.

„Джон предложи двете с Шантал да тръгнем с «Луиза», а той да ни последва с капитан Макрей след една седмица. Но Шантал все още не е готова за дългото пътуване, затова всички ще потеглим за дома на «Русалка». Веднага ще ви разясня причините за това. Но първо бързам да ви уверя, че тя е напълно здрава и копнее да се върне у дома. Същото важи и за мен.

Вероятно от предишните ми писма сте разбрали, че се възстанових след корабкрушението в дома на Симон Сен Клер. Когато Джон и капитанът се появиха така неочаквано, уведомени от губернатора за моето местонахождение, аз вече планирах да потегля обратно към Англия. Но Джон беше твърдо решен да претърси всички острови на архипелага с надеждата да открие Шантал. Той, капитанът и Симон вече загубили надежда, след като посетили безрезултатно почти деветдесет островчета. Тогава станало чудото. Открили Шантал на малко парче земя, наречено Коативи, на около двеста мили оттук.“

— Само като си помисля, че се опитвах да отклоня Джон от намерението му да тръгне по море! — извика Морийн. — Ако не беше той, може би никога нямаше да я намерят!

— Странно, но той беше убеден, че Шантал е жива, макар че всички факти говореха обратното — промълви замислено Пери. — Толкова съм му задължен!

После продължиха четенето:

„Можете да си представите колко се е променила Шантал през деветте месеца, прекарани на острова, и аз се боя, че Джон е бил просто потресен от състоянието ѝ. Но само кожата ѝ беше потъмняла като на туземка и тя почти не носеше дрехи на гърба си, но и е живяла в палмова колиба като тукашните полски работници. Единствените ѝ спътници били един португалски пират и една млада негрка, която мъжът спасил от лапите на някакъв

роботърговец. Според собствените ѝ думи тя не вярвала, че някога ще ги открият. Коативи е настрана от обичайните морски пътища и е толкова далеч от Мае, че там никога не слизат рибари. Затова след седем месеца Шантал приела да стане жена на португалеца. Доколкото се знае, той е от добро семейство, красив и дълбоко обича нашата Шантал.“

Морийн видя, че Пери сви ръце в юмруци.

— Моята малка чучулига се е омъжила за пират! — ужаси се той.

— Но, мили мой, това не е законен брак — побърза да го успокои Морийн. — Нека да прочетем писмото докрай. Може би нещата ще ни се изяснят по-добре.

„Разбира се, този брак не е могъл да бъде сключен по законния начин. Когато поговорих с Шантал за така наречената сватба, ми стана ясно, че двамата просто са разменили брачни клетви помежду си. Естествено, Джон беше покрусен от станалото, но аз не се съмнявам, че любовта му към Шантал е все така дълбока и силна. Що се отнася до Шантал, боя се, че бедното дете е напълно объркано след завръщането си в цивилизования свят. Ясно ми е, че тя е изпитвала дълбока симпатия и привързаност към онзи човек, чието име обещах да не споменавам. Той бил извънредно мил и внимателен към нея и никога не му липсвали разбиране и деликатност. Привързаността към него е все още дълбоко вкоренена в душата ѝ и тя не е безпричинна, защото няма съмнение, че той е спасил живота ѝ.“

— Не пренебрегвай това и не съди прибързано онзи мъж — промълви тихо Морийн.

С непроницаемо лице Пери дръпна писмото от ръцете ѝ и зачете високо:

„Все пак този човек е бил пират с лоша слава. Обявена е награда за главата му. Ако го бяха взели на борда, в Мае веднага щяха да го арестуват и може би дори да го обесят. Зачитайки чувствата на Шантал, ние се споразумяхме да го оставим необезпокояван на острова заедно с младата негърка. Това беше и в негов собствен интерес. Мисля, че Джон е щял да го убие, но за щастие капитанът и Симон успели да предотвратят драстичните мерки срещу този човек, който така или иначе е спасил живота на нашата малка Шантал.

Тя е напълно объркана и през цялото време плаче. Вчера заяви, че ще се върне на острова, защото не иска съпругът ѝ да се чувства самотен и изоставен. Настояваше, че е положила брачна клетва пред Бога. Било неин морален дълг да удържи на думата си, все едно валиден ли е бракът или не. Тогава сметнах, че е време да ѝ съобщя един неприятен факт, който научих от капитан Макрей. Онзи мъж признал пред него, че нарочно не палел огън на острова, който можел да сигнализира на минаващите кораби за присъствието на корабокрушенци. Знаел, че спасението щяло да означава загуба на Шантал и не бил готов да поеме този риск. Мисля, успях да убедя Шантал, че истинската любов се състои в саможертвата. Ако онзи мъж я обичаше, щастие то ѝ щеше да бъде по-важно за него от егоистичното му желание да я задържи при себе си. След този разговор тя изостави намерението си да се върне при него. Дори тази сутрин каза, че с нетърпение очаква да ви види отново.“

— Слава богу! — промърмори Пери. — Бедното ми момиченце!
— И бедният Джон! — допълни Морийн. — Тамариск пише, че и той е много объркан.

„Джон се опитва да крие любовта си към Шантал. Повечето време е в компанията на Симон Сен Клер и двете

хубави млади племенници на губернатора. Но ми се струва, че той флиртува с малката Фийби само за да накара Шантал да ревнува. Май има известен успех, защото едва преди половин час тя ми каза, че намира за смешен начина, по който Джон се върти около това момиче. После се затвори в стаята си и сега не иска да излезе оттам. Само на мен е позволено да я виждам. Непрекъснато твърди, че Джон не може да я разбере и че я презира заради живота, който е водила на острова. Надявам се, че след завръщането ни в Англия всички тези необикновени събития, които преживяхме, ще ни се струват само лош сън. Все пак аз зная от горчивия си минал опит, че никой не остава изцяло същият след жестоките удари на съдбата. Надявам се писмото ми да ви подготви за промените, станали с всички нас през това време.

Прилагам кратко писъмце до Чарлз. Няма нужда да ви уверявам колко копнея да ви прегърна отново.“

Морийн с въздишка отпусна писмото.

— Тамариск не споменава нищо за своите собствени преживявания — промълви замислено тя. — Без съмнение ги е описала в предишните си писма, които за съжаление не достигнаха до нас. Не смяташ ли и ти, че Тамариск също се е променила? А на мен ми се струва, че беше вчера, когато беше на възрастта на Шантал и в главата ѝ се въртяха само безумни мисли...

— Забравяш колко време мина оттогава — припомни ѝ с нежна усмивка Пери. — Та тя е вече над четиридесет! Сега обаче, скъпа, е време да отидем и да разкажем на дечицата, че майка им скоро ще си бъде у дома. После ще поговорим и с Чарлз.

Оздравяването на Чарлз вървеше бавно, но постоянно напредваше. Зрението му беше почти напълно възстановено и лекарите възнамеряваха скоро да го обявят годен за военна служба. Новината, че Тамариск е жива и е на път за вкъщи, беше достатъчна да прелее чашата на радостта му.

— Аз съм най-щастливият мъж в света! — каза той на Морийн и Пери. — Моля се само пътуването да мине благополучно.

И наистина дългият път мина без особени трудности. Но никой от пасажерите на „Русалка“ не се завръщаше в родината със същото радостно вълнение, с което ги очакваха близките им в Англия. Тамариск беше благодарна на съдбата, че грижите около Шантал поглъщаха всичкото ѝ време и мисли, защото иначе щеше да ѝ бъде трудно да се пребори с внезапните пристъпи на самотност и тъга поради раздялата със Симон. Непрекъснато си напомняше, че поне за него раздялата не беше толкова болезнена. Причината за това беше, че Тамариск се беше оттеглила навреме. Докато всички заедно пребиваваха в гостоприемния дом на семейство Милиъс в Етаблисман дю роа, Симон често търсеше компанията на безгрижната млада Джанет.

Но Тамариск още дълго нямаше да забрави омайващите горещи нощи в Шато Корал. Мислите ѝ често се връщаха към онези страстни изживявания, които бяха привилегия на младостта, но които тя беше познала едва в обятията на този първоначално толкова плах французин.

Тя често мислеше за Чарлз и се опитваше да вземе решение дали трябва да му признае изневярата си или не. Едновременно с това искаше да убеди себе си, че споменът за Симон скоро ще избледнее. Може би тогава ще бъде дори в състояние да постигне с Чарлз онова чувствено удовлетворение, което беше усетила на острова в обятията на младия си любовник. Много щеше да зависи от това, доколко Чарлз ще бъде готов да прояви разбиране.

През дългите месеци в морето Джон постепенно се примири с факта, че Шантал се е срутила от онзи висок пиедестал, на който самият той я беше поставил. Когато един ден заговори с Тамариск за това, той изповяда и любовната си връзка с Фльор Дюбоа, младата французайка.

— Мили Джон, огромно е разстоянието между разпуснатата жена без морални скрупули и едно женско същество, което случайно е нарушило заповедта за целомъдрие, чието спазване се изисква от мъжете — каза му Тамариск. — Падналите момичета често са обект на сурови критики точно от страна на онези мъже, които не се спират пред нищо, за да прелъстят някоя бедна девойка.

И Фльор каза нещо подобно, помисли си Джон. А той не я прокле за това! Но любовта му към Фльор не можеше да се сравни с

тази към Шантал. Тъкмо защото обичаше толкова силно Шантал, фактът, че тя се беше отдала на друг мъж, му причини такава страшна болка. Съгласен беше с казаното от Тамариск, но въпреки всичко ѝ се оплака, че ако се ожени за Шантал, духът на Динес да Гама всяка нощ ще го преследва в брачното легло.

— А няма ли да се появи и духът на Фльор, ако Шантал узнае, че и ти си имал любовница? — върна му го веднага Тамариск.

През дългите, монотонни седмици в открито море Джон започна все по-добре да разбира Шантал. Често се присъединяваше към нея, когато тя заставаше на палубата и с безмълвно отчаяние се вглеждаше в разпенената водна следа. Не я измъчваше разкаяние за раздялата ѝ с Динес да Гама, съвсем не. Тъмните ѝ сухи очи горяха от срам поради факта, че по своя воля му беше отдала тялото си. Сега смяташе, че вече няма никакъв шанс да започне нов живот и да склучи законен брак.

В тактичните опити на Джон да се сближи с нея Шантал виждаше не израз на любовта му, а единствено съжалителна любезност. Гордостта я принуждаваше да отблъсква подобни аванси, въпреки че копнееше да се сгуши в обятията му. Най-после беше разбрала, че нежната привързаност на Джон е била неотменна съставна част от живота ѝ, а тя я е приемала съвсем естествено, като въздуха, който дишаше, или топлината на слънцето. Едва сега, когато сметна, че завинаги е загубила уважението му, тя започна да осъзнава от какво се е лишила. Горчивият гняв срещу Динес с течение на времето се уталожил. Когато Тамариск ѝ каза, че на два пъти не е дал знак на минаващите край острова кораби, които са можели да ги спасят, Шантал го прокле и повярва, че той никога не я е обичал. Сега обаче знаеше, че човек като Динес има свои собствени морални норми. Беше свикнал да взема всичко, каквото поиска, без много приказки и без бавене. Шантал все повече се самообвиняваше, че не е устояла на изкушението да му се отдаде. Дори много по-лошо, тя беше копняла да узнае тайните на физическата любов. През последния месец вече не се взираше в хоризонта да открие спасителния кораб, защото беше доволна от живота си на острова. Дали Динес отново се е върнал към Замби? Сега негърката сигурно е щастлива с него...

Шантал усети облекчение, когато установи, че не е забременяла. Замби също не беше могла да забременее от Динес. Когато спомена това пред Тамариск, тя ѝ обясни, че някои мъже не могат да създават

деца. Вероятно именно поради това и Шантал се беше отървала без последствия.

— Ще забравиш всичко. Когато бях млада, и с мен се случи същото — утешаваше я сестра ѝ.

Но Шантал поклати глава.

— Никога няма да забравя Динес, острова и съвместния ни живот там. Аз не бях нещастна като теб, Тамариск. Част от мен остана завинаги на острова. Вече никога няма да бъда същата.

— Оставила си там детството си — обясни умницата Тамариск. — Време е да се обърнеш към бъдещето, Шантал. Това важи и за мен. Аз също оставих част от себе си на острова. Много се привързах към Симон през месеците, които прекарах в дома му.

— Мисля, че децата много са ти липсвали. Симон Сен Клер ти е станал нещо като син — отговори наивно Шантал.

Не без горчивина Тамариск установи, че думите на Шантал доказват окончателно това, което и тя самата знаеше — че никога нямаше да се омъжи за Симон, дори ако наистина беше останала вдовица. Цял свят щеше да ги гледа с очите на Шантал — не като мъж и жена, а като майка и син.

В Лондон, в Бар Хаус цареше трескава шетня. Морийн се подготвяше да посрещне близките си. В спалнята на Шантал сложиха нови китайски тапети с красиви жасминови цветове. Опростиха най-голямата гостна, почистиха я основно, излъскаха пода и изцяло смениха мебелировката. Там щяха да настанят Тамариск и Чарлз. Старата баронеса още беше на легло и затова не беше желателно младите да живеят при нея.

— Тук има достатъчно място за всички — говореше Морийн на Пери. — Толкова се радвам да подслоня близките си под своя покрив.

С присъщата ѝ тактичност, която толкова възхищаваше Пери, Морийн писа на Джулия Лейд и я покани на гости. Така Шантал щеше отново да има до себе си любимата си приятелка от детинство.

— Толкова неща имат да си кажат! — обясни Морийн. — Бедната малка Джулия не е идвала у нас, откакто Шантал замина. Момичето ще се радва да я види отново. Пък и за нея ще е приятно разнообразие.

Поради непрекъснатата суетня в къщата Пери закопня за мъжко общество. Почти оздравелият Чарлз беше отличен събеседник. През последните десет години двамата рядко имаха възможност да си поговорят на дълго и на широко, защото се срещаха само при семейни празници или в обществото. Въпреки стремителната си кариера във флота Чарлз водеше спокоен, усамотен живот, но с течение на годините беше загубил голяма част от своята резервираност. Така че и двамата мъже се зарадваха на възможността да обсъдят помежду си предстоящите събития.

Чарлз беше по-подготвеният от двамата за промените, станали с близките им през тези дълги месеци отсъствие. Когато Пери сподели, че с нетърпение очаква да прегърне отново своята малка Шантал, Чарлз пророчески отбеляза:

— Не е много вероятно Шантал да се върне у дома същата, каквато беше преди. От всичко, което пише Тамариск, става ясно, че тя се е превърнала в млада жена и окончателно е казала сбогом на детството си. Може би трябва да последваме примера на Тамариск и да пристъпим към Шантал без предубеждения, докато узнаем подробности за преживяванията ѝ през изминалата година.

Пери кимна, но не изрази гласно колко е изненадан от чувствителността на Чарлз и умениято му да вниква в душите на хората.

— Трудно е човек да те накара да проговориш, Чарлз, но когато кажеш нещо, думите ти са умни и обмислени — каза след малко той. — Не е чудно, че те повишиха в чин контраадмирал. Явно разбираш мъжете също така добре, както и жените. Прости ми, но ще бъда откровен, защото зная колко обичаш своята Тамариск. Струва ми се, че бракът ви не вървеше така гладко, както кариерата ти във военния флот. Знаеш, че в младостта си Тамариск преживя доста нещастия. Мога само да те поздравя, че успя да ѝ осигуриш спокоен и доволен живот.

Чарлз не отговори. Беше твърде привързан към жена си и не можеше да си позволи да заговори за единствената болезнена точка в брака си. Макар че Тамариск с всички сили се стремеше да прикрие отвращението си от физическата близост, тя никога не беше успяла да го измами. Въпреки неохотата си Чарлз беше достигнал до извода, че не бива да иска от нея любов, дори когато самият той силно я желае.

От време на време беше търсил утеха при други жени, но им плащаше за услугата и бързо ги забравяше. Винаги беше проявявал дискретност при тези редки изневери и Тамариск не знаеше нищо за тях. Понякога Чарлз с горчивина се питаше дали жена му изобщо ще почувства нещо, ако разбере.

Очакваше връщането ѝ с дълбок, почти болезнен копнеж. Да можеше само да я притисне в обятията си, да ѝ докаже своята дълбока и страстна любов, която така добре отговаряше на същността му! Но трябваше да се сдържа. Беше си обещал да я целуне нежно по бузата и да не се издава по никакъв начин, че има отчаяна нужда от нея.

Чарлз си каза, че Пери няма представа колко му завижда за щастливия брак с майката на Тамариск. Отдалеч личеше, че двамата се обичат с душа и тяло. Той винаги забелязваше нежните погледи, които си разменяха, както и едва забележимите интимни жестове. Внимателният наблюдател веднага проумяваше, че въпреки напредналата възраст привличането на телата и страстта все още не бяха изчезнали.

Както винаги Чарлз преодоля завистта и самосъжалението си и взе твърдо решение да посрещне Тамариск така, както ще ѝ бъде най-приятно. Но когато настъпи мигът на пристигането, когато порталът на Бар Хаус се разтвори и той видя жена си за пръв път от година насам, сърцето сякаш щеше да изскочи от гърдите му. Той почувства познатата омая от красотата ѝ, която го държеше в плен от първия ден, в който я видя. Тамариск беше толкова красива и изглеждаше подмладена с десет години!

Когато Тамариск съзря мъжа си, тя изтича при него и се хвърли в прегръдките му.

— Мили Чарлз! — прошепна развълнувано тя и се вгледа дълбоко в очите му. — Оздравя ли вече? Не, не говори! И сама виждам, че зрението ти се е върнало. Кажи, как ме намираш?

Неспособен да прикрие бурните си чувства, Чарлз произнесе с дрезгав глас:

— По-красива и по-желана от когато и да било, моя прекрасна Тамариск!

Въпреки че салонът беше пълен с хора, Тамариск и Чарлз бяха сякаш сами в света. Докато Морийн и Пери прегръщаха и целуваха Шантал, Джон и капитан Макрей, двамата съпрузи стояха прегърнати

и ненаситно се гледаха в очите. Нежният начин, по който Чарлз разговаряше с нея, я накара да се замисли. Когато я притисна до себе си, тя почувства, че ръцете му треперят и сърцето му силно бие.

— Мили мой! — прошепна Тамариск, усетила колко е дълбоко чувството, което го изпълваше. Беше учудена от себе си, че не се отдръпна, както досега, а дори вдигна ръка и нежно докосна очите му с връхчетата на пръстите си.

— Май не си бил единственият наказан със слепота, Чарлз — промълви тя толкова тихо, че само той я чу. — Аз също съм живяла в мрак. Но от днес нататък ще бъде различно. Ще поговорим за всичко, скъпи мой, но по-късно. Сега трябва да видя децата. Тук ли са те?

— Гувернантката ги отведе в парка — отговори Чарлз, все още слисан от промяната, настъпила у нея. Не смееше да се надява, че в думите ѝ се крие обещание за ново начало в брака им. Ако това беше истина, той въобще не се интересуваше коя е причината за станалото чудо. Нямахше какво повече да иска от съдбата, която му бе върнала съпругата, смятана за мъртва. Ако сега тя стане във всяко отношение любяща съпруга, то тогава...

Късно през нощта, когато двамата най-после останаха сами, Тамариск седна пред тоалетната си масичка и започна да четка косите си. Чарлз лежеше на широкото легло и я наблюдаваше с любов.

— Достатъчно време се занимаваш с косата си — упрекна я нежно той. — Няма ли най-после да дойдеш в леглото?

Тамариск остави четката и пое дълбоко дъх. По лицето ѝ се изписа страх.

— Първо трябва да поговоря с теб, Чарлз. Аз... аз имам да ти разказвам толкова неща за живота си в Шато Корал. По време на вечерята беше невъзможно. Не ми се искаше да развалям общата ни радост. Досега всичко беше толкова прекрасно. Но аз не мога да те мамя, Чарлз, аз...

— Ела тук и седни — прекъсна я Чарлз. — Не бива да се страхуваш от мен, Тамариск, нали знаеш — прибави той, като видя, че тя се поколеба.

Тамариск веднага скочи и отиде при него.

— Не се страхувам от теб, Чарлз! Само ме е срам и се измъчвам, че ще ти причиня болка.

Чарлз посегна към нея и взе ръцете ѝ в своите.

— Ненапразно съм бил женен за теб цели двадесет години, мила моя. Познавам те много добре — отговори той. — Затова недей да търсиш мъчително думите, с които да не ме нараниш. Вече знам какво имаш да ми кажеш.

Тамариск трепна и слисано го изгледа.

Чарлз спокойно продължи:

— Всеки път, когато се споменавахме името на Симон Сен Клер, лицето ти изразяваше копнеж, дори тялото ти се отпускаше. Говореше за него като за момче, но аз разбрах, че е бил достатъчно възрастен да ти бъде любовник. Така ми стана ясно, защо толкова дълго отлагаше завръщането си в Англия.

Очите на Тамариск се напълниха със сълзи.

— Но аз те смятах за мъртъв, Чарлз! — проплака тя.

— Зная. Причините бяха повече от основателни и аз съвсем не те обвинявам за това, Тамариск. След всичко, което ни разказа, разбрах, че на онези острови природата е създала такава атмосфера на любов, от която човек трудно може да се изплъзне. Била си сама с този млад мъж, далеч от традициите и принудите на обществото, и без съмнение си се влюбила в него. Не се учудвам, че не си устояла на изкушението да отговориш на желанията му. Едно само не разбирам: ти винаги се страхуваше от интимност с мен, а и с всички останали мъже. Какво ти е дал онзи младеж, което аз не съм бил в състояние да ти дам? Аз също бях млад, когато се оженихме. Обичах те и още те обичам с цялата си страст! Какво не направих както трябва, Тамариск? Това е единственото, което искам да узная.

Тамариск буйно го прегърна.

— Мили мой, грешката не е у теб, а у мен! Омъжих се за теб скоро след като бях изнасилена. Всеки път, когато идваше при мен, си припомнях оня звяр Галванти и страшните мигове с него. Бях решила да не ти казвам за Симон, защото се боях да не те нараня. Въпреки това ще го направя, защото искам да ме разбереш. Позволяваш ли, Чарлз?

— Ще изслушам с внимание всичко, което ми кажеш, макар да е болезнено за мен. Най-важното е обаче в бъдеще да се разбираме по-добре.

— Тогава първо ще ти кажа, че преди мен Симон не беше имал друга жена. Боеше се от самия себе си и от мъжката си сила. Помогнах

му да преодолее страховете си и по този начин преодолях и своите собствени. Чувствах се така, сякаш в миналото ми нямаше нищо. Искях да помогна на Симон, а открих, че в сърнето ми горят желания и страсти, за които дори не бях подозирала. Едва тогава осъзнах колко лошо съм се държала с теб, скъпи Чарлз! Не знаех, не разбирах... Сигурно си бил много нещастен с мен! Но няма дори сега не ме осъждаш?

— Защото ме отблъскваше? Или защото ми изневери? — попита Чарлз. — Не, Тамариск! Ти винаги се стараяше да угаждаш на желанията ми, да ми даваш онова, от което се нуждаеш. А що се отнася до изневярата, приемам я без болка, защото всъщност тя ни сближи. Не разбираш ли, мила, че тя е просто дар от съдбата? Още не е късно да започнем отначало, Тамариск. Аз те обичам, винаги съм те обичал! Имам такава нужда от теб, днес повече от всякога. Не мога да живея без теб!

Последните му думи болезнено напомниха на Тамариск, че Симон беше казал същото. Но тя едва напусна дома му, когато той се научи да си живее весело и без нея. Чарлз обаче...

— Любими мой! — прошепна тя. — Този път няма да те отблъсна, обещавам ти. Разбираш ли какво искам да ти кажа, Чарлз? Аз също се нуждаю от теб. Може би дори повече, отколкото ти от мен!

Чарлз дълбоко въздъхна от щастие. Той смъкна нощницата на Тамариск и обсипа раменете ѝ със страстни целувки. Тамариск затвори очи и почувства как в тялото ѝ бавно се надига желанието.

Сега всичко ще се оправи, помисли си тя, когато и последните ѝ страхове отстъпиха мястото си на добре познатата любовна наслада. Тялото ѝ се надигна да го пресрещне. Чарлз се довери на инстинкта си и я взе с необуздания устрем на младеж, макар че едновременно с това остана нежен и деликатен. Не ѝ даде време да размисли, да се поколебае или да съжалява, а я отнесе далеч на вълните на насладата, докато най-после двамата се озоваха на спокойния бряг на взаимното удовлетворение.

После Тамариск дълго лежа будна в мрака до него. Когато дишането ѝ се успокои, тя се опита да мисли разумно. За момент беше усетила как между нея и съпруга ѝ се промъкна сянката на Симон и тя закопня по него с цялото си сърце. Но само след миг споменът изчезна и до нея остана само Чарлз, в чиито очи светеше дълбока нежност. С

щастлива усмивка той гледаше жената, на която принадлежеше цялата му любов.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Декември 1839

Шантал разглеждаше вечерната рокля от светлосива коприна на цветчета, която беше носила на бала, даден от младата кралица Виктория, преди дворът да замине на есенна почивка в Брайтън. Роклята ѝ беше изпратена от Париж от една приятелка на майка ѝ — писателката Жорж Санд.

Бедната Джулия, която не беше поканена на бала в двореца, не се уморяваше да я разпитва, толкова ѝ се искаше да узнае всички подробности. Кралицата, която беше само с една година по-млада от Шантал, ѝ бе направила комплимент за красивата рокля. Шантал беше поласкана, мащехата ѝ също. С широко разтворени от вълнение очи Джулия възпроизвеждаше във фантазията си това важно събитие.

— Щеше ми се и ти да си там, Джулия! — възкликна Шантал. — Съзнавам, че съдбата ме дарява с повече неща, отколкото теб, и нямам право да бъда нещастна. Сигурно ме смяташ за неблагодарна?

Кръглото лице на Джулия изглеждаше загрижено.

— Ни най-малко не те смятам за неблагодарна, миличка — отговори тя. — Но просто не мога да проумея, защо се колебаеш да вземеш в свои ръце щастието си! Знаеш, че Джон те обича с цялото си сърце. Въпреки това непрекъснато отхвърляш предложението му.

Шантал отново въздъхна.

— Тъкмо ти, Джулия, която познаваш Джон толкова добре, колкото и аз, би трябвало да разбереш, че тази женитба няма да ни донесе трайно щастие. Ако Джон наистина настоява да ме направи своя жена, както твърдиш ти, то не е, защото ме обича и желае, а защото се принася в жертва, за да ме върне отново в правия път. Още в детството ми той се грижеше безкористно за мен, а сега... сега съм убедена, че само ме съжaliaва!

Страните на Джулия почервенияха от възмущение.

— Джон не изпитва към теб съжаление, а любов, Шантал. Сигурна съм, че ти е простил брака с онзи... с онзи мъж. — Джулия

поруменя още повече, като си спомни, че Шантал е била в интимни отношения с един португалски пират. Мислеше си какъв късмет е имала, че не е преживяла подобно безразсъдно приключение.

— Но на мен не ми е необходима неговата прошка! — извика Шантал. — Динес беше негодник, той ме измами, но никога не употреби насилие спрямо мен. Ще бъда несправедлива, ако не призная, че аз по своя воля се омъжих за него, Джулия!

Джулия беше поразена.

— Значи не се разкайваш за това, което е станало на острова? — прошепна тя.

— В някои отношения да, но аз вярвам и чувствам, че не всичко, станало между двама ни, е било незаконно. Много съжалявам и ме боли, че Джон, татко и някои други хора, които много обичам, гледат на мен като на лекомислено, дори порочно същество. Мама нямаше защо да ми напомня, че съм загубила онова, което е най-големият дар на невестата за жениха — девствеността си.

— Но щом Джон въпреки всичко ти предлага да се омъжиш за него, Шантал, той явно не държи толкова на тези неща — отговори замислено Джулия.

Тя предполагаше, че и Джон също като нея е осъзнал тази трудно поддаваща се на определение промяна у Шантал. Младата жена изглеждаше помъдряла и доста по-възрастна от двете години, които я деляха от Джулия. Изчезнали бяха спонтанната веселост и невинността, толкова характерни за нея в детството ѝ. Но едно беше безспорно — тя беше по-красива от всякога.

— Аз въобще не вярвам, че Джон ще ми прости някога — поне не дълбоко в сърцето си! — извика Шантал. — Загубих уважението му, а без това не мога да се надявам да бъда обичана от него...

Годината вече клонеше към своя край; предстояха веселите коледни празници. Морийн беше разпратила двеста покани за големия бал, организиран в Бар Хаус. Един от поводите беше закъснялото отбелязване на пълнолетието на Джон, другият беше отпразнуване на чудодейното спасение и завръщането у дома на Тамариск, Чарлз и Шантал.

Бяха минали почти пет месеца, откакто „Русалка“ пристигна благополучно в родното пристанище. Семейството отново беше заедно, но изминалите месеци не бяха щастливи за Шантал. Причината за тъгата ѝ беше Джон. По време на обратния път той се отнасяше с нея любезно и внимателно. Но новите им отношения бяха сковани, липсваше им онази безгрижна привързаност, толкова характерна за детските им години. Джон вече не беше по-големият брат, който я превъзхождаше, който мило я дразнеше и нежно я обичаше. Когато двамата разговаряха, той се държеше на разстояние и винаги беше затворен в себе си. Никога не споменаваха името на Динес да Гама и случилото се на острова.

Едва когато семейството отиде на кратка почивка в Брайтън, Джон внезапно и без предупреждение изненада Шантал с предложение за женитба.

— Обичам те. Винаги съм те обичал! — каза ѝ той, но дори не направи опит да я докосне. Даже не хвана ръката ѝ. — Искам да изживея живота си с теб и да се грижа за теб, Шантал. Ще се омъжиш ли за мен?

После със смущение се загледа след нея, когато тя избухна в сълзи и избяга от стаята.

Докато слизаше с Джулия по голямото стълбище, което водеше в балната зала, Шантал размишляваше дали пък нямаше да отстъпи на настояванията му да се омъжи за него, ако тогава я беше последвал. Какво ли щеше да стане, ако я беше прегърнал и целунал, ако я беше притиснал силно до себе си, за да почувства тя, че е решен да я притежава? Щеше ли тогава да преодолее съмненията и лошите чувства относно истинските причини за поведението му?

Шантал прекара много безсънни нощи в размишления. Тамариск беше направила опит да ѝ разясни чувствата на Джон. Беше ѝ казала, че на самолюбието му е бил нанесен страшен удар.

— Той те обожаваше, Шантал, и те беше въздигнал на пиедестал. Ти седеше на трона като истинска царица и олицетворяваше за него самото съвършенство. Когато обаче разбра, че и ти си само човек и правиш грешки като всички хора, той не можа веднага да се примири с това и да види идеала си разрушен. Но най-после свикна с истината и откри, че те обича също така пламенно, както и преди. Ти не би

трябвало да поставяш под въпрос любовта на Джон, а твоята собствена. Ти обичаш ли го?

Този въпрос дълго време измъчваше Шантал. Тя уважаваше Джон, възхищаваше се от него, имаше нужда да го усеща до себе си. Но на остров Коативи беше познала и другата страна на любовта. Ако Джон я желаше също така страстно като Динес, значи чувствата му към нея бяха дълбоки и истински. Но той никога не се издаваше. Дори пред Тамариск, а в никакъв случай пред Джулия Шантал не можеше да признае своето вътрешно раздвоение, когато мислеше за възможен брак с Джон. Знаеше, че живот без страстна физическа любов никога няма да я задоволи.

Шантал потърси с очи Джон. Погледът ѝ се плъзна по меката извивка на устните му, по очертанията на стройните му бедра, проследи непринудените му жестове. Представи си ръцете му върху гърдите си. При тази мисъл сърцето ѝ заби по-силно и тялото ѝ потрепери от сладко вълнение. Но в този миг Джон се приближи и я покани да поиграят карти. После я попита желае ли чаша вино и очарованието на мига се изпари. Шантал за кой ли път се запита, как така Джон твърди, че я обича, като по никакъв начин не ѝ показва, че я желае. Отговорът беше само един: той просто не искаше да я докосва, защото преди него я беше любил друг.

Тази вечер танците бяха в големия салон. Морийн беше ангажирала оркестър. Джон сигурно щеше да я покани да танцуват и тогава, ще не ще, трябваше да я прегърне. Щом я усети в обятията си, може би няма да успее да скрие истинските си чувства. Поне да ме целуне, помисли си Шантал и отново изпита лекия гъдел на възбудата. Ускори крачките си и двете с Джулия влязоха в грамадното помещение, осветено от кристални полилеи. Навсякъде бяха поставени големи вази и купи с цветя.

Шантал беше облечена в рокля от бял бродиран сатен с широки надиплени ръкави според повелите на тогавашната мода. Потъмнялата ѝ от тропическото слънце кожа вече беше по-светла. Косите ѝ бяха фризирани по последна мода „а ла Клотилд“. Бяха разделени на път по средата и навити на кок на тила. За деветнадесетия си рожден ден беше получила от баща си диамантена гривна, която носеше за пръв път тази вечер. Знаеше, че изглежда като принцеса, но не беше сигурна, че Джон ще я хареса така.

Докато Шантал помнеше в подробности преживяванията си на Коативи, за Джон те бяха нещо, потънало окончателно в миналото. Беше твърдо решен да забрави. Само понякога в съзнанието му се връщаше образът на полуголото, босо, потъмняло от слънцето момиче, което тича към него по белия крайбрежен пясък. Той все още изпитваше яростна ревност и горчива омраза срещу онзи висок, силен и красив пират, който я беше притежавал. Не само насън го измъчваше споменът за голите гърди на Шантал, едва прикрити от дългите коси. Когато се озовеше в близост до нея, той отчаяно се опитваше да прогони спомена от главата си. Нарочно избягваше всяка физическа близост, защото се боеше да не се издаде. Беше решил едва след сватбата да покаже на Шантал колко я обича. Тя никога не биваше да се съмнява, че в сравнение с португалския пират, който я беше унизил, той изпитваше към нея най-голямо уважение.

— Дай й малко време да свикне отново с нормалния живот — посъветва го Пери, когато Джон му съобщи, че Шантал е отклонила предложението му за женитба. — Разбирам нетърпението ти, Джон, но по-добре е да не прибързваш. И двамата сте още толкова млади. Няма защо да бързате!

Вече бяха минали осем месеца, откакто окончателно бяха напуснали Сейшелите. Джон се молеше и тази вечер да не получи отказ. Великолепният бал може би щеше да я настрои романтично. Когато прегърне Шантал и се понесе с нея във вихъра на валса в блестящата, осветена от хиляди свещи бална зала, той непременно ще я попита пак. Дано най-сетне да е разбрала, че двамата си принадлежат, и то завинаги.

Но съдбата беше решила друго. Онова, което Джон и Шантал така нетърпеливо очакваха, не можа да се осъществи.

Бяха пристигнали само първите гости и семейството тъкмо ги поздравяваше, когато до Джон дискретно се приближи един прислужник и му подаде писмо, поставено на сребърна табла.

— Написано е „спешно“, сър — прошепна мъжът. — Сметнах, че веднага ще пожелаете да го прочетете. Пред входа за слугите едно момче очаква отговор. Мисля, че идва от Франция.

Джон се извини на близките си и се отдръпна настрана, за да прочете писмото. Съдържанието му беше толкова смайващо, че той едва си пое дъх. Отиде бързо при семейството си, но междуременно

бяха пристигнали нови гости, които очакваха да бъдат приети от домакините. Джон разбра, че ще му бъде невъзможно да поговори насаме с майка си или Пери. Почувства, че очите на Шантал са отправени към него, докато тя благовъзпитано се покланяше на една възрастна дама. За момент забрави колко спешно беше повикването. Никога не беше му изглеждала толкова красива както в този момент. Въпреки това не му оставаше друг избор, освен да я напусне.

Джон се обърна с нежелание и се постара да излезе незабелязано от балната зала. Надяваше се никой да не забележи изчезването му и повика двама прислужници. Единият трябваше да потърси личния му камериер, а другият да нареди на кочияша да впрегне конете и след половин час да бъде готов за тръгване. Когато се появи камериерът, Джон му нареди да пригответи подходящо пътническо облекло за пътуване до Париж.

— Ако е възможно, трябва да прекося Ламанша още рано сутринта — каза Джон. — Затова побързайте, Дженкинс!

Слугата беше свикнал да не проявява изненада дори при най-необикновени заповеди и поръчения и спокойно се зае с подготовката. Извади дебелото палто от боброва кожа, изработено при Макинтош, подплатените с кожа ботуши и достатъчно бельо. Джон бързо свали вечерния си костюм, макар че само преди час беше употребил толкова усилия да подбере най-хубавото, което имаше.

Само за десет минути се преоблече и седна до бюрото си. Набързо надраска няколко реда до майка, си и приложи към тях току-що полученото писмо.

— Ще изляза през входа за прислугата — съобщи на камериера си Джон. — Не желая пристигащите гости да забележат заминаването ми. Погрижете се лейди Уайт да получи писмото ми, колкото може по-скоро.

Точно половин час по-късно вече препускаха по безлюдните улици в посока към Дувър. Страшният студ на декемврийската нощ проникваше и във вътрешността на каретата. Джон се обърна към момчето, което седеше до него.

— Как ти е името, синко? — попита той.

— Пиер, мосю! — отговори пратеникът.

Беше напълно объркан от вълнение и гордост, тъй като никога дотогава не беше се возил в карета. Луксозно обзаведеното превозно

средство и удобните кадифени седалки му направиха голямо впечатление. На всичкото отгоре седеше редом с такъв високопоставен английски господин!

— Разкажи ми подробно как ти предадоха писмото — каза на френски Джон, тъй като момчето не разбираше дума английски. — Опитай се да си спомниш всяка подробност.

— Писмото ми беше дадено от една луда, мосю! Не искам да бъда неучтив, но видът ѝ... О, просто не мога да ви я опиша! В очите ѝ святкаше истинска лудост. Но много странно, тя все пак говореше като дама от доброто общество. Даде ми това... — Момчето показа на Джон златен пръстен с гравирани орел. — Истинско злато, проверих го! — каза то, сякаш още не можеше да повярва. — Даде ми и пет златни монети и обеща да ми даде още пет, когато ви доведе в Париж. Каза: „Съобщи на английския господин, че въпросът е на живот и смърт!“.

— Май е точно така — промърмори Джон. Ни най-малко не се съмняваше, че писмото е лично от принцеса Камий дьо Фалоаз.

Отлично разбираше, че момчето я е сметнало за луда, защото и самият той беше убеден — или поне почти убеден в това, когато остави тази жена на съдбата ѝ в замъка Буланкур. Но сега вече нямаше съмнение, че тя е наистина принцесата, за която се представяше, а не камериерката ѝ Мари, както твърдеше Антоан дьо Вал.

„Успях да се измъкна от затвора и мога да представя доказателства за своята самоличност! — пишеше тя. — Елате бързо, моля ви, защото животът ми е в опасност! Антоан ще претърси навсякъде, за да ме намери. Като доказателство, че съм напълно с ума си, изпращам пръстена и печата на първия ми съпруг. Ако бях бедната Мари и го бях откраднала, в никакъв случай нямаше да го извадя на бял свят.“

Адресът беше в един от бедните квартали на Париж, непознат на Джон. Но той беше уверен, че няма да се забави, защото момчето до него познаваше града като петте си пръста. Джон му обеща още една златна монета, ако го отведе по най-краткия път до жилището на принцесата. Пратеникът беше син на беден кърпач, който имаше

дюкянче на същата уличка, където живееше „лудата“. Къщата била мръсна стара дупка с лоша слава и в нея гъмжало от плъхове. Никоя дама не би живяла там.

— Май е била напълно откачена и не е знаела къде се намира —
добави ухилено момчето.

В последно време Джон почти не се сещаше за нещастната жена, която гниеше в затвора на замъка Буланкур. Главата му беше препълнена с тревоги около собствения му живот и не му оставаше време да се замисли за злата съдба на тази душевноболна жена. Сега горчиво се обвиняваше за равнодушието си. Ако успее да изобличи Антоан в лъжа по отношение на Камий, то нищо чудно брат му да е измислил и историята за първата женитба на баща им.

Джон почувства нетърпелива възбуда, докато каретата летеше в нощта. Ако онази жена наистина можеше да представи доказателства, че е принцеса Дьо Фалоаз и Антоан я е държал в плен, тогава цялата сграда от лъжи, построена от неговия несъщ брат, щеше да се срути с гръм и трясък.

Твърдението на графинята, че Антоан се е оженил за нея, можеше също да се окаже вярно, колкото и невероятно да изглеждаше. Тогава всички ще разберат, че той е безчестен мошеник и Джон лесно ще разкрие плетеницата от лъжи около привидно законните му претенции за титлата виконт Дьо Вал.

С всеки отминаващ час нетърпението на Джон нарастваше. Най-после стигнаха Дувър, но там трябваше да чакат с часове, докато корабът се отдели от брега на разсъмване. Беше почти обед, когато Джон и младият французин Пиер достигнаха целта си.

Мръсната полусрутена къща със затворени капаци на прозорците точно съответстваше на описанието на момъка. Плющеше дъжд и улицата изглеждаше също така пуста като къщата, пред която спря каретата. Но само след минута ги наобиколиха няколко мърляви хлапета с хлътнали от глад лица. Когато Джон нетърпеливо задърпа железния звънец, към групата се присъединиха и мъже. Тъй като никой не отваряше, Джон се обърна към първия попаднал пред очите му човек и се осведоми как може да влезе вътре.

— Мадам не отваря на никого — гласеше лаконичният отговор.
— Не и след онова, което се случи!

Мина доста време, преди Джон да успее да измъкне подробности от зяпачите. Трудно беше да ги накара да се разговорят, затова измъкна шепа монети от джоба си. Така чу хиляди подробности, много от които си противоречаха. Най-после успя да разбере какво е станало. Преди два дни — ден след като Камий беше изпратила отчаяния си зов за помощ — извадили трупа ѝ от Сена. Не намерили никакви документи или вещи, по които да я разпознаят, но съседските хлапаци се сетили, че това е „лудата“, която отседнала в бордея. Собственицата на сградата била отведена в полицията да опознае трупа. Съобщила на префекта, че жената се представила под името принцеса Дьо Фалоаз и по-рано живеела в замъка Буланкур. Никой не вярвал на безумните ѝ слова. Въпреки всичко префектът лично заминал за Компьен да разпита виконт Дьо Вал. Той отговорил подробно и задоволително на въпросите му. А това не означава нищо друго, каза си Джон, освен че Антоан е разказал пред префекта същата история, както и пред него — че старицата не е принцесата, а нейната камериерка.

Джон сметна за свой дълг да връчи на момчето възнаградението, обещано му от принцесата. Повече от всякога беше убеден, че мъртвата наистина е била Камий. В писмото си тя сякаш предусещаше смъртта си. Джон съжали, че е оставил писмото на майка си и не може да го покаже в полицията.

Въпреки това реши да потърси префекта и да му съобщи подозренията си, че тук става въпрос не за самоубийство, а за убийство.

Префектът беше дребен мъж с остър поглед и червен нос, на който бяха кацнали очила в златни рамки. Държанието му беше изпълнено с уважение, но хладно. Когато Джон разкри подозренията си, полицаят стана явно враждебен.

— Аз съм напълно доволен от показанията на виконта — отговори студено той и остро прибави с поглед над очилата: — Честно казано, мосю, изненадан съм, че вие, толкова близък роднина на виконта, го обвинявате в подобни ужасни престъпления. Осмелявам се да твърдя, че подозренията ви са напълно неоснователни. Няма никакъв повод да се смята, че жената е била убита. По тялото ѝ не бяха открити рани. Сигурно е, че се е удавила. Ако виконтът е желал смъртта ѝ, през изминалите години е можел много лесно да се освободи от нея, нали? Във всеки случай аз се срещнах с него в дома

му и слугата ме увери, че в последно време господарят му не е идвал в Париж.

С нарастващо нетърпение, което дори не се стараеше да прикрие, префектът изслуша разказа на Джон защо Антоан е държал принцесата в затвор — за да я принуди да му разкрие скривалището на скъпоценностите си. Но преди префектът да си отвори устата, младият човек вече знаеше, че той смята тази история за също така невероятна, както и самото убийство.

— Много внимателно претърсихме стаята, в която беше отседнала мъртвата — заяви префектът. — Но в нея нямаше абсолютно нищо! Жената беше останала без грош. Нищо чудно, че бедната душа е сложила край на живота си.

— Въпреки това, когато е дошла в Париж, тя е имала пари! — възрази Джон. — Платила е на някого да я докара в града, защото не е дошла пеша, нали! А този някой сигурно е поискал първо да си получи парите. Освен това е трябвало да плаща за стаята, а не забравяйте и петте златни монети, дадени на пратеника, както и обещаните му още пет. Подобна щедрост съвсем не е присъща на човек, който няма пукната пара!

Французинът само сви рамене. Аргументите на Джон не го интересуваха.

— Кой може да каже какво ще направи в следващия миг една душевноболна? Може би е продала всичко, каквото е имала, само и само да осъществи безумното си намерение да ви повика в Париж.

— Или пък е успяла да вземе скритите си пари, които са ѝ откраднали, преди да я убият — настоя Джон. — Не можете да докажете обратното, мосю префект!

— Не е мое задължение да доказвам каквото я да било — отговори с подчертано равнодушие префектът. — Ако желаете да продължи разследването около смъртта на тази жена, трябва вие да намерите доказателства, мосю. Самият аз се задоволявам с убеждението, че това е самоубийство на луда жена, която си е въобразила, че е високопоставена дама. С това случаят е приключен.

Джон реши да пренощува в Париж. Нае луксозен апартамент в хотел на „Шан-з-Елизе“ и след вечеря се отпусна в едно кресло пред камината. Загадъчната смърт на принцесата го беше потресла. Вече разсъждаваше по-спокойно, отколкото по време на посещенията си при

префекта, и разбираше защо собствената му история изглежда толкова невероятна. Никой не се съмняваше в честността на виконт Дьо Вал, който беше почтен и уважаван човек.

Следователно Джон не можеше да обвини префекта, че е останал глух към подозренията му. Доскоро и самият той се съмняваше в историята на Камий. А когато за пръв път я срещна в замъка Буланкур, и той като префекта повярва в лъжите на Антоан. Защо ли днес беше твърдо убеден, че писмото е написано от принцесата, разсъждаваше Джон. Защо смяташе, че бедната жена е била напълно с ума си и се е страхувала за живота си, когато му е писала? Страховете ѝ се оказаха напълно основателни.

На Джон много му се искаше да отиде в Компьен и да изобличи Антоан. Но подозрения, неподкрепени с доказателства, надали щяха да смутят спокойствието на брат му. Значи сега нищо не можеше да се направи.

Но на сутринта Джон промени намеренията си и реши да не напуска Франция, без да е съобщил на Антоан за подозренията си. Нека поне знае, че съм разбрал за ужасните му дела, помисли си Джон и се приготви да му пише.

В писмото си той не просто намекваше за възможността Антоан да е убил принцесата за своя собствена изгода, не, той без увъртане го обвиняваше за смъртта на жена му.

„Писмото на Камий разпръсна и последните ми съмнения в това, че тя се бои за живота си. Ако умра, то ще бъде от неговата ръка, пишеше тя. Нямам доказателства за подозренията си, затова трябва да се откажа от намерението си да те предам в ръцете на правосъдието. Но във всеки случай в бъдеще не ще можеш да злорадстваш, че си извършил престъпление, което никой не подозира. Ако си виновен и въпреки това успееш да се изплъзнеш от заслуженото наказание, ще те накаже Бог. Но ако си невинен, аз ще имам непростим грях към теб. Каквато и да е истината, мисля, че за в бъдеще е най-добре да се откажем от всякакво общуване помежду си. По тази причина те моля никога вече да не пристъпваш прага на

Бар Хаус. Сигурен съм, че майка ми, вторият ми баща, Тамариск и Шантал ще ме подкрепят и никой няма да те посрещне с добре дошъл в нашия дом.“

Ако Джон беше имал време да помисли, той никога не би написал това писмо. Но все още беше твърде възбуден, а след безплодното посещение при префекта писмото беше смекчило до известна степен чувството му за собствено безсилие. Той дори не го прочете втори път, а го изпрати още преди да тръгне за Кале. Едва покъсно осъзна каква страшна грешка е допуснал. Беше съобщил на Антоан две извънредно важни неща, за които той дори не подозираше: Камий беше написала писмо, с което го обвиняваше; а Шантал не беше загубена завинаги, както предполагаше досега Антоан.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Декември 1839 — януари 1840

— Ти винаги си вземала страната на Антоан, защото е красив и те ухажва неуморно!

— А ти винаги си бил против него, защото ти отне титлата на баща ти! При това вината не е негова и ти много добре го знаеш!

Възбудените гласове свидетелстваха за сериозна караница и Морийн с изненада и загриженост вдигна очи към Шантал и Джон. Никога не ги беше чувала да си крещят така.

— Успокойте се! — нареди тя с тон, който не търпеше противоречие. — Ако искаме да обсъдим трезво цялата тази история с Антоан и принцесата, най-добре е да изключим личните си чувства.

Шантал изкриви устни, отиде до прозореца и се вгледа към голата зимна градина навън. Тъмните ѝ очи святкаха от гняв. Мнението на Джон, че тя все още храни романтични чувства към Антоан, я вбесяваше. Той явно смяташе, че тя отказва да повярва на невероятната му история само защото не е забравила как Антоан я ласкаеше и ухажваше. В действителност той продължаваше да се отнася към нея като към бебе. Изглежда, просто не желаше да разбере, че междуременно е станала жена.

— Поне ти сигурно ще се съ согласиш с мен, нали, Пери? — попита Джон. — Всички признаци сочат, че Антоан е виновен.

— Въпреки това нямаме доказателства и тук Шантал е права — отговори Пери. — В тази страна човек е невинен, докато се докаже противното. Не бива да изхождаме от това, че подозренията ни са оправдани, Джон.

— Нека си спомним историята на нещастната Флора Хейстингс! — включи се със спокоен глас Морийн. Когато Джон учудено я изгледа, тя продължи: — Може би двамата с Шантал още не я знаете?

— Джулия ми разказа, че имало някакъв си скандал сред придворните дами — отговори Шантал, която отново беше овладяла гласа си.

— Ако някога е имало случай на напълно необосновани подозрения, то това е този — каза Морийн. — Случаят има политическа основа, Джон. Лейди Флора Хейстингс беше придворна дама на младата кралица, но не се ползваше с благоволенията ѝ. Откакто лорд Мелбърн встъпи в длъжност, кралицата се заобиколи само с виги. Това изцяло съответстваше на желанията ѝ. Тя обаче нямаше доверие в лейди Хейстингс, защото я подозираше, че шпионира в полза на сър Джон Конрой. Може би си спомняш — носеха се слухове, че той е любовник на дукесата на Кент. Омразата на Виктория към сър Конрой беше естествено следствие от отношенията между майка ѝ и този благородник. През цялото ѝ детство той се разпореждал с кралския двор. Щом стана кралица, Виктория се премести в Бъкингхамския дворец и се разбунтува срещу властта на сър Джон. Искаше не само да избяга от него, но и да сложи край на непрекъснатите спорове с майка си. Тогава тя не знаеше, че лейди Флора симпатизира на Конрой.

От тук нататък историята разказа Пери.

— През януари същата година тръгна слух, че коремът на лейди Флора подозрително се закръгля. Сигурно си представяш какъв скандал избухна, Джон, когато се разпространи клюката, че дама от най-тесния кръг около кралицата е забременяла. Та нали придворните дами са нещо като олицетворение на морала на нацията! Младата кралица обвини лейди Флора, но когато тя ѝ представи медицинско свидетелство, че е девствена, Виктория трябваше отново да я удостои с милостта си.

— Това стана през февруари — продължи Морийн. — Семейство Хейстингс искаше да изтрие петното от името си и се погрижи вестниците да разпространят тази афера. Кралицата и придворните бяха подложени на непрекъснати атаки. Разбираемо е, че общественото мнение се насочи срещу тях. Бедната лейди Флора се разболя през май, през юни никой не я видя в двореца и само след месец тази достойна за съжаление жена почина. Преди да умре, нареди да ѝ направят аутопсия. Изясни се, че е страдала от тумор в черния дроб. Както разбираш, Джон, нещата не са винаги такива, каквито изглеждат. Много хора горчиво се разкайваха за прибързаните си и напълно необосновани подозрения спрямо лейди Флора.

— Нима искаш да кажеш, че не бива да осъждам Антоан, мамо? Че писмото, което получих, е творение на нечий болен мозък? — промълви несигурно Джон. Мислеше, че поне майка му ще сподели подозренията му спрямо Антоан, дори ако Пери и Шантал са на друго мнение.

— Не зная, Джон — отговори спокойно Морийн. — Вярно е, почеркът е на образована дама, а не на някоя побъркана слугиня. Въпреки това ми се струва, че тази дреболия няма да промени мнението на полицейския префект. Ти също ще се съ согласиш, Джон, че показанията на Антоан звучат достоверно. Без съмнение той напълно е убедил префекта в тяхната истинност.

— Смятам, че си полудял, Джон! — намеси се възбудено Шантал. — Ако подозренията ти се окажат верни, това означава, че принцесата, която е била над четиридесет, се е омъжила за повереното ѝ момче, а тогава Антоан е бил на не повече от двадесет. Защо го е направила? Нали е била богата и независима?

— Може би го е обичала — отговори спокойно Джон. — Ти също го смяташе за красавец, нали?

Шантал почервения от гняв, но преди да му отговори, думата взе Пери.

— Напълно съм съгласен с майка ти, Джон. Нищо не можем да направим. Принцесата или Мари, или която и да е била тя, е мъртва и няма да се съживи. А що се отнася до Антоан дьо Вал, най-добре е да забравим за него! Не ми се вярва да имаме удоволствието да го видим отново.

Дори да им се беше удало да изтрият образа на Антоан от съзнанието си, той самият нямаше намерение да потъне в забрава. Цялото семейство се слиса, когато две седмици след завръщането на Джон от Париж, в един леденостуден януарски ден, той позвъни на вратата на Бар Хаус.

Както винаги беше облечен безупречно — тъмносини мериносови панталони и подходящ по цвят жакет с яка и маншети от кадифе. Без нито един признак на умора от прекосяването на Ламанша и пътуването в зимния студ, Антоан чаровно се приведе над ръката на Морийн.

— Надявам се, ще ме извините, че се явявам неканен — произнесе учтиво той. — Когато научих от писмото на Джон, че

скъпата ми сестра Тамариск и мадроазел Шантал по чудодееен начин са възкръснали от мъртвите, не можах да се стърпя и пристигнах лично, за да ви изразя най-сърдечните си пожелания.

Той се поклони пред Пери и се обърна към Шантал. Пое ръката ѝ и дълго се вглежда в очите ѝ.

— По-красива си от всякога — прошепна той и притисна устни до ръката ѝ. — Нямам думи да ти опиша радостта си, когато узнах, че все пак не си слязла в царството на русалките.

Когато Шантал нервно изтегли ръката си, Антоан с усмивка прибави:

— Трябва непременно да ми разкажеш за приключенията си, Шантал, но преди това желая да изразя почитта си към вас, скъпа мащехо!

За пръв път в живота си Морийн загуби ума и дума. Когато портиерът донесе визитната картичка на Антоан, тя инстинктивно понечи да извести на заварения си син, че не е вкъщи. Погледна Пери с няма молба за помощ. Той почувства нежеланието ѝ и каза:

— Той е син на Жерар, мила моя. Предоставям на теб да решиш да го поканим ли или не.

Морийн никога не забравяше, че на смъртното си ложе Жерар я беше помолил да се грижи за обичния му син. Антоан беше плът и кръв от Жерар и, въпреки цялото си недоверие и омраза, Морийн не можеше да му затвори вратата.

Въобщо не ѝ дойде на ум, че ще бъде опасно за Шантал, ако покани в дома си младия мъж. Двете бяха водили дълъг, доверителен разговор и момичето нито веднъж не беше споменало името на Антоан, нито беше изразило желанието да му съобщят за спасението ѝ. Шантал като че ли напълно беше забравила съществуването му.

— Не желая да ви бъда в тежест — каза Антоан. — Тъй като възнамерявам да остана в Лондон до сватбата на кралицата със симпатичния принц Албърт, отседнах отново в хотел „Поултни“. Надявам се, ще ми окажете честта да вечеряте там с мен?

— Знаеш ли подробности около сватбата на кралицата? — осведоми се любопитно Шантал.

Откакто през ноември съобщиха, че кралицата ще се омъжва, непрекъснато се носеха слухове около датата на сватбата ѝ с бедния, но красив немски принц.

— Узнах от добре информиран източник, че кралицата ще обяви датата в деня на откриването на Парламента, т.е. следващата седмица — отговори Антоан. — Мисля, че тържествата ще започнат само след няколко дни. При последното си пътуване случайно прекарах няколко дни в компанията на бащата на Албърт, стария Кобургски херцог, и благодарение на него съм в течение на светските клюки. Нямах щастието да се срещна с младия принц, защото той не живее при родителите си.

Морийн не прояви признаци, че е забелязала опита на Антоан да я впечатли с връзките си в обществото. Някога тя самата познаваше възхитителната и любезна херцогиня Луиза фон Кобург, с която херцогът се беше развел. От нея беше узнала, че херцогът е непоправим прахосник и богатството му е почти изчерпано от разсипничеството му. След развода бедната жена нямаше право да вижда синовете си, но се утешаваше, че принцовете Албърт и Ернест се възпитават в дома на своя настойник, един любезен, учен и чувствителен човек. Според разказите ѝ той беше много по-добър „баща“ за принцовете, отколкото необузданият херцог, който уж беше приятел на Антоан.

Морийн не можеше да преодолее антипатията си към Антоан. Защо не мога да го понасям, питаше се мрачно тя. Външно младежът толкова приличаше на баща си, че присъствието му болезнено ѝ напомняше за Жерар. И все пак би предпочела да не беше идвал. Вместо това много ѝ се искаше до нея да е Джон, но той случайно отсъстваше и тя сметна за свой дълг да покаже на Антоан писмото на Камий.

Отиде до бюрото си и отключи чекмеджето, в което беше прибрала писмото на принцесата. Подаде го безмълвно на Антоан и впи очи в него.

Лицето му не изрази и най-малка изненада, когато взе писмото и бегло го прегледа.

— Джон ми писа за него от Париж — проговори спокойно той.

Когато очите му срещнаха погледа на Морийн, те бяха пълни с невинност. Също както когато беше дете и ме лъжеше, помисли си тя.

— Естествено, написала го е бедната Мари — продължи спокойно Антоан. — Сигурно я помните от времето, когато живеех с Камий в Лондон, скъпа мамо. Отношенията между слугиня и

господарка още тогава бяха необичайни. Разбира се, не бива да забравяме, че Камий е отраснала с Мари. Когато след години пътувахме заедно из Северна и Южна Америка, тя се отнасяше с нея по-скоро като към приятелка и за всичко ѝ се доверяваше. Бедната Мари не успя да преодолее смъртта на господарката си. Домашният ни лекар в Компииен твърди, че душевноболните възрастни жени нерядко се вживяват в ролята на обичано от тях лице. Докато Мари живееше под моя покрив, той често я посещаваше и правеше всичко да помогне на бедната жена. Но естествено, срещу душевните болести няма лек, макар че на Джон му е много трудно да го проумее.

Антоан говореше толкова убедително, че дълбоко в себе си и Морийн, и Пери се запитаха дали все пак не са сгрешили в преценката си за него. Шантал, която открай време беше убедена, че Джон и мащехата ѝ се отнасят с предубеждение към Антоан, беше напълно уверена в невинността му. Със спокойна любезност, която според нея беше най-подходяща при тези обстоятелства, тя каза:

— Трябва да простиш фантазиите на Джон! Той не иска да ти причини зло.

Тази забележка се стори дори на самата нея пресилена и напълно неуместна. Затова почти не се изненада, когато Антоан невъзмутимо отговори:

— Смятам, че той ми желае злото във всяко отношение. — По лицето му нямаше и следа от усмивка. — Ако Джон не беше мой брат, веднага бих го призовал да се отрече от обвиненията си, които са, меко казано, ужасяващи. Но аз съм по-възрастният от двамата и затова умея да се владея по-добре. Надявам се, че той също ще се научи да не се влияе толкова от чувствата си. Междувременно всички ние трябва да се опитаме в негов собствен интерес да забравим обидните му думи. Не желая да се дуелирам със собствената си плът и кръв, още по-малко с човек, който ти е толкова скъп, Шантал!

— Това е извънредно великодушно от ваша страна! — намеси се за пръв път в разговора Пери. Само Морийн усети леката подигравка в гласа му. — Всички ние сме безкрайно облекчени, че вие не замисляте нещо лошо срещу нашия син.

— Всъщност аз възнамерявах да му го кажа сам — отговори Антоан. — Бихте ли му предали да ме потърси в хотела, когато му е

удобно? Имам искрено желание отново да се сприятеля с него — въпреки всичко.

— Ще предам желанието ти на Джон, но се боя, че не мога да обещавам той да те посети — каза Морийн.

— Аз все още не губя надежда, мадам — промълви Антоан и чаровно се поклони на сбогуване.

Шантал беше примирително настроена и придружи Антоан до антрето. Когато двамата излязоха, Морийн бързо се обърна към Пери. В очите ѝ се четеше тревога.

— Ще ми се да имах повече доверие в Антоан и подбудите му — въздъхна тя. — Защо дойде тук? Не ни помоли да се срещне отново с Шантал, но аз съм сигурна, че чувствата му към нея са непроменени.

— Как така? — попита с нежна ирония Пери. — Кой инстинкт те кара да виждаш неща, които аз не забелязах?

— Смей се, смей се, Перигрин Уайт! — укори го Морийн. — Но на мен не ми убягна как различно звучеше гласът му, когато се обръщаше към нея. Беше толкова нежен и мек. А какво друго би го довело в Лондон, ако не намерението отново да поиска ръката на Шантал? Да не би желанието да види нас, единствените си роднини? Това пък съвсем не го вярвам!

— Щом той непрекъснато те тревожи, най-добре е да го забравим — предложи Пери. — Самият аз не виждам причини за безпокойство, защото съм убеден, че сърцето на Шантал окончателно се е обърнало към Джон, колкото и да се карат двамата. Антоан дойде твърде късно. Вече не може да я очарова както в детството ѝ. Животът ѝ даде добър урок. Откакто разбра докъде може да я доведе импулсивната ѝ природа, тя започна да разсъждава доста по-трезво.

— В обятията на един престъпник! — усмихна се Морийн. После стана, обви с ръка кръста на Пери и облегна глава на рамото му. — И с мен стана същото, когато се подчиних на скандално известния Гидиън Морис!

— Аз също си спомних за това, когато Шантал ни разказа за своя пират — потвърди Пери. — Но той я измами, Морийн, а аз никога не съм те лъгал. А и при нея не е имало женитба по любов, както при нас!

— Нима наистина мислиш, че накрая Шантал ще се омъжи за Джон?

— Убеден съм в това — отговори Пери. — Точно съпротивата ѝ показва колко са силни чувствата ѝ към него. Не съм забравил с каква сила ти се бунтуваше срещу мен!

Преценката на Пери за душевното състояние на Шантал беше много близо до истината. Внезапната поява на Антоан само засили увереността ѝ, че никога не го е обичала. Романтичните вълнения, които погрешно беше смятала за любов, означаваха само, че тялото ѝ се пробуждаше и тя започваше да вижда у всяко мъжко същество потенциалния любовник. Да ти се възхищават, да те целуват и милват — това беше толкова вълнуващо, че в своята невинност и наивност Шантал го смяташе за любов. Красотата на Антоан също допринасяше за това, но Шантал вече знаеше, че любовта обхваща едновременно духа и тялото. По време на месеците, прекарани на острова с Динес, тя беше научила много неща. Между двамата никога не беше съществувала духовна близост. Само по време на любовния акт двамата се сливаха в едно.

Днес обаче, размишляваше Шантал, сърцето ѝ вече не биеше по-силно от комплиментите на Антоан, нито пък се разтреперваше, когато ѝ целуваше ръка. Не сърдечната привързаност, а изостреното ѝ чувство за справедливост я караше да защитава Антоан срещу нападките на Джон.

Когато се оттегли в спалнята си, Шантал внимателно прочете бележницата, която Антоан пъкна в ръката ѝ на излизане. Ако не беше изричното му предупреждение да я запази в тайна, тя непременно щеше да я покаже на баща си и мащехата си.

— Въпросът е на живот и смърт и се отнася до семейството ти — беше намекнал тайнствено Антоан. — Не казвай никому, Шантал! Даваш ли честна дума?

Шантал моментално си помисли, че споменатата от Антоан опасност заплашва Джон. Тъй като нямаше време да размисли, тя само кимна в знак на обещание.

Листчето на Антоан не съобщаваше нищо, което да разбули тайната: „Абсолютно необходимо е да поговорим на четири очи, Шантал. Притежавам документ, който е в състояние да унищожи семейството ти. Смятам, че е време да узнаеш мотивите за известни деяния. Моля те, ела сама в хотела, когато ти е удобно“.

Шантал инстинктивно почувства нужда да се посъветва с Джон. Но веднага отхвърли тази идея. Дори ако не беше обещала да мълчи, оставаше проблемът, че Джон никога не проявяваше разум и деловитост по отношение на Антоан. Ако Антоан възнамеряваше да опази семейството ѝ от някаква ужасна заплаха, както твърдеше, тогава включването на Джон по-скоро би попречило, отколкото да помогне.

Мнението ѝ се затвърди още повече, когато Джон се прибра. Щом узна за посещението на Антоан, той толкова се разгневи, че дори Пери не успя да го укроти.

— Значи този човек пак влезе в къщата ни и прави мили очи на Шантал! — крещеше яростно Джон. — Не позволявам това, мамо! Не биваше да го пускаш да влезе. В писмото си изрично го предупредих, че не е добре дошъл в дома ни!

Въпреки че дълбоко в себе си Шантал почувства задоволство при този изблик на ревност, тя не искаше да му позволи да ѝ предписва как да се държи. Затова хладно проговори:

— Решението на кого да позволя да ме ухажва се взема не от теб, Джон!

Дълбоко засегнат и смутен, Джон гневно я изгледа.

— Ти изобщо не държиш на моето мнение, нали, Шантал? — извика той. — А беше време, когато винаги се доверяваше на преценката ми. Сега обаче ми се струва, че имаш очи само за престъпници като Антоан и оня... оня пират!

Намекът за Динес накара Шантал да поруменее. Толкова се стараше да го забрави и всеки ден се молеше Джон също да изтрие окончателно от съзнанието си тази част от живота им. Тя избухна в плач и избяга от стаята.

Джон мрачно се загледа след нея.

— Струва ми се, че Шантал приема зле всяка моя дума — промърмори огорчено той. — Не вижда ли колко искам да бдя над нейното щастие?

— Може би смята, че трябва да имаш по-голямо доверие в нейната собствена преценка за нещата — намеси се спокойно Пери. — Това, че веднъж е проявила лекомислие, не ти дава право непрекъснато да ѝ го припомняш. Ние, мъжете, смятаме, че стоим по-високо от жените, но те не понасят, когато поставяме под въпрос интелигентността им. Непременно трябва да разбереш това, Джон,

преди да пристъпиш към свещеното тайнство на брака. Впрочем ти нараняваш не само Шантал, а и собствената си майка.

Джон веднага се укроти и пристъпи към Морийн.

— Прости ми необмислените думи, мамо — промълви той. — Естествено, аз не мога да ти нареждам как да се отнасяш с Антоан. Но просто не мога да го понасям и нямам никакво доверие в него!

— Аз също! — отговори Морийн. — Но Пери е прав, Джон. Не бива да принуждаваш Шантал да живее по твои правила. Тя е по-малко търпелива към теб от майка ти.

Тази вечер, както и на следващата сутрин, Шантал беше тиха и вгълбена в себе си. Семейството отдаде това на караницата с Джон. В действителност обаче тя беше прекарала безсънна нощ, блъскайки си главата над безбройните предположения около писмото на Антоан. Шантал нежно обичаше семейството си. Дори мисълта, че над него е надвиснала заплаха, беше в състояние да я уплаши.

Още на сутринта си каза, че всяко отлагане е безсмислено, и реши веднага да потърси Антоан и да поиска отговор на загадката. Облече дебело, подплатено с кожи палто и нахлупи качулката дълбоко над очите си. После незабелязано се измъкна от къщи и тръгна пеш към хотел „Поултни“.

Антоан я очакваше. Не беше се измамил в предположенията си, че неизвестността ще накара Шантал веднага да го потърси.

Когато узна за потъването на „Валета“, той потърси утеха в хаос от разюздани забавления. Повярва, че завинаги е загубил своя ангел-хранител и реши изцяло да отдаде душата си на дявола. Игрите в амфитеатъра станаха още по-изтънчено жестоки. Сред стените на замъка се вършеха такива страшни неща, че дори най-верните му приятели, свикнали с необуздания му нрав, се усъмниха в здравия му разум.

Но нищо не можеше да заличи спомена за Шантал. Затова Антоан потърси забрава в опиатите. Отдавна се занимаваше с вноса им във Франция. Когато двама млади парижани починаха в Буланкур под въздействието на отровата, той престана да взема наркотици, макар че единствено те му помагаша да забрави за известно време момичето, което толкова силно желаше. Тя беше единственият човек в света, към когото беше усетил нещо като любов.

Когато получи писмото на Джон и узна, че Шантал е жива, Антоан веднага реши, че тя трябва да стане негова и никой няма да му попречи да я притежава. Съдбата му даваше още един шанс и той нямаше да го пропилее в дребнави колебания. Ако Шантал не пожелае да се омъжи за него по своя воля, той ще намери пътища и средства да я принуди. Антоан отиде в тайната стая, където пазеше личните си документи и всички опасни неща. Без особени трудности намери пожълтелите от времето листове. Макар че бяха от преди двадесет години и бяха оръфани, написаното се четеше ясно въпреки избледнялото мастило. С доволна усмивка той скри документите във вътрешния джоб на жакета си и замина за Англия.

Но когато Шантал се изправи пред него и свали качулката на палтото си, когато черната коса се разпиля върху белите кожи и тя му се усмихна със зачервени от януарския студ страни, Антоан почувства, че твърдата му решителност се топи като сняг на слънце. Беше подценил въздействието на красотата ѝ. Когато се надигна да я поздрави, коленете му трепереха. Усмивката, с която се опита да ѝ каже добре дошла, се превърна в жалка гримаса.

— Очаквах те! — промълви той и целуна ръката ѝ в зимната ръкавица. — Знаех, че веднага ще ме потърсиш. Позволяваш ли да те отведа в стаята си, за да поговорим на спокойствие?

Шантал нервно издърпа ръката си.

— Не може ли да поговорим тук? — попита тя.

Не искаше да остава насаме с него. Вярно, че не споделяше недоверието на семейството си, но в никакъв случай не желаше да поднови близкото си приятелство с този човек.

— Надявах се да предпочетеш дискретната атмосфера на салона ми — настоя меко той. — Тук винаги съществува опасност да ни подслушват. Не мислиш ли?

— Е, добре — съгласи се колебливо Шантал.

Въпреки че думите му не издаваха нищо от вълнуващите го чувства, тя инстинктивно усещаше заплахата по тона на гласа и изрази на очите му. Беше сигурна, че намеренията му спрямо нея не са се променили.

Установи с облекчение, че не ѝ предложи ръка, когато тръгнаха един до друг по широкото стълбище. Но в мига, в който влязоха в салона, мрачните ѝ предчувствия се потвърдиха.

Не успя да свали дори палтото и ръкавиците си, когато Антоан заговори с пресекаващ от възмущение глас:

— Не те примамах тук по някакъв фалшив повод, Шантал. Трябва да знаеш, че все още силно желая да станеш моя жена. Обичам те, както никога и никого не съм обичал и няма да обичам. Не, не ме прекъсвай! — добави той, когато чу как тя недоволно си поема дъх. — За теб е важно да познаваш чувствата ми, за да разбереш каква роля да играеш.

— Каква роля да играя — повтори като ехо Шантал. — Боя се, че не разбирам намеренията ти, Антоан. Естествено, аз съм поласкана от чувствата ти, но...

— Няма „но“, Шантал! — Гласът на Антоан прозвуча спокойно, но настойчиво. Той я покани да седне в креслото срещу него, без да направи опит да я докосне, и я изчака да заеме мястото си. После уверено продължи: — Виждаш ли, аз просто не мога да си представя живота без теб. Когато узнах, че си загинала и че вече няма надежда, всичко загуби смисъла си. Затова съм сериозен до смърт, като ти казвам, че искам да се ожения за теб. Тогава се надявах и днес също се надявам, че ти ще се научиш да ме обичаш. Но дори ако това се окаже невъзможно, аз съм твърдо решен да те направя своя жена.

— Твоето нахалство ме учудва! — извика възмутено Шантал. — Говориш, сякаш моите желания нямат никакво значение!

— Те са от огромна важност за мен! — увери я Антоан. За пръв път по лицето му се изписа страстно желание. — Шантал, аз ще те направя щастлива! Ще сложа в краката ти целия свят! Всичко, което имам, ще бъде твое. Ако не искаш да живееш в замък Буланкур, двамата ще обиколим света. Ще отидем където поискаш. Кажи ми за какво мечтае сърцето ти и аз ще го изпълня.

Шантал пое дълбоко дъх и се опита да овладее нарастващото си безпокойство. Думите на Антоан бяха толкова страстни и така неподходящи в този момент. Не разбираше ли, че тя не може да отговори на любовта му? Силата на чувствата му я уплаши, още повече че досега той винаги се държеше спокойно и овладяно.

— Не мога да се омъжа за теб, Антоан — отговори спокойно и решително тя. — Съжалявам, че трябва да те нараня. Разбирам, че очакваш от мен същите чувства като преди отпътуването ми за Индия. Но междувременно любовта ми се насочи към друг. Аз обичам Джон!

С последните думи Шантал възнамеряваше само да възпре Антоан от по-нататъшни уверения в любов. Но когато ги произнесе, внезапно проумя, че говори абсолютната истина. Тя обичаше Джон! Винаги беше обичала само него; не беше го разбрала досега, защото виждаше в негово лице само брата. Но именно Джон беше този, за когото беше копняла на острова. Толкова ѝ се искаше да беше преживяла с него онова вълнуващо приключение. Единствено заради него се срамуваше от „брака“ си с Динес. Да можеше само и той да я обича със същата страст като него!

— Ти няма да се омъжиш за Джон! — проникна в съзнанието ѝ гласът на Антоан. Той беше студен и заплашителен. — Виждаш ли, скъпа моя, аз не позволявам да ме лъжат. Или ще се омъжиш за мен, или баща ти ще отиде на бесилката!

Шантал беше толкова потресена, че дъхът ѝ спря. Смъртнобледа от ужас, тя впи очи в Антоан.

— Разумът ли си загуби, Антоан? Не говориш сериозно, нали? Баща ми... Не разбирам... Какви са тия глупости?

Антоан я гледаше почти съжалително.

— Предполагам, ти нищо не знаеш за миналото, Шантал — заговори той. — Разбираемо е, че досега родителите ти нищо не са ти казали. Но ето че дойде мигът, когато трябва да погледнеш фактите в очите. Името на баща ти не е сър Перигрин Уайт, както си мислиш. Истинското му име е Гидиън Морис. Някога е бил известен разбойник по пътищата на Англия. Богатите господа, ограбени от него по време на пътуванията си, и то неведнъж, а по няколко пъти, най-последно се съюзили и обявили награда за главата му на стойност от хиляда гвинеи. Без съмнение много от тях още са живи и с радост биха видели баща ти на бесилката, макар че тия дела са извършени преди тридесет години.

Лицето на Шантал стана толкова бледо, че Антоан се уплаши младата жена да не припадне. Но постепенно цветът се възвърна по страните ѝ и тя хапливо проговори:

— Не вярвам на тия фантазии. Не камериерката Мари е била луда, а ти, Антоан дьо Вал, си загубил разума си!

Лека усмивка пробягна по загриженото лице на Антоан.

— Никога не съм разсъждавал по-трезво — каза той. — Нима сериозно смяташ, скъпа Шантал, че ще повдигна толкова сериозно

обвинение срещу баща ти, ако нямам доказателства за вината му? Естествено, можеш да питаш и самия него, ако желаеш. Но не смятам това за нужно, нито пък за желателно. Ще ми позволиш ли да ти покажа нещо?

С тези думи той извади от джоба си двата пожълтели листа хартия, които беше донесъл от Франция. Преди повече от двадесет години ги беше откъснал от дневника на Тамариск, който тя си водеше в детските си години. Когато избяга с Лий Дартън, тя го забрави и спалнята си. Не знаеше, че десетгодишният тогава Антоан е открил скривалището и тайно е чел дневника ѝ.

Когато Морийн се втурна да гони дъщеря си, Антоан показва дневника на баща си. Там беше описано любовното приключение на Морийн с някогашния разбойник по пътищата, а той беше същият, който беше известен днес под името сър Перигрин Уайт и беше неин съпруг. Това разкритие едва не разруши брака ѝ, тъй като Жерар дьо Вал не беше в състояние да скрие ревността си. По-късно Тамариск горчиво се самообвиняваше. Тя унищожи изобличителния дневник, но никога не намери липсващите страници за Гидиън Морис и любовта му към майка ѝ. Не можеше да предположи, че Антоан ги е откраднал от бюрото на баща си.

Шантал прочете два пъти написаното с детския почерк на сестра си Тамариск и тихо, едва чуто, проговори:

— Може да го е написал съвсем друг човек...

— Не, написано е от Тамариск — прекъсна я Антоан. — Свободна си да я разпиташ за дневника ѝ. Можеш да принудиш и баща си да ти признае грабежите.

— Точно това ще направя! — извика Шантал. — Дори ако обвиненията ти се потвърдят, в което не вярвам, ти не можеш да се възползваш от тези сведения. Какви причини имаш да желаеш смъртта на баща ми?

— Но аз не желая смъртта му — отговори спокойно Антоан. — Ще оставя миналото на мира, освен ако ти не ме принудиш да действам, Шантал. Доколкото знам, освен майка ти, Тамариск и аз никой не подозира кой всъщност е баща ти. Тайната беше грижливо опазена. Тези писания са единствените, които могат да му навредят. Те ще бъдат моят сватбен подарък за теб, Шантал. Щом станат твое притежание, тайната ще бъде запазена за вечни времена.

— Но това е... това е изнудване! — прошепна Шантал.

— Шантаж — призна Антоан. — Грозна дума, Шантал. Нека по-добре обсъдим предложението ми като част от сватбената клетва.

— Никога няма да се омъжа за теб! — изкрещя Шантал и скочи на крака. — Ти наистина си толкова покварен, колкото твърди Джон.

Антоан спокойно седеше в креслото си.

— Ако наистина съм зъл човек, твоята задача е да ме промениш — промълви той. — Но нима е грешно да обичаш толкова силно една жена, че заради нея да си готов дори да убиеш и ако се наложи, да преобърнеш целия свят с главата надолу? Никой мъж не може да те обича така, както аз, Шантал!

— Твърдиш, че ме обичаш, а си готов да унищожиш баща ми. Нали знаеш, че той е всичко за мен!

— Но няма да ми се наложи да го унищожа, така ли е? — попита хладно и самоуверено Антоан. — Няма да ми дадеш повод за това. Ти ще се омъжиш за мен, Шантал. Все пак това е по-добре, отколкото да гледаш как баща ти се люлее на бесилката.

Той хвърли поглед към побледнялото лице на Шантал и нежно продължи:

— Разбирам, че днешните разкрития са твърде тежки за теб и ти е необходимо време да се примириш с фактите. Давам ти една седмица, Шантал. След седем дни очаквам да ми съобщиш решението си. Желая да замина с теб за Франция, преди да изтече месецът.

И сега Антоан постъпи мъдро, като не направи дори опит да я докосне. Шантал изплака от ужас, грабна палтото и ръкавиците си и без да се облече, избяга от стаята. Вече не можеше да понася ангелската усмивка на този демон.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Януари 1840

— Мога ли да поговоря с теб на четири очи, татко?

Пери с любов изгледа дъщеря си. След приключението си на Сейшелите тя никога не беше изразила желание да върне отново старите отношения помежду им. Преди това Шантал често изливаше душата си пред баща си и му доверяваше детинските си тревоги и копнежи. След завръщането ѝ Пери не направи опит да ѝ влияе или да ѝ поставя каквито и да било въпроси. Уважаваше желанието ѝ да бъде оставена сама да се справи. Толкова повече се зарадва, когато тя най-после го помоли за доверителен разговор. Предполагаше, че иска да се посъветва с него за отношенията си с Джон. Но това се оказа заблуда.

Двамата се разположиха удобно в библиотеката — Пери в едно от червените кожени кресла, а Шантал на дебелия килим пред краката му — и след кратко колебание момичето заговори:

— Татко, ти често си ми разказвал как си се запознал с мама по време на въстанието в Италия и как си се върнал в Англия, за да се ожениш за новата ми майка, след като съм се родила. Но никога не си ми разказвал за собственото си детство, нито за семейството си. Много съм любопитна да узная някои неща за рода Уайт.

Пери протегна ръка и нежно погали тъмните къдри на дъщеря си. Знаеше, че рано или късно тя ще го попита за родословието на семейството и дори беше изненадан, че не го е сторила много по-рано. Но досега тя се занимаваше изключително със себе си. Най-после дойде моментът, когато трябваше да ѝ разкрие истината, защото Пери отдавна беше решил да не премълчи нищо пред детето си. Не се страхуваше, че тя ще го осъди, но малко се тревожеше, че след това няма да гледа на него със същото преклонение както досега.

— Татко? — В гласа на Шантал прозвуча страхлива нотка, която Пери сметна за любопитство.

— Аз ни най-малко не отказвам да задоволя любопитството ти, дете мое — каза Пери. — Просто не зная как да започна. Разбираш ли,

мила, има дял куп неща, някои от които ще те изненадат. Защото Уайтови не съществуват, също както и фигурите в романите на мистър Дикенс. Името Уайт е плод на фантазията ми, а същото се отнася и до благородническата ми титла. Смайва ли те това?

Шантал кимна. Страхът от по-нататъшните разкрития я накара да онемее.

— Баща ми беше аристократ, мил и любезен човек на име сър Фредерик Морис — продължи Пери. — Майка ми работеше при него като слугиня в обора. Когато разбрал, че тя очаква дете от него, той ѝ подарил селска къща в едно от именията си. Малко след раждането ми баща ми ме взе при себе си. Израснах в лукс и получих отлично възпитание. За нещастие баща ми почина, когато бях едва тринадесетгодишен. Жена му веднага ме върна на родната ми майка. Тя беше селска жена, имаше големи познания за природата и умееше да лекува болести с разни билки и лечебни растения. В онези дни обаче подобни средства се смятаха за магьосничество. Скоро обвиниха майка ми, че е вещица. В селото, в което живеехме, съседите насъскваха кучетата срещу нас, заплашваха ни, някои просто ни отминаваха. Колко пъти бяхме на крачка от гладната смърт! Научих се да крада, за да се прехранваме.

Антоан не беше споменал нищо за тази част от миналото на баща ѝ. При мисълта за бедното малко момче, осъдено да живее в свят на зло и насилия, сърцето на Шантал се разтопи от жалост.

— Имахме късмет, че общественото мнение започна да осъжда изгарянето на вещиците, иначе майка ми нямаше да остарее — заговори отново Пери. — Бях получил добро възпитание и владеех езика и маниерите на баща си. Но бях само един дрипав малък скитник, бос и с отдавна окъсели дрехи. Бях чужд в това общество. Не мина много време и се превърнах в ловък крадец, джебчия и контрабандист. Единствено умението ми да крада ни помогна да преживеем. Още преди да порасна, слушах със затаен дъх истории за разбойници по пътищата и честолюбиво си мечтаех да стана един от тях. Нямах пари да си купя кон, но реших проблема, като откраднах един. Внасях контрабандни стоки и с печалбата му купувах фураж. Преместихме се в друго село и скоро заживяхме по-добре, защото всяка нощ се връщах у дома с натъпканите кесии на богаташите.

— Убивал ли си хора? — попита плахо Шантал.

— Не, никога! Не беше и нужно. Със своята скромност и простота майка ми беше успяла да ме научи на някои човешки добродетели. Човешкият живот беше неприкосновен за мен. Минаха години. Скоро купих на майка си къщичка в Съсекс; бедната жена беше прикована на легло и аз се грижех да не ѝ липсва нищо. Самият аз се обличах изискано, имах пистолети, прекрасен вран жребец, побърз от вятъра. Не харчех нашироко и можах да заживея като баща си. Майка ми почина и тъй като съкровено ми желание беше да стана благородник, промених името си от Гидиън Морис на сър Перигрин Уайт и си купих къща в Лондон.

Без да забелязва пресекливото дишане на Шантал, Пери продължи:

— Тъй като не исках никой да види в мое лице смелостта и дързостта на бившия разбойник, реших да играя ролята на богат денди. Повярвай, Шантал, това ми достави огромно удоволствие! Обличах се в кадифе и коприна, украсявах дрехите си с бисери и фризирах косите си по последна мода. Всеки път, когато ме питаха за произхода ми, вземах щипка енфие, размахвах парфюмираната си кърпичка и отговарях: „О, скъпи приятелю, не знаехте ли, че съм разбойник, израсъл сред контрабандистите и крадците на Съсекс и сдобил се с богатство чрез смели и страшно опасни дела?“. Друг път казвах: „Не смея да ви разкрия миналото си, сър, защото съм един от най-търсените мъже в цяла Англия!“. Всеки път слушателите ми се превиваха от смях на моите глупости, тъй като ме бяха виждали да пицця от страх, щом забележа някоя мишка. Всички ме смятаха за страхливец и самохвалко и аз усърдно поддържах това им убеждение. Само майка ти знаеше всичко за мен, а и Тамариск предполагаше, че в действителност не съм онзи изтънчен глупак, за който се представях.

Шантал се усмихна.

— О, татенце! — каза тя. — Много ми се иска да можех да те видя в тази роля!

Пери помилва косите ѝ.

— Сигурно ме смяташ за много безскрупулен — промълви той. — Но понякога аз отново се вживявах в стария си занаят и ограбвах богатите. Не исках да преживея вълнуващи приключения, а да помогна на бедните и нуждаещите се. Изпращах ограбеното на една приятелка

на майка ми, казваше се Елизабет Фрай, и тя го разпределяше между бедните затворници, за които се грижеше неуморно.

— Мама винаги ли е знаела истината за теб? — осведоми се любопитно Шантал.

Пери се усмихна.

— Разбира се! Срецнах я за пръв път, когато нападнах каретата, която я отвеждаше в извънградското имение. Тя и до днес обича да казва, че тогава съм грабнал не парите, а сърцето ѝ! Сигурно сега ме уважаваш по-малко отпреди, моя малка Шантал?

Шантал скочи и устремно прегърна баща си.

— Винаги съм знаела, че ти си необикновен човек, татко! — извика тя и се притисна до него с насълзени очи. — Как да те осъдя, като самата аз обикнах човек извън закона! — И тя дълбоко въздъхна. — О, татенце, понякога животът е толкова объркан! Когато бях малка, доброто беше добро и злото — зло. Всичко изглеждаше толкова просто. Но Динес ме научи, че нещата са много по-сложни. Той не беше лош човек, въпреки че е водил престъпен живот. Но и той е бил принуден от бедното си детство, макар и не в такава степен като тебе. Въпреки всичко беше мил и деликатен с мен и със Замби.

Пери кимна.

— Разбирам, че все още си привързана към него и не му се сърдиш — отбеляза той. — Онзи човек не само ти е спасил живота, но и те е направил щастлива, нали? Както и да е, знам, че вече не го обичаш. Сърцето ти принадлежи на друг, нали, миличка?

Шантал се отдръпна от баща си. Обърна се с гръб към него и се загледа в жаравата на камината. Не искаше той да вижда лицето ѝ. Обичаше го толкова много, че сърце не ѝ даваше да произнесе на глас лъжата и да му причини мъка.

— Вярно е, сърцето ми принадлежи на друг — заговори тя, твърдо решена да се пожертва. — Точно за това исках да поговоря с теб, татко. Боя се, че всички ще се противопоставят на намерението ми. Нуждая се от твоята помощ.

Пери смаяно изслуша думите ѝ и смръщи вежди.

— Защо смяташ, че останалите ще се възпротивят на желанието ти, Шантал? Мама отдавна е престанала да се тревожи за теб и Джон и да ви смята за брат и сестра. Уверявам те, че няма пречки за женитбата

ви. За всички ни ще бъде огромна радост двамата да станете семейство.

Почти сломена от мъка, Шантал изплака:

— Но, татко, аз не искам да се омъжа за Джон!

— Не искаш Джон? — повтори невярващо Пери. — Но кого тогава?

— О, татко! — извика отчаяна Шантал. — Не се ли сецаш? Говоря за Антоан дьо Вал!

Пери се изправи толкова рязко, че каничката с вино се преобърна и съдържанието ѝ се изля на земята. Но той не ѝ обърна внимание. Беше устремил очи в дъщеря си, която продължаваше да стои с гръб към него.

— Означава ли това, че ти обичаш Антоан, Шантал?

— Искам да се омъжа за него, татко, макар че мама и Джон не го обичат.

Пери беше обхванат от тревога.

— А ако ти кажа, че и аз нямам доверие в него? Досега не съм изказвал мнението си, защото не обичам да говоря лошо за хората. Все пак той е син на човека, когото майка ти обичаше и уважаваше толкова много. Но с теб ще бъда откровен. Моля те да си помислиш, Шантал! Ти нищо не знаеш за него.

Шантал пое дълбоко дъх.

— Зная достатъчно и съм сигурна, че искам да се омъжа за него, татко! Забравяш, че не криех любовта си към него още преди да замина за Индия. А когато го срещнах отново...

Шантал бе освободена от необходимостта да изговори лъжата си докрай, защото Пери отиде при нея, обърна я към себе си и я погледна право в очите.

— Нима настояваш да се ожениш за Антоан, след като много добре знаеш, че това ще сломи сърцето на Джон? Че майка ти и аз ще бъдем нещастни до края на живота си?

По страните на Шантал се стичаха сълзи.

— Да, настоявам! — извика с отчаяние в гласа тя. — Никой от вас не бива да ми пречи. Ако трябва, ще избягам от къщи. Трябва да се омъжа за него, татко! Не разбираш ли — трябва!

Пери слисано се вгледа в обляното със сълзи лице на дъщеря си. Просто не можеше да повярва, че тя говори искрено и сериозно.

Струваше му се, че има насреща си едно разглезено дете, което иска на всяка цена да наложи волята си, без да се съобразява с чувствата на околните. А почти беше повярвал, че след завръщането си от острова тя е пораснала и помъдряла!

— В твой собствен интерес аз не давам съгласието си за този брак, Шантал. Но като отчитам решителността ти да отидеш с него, няма да ти забраня да се омъжиш, независимо от мнението на останалите членове на семейството. Според мен единствено времето е в състояние да те излекува от тази лудост. Когато се вразумиш, знай, че винаги си добре дошла в дома ни. Но не одобрявам решението ти. Настоявам още веднъж да премислиш всичко с цялата необходима сериозност. Що се отнася до Джон, ти сама ще му съобщиш новината, защото на мен не ми дава сърце да го сторя. Ясно ти е, че Джон те обича и иска да се ожени за теб, нали?

На следващата сутрин, бледа, но спокойна, тя съобщи на цялото семейство, че има намерение да посети Антоан в хотел „Поултни“.

— Съжалявам, че не можете да го понасяте! — завърши с хладен, овладян глас тя. — Но аз не споделям чувствата ви. Вече казах на татко, че възнамерявам да се омъжа за Антоан. Тъй като не е добре дошъл в дома ни, съм принудена да го посетя в хотела му.

Джон не каза нито дума, докато Морийн, Тамариск и Чарлз заговориха в един глас. Морийн беше подготвена от Пери за намеренията на Шантал, но Тамариск и Чарлз нищо не подозираха.

— Нима ще се противопоставиш на волята на семейството си? — възкликна Чарлз.

— Не се оставяй Антоан да ти завърти главата, макар че е толкова красив! — извика Тамариск, като мислеше, че това е единствената причина за държанието на сестра ѝ. — Няма да го допусна!

— Излагаш се на голяма опасност — гласеше сдържаният коментар на Морийн. — Не можем да имаме доверие в Антоан.

— Въпреки това ще последвам повелята на сърцето си! — отговори твърдо Шантал. Тъй като се боеше да не избухне в сълзи, тя скочи и избяга от стаята.

Морийн с тревога се вгледа в бледото, разстроено лице на Джон.

— Не мислиш ли, че поне ти би могъл да я спреш, Джон? — попита тихо тя. — Може би ще послуша съвета ти...

— С колебливо сърце не се печели красивата жена! — поучи го Чарлз и приятелски потупа Джон по рамото. — Тамариск ще потвърди, че я спечелих за себе си, само защото не признавах отговор „не“. Върви и кажи на момичето, че го обичаш!

— Няма никаква полза — отговори горчиво Джон. — Шантал никога не ме е обичала! Осмелявам се да твърдя, че съм изненадан най-малко от всички ви. Антоан я омагьоса още когато се срещнаха за пръв път, и тази магия трае и досега.

— Но ние не можем да допуснем тя да се омъжи за него! — извика възмутено Морийн.

— И защо не, мамо? — попита със същата горчивина в гласа Джон. — Както установихме още след връщането ми от Париж, нямаме нито едно доказателство за вината му. Ако сме били несправедливи към него, в което се съмнявам, тогава моят несъщ брат виконт Дьо Вал е отлична партия за Шантал. Трудно ще ви бъде да й намерите по-добър жених!

Всички присъстващи замълчаха, обмисляйки внимателно думите на Джон. В действителност нямаше нищо, което да направи този брак невъзможен. Очите им въпросително се насочиха към Пери, но лицето му остана безизразно. След малко той спокойно заговори:

— Опитах, но не можах да отклоня Шантал от намеренията ѝ. Нейните собствени желания са по-силни от готовността ѝ да се съобрази с моите. А не искам да ѝ забранявам каквото и да било!

— Аз ще поговоря с нея! — извика Тамариск. — Може пък да успея да я убедя.

Но когато следобед Шантал се върна след краткото си посещение в хотел „Поултни“, тя категорично отказа да разговаря с Тамариск за Антоан. Каза само, че той все още желае да се ожени за нея, въпреки че му е признала за „брака“ си с Динес.

— Няма да ме разубедиш, Тамариск — отбеляза сухо Шантал. — Моето бъдеще засяга единствено мен.

Какво беше учудването на Тамариск, когато внезапно Шантал се заинтересува от миналото. Но отстъпи пред молбите ѝ и разказа за детството си, когато живееше в една къща с Антоан. Описа ѝ как Жерар дьо Вал открил сина си, как го довел в Лондон и там се оказало, че Антоан е крадец и лъжец.

Шантал я слушаше внимателно. Но не се осмели да попита за детския ѝ дневник. Не искаше да събужда подозренията ѝ. Антоан беше обещал да ѝ предаде листовете след сватбата. „Те ще бъдат моят сватбен подарък“, беше ѝ казал той. Само да ми върне страниците и аз ще бъда свободна да се върна в къщи, помисли си Шантал. Той нямаше да има повече доказателства срещу баща ѝ и да я изнудва. А междувременно не биваше да губи кураж. Трябваше да продължи да се преструва на влюбена пред семейството си.

Въпреки това страхът я душеше. Не беше забравила разказа на Джон за бедната и мръсна пленница в замъка Буланкур. Знаеше, че трябва да играе отлично ролята си, да бъде весела и покорна, за да не заподозре Антоан, че иска да го измами. Шантал съжали, че веднага и без колебание му съобщи съгласието си и това предизвика учудването му.

— Не очаквах да чуя отговора ти преди края на седмицата — беше казал Антоан.

— Тъй като успях да наложя волята си, счетох, че протакането е излишно — отговори му тя. — Щом така желаете, Антоан, в края на месеца двамата ще заминем за Франция. — Не ѝ убягна краткият проблясък на задоволство в тъмните му очи. — Както предвиди, семейството ми не е съгласно с нашата женитба. Затова е желателно да се махна от къщи колкото се може по-скоро. Не ми се иска непрекъснато да слушам възраженията им.

— Зная, че в момента ти е трудно да повярваш в любовта ми — заяви Антоан и целуна ръцете ѝ. — Но като мине тази бъркотия, ще разбереш колко много те обичам, Шантал. С времето ще забравиш странния начин, по който те спечелих. Тогава ще се радваш, че те принудих да се омъжиш за мен.

Смелостта на отчаянието, която окриляше душата на Шантал през последните двадесет и четири часа, бързо се изпари. Тя сломено изгледа Тамариск. Може би съществува и друга възможност да спася баща си, помисли си тя. А може би беше лудост да се вярва на заплахите на Антоан? Как така щяха да обещат баща ѝ за престъпления, извършени преди тридесет години?

— Мислиш ли, че щяха да пратят Динес в затвора за пиратство, ако се беше върнал с нас на Мае? — попита тя. — Капитан Макрей твърдеше, че щели да го обещат...

— Не си прави илюзии за съдбата на Динес — прекъсна я остро Тамариск. Беше изненадана, че Шантал все още мисли за своя пират. За съжаление не разбра истинския мотив за този неочакван въпрос. — Ако някой извърши престъпление в младостта си и го разкрият едва в края на живота му, той няма да избегне заслуженото наказание. Знай, че много малко престъпници убягват от дългата ръка на закона. Но дори онези, които са се отървали леко като Динес, живеят в постоянен страх да не бъдат изобличени. Крайно време е да забравиш Динес, Шантал! Мисли за своето собствено бъдеще!

— Бъдещето ми е вече решено — окопити се Шантал. — С Антоан се разбрахме да не оставаме в Англия до сватбата на кралицата. След две седмици заминаваме за Компиен.

Същото каза и на Морийн и баща си. Но едва последната нощ преди отпътуването си събра смелост да поговори с Джон. Дали случайно или нарочно — двамата се срещнаха късно вечерта в малкия салон. След появата на Антоан едва ли бяха разменили две-три думи помежду си, но през цялото време Шантал с болка на сърце осъзнаваше, че Джон е ужасно нещастен. Опитваше се да го избягва, защото не можеше да понесе страданието, изписано по лицето му. Твърдата ѝ решителност заплашваше да се разколебае. Какво не би дала да можеше да му каже истината: че обичаше само него! Но не искаше да изпрати баща си на бесилката!

Ала мигът на сбогуването беше дошъл и тя не можеше да напусне Джон без няколко думи на утеха. Затова отиде при него. Джон седеше в едно кресло пред камината и мрачно разравяше с машата пламтящата жар. Не вдигна очи, макар че много добре знаеше кой стои до него.

— Джон, аз съм, Шантал! Дойдох да ти кажа довиждане!

Джон продължи да гледа в огъня, но заговори направо:

— Значи си твърдо решена да стигнеш докрай в лудостта си!

Дълбока загриженост прозвуча в тихия му глас.

Шантал преглътна сълзите си, коленичи до него и облегна глава на рамото му. Почувства как тялото му потръпна под сатенения жакет.

— Трябва да тръгна! — каза откровено тя, макар че отговорът ѝ можеше да му се стори странен. — Бих дала всичко, само и само да не ти причиня болка, Джон! — продължи развълнувано Шантал. — Ти и татко сте ми най-скъпите хора на света. Толкова ви обичам, че...

— Обичаш ни! — прекъсна я злобно Джон и я погледна с гняв в очите. — Съмнявам се, че ти въобще разбираш значението на тази дума, Шантал. Мога да понеса факта, че чувствата ми не те интересуват, но не и пълното ти равнодушие към собствения ти баща. Никога досега не съм виждал толкова нещастен човек. А ти твърдиш, че го обичаш! Не, Шантал, ти не знаеш какво е любов!

Стори й се, че в очите му прочете гняв и омраза. По бузите й потекоха сълзи, но тя не каза нищо в своя защита, а само продължи да го гледа.

— Когато казаха, че си мъртва, животът ми се лиши от всякакъв смисъл — продължи безпощадно Джон. — Но не исках да се примиря с факта, че съм те загубил завинаги. Когато с капитан Макрей открихме Тамариск жива и здрава, разбрах, че шансът да намеря и теб е напълно реален. Предчувствах, че Бог е решил да ми окаже особена милост. Обичах те, Шантал, обичах те, дори когато узнах какво се е случило на острова. За мен беше важно единствено, че те намерих жива и здрава. Но тогава не ти го казах, защото мислех, че първо трябва да преодолееш спомена за онзи човек. Търпеливо очаквах някакъв малък знак от теб и не забелязах, че през цялото това време ти си мечтала за една забравена любов. И Антоан ли ти е бил любовник още преди пирата? Колко сляп съм бил — и колко глупав!

— Не, Джон! — изплака Шантал, когато той сърдито издърпа ръката си от нейната. — На Коативи нито веднъж не помислих за Антоан, само за теб. Кълна ти се! Аз... бях толкова щастлива, когато най-последно се върнах вкъщи, Джон, и бях отново заедно с всички вас. Обичам те истински, Джон, повярвай ми!

Думите се изплъзнаха от устните й против волята й, но за щастие Джон ги възприе погрешно.

— Обичаш ме като брат, Шантал, но не и като мъж, за когото си готова да се омъжиш. Много ми се искаше да ти кажа, че не те обичам. Но, за бога, аз не умея да лъжа! Вероятно съм осъден да те обичам вечно. Но това не е важно. Има едно момиче, което иска да се омъжи за мен, макар да знае, че сърцето ми принадлежи на теб. Може би ще я взема за своя жена и с течение на времето ще те забравя. Затова престани да плачеш за мен. Плачи за себе си, защото като съпруга на Антоан дьо Вал ще бъдеш дълбоко нещастна!

Шантал се отпусна в креслото, от което Джон беше скочил, и избухна в безутешен плач.

Джон изгледа отчаяно любимата си — за последен път.

— По-добре да те бях оставил на острова с оня португалски пират. Вместо това неволно подпомогнах сватбата ти, като те върнах в къщи! — извика той. — Твърдо съм решил никога вече да не видя нито теб, нито Антоан!

Това не беше празна заплаха. Джон възнамеряваше да я прогони окончателно от себе си. Но само след три дни Тамариск дотича при него в библиотеката, докато четеше. Бузите ѝ пламтяха от възбуда и думите просто избликваша от устата ѝ.

— Сега разбирам... Истината! Разбираш ли, Пери... Трябва да ѝ попречим. Чуваш ли, Джон?

— Успокой се! — каза Джон. Макар че беше изпаднал в дълбока потиснатост след заминаването на Шантал за Франция, той се усмихна. — Не разбрах нито дума, затова първо седни и се успокой, Тамариск. После ми разкажи всичко и аз ще те изслушам с внимание. Не ти прилича да се вълнуваш така и да изпадаш в истерия като някое девойче.

Но Тамариск не издържа да седи спокойно на стола си, колкото и да се стараше да запази добрите си маниери. Наблюдаваше ремонта в стаята на Шантал, когато частите на загадката най-после се съединиха в съзнанието ѝ и тя проумя защо Шантал се е съгласила да се омъжи за Антоан. До този миг просто не можеше да разбере как така Шантал се е влюбила в мъж, когото почти не познава. Много бързо беше решила да се омъжи за него и беше готова да напусне дома си, семейството, родината си заради този човек. Още по-невероятно ѝ се струваше, че сестра ѝ се е съгласила на тази сватба, която дори нямаше да се отпразнува в кръга на семейството.

Тамариск вдигна лице към Джон, без повече да се опитва да сдържа възбудата си.

— Не ти ли направи впечатление, че Шантал съвсем не беше щастлива като истински влюбено младо момиче, отдало сърцето си на своя любим? Винаги беше хладна и сдържана. Решението ѝ да се омъжи за Антоан беше желязно и тя дори не пожела да ни изслуша!

Джон дълбоко въздъхна.

— Може би си права, но все още не разбирам причините за вълнението ти, Тамариск.

— И аз не разбирах поведението на Шантал, докато най-последно си спомних нещо — каза Тамариск. — Чуй, Джон! В деня след първото посещение на Антоан Шантал е разпитвала Пери за миналото.

— Толкова ли е странно? — попита Джон. — Вероятно си е казала, че е възможно никога вече да не види баща си. Той никога няма да иде във Франция, а аз се съмнявам, че Антоан ще разреши на Шантал да посещава родителите си.

— Пери също мисли така — съгласи се Тамариск. — В онзи ден любопитството на Шантал му се сторило съвсем нормално. Но когато споделих съмненията си с него, той се съгласи, че зад въпросите ѝ се е криело нещо по-особено.

Джон направи усилие да разбере накъде клони Тамариск.

— Все още не проумявам заключенията ти — проговори неспокойно той.

— Защото не знаеш какво си говорихме с Шантал. Тя предпазливо ме разпитваше какви са наказанията за престъпниците, преструвайки се, че има предвид Динес да Гама, а аз дори ѝ повярвах. Сега обаче съм сигурна, че е имала друг мотив. Искала е да разбере дали животът на Пери е заплашен, ако миналото му излезе на бял свят. Опитвам се да ти изясня, Джон, че по мое твърдо убеждение Шантал се е омъжила за Антоан само за да спаси живота на баща си.

По лицето на Джон се изписа недоверие и тя побърза да добави:

— За да разбереш, ще ти разкрия своята собствена роля в тази история. Като малка си водех дневник...

Бавно и подробно Тамариск описа как момчето Антоан се промъкнало в стаята ѝ и ровейки се из вещите ѝ, открило дневника и прочело написаното за Гидиън Морис, разбойник по пътищата и любовник на майка ѝ, и как после отнесло дневника на баща си.

— Освен мама, мен и добрия стар Дикън, в чиято вярогност няма съмнение, Антоан е единственият жив човек, който знае за миналото на Пери. Той е заплашил Шантал, че ще разкрие истината, и тя е приела предложението му за женитба. Знаел е, че тя обича Пери повече от всичко на света и без колебание ще пожертва себе си, за да го предпази. Пери е толкова убеден в това, че в този момент слугата му стяга куфарите. Искан да замине за Франция и да си прибере Шантал.

Мама просто не е на себе си. Никога не съм я виждала толкова развълнувана. Тя разбира опасенията на Пери и напълно ги споделя. Но всъщност се страхува много повече за неговия живот!

— Той ще остане тук! Аз ще замина! — извика Джон. — Тук, при мама, е на сигурно място. Аз ще доведа Шантал!

— И аз ще дойда с теб! — подкрепи го Тамариск. — Може би двамата ще успеем да я убедим, че има и по-добра възможност да опазим сигурността на баща ни. Ще я отведем дори против волята ѝ. Досега тя се държа много смело и няма да си позволи да изложи на опасност живота на Пери само защото ние я молим.

Джон кимна. Веднага разбра, че Тамариск ще му бъде много полезна. За щастие Чарлз беше в Дартмут и тя можеше веднага да тръгне с него.

— Вземи малко багаж — каза той. — Иначе ще ни трябва карета. На коне ще стигнем по-бързо. Надявам се, че времето няма да ти се отрази зле. Смяташ ли, че имаш достатъчно сили за подобно приключение?

— Заради мен няма да загубиш време, мили Джон — увери го с усмивка Тамариск. — Както знаеш, аз обичам да яздя и с удоволствие препускам с часове.

— С малко повече късмет ще стигнем в Дувър за последния кораб — каза Джон и хвърли поглед към часовника си. Лицето му пламтеше от вълнение. — Моля се предположенията ти да се окажат верни. Става въпрос за всички нас, за мен също! Обичам Шантал както преди и постепенно започвам да осъзнавам, че и тя ме обича!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Февруари 1840

Затворената карета профуча по улиците на Компьен и прекоси градския площад. Високо в кулата на великолепното кметство малки механични фигури удряха по грамадна камбана, за да обявят часа.

Каретата мина покрай замъка, пресече парка и достигна голямата гора, чиито дървета се издигаха голи в студения зимен ден. Шантал седеше мълчаливо до Антоан. Мислеше само аз това, че преди повече от три години Джон е минал по същия този път. С нарастващ страх си припомни срещата му с двамата секачи на Антоан, които бяха стреляли по дете. Дълбоко в душата ѝ вече се затвърдяваше убеждението, че Антоан е луд. Но това беше много опасно, защото външно той изглеждаше напълно нормален.

По време на пътуването между двамата най-често цареше мълчание. Дори сега, когато вече приближаваха замъка Буланкур, Антоан изглеждаше потънал в мислите си и проговаряше само когато се осведомяваше за състоянието ѝ. Беше нежен и внимателен, със самочувствие на собственик. Когато поиска от капитана на кораба най-добрата каюта, я нарече своя годеница. Постара се да ѝ предложи най-скъпите ястия, най-доброто вино. Обясни на кочияша и слугите: „Това е вашата подарка, бъдещата виконтеса Дьо Вал“. Увери я, че прислугата незабавно ще изпълни всяко нейно желание.

В същото време изобщо не направи опит да я докосне. Дори не ѝ говореше нежни думи, но гледаше на нея като на произведение на изкуството с безценна стойност, което трябва да бъде опазено и без произшествия прибрано на сигурно място в собствения му дом. Въпреки това от цялото му същество лъхаше твърда решителност, която изобличаваше в лъжа студената безучастност на лицето и гласа му. Към нарастващия страх на Шантал от Антоан и неизвестността за съдбата на баща ѝ се прибавяше и горчивата мъка от раздялата със семейството ѝ. Тя не можа да изиграе докрай ролята си пред лицето на майка си и баща си, а побърза да се измъкне тайно от къщи. Беше

оставила писма, в които умоляваше близките си да не тръгват след нея, защото никой няма да успее да я убеди да се откаже от женитбата с Антоан.

Шантал знаеше, че преди много години Тамариск избягала с някакъв артист и Морийн и Пери тръгнаха да я гонят. Успели да заловят бегълците малко преди да сключат брак.

Шантал се страхуваше, че близките ѝ ще разгадаят истинските причини за сватбата ѝ с Антоан и ще се опитат да я спрат по същия драматичен начин. Затова беше добавила в писмата си, че двамата вероятно ще сключат брак още преди да отпътуват за Франция и после ще обиколят Европа.

„Двамата с Антоан не бихме желали да прекараме медения месец в замъка Буланкур — написа тя. — По всяка вероятност ще заминем в слънчевата Италия или в Испания, тъй като гражданската война най-после свърши.“

С надеждата, че тази лъжа ще убеди членовете на семейството да не тръгват по следите ѝ, Шантал се измъкна от къщи в ранните сутрешни часове и отиде при Антоан в хотела, където той ѝ беше запазил стая.

Антоан беше загрижен много повече от нея всички общоприети норми да бъдат спазени преди сватбата. Държеше се към Шантал извънредно деликатно и беше образец на благоприличие. Никой не биваше да се усъмни в абсолютната легалност на предстоящия брак. Тъй като първата му жена, нещастната Камий дьо Фалоаз, най-после беше мъртва, нямаше никакви законни пречки за горещо желаното му съединение с Шантал. А щом тя стане негова жена, вече не можеше да го напусне, без по този начин да престъпи закона. Антоан знаеше, че развод е възможен само по взаимно съгласие. А той никога нямаше да даде подобно съгласие. Този път Шантал нямаше да се изплъзне от мрежите му.

Естествено, Антоан нямаше намерение да поднесе на Шантал страниците на дневника като сватбен подарък, както ѝ беше обещал и в което тя твърдо вярваше. Беше ѝ дал това обещание само за да я подчини на волята си. Нейната наивност и детинска доверчивост,

които толкова му харесаха още при първата им среща, ѝ изиграха лоша шега. Дълбоко в себе си Антоан съжеляваше, че ще ѝ отнеме и последната илюзия, но се утешаваше с мисълта, че тя бързо ще забрави подлостта му, когато легне в прегръдките му и той я омагьоса с горещата си любов.

Изпълнен с подигравателно задоволство, Антоан се изсмя наум и благодари на баща си, че още като малко момче му беше дал за настойница Камий дьо Фалоаз. Тя и приятелките ѝ го бяха научили как по всевъзможни начини да достави удоволствие на една жена. До сватбата си с Камий беше успявал да омае всяка жена, която проявяваше интерес към него, като при това мислеше само за възнаграждението. Никога не беше се привързвал към някоя от тези жени. Не беше помислял дори, че може да достави радост и на самия себе си. И сега му се искаше да види Шантал мека и покорна в ръцете си, отмаляла от любов и желание, пленница на любовните наслади, каквито само той можеше да ѝ даде.

Антоан подценяваше влиянието на Динес да Гама върху Шантал. Тя му беше признала, че вече не е девствена, но когато разбра, че мъжът е бил пират, Антоан предположи, че спрямо Шантал е употребено насилие. Тъй като тя говореше неохотно за преживяванията си на острова и за отношенията си с другия мъж, Антоан повярва, че предположенията му са правилни и тя не е усетила нищо в обятията на своя прелъстител.

Убеждението на Шантал, че Антоан не е наред с главата, до голяма степен отговаряше на истината. Откакто вземаше опиум, настроенията му се люшкаха между въодушевлението и дълбоката потиснатост. Едва ли беше останало нещо от хладната, пресметлива логика, с която се отличаваше още в детството си. В едно от тези състояния на душевна раздразнителност изпрати Стефано да намери Камий и да я убие. Заповедта гласеше първо да я убие и после да претърси квартирата ѝ. Слугата вече беше извършил престъплението, когато настроението на Антоан внезапно се промени и той осъзна, че сам е унищожил главната цел, поради която толкова време беше държал в плен старата жена. Стефано не намери нищо в стаята ѝ, а принцесата вече я нямаше, за да разкрие скривалището на скъпоценностите си. С липсата на съобразителност, типична за злоупотребата с наркотици, Антоан не беше взел предвид

вероятността, че Камий няма да извади бисерите от скривалището им веднага след пристигането си в Париж. Но сега той отново беше в блестящо настроение.

Каретата тъкмо преминаваше през подвижния мост, който водеше в двора на замъка, а до него седеше Шантал.

Вече не го тревожеше загубата на богатството на Камий. Притежаваше най-скъпоценния бисер — момичето, което обичаше. Какво значение имаше сега, че беше прибягнал до шантаж, за да го спечели? Беше толкова доволен и радостен...

Когато Шантал обясни, че желае да се оттегли в стаята си и да прекара там целия следващ ден, за да си почине от уморителното пътуване, Антоан изобщо не се възпротиви. Самият той незабавно щеше да се заеме с подготовката за сватбата. Като начало накара изцяло да опразнят луксозната му спалня заедно с гардеробната. Щяха да я обзаведат наново и да я превърнат в спалня за младото семейство. Антоан изпрати един слуга да уведоми местния свещеник, че точно след една седмица в параклиса на замъка той трябва да извърши църковното бракосъчетание на виконт Дьо Вал и годеницата му. Втори пратеник замина за Париж да закупи топове фина коприна и благородни дантели за булчинската рокля. В замъка беше повикана известна парижка модистка да ушие роклята с помощта на шивачките си.

— Твоята сватбена рокля ще бъде поне толкова красива, колкото тази на кралица Виктория! — беше обещал Антоан.

Тъй като му хареса мисълта да се съревновава с кралицата, той нареди сватбата да стане в деня на кралския брак.

Шантал не беше доволна от отлагането.

— Защо да не се оженим веднага? — попита тя. Колкото по-скоро стане сватбата, толкова по-бързо ще получа фаталните документи и ще избягам с тях в Англия, помисли си тя.

Антоан беше приятно изненадан от нетърпението ѝ. Въпреки това настоя да изчакат поне седмица, за да се извършат всички предсватбени приготовления.

— Искам преди първата брачна нощ да си напълно отпочинала и да забравиш всички вълнения! — произнесе настойчиво той.

Шантал лежеше в голямото легло на една от стаите за гости. Спомни си тези думи и потрепери. Почувства се нещастна и

изоставена. Измъчваха я страшни предчувствия. Отчаяно си помисли колко хубаво щеше да бъде, ако поне бедната Дороти можеше да се грижи за нея. Антоан беше избрал за нейна лична прислужница една костелива, вече леко посивяла жена и макар че тя винаги се усмихваше, Шантал усещаше студа, който лъхаше от очите ѝ. Струваше ѝ се, че те са жестоки и безмилостни.

Жената правеше всичко възможно Шантал да се чувства добре и изпълняваше всичките ѝ желания с голяма точност. Скоро обаче младото момиче бе обзето от чувството, че тази жена е натоварена не да ѝ прислужва, а да я пази. Все по-често си спомняше странната история на Джон за лудата затворничка и с ужас се питаше дали тази жена не е била една от тъмничарките ѝ. Прислужницата твърдеше, че името ѝ е Мариан, но Шантал се съмняваше в това, тъй като жената почти никога не реагираше веднага, когато я повикваше по име.

Предчувствията за задаващо се зло все повече се засилваха. Когато вечерта след пристигането им Мариан излезе от стаята, за да се погрижи за вечерята на своята господарка, Шантал решително скочи от леглото и тръгна да се увери дали наистина е пленница в тази спалня.

Но вратата не беше заключена. Шантал незабелязано прекоси мрачния, ветровит коридор и се спря на първото стъпало на широкото стълбище. Долу забеляза прислужник в ливрея, който тъкмо излезе от кухнята и прекоси големия салон. На сребърна табла бяха поставени гарафа и кристална чаша. Шантал предположи, че са предназначени за Антоан. Откъм малкия салон проникваше мека, приглушена светлина.

Шантал мислено се укори за слабостта си. Върна се бързо в спалнята си и зачака връщането на ужасната Мариан. Тъй като Антоан беше готов да угоди на всяко нейно желание, тя възнамеряваше още утре да поговори с него и да го помоли да ѝ намери някоя по-млада камериерка, дори и да не е толкова опитна като Мариан.

На следващата сутрин стана рано, облече се грижливо и по-късно двамата с Антоан закусиха заедно. Когато му каза за Мариан, той веднага изрази съгласието си.

— Вероятно ще минат няколко дни, преди да намерим в Компьен момиче, отговарящо на твоите изисквания — допълни той с престолено съжаление, че не може веднага да изпълни желанието ѝ. — Жалко, че не ти харесва Мариан. Досега водех ергенско домакинство и

ти вече си разбрала, че в къщата няма достатъчно женски персонал. Щом станеш моя жена, ще ти предоставя да избереш прислуга по твой вкус.

Засега Шантал беше принудена да се задоволи с обслужването на старата Мариан, която ѝ внушаваше такъв страх. Въпреки че на няколко пъти категорично ѝ забрани, жената продължаваше да се рови из вещите ѝ и ги опипваше по начин, който отвращаваше Шантал. Струваше ѝ се, че в стаята си има куче, което души неканен чужденец.

На третия ден не издържа и изпрати жената да си върви. Прислужницата невъзмутимо я погледна и излезе.

— Признавам, че може би съм несправедлива към нея — каза Шантал на Антоан. Не искаше жената да бъде наказана, защото всъщност нямаше в какво да я упрекне. — Тя много съвестно изпълняваше задълженията си. Дори е прекалено прецизна и усърдна. Но аз просто не мога да я търпя и не понасям да се доближава до мен.

Стори ѝ се, че по лицето на Антоан пропълзя гневна сянка, но само след секунда тя изчезна. Той учтиво се поклони, заявявайки, че ще изпълни желанието ѝ, и продължи:

— Знаеш, че за мен твоето щастие е по-важно от всичко друго на света! Трябва само да ми съобщаваш желанията си и аз ще се погрижа те веднага да бъдат изпълнени.

Шантал му хвърли бърз поглед.

— Ако говориш сериозно, Антоан, за теб е много лесно да ме направиш най-щастливата жена в света. Знаеш, че за мен са твърде важни животът и сигурността на баща ми. Няма ли да ми дадеш още днес страниците от дневника на Тамариск, за да ме освободиш от всичките ми тревоги?

Тя беше неизразимо смаяна, когато Антоан с любезна усмивка отговори:

— Но разбира се, скъпа моя Шантал! Не предполагам, че ти все още се боиш да не се възползвам от онези страници и да не навредя на баща ти. Нима смяташ, че съм способен на подобна низост, след като те доведох със себе си в Буланкур? Листовете са скрити на тайно място в замъка и мисля, че по този начин най-добре ще запазим сигурността на баща ти. Днес следобед ще ида да ги потърся. Ако ми окажеш честта да вечеряш с мен, ще имам удоволствието да ти ги поднеса лично.

— Благодаря ти, Антоан, много ти благодаря! — извика Шантал и бързо прибави: — Нямах представа колко те издига в очите ми тази твоя любезност!

— А какво говори сърцето ти? — попита тихо Антоан. Усмивката беше изчезнала от лицето му.

Шантал се извърна настрана, защото не можеше да го погледне в очите.

— Знаеш, че ми е необходимо известно време, за да сложа в ред чувствата си — промълви уклончиво тя. — Вероятно скоро ще съумея да оценя истинската ти стойност. Ето че вече ми даде повод да ти бъда безкрайно благодарна, Антоан!

Антоан нямаше никакво намерение да предаде страниците на Шантал, защото само като ги държеше при себе си, можеше да бъде сигурен, че тя няма да му избяга. Не смяташе и да търси нова камериерка. Жената, смятана от Шантал за прислужница, в действителност беше майката на Антоан — Бланш Мерлин. Беше приела името Мариан, защото не биваше никой да разкрие самоличността ѝ. Тя беше незаменима за Антоан, тъй като го осведомяваше за всички събития в замъка. Само Стефано знаеше истината.

Преди двадесет и пет години Жерар дьо Вал беше обезщетил щедро и в съответствие с обещанието си селското момиче, което му беше родило отдавна желания син. Беше купил за Бланш селски имот в Южна Франция и ѝ беше предоставил достатъчно пари за един заможен, осигурен живот. Антоан не тъгуваше от раздялата с майка си. Още петгодишен баща му го взе със себе си в Англия, а Антоан се грижеше единствено за собствената си изгода. Той не обичаше рождената си майка. Докато живееше в Англия, нито веднъж не попита за нея. Дори когато се върна във Франция и се установи в замъка Буланкур, нито ѝ писа, нито отиде да я посети. Когато обаче видя, че му е необходима доверена жена за пазач на съпругата му, принцеса Камий дьо Фалоаз, той си спомни за майка си и реши да я повика при себе си.

Бланш Мерлин се зарадва, че отново ще заживее със сина си, когото обожаваше. Бързо осъзна, че той е успял да осъществи най-смелите ѝ мечти за неговото бъдеще. Скоро майката и синът разбраха колко си приличат в своята безогледност. Отмъстителният, злобен дух

на Бланш беше удовлетворен от факта, че тя, селянката, ще има под своя власт една принцеса; че ще може да унижава тази аристократка, както тя самата нееднократно е била унижавана от представители на нейното съсловие; че ще има абсолютна власт над една жена и ще трябва да я подготви за скорошната ѝ смърт.

Бланш въобще не сметна за неморална женитбата на своя красив и умен син за тази застаряваща аристократка, предприета само заради парите ѝ. Жадна за пари както и преди тридесет години, тя помагаше на Антоан във всичките му злодеяния, за да приберат парите на Камий дьо Фалоаз. Антоан ѝ беше обещал богато възнаграждение, защото знаеше, че по този начин ще я привърже по-здраво към себе си.

Смъртта на принцесата страшно ядоса Бланш не само защото се изпариха надеждите ѝ да получи много пари, но и защото синът ѝ погрешно беше преценил ситуацията. Тя знаеше за навика му да взема наркотици и много се тревожеше. Според нея виновно беше единствено обожанието му към онова английско момиче, за което толкова желаше да се ожени. Бланш беше напълно доволна от избора му. Знаеше, че Шантал е от семейството на оная Морийн, която бащата на Антоан обичаше повече от всичко и която в крайна сметка му роди законен син — Джон. Този син представляваше заплаха за наследството на Антоан. Досегашните умели интриги на сина ѝ бяха успели да попречат на младия му несъщ брат да се сдобие с титлата виконт Дьо Вал. Самата Бланш беше доставила фалшифицирания документ, който удостоверяваше мнимата ѝ женитба с Жерар дьо Вал.

Но когато английската девойка дойде в дома на Антоан, Бланш изпита страх от загадъчната ѝ сила, от влиянието ѝ върху нейния син. Тя не разбираше защо Антоан ще се жени за тази англичанка, която явно не го обичаше, нито му носеше богата зестра. Уверена, че синът ѝ е загубил здравия си разум, тя се самопровъзгласи за негов ангел-хранител и бдеше като тигрица над щастieto и богатството му. Пристигането на Шантал я изпълни с ярост.

Бланш не се изненада, че Шантал веднага почувства инстинктивно отвращение от нея, защото самата тя не успя да надвие себе си и да се отнесе със симпатия към момичето. Но съжали за студенината си, когато глупавата госпожица изтича при Антоан и му се оплака от нея. Антоан я повика в стаята си и здравата я нахока. Трябваше да избира — или да се отнася радушно към Шантал, или

веднага да се върне на село и да се откаже от лукса, с който беше обкръжена в замъка.

— От сега нататък не се мяркай пред очите й! — заповяда строго Антоан. — Ако все пак се срещнете, опитай се да й харесаш! Ако й причиниш и най-малкото неудобство, лошо ти се пише!

Бланш се боеше от гнева му и никога не му напомняше, че й дължи уважение като на своя родна майка. Знаеше, че Антоан е същият като нея — безмилостен, непримирим. Ревнивата й омраза към Шантал още повече се задълбочи и тя продължи да я шпионира, макар и от разстояние. Нищо не убягваше от очите и ушите й. Така Бланш узна още преди Антоан за пристигането на Джон, законния син на Жерар дьо Вал, придружен от сестра си Тамариск. Докато слугата спускаше стълбичката на каретата и уморените пътници слизаха, Бланш, водена от острия си селски инстинкт, изтича в помещението за прислугата. Набързо си върза една престилка и нахлупи на главата си слугинско боне. Преоблечена като домашна прислужница, тя пристъпи в големия салон, където Антоан приемаше неканените гости.

Малко преди това той беше взел солидна доза опиум и посрещна роднините си доста самоуверено, макар че беше убеден в намерението им да „спасят“ Шантал от брака с него.

— Моля, заповядайте! — покани ги той, поклони се иронично пред Джон и поднесе ръката на Тамариск към устните си. — Без съмнение желаете да видите Шантал. Веднага ще изпратя да я повикат. Но може би е по-добре първо да поговорим насаме, нали? Боя се, че пътуването ви ще бъде напълно безполезно. Уверявам ви, че Шантал не е променила решението си и не възнамерява да го стори.

Джон беше толкова облекчен, че Шантал е само на метри от него и е в добро здраве, та дори не се ядоса на пренебрежителното отношение на Антоан.

— Най-добре е да изчакаме! — отговори невъзмутимо Тамариск. — Във всеки случай си струва да поговорим насаме.

Макар че трябваше да мисли за съвсем други неща, Тамариск неволно се възхити на безукорната му външност. В маслинозеления кадифен жакет и тъмните плътно прилепнали панталони Антоан изглеждаше безкрайно елегантен.

— Трябва да знаеш — продължи тя, — че Джон и аз сме напълно наясно за пътищата и средствата, които си използвал, за да убедиш

Шантал да дойде с теб във Франция.

Антоан невъзмутимо се усмихваше.

— Приемам, че сте наясно и с факта, че вашата сестра се съгласи да се омъжи за мен!

— Това няма да го бъде! — извика Джон и скочи.

Тамариск бързо го дръпна за жакета. Двамата се бяха уговорили Джон да си мълчи. „Ти си лично засегнат от цялата тази работа и не можеш да разсъждаваш разумно“, беше го предупредила тя.

— Джон иска да каже, че не можем да позволим Шантал да се омъжи при подобни обстоятелства — продължи спокойно Тамариск.

Антоан пристъпи към нея и я изгледа с презрително вдигнати вежди.

— Ако не се лъжа, скъпа сестро, в твоята младост също имаше време, когато беше готова да пожертваш всичко, за да спасиш кожата на скъпия си Пери!

Страните на Тамариск поруменяха и в очите ѝ блеснаха светкавици.

— Не мисля, че ще ме унижиш с подобни забележки, Антоан! — укори го остро тя. — Ти май лошо познаваш бащата на Шантал, иначе щеше да знаеш, че той предпочита да умре, но не и да види дъщеря си да страда заради теб.

— А ако въобще не го поставят пред този избор? — попита хладно Антоан.

— Това вече стана! — отговори веднага Тамариск. — Ако веднага не пуснеш Шантал, аз ще се върна у дома и ще информирам баща ѝ. Тогава не бих искала да съм на твое място, защото, щом Пери трябва да умре заради твоето предателство, той със сигурност ще те убие преди това!

За нейно и на Джон изумление Антоан само се изсмя.

— Може би е най-добре да заповядам на слугите си да подготвят каретата ви за незабавно заминаване — каза той. — Защото нямам ни най-малко намерение да пусна Шантал да си иде.

— Ти не можеш да я задържиш насила! — извика Джон и отново скочи.

— Не е нужно! — отговори невъзмутимо Антоан.

Отстъпи няколко крачки и дръпна шнура на звънеца. Когато се появи слугата, той му нареди незабавно да повика Шантал в

библиотеката.

Шантал все още не знаеше, че в Буланкур са пристигнали Джон и Тамариск. Когато влезе и ги видя, лицето ѝ побеля като платно.

— О, не! — изплъзна се от устните ѝ. — Не биваше да идвате!

Тамариск се спусна към нея и улови ръцете ѝ.

— Мила моя Шантал! — извика тя. — Не бива да се съгласяваш на този брак дори за да спасиш баща си. Той не може да приеме такава жертва. Дошли сме да те отведем в къщи.

— Вероятно за Шантал животът на баща ѝ е по-ценен от всичко! — намеси се самоуверено Антоан.

Шантал бързо погледна към Джон. С цялото си сърце копнееше да се хвърли в обятията му и да го помоли да я отведе далеч от тази ужасна къща, далеч от мъжа, когото мразеше и от когото се страхуваше до смърт. Но тя знаеше по-добре от Джон и Тамариск, че Антоан е в състояние да изпълни заплахата си и да унищожи баща ѝ, ако тя реши да си отиде. Тамариск и Джон не знаеха нищо за обещанието на Антоан да ѝ върне уличаващите баща ѝ документи в деня на сватбата.

— Джон, Тамариск, имайте вяра в мен! — произнесе умолително тя. Гласът ѝ едва се чуваше, но беше твърд и убедителен. — Повярвай ми, мила, аз знам какво правя. Вече не съм дете, Тамариск. Не само пораснах, но и поумнях. Ти самата го каза. Внимателно и спокойно обмислих положението и вече знам как да постъпя. Време е да ме оставите сама да вземам решенията си.

В присъствието на Антоан нямаше как да обясни на Тамариск, че няма намерение да живее с него след сватбата. Можеше само да се надява, че тя ще разбере правилно загатванията ѝ.

Тамариск изпитателно изгледа Шантал, опитвайки се да отгатне същинските ѝ намерения. След малко се обърна към Джон и рече:

— Шантал наистина има право. Ние не се съобразихме, че тя вече не е дете и е свободна сама да решава бъдещето си. Нямаме право да се месим в живота ѝ, Джон.

— Колко разумно! — отбеляза Антоан, без да си дава труд да скрива горчивата ирония в гласа си. — Радвам се да чуя, че си поумняла с годините, Тамариск.

Джон стисна устни и ги загледа един след друг.

— Не ми се иска да убия собствения си брат, но преди да видя как Шантал се омъжва за теб, ще извърша братоубийство! — извика

той.

— Твоят темперамент ще те погуби! — отговори Антоан. — Но щом главата ти се поохлади, Джон, ще проумееш, че нямаш нито възпитанието, нито необходимите качества да извършиш подобно престъпление. Впрочем Шантал никога не би ти позволила да го сториш, нали, скъпа?

— Антоан е прав! — извика Шантал. — Не можеш да причиниш зло на собствения си брат, Джон. Аз наистина съжалявам, че Антоан ме принуди със заплахи да се съглася на този брак. Но вече знам, че той никога не е възнамерявал да ги осъществи. Смятам, че е чудесно да стана господарка на този великолепен дом. Мисълта за брак с Антоан ми става все по-приятна.

Изразът на пълно смайване по лицето на Джон се смени с недоверчиво учудване, когато най-после му стана ясно, че Шантал играе на криеница и че никога няма да прости на Антоан заплахите срещу баща ѝ.

— Най-добре е да се успокоим и да забравим обидните думи — намеси се бързо Тамариск. — Във всеки случай аз мисля само за щастието на Шантал, Джон също. Няма защо да се тревожим, Джон, щом вече знаем, че Шантал действа по своя воля. Затова ми кажете за кой ден е насрочена сватбата!

Обхванат от фалшив триумф Антоан победоносно отговори:

— След една седмица, считано от днес.

— Тогава не е лошо и ние да останем тук и да участваме в церемонията — каза Тамариск. — Шантал много ще се радва на присъствието ни, нали, миличка?

Шантал отговори на погледа ѝ. Чудесно разбираше, че Тамариск е отгатнала замислите ѝ. Сестра ѝ знаеше, че тя няма да се остави да я отведат на заколение като агънце.

— Много ще се радвам, сестричке! — отговори весело тя. — Ако и Антоан е съгласен, това ще ме направи най-щастливата жена на света! — Тя направи усилие над себе си, изтича през салона и застава пред Антоан. С престорена наивност вдигна умолително очи към него. — Толкова често си ми казвал, че ще направиш всичко за моето щастие. Ще се чувствам по-малко самотна, ако в деня на сватбата ми до мен има още една жена. Тамариск ще ми даде добри съвети за сватбената ми рокля — добави тя с привидно въодушевление. —

Роклята ми ще бъде по-красива от тази на кралицата, сигурна съм в това!

Шантал се държеше толкова детински, че сестра ѝ моментално проумя разигравания фарс.

— Антоан заповяда да ми купят платове от Париж и да доведат една известна модистка. Тя пристига утре. Господи, толкова съм развълнувана!

Антоан се остави да бъде замаян от думите на Шантал; забавеният му под въздействието на опиума разум не разпозна измамата. Беше безкрайно щастлив, че любимата му е толкова ентузиазирана от предстоящата сватба. Ако пристигането на сестра ѝ беше причината за това въодушевление, Антоан с удоволствие щеше да изпълни молбата ѝ и да я задържи по-дълго. Но що се отнася до Джон, за него не беше толкова сигурен.

Но Джон бързо разбра, че сега е важно да не настройва Антоан срещу себе си. Затова се направи, че неохотно променя становището си.

— Никога няма да се примиря с това, че Шантал ще се омъжи за друг, а не за мен! — измърмори сърдито той.

Когато Антоан не отговори, Джон се обърна към Шантал:

— Главата ми не го побира! Как така се съгласи на този брак? Но аз никога не съм те разбирал, Шантал. Нима някога съм предполагал, че ще паднеш толкова ниско да се любиш с някакъв си пират? Е, ще поживеем и ще видим. Може пък този път да си сериозна. Аз от своя страна ще повярвам в решителността ти да се омъжиш едва когато видя венчавката ти със собствените си очи. Или и този брак ще бъде сключен без свещеник?

— Съветвам те да си държиш езика зад зъбите, докато си под моя покрив! — избухна Антоан. — Ако Шантал изрично не беше пожелала да присъстваш на венчавката, вече щях да съм ти посочил вратата заради тази обида. За щастие аз отдавна знам колко ревнуваш Шантал и как я смяташ за своя собственост. Но искам да ти обърна внимание, че в момента разговаряш не със сестра си, а с моята бъдеща съпруга, виконтеса Дьо Вал. Докато си мой гост, желая да се отнасяш към нея с дължимото почитание. Надявам се, че се изразих достатъчно ясно?

Джон промърмори нещо под носа си и се престори, че приема укора. Улови погледа на Тамариск и се зарадва, защото той потвърди

предположенията му, че тримата започват игра, с цел да осуетят плановете на Антоан.

Шантал изтича към него, сияйно усмихната, с трапчинки на бузите.

— О, Джон! — промълви с любов тя. — Нима това не е едно великолепно приключение? Толкова съм радостна, че ти и Тамариск ще вземете участие в сватбената церемония! Заради мен вие двамата с Антоан трябва да погребете недоверието от миналото. Искам да бъдете не само братя, но и приятели. Още веднъж ще ти кажа, Джон: не бива да се тревожиш за мен. Антоан ми обеща, че ще изпълнява всяко мое желание, че няма да ми липсва нищо. Не мислиш ли, че това е извънредно мило и любезно от негова страна?

Антоан доволно се усмихна. Щеше да изпълни дадените обещания, с изключение на едно: никога нямаше да предаде на Шантал страниците от дневника на Тамариск. По този начин щеше да бъде сигурен, че тя никога няма да го напусне.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Февруари 1840

Когато Шантал каза, че Тамариск сигурно е изтощена от дългото пътуване, и настоя да я придружи до някоя от гостните стаи, за да си почине, Антоан не възрази. Но заповяда веднага да повикат Мариан, за да ѝ прислужва.

— Докато подредят стаята ти, ела да се освежиш в моята спалня — прошепна Шантал. Когато Тамариск я последва нагоре по широкото стълбище, тя се опита да я предупреди: — Може би ще се справиш по-добре от мен с онова грозно женище. Аз изгоних Мариан. Тя изпълняваше задълженията си образцово, но съм убедена, че следеше всяка моя стъпка.

Едва бяха влезли в спалнята, когато Шантал се хвърли на врата на сестра си и я притисна буйно до себе си.

— Не можеш да си представиш колко съм щастлива, че двамата с Джон сте при мен! — извика тя. — Но идването ви можеше да доведе до катастрофа. Татко е в голяма опасност и аз...

— Вярвам, че знам причините, поради които напусна Англия! — прекъсна я Тамариск. — Мотивите ти наистина са похвални, но можеше да посветиш в тайната поне един от нас. Каж ми, Шантал, как смяташ да се отървеш от Антоан? От разговора ни разбрах, че всъщност нямаш намерение да се омъжиш за него.

Шантал отведе Тамариск до дивана. Когато двете седнаха прегърнати, тя развълнувано заговори:

— Антоан ми обеща, че ще получа страниците от дневника като сватбен подарък. Дори ако се наложи да взема участие във венчавката, аз няма да остана дълго в тази къща. Трябва на всяка цена да получа документите. Що се отнася до брака ми, той е сключен под заплаха и няма да бъде признат в Англия. Даже ако нещата не станат така, както си мисля, животът на татко е по-ценен за мен от всичко друго. Антоан не може да ме принуди да живея с него!

Тамариск съчувствено изгледа сестра си.

— Бедното ми дете! — промълви тя. — Не помисли ли, че Антоан може и да не изпълни обещанието си? Нима имаш сериозни основания да вярваш, че ще устои на думата си? Той е безскрупулен тип и аз съм убедена, че подозренията на Джон спрямо него са напълно оправдани. Нищо чудно да затвори и теб като клетата принцеса Дьо Фалоаз!

Шантал неволно потрепери.

— Аз също често се питам дали няма да ме измами — призна тя. — Но винаги отхвърлях тази мисъл, защото вярвам, че той всъщност не иска да навреди на баща ми. Само ме заплаши с това, защото на всяка цена иска да ме направи своя жена. Щом се убеди, че ме е получил, тези документи вече няма да му трябват.

— А не помисли ли, че той ще ги използва, за да те задържи при себе си? — попита Тамариск. — Сигурно не му е убягнало, че ти храниш надежда да се върнеш в Англия.

Шантал въздъхна.

— Знам! Но ще поема този риск. Вероятно няма да имам случай да поговоря насаме с Джон. Затова е много важно ти да му разкажеш всичко, за което сме си говорили. През малкото дни, които остават до сватбата, ще се опитам да убедя Антоан, че изцяло съм запленена от чара му и Джон вече не ме интересува. Джон сигурно ще се натъжи много от държанието ми, затова ти трябва да му кажеш истината. Моля те, кажи му, че го обичам с цялото си сърце. Нека се преструва, че ужасно ревнува от Антоан. Едновременно с това не бива да го предизвиква, защото Антоан е опасен. И още нещо, Тамариск — добави тя и пак въздъхна. — Макар че Джон е против, аз трябва да се омъжа за Антоан и нека той не се опитва да ми попречи. Може би това е единственият ни шанс да спасим живота на татко. Ако Джон ме обича истински, нека не настоява да излагам на риск живота на баща си, само и само да се омъжа за него. Щом се върнем в Англия, ще живея с Джон като негова жена, ако той пожелае. Защото никога няма да се съглася да стана съпруга на Антоан, дори ако си остана такава по закон!

Тамариск кимна.

— Не мога да одобря това приключение — подчерта тя. — Мисля, че и Джон ще каже същото. Все пак смятам, че трябва да предприемем този последен опит да спасим Пери. Ще направя всичко,

което зависи от мен, за да те подкрепя. Ще се опитам да убедя и Джон да се съобразява с решението ти.

Джон се разтревожи много заради ужасния риск, който поемаше Шантал. Радостта му от това, че тя го обича, беше вгорчена от преголямата му загриженост за нея. По негово мнение опасност заплашваше и тримата и инстинктът му заповядваше да отведе двете жени от Буланкур колкото се може по-скоро. Но тъй като знаеше, че Шантал няма да тръгне без фаталните документи, които уличаваха баща ѝ, Джон реши сам да ги потърси. Изхождаше от факта, че Антоан крие тайните си документи някъде в замъка, но сградата беше огромна и в нея имаше толкова възможни скривалища, та Джон се уплаши, че ще трябва да търси пет месеца вместо пет дни. Когато се зае с тази важна задача, той с нарастващо огорчение установи, че някой слуга винаги се навърташе близо до него и наблюдаваше всяка негова крачка. Джон беше сигурен, че Антоан е разгадал намеренията му и е наредил непрекъснато да го следят.

Но случаят реши не Джон, а Тамариск да открие вратата към тайната стая само два дни след пристигането си. В нея Антоан съхраняваше документите си, както и запаса от опиум. Причината, поради която Тамариск отиде в библиотеката, беше съвсем невинна. Искаше да си потърси книга за четене, докато Шантал пробваше сватбената рокля. Посегна към някакъв том в един от високите шкафове, подхлъзна се на излъскания под, падна и си удари главата в една от каменните колони, които украсяваха камината.

В първия миг Тамариск не забеляза, че шкафът с книги вляво от нея бавно се отдръпна навътре. Но когато се изправи на крака, зеещият пред очите ѝ отвор я смая. Без да се замисли, тя направи няколко крачки напред, за да види накъде води тази тайнствена врата.

Помещението зад вратата беше тъмно, без прозорци и миришеше на гнило. На голия под бяха наредени обковани с желязо сандъчета. Стана ѝ ясно, че това тайно помещение може да бъде прегледано основно само с помощта на запалена свещ. Тамариск знаеше, че в много английски аристократични къщи съществуват подобни тайници. Използваха ги предимно контрабандистите като сигурни скривалища за пренасяните стоки. Те служеха и за убежища на преследваните по религиозни или политически причини. Затова не се изненада особено от съществуването на тази стаичка, а по-скоро почувства любопитство

да разбере как е успяла да натисне скритата пружинка и да отвори тайната врата.

Тъй като се беше ударила в камината, най-разумно беше да започне търсенето именно оттам. Когато обаче започна да опипва скулптурните изображения на капитела, вратата на библиотеката се отвори и една жена влезе.

Беше Бланш Мерлин. Ако беше изпълнила съвестно указанията на Антоан да следи всяка крачка на гостенката, Тамариск нямаше да остане сама в библиотеката повече от минута. Отначало Бланш не забеляза, че вратата към тайната стая е отворена. В този миг Тамариск натисна тайната пружина и шкафът с книги безшумно се върна на предишното си място. Когато вратата се затвори с леко щракане, слугинята разбра, че по някакъв начин Тамариск е разкрила тайната.

Инстинктът ѝ обаче я възпря да реагира веднага.

— Търсите ли нещо, милейди? — осведоми се тя с глас, който беше също така безизразен като лицето ѝ.

— Влязох да потърся нещо за четене — отговори виновно Тамариск с тон на дете, хванато да краде бонбони. — Посегнах нагоре, подхлъзнах се и паднах. Вероятно главата ми се е ударила в каменната колона, защото загубих съзнание и дойдох на себе си едва преди секунди. Вижте, на пода много ясно личат следите от обувките ми!

Тамариск също беше чула тихия шум на затварящата се врата. Можеше само да се надява, че прислужницата ще повярва на измислиците ѝ и няма да заподозре, че е видяла тайната стая.

— Желаете ли милейди да полегне? — Гласът на Бланш не издаваше нищо от действителните ѝ опасения. — Ще донеса на милейди малко коняк. Той ще ви помогне да преодолеете уплахата от падането.

Тамариск се почувства по-спокойна и реши, че е разпръснала подозренията на слугинята. Престори се, че се олюлява от слабост и се остави жената да я изведе от стаята и да я придружи до спалнята ѝ.

Засега Бланш Мерлин се задоволи с това, че Тамариск е на сигурно място в леглото си. Тръгна бавно надолу по стълбата с намерение да потърси сина си. Трепереше от страх, защото много добре знаеше какъв изблик на ярост ще се излее върху главата ѝ. Антоан не допускаше никой да пренебрегва задълженията си и щеше

да побеснее при вестта, че майка му е оставила Тамариск да се измъкне незабелязано от стаята си.

Със своята селска хитрост Бланш винаги намираще изход; и този път трескаво затърси възможност да се изплъзне от неприятната ситуация. Само след минути ѝ хрумна как да избегне признанието за грешката си. Изразът на напрегнат размисъл изчезна от мършавото ѝ лице и отстъпи място на коварна усмивка. Обърна се и бързо тръгна обратно по пътя, по който беше дошла. Спря пред вратата на Тамариск, сведе глава и напрегнато се ослуша. Отвътре проникваше мъжки глас и Бланш моментално разбра, че при Тамариск е дошъл Джон. Така си и мислеше! Без да губи време, Тамариск съобщаваше на брат си как е открила тайната стая.

Нека си въобразяват, че всичко е наред, каза си Бланш. Лесно щеше да предизвика смъртта им. Трябваше само да внимава да не пострада и Шантал. Само ако падне косъм от главата ѝ, Антоан ще се разбеснее и съвсем ще забрави да ѝ благодари за това, че го е освободила от двама потенциални неприятели.

Първата мисъл на Бланш беше да ги отрови с хлороформ. Тази химическа субстанция беше открита само преди няколко години. Стефано я беше използвал с успех при принцесата, преди да я удави в Сена. Той сигурно знаеше откъде да го набави. Но Стефано беше предан на господаря си с душа и тяло и най-вероятно щеше да му съобщи за намеренията ѝ. Втората възможност беше да сипе отрова в яденето, но Бланш се боеше, че на масата и другите ще опитат от него, например Шантал или, което беше още по-лошо, самият Антоан.

Но тя беше твърдо убедена, че ще успее да се изплъзне от необходимостта да признае пред Антоан небрежността си. Затова отново започна да подслушва, този път от малката стаичка, прилепена до спалнята на Тамариск. Оттук се чуваше всичко. Бланш ни най-малко не се съмняваше, че скоро ще ѝ хрумне нещо, което да спаси сина ѝ от надвисналото нещастие.

Тамариск не беше особено развълнувана от приключението си. Джон подчерта, че е много странно, дето Мариан не я е попитала за отворената врата. Междувременно Тамариск достигна до извода, че грозната стара жена я е наблюдавала, когато е направила откритието. Нито тя, нито Джон се съмняваха, че слугинята веднага ще уведоми господаря си. Но следобедът и вечерята минаха, без Антоан да

заговори за това. Държанието му не изглеждаше променено. Когато и на следващата сутрин не се случи нищо, Джон дръпна Тамариск настрана и прошепна:

— Постепенно започвам да мисля, че сме се тревожили безпричинно. Вероятно онази жена все пак е повярвала в историята ти. Във всеки случай не бива да отлагаме повече. Кажу на Шантал да измисли нещо, за да отдалечи Антоан от замъка днес следобед — например да му предложи да я заведе в Компие. Но не й казвай нищо за плановете ни, за да не ни предаде неволно, ако Антоан започне да й задава въпроси. Ако не знае нищо за намеренията ни да претърсим основно тайника, ще се държи много по-непринудено.

Тамариск кимна. За нея беше сравнително просто да поговори насаме с Шантал. Джон обаче беше зорко наблюдаван от Антоан и не си позволяваше дори да погледне момичето.

След обяда Джон и Тамариск седнаха в библиотеката и се задълбочиха в партия шах. Все още играеха увлечено, когато се появиха Шантал и Антоан да се сбогуват преди отиването си в града.

— Сигурно ще играем чак до завръщането ви, миличка! — каза Тамариск с толкова висок глас, че Антоан непременно да чуе думите й.

Но той явно ни най-малко не се интересуваше как ще прекарат времето си гостите му. Ако беше зле настроен към тях, поне не го показваше външно. Освен това до такава степен се зарадва, че Шантал търси компанията му и желае двамата да отидат в Компие сами, че въобще не се замисли над възможните опасности.

Когато Тамариск и Джон се увериха, че са сами, Тамариск изтича при камината и забързано взе да опипва колоните. Джон чакаше мълчаливо. С всяка минута тревогата и нетърпението му нарастваха. Най-после Тамариск намери мястото, натисна го леко и можа да отвори вратата. Джон с почуда видя как една голяма част от шкафа с книги бавно се завъртя. Веднага запали свещта, която беше донесъл, и тръгна пред Тамариск към мрачното помещение.

От нетърпеливото очакване сърцето му се качи в гърлото. Той коленичи на каменния под и се зае да отваря капака на обкования с желязо сандък с едно длето, което също беше донесъл със себе си. Както беше предположил, всички сандъци бяха заключени с катинари. Железните шарнири не искаха да поддадат. Джон беше толкова погълнат от работата си, че нито той, нито Тамариск забелязаха как

вратата на библиотеката тихо се откряна и някой се промъкна към тайния механизъм. Едва когато тежката врата, прикрита отпред с книжен шкаф, хлопна, двамата скочиха. Осъзнаха, че са хванати на местопрестъплението. Бледа като платно, Тамариск обърна очи към брат си.

— Хванаха ни в капан! — прошепна ужасено тя.

Джон също беше изплашен до дън душа, но не искаше да покаже тревогата си. Той вдигна свещта по-високо и претърси с поглед кръглото помещение, което дори нямаше отдушник. Не виждаха никаква възможност за бягство, защото стените, както и куполовидният таван бяха изградени от дебели каменни блокове. Длетото не можеше да се справи с тях.

— Сигурно има някаква възможност да се отвори вратата отвътре — каза Джон, като се стараеше гласът му да звучи убедително. — Трябва да претърсим навсякъде, Тамариск. Може би ще открием нещо.

Тамариск почувства успокоение от тази разумна забележка. Дишането ѝ стана по-равномерно.

— Аз ще търся отляво, а ти започни отдясно, Джон — предложи тя. — Така няма да пропуснем тайната брава, ако въобще съществува такава.

Двамата веднага се заеха с претърсването, забравили за сандъците. Пръстите им бавно опипваха кръглите стени, но след малко Джон изпусна свещта и в стаята се възцари пълен мрак. Той веднага намери огнилото си и отново запали свещта.

— Но тя няма да гори дълго — прошепна с безпокойство младежът. — Може би трябва да използвам последната светлина, за да проверя съдържанието на сандъците. А ти продължавай да опипваш стените, Тамариск! Дори ако не намерим изход, рано или късно все ще се появи някой. Дотогава трябва да съм разбрал какво е скрито тук. Сигурно е извънредно важно, иначе Антоан не би го съхранявал така грижливо.

Тамариск се съгласи с него, макар че първоначалното ѝ любопитство беше отстъпило мястото си на непрекъснато нарастващ страх. Но тя се постара да се овладее и си каза, че след връщането си в замъка Шантал непременно ще попита къде са роднините ѝ и че Антоан в никакъв случай няма да ги остави да умрат в тази дупка,

каквото и да е решил да прави с тях. Но любопитството ѝ се събуди отново, когато Джон, забравил положението, в което бяха изпаднали, възбудено се провикна:

— Тамариск, намерих документите, които търсим! Това свидетелство доказва, че през 1830 година Антоан наистина се е оженил за принцеса Дьо Фалоаз в Ню Йорк. — Той продължи трескаво да разлиства книгата. — Не намирам нищо, което да доказва, че баща ни е сключил брак с майката на Антоан. Но тук — това е завещанието с последната воля на баща ни! Миналото най-после се разкрива пред очите ни, Тамариск. Баща ми пише за Антоан като за „мой първороден син“, а за мен се казва следното: „... моят законен син Джон, по право наследник на титлата ми“. Чуй, Тамариск, тук се дават разпореждания за „жената Бланш Мерлин, която ми роди първия син“. — Джон зачете на висок глас: — „... че моят син Джон трябва да съблюдава поетите от мен задължения към споменатата Бланш Мерлин като свои и винаги да помни факта, че тази жена няма законни претенции към мен. Докато е жива, нека той с чест изпълнява задълженията си към нея.“

— Това е написано в завещанието, Тамариск! Той никога не се е оженил за нея! — извика Джон.

— А това е последното доказателство за безскрупулността, с която ни измами Антоан — проговори възмутено Тамариск. — Слушай, Джон, трябва да се измъкнем оттук, защото не само животът на Пери е в опасност. Шантал също е заплашена. Освен това мама никога няма да узнае, че баща ни не я е измамил, ако не успеем да избягаме от този затвор. Трябва да намерим някакъв изход!

Но през краткото време, в което свещта догаряше, двамата не намериха ключ за тайната врата. Пламъчето затрепка и угасна. Джон и Тамариск разбраха, че няма да излязат оттук. Нямаха храна и вода, а Джон се боеше, че и въздухът скоро ще свърши. Тъй като вече познаваха съдържанието на тайните документи, не беше много вероятно Антоан да ги извади от този гроб.

Джон се отпусна на земята до Тамариск и я обгърна с ръце. Опитва се да ѝ вдъхне смелост, като заговори, че Шантал непременно ще намери начин да ги освободи. Но още докато казваше това, се сети, че Шантал не знае нищо за тайната стая, нито за пружината, скрита на камината.

Когато Шантал се върна от Компиеен, тя не се разтревожи особено много от отсъствието на близките си. Тъй като знаеше, че възнамеряваха да търсят нещо важно, тя предположи, че се намират в някое от многобройните помещения на замъка. Антоан обаче се осведоми с неприкрито любопитство за гостите си. Шантал ужасно се уплаши да не ги завари в някоя стая, където присъствието им няма да му е приятно.

Но когато Джон и Тамариск не се върнаха по стаята си, за да се преоблекат за вечеря, Шантал за пръв път почувства страх. Макар че не можеше да понася Мариан, тя позвъни за нея с надеждата да узнае от слугинята нещо за Тамариск. Но никой не се отзова на звънеца.

Шантал вече беше свикнала да прави тоалета си сама. Скоро изтича надолу по стълбата към големия салон. Антоан я очакваше. По лицето му вече не се четяха възхищение и привързаност. В гласа му се усети дори известна студенина, когато покани Шантал да седне до него.

— Доколкото разбрах, милите ми роднини не се намират в замъка. Ще бъдеш ли така добра да ми съобщиш причината за отсъствието им, Шантал?

— Да ти съобщя ли! — извика с почервенели страни Шантал. — Аз самата имах намерение да те попитам дали знаеш нещо!

— Нищо не ми е известно — прекъсна я Антоан. — Меко казано, поведението им е крайно неподходящо. Като гости в моя дом би трябвало да ми казват, когато решат да отсъстват по-дълго време. Естествено, ще почакаме с вечерята. Да се надяваме, че не са отишли много далеч.

— Никой ли не ги е виждал? — попита изплашено Шантал. — Толкова слуги има в замъка... — Гласът ѝ пресекна. Знаеше, че Джон имаше някаква тайна цел и искаше да останат сами.

Антоан стана и закричи напред-назад из стаята. След малко отново седна до Шантал. Не беше сигурен, че Джон и Тамариск са я посветили в планове си да претърсят тайната стая. Разяряваше го мисълта, че предложението на Шантал да отидат в Компиеен вероятно е било само хитрост, за да го отдалечат от замъка. От друга страна, страхът за близките ѝ изглеждаше напълно искрен. Ако знаеше за съществуването на тайника, тя непременно щеше да го спомене в този миг, каза си Антоан.

Той даде заповед да отложат вечерята с един час и остана да наблюдава как тревогата на Шантал все повече се засилва. Всеки пет минути тя поглеждаше към дървения часовник над камината и непрекъснато го питаше къде ли биха могли да бъдат близките ѝ.

Антоан умело се преструваше, че няма и понятие. Когато след завръщането от Компьен майка му съобщи, че Джон и Тамариск са затворени в тайната стая, той побесня от гняв, че тя не е предотвратила разкриването на скривалището. Но Бланш беше подготвена за този гняв.

— Ти самият не заподозря нищо лошо, когато остави двамата най-спокойно да си играят шах в библиотеката! — припомни му тя. — Аз се подчиних на заповедта и непрекъснато ги следях през ключалката. Един от двамата случайно е открил тайния механизъм и е отворил вратата. Но не можах да ги видя, чух само, когато със сила се опитваха да отворят сандъците. Едва тогава проумях какво става, промъкнах се в библиотеката и бързо затворих вратата. Ти едва ли би ги пустил на свобода, ако знаеше, че се бъркат в работите ти! — Когато Бланш забеляза, че първият гняв на Антоан се е поутоложил, тя коварно продължи: — Сигурна съм, че те не ме забелязаха, Антоан. Сега можеш да ги освободиш, без да заподозрат каквото и да било. Ще им кажеш, че вратата се затваря от само себе си.

Антоан моментално разбра, че майка му е действала правилно. Не можеше да си позволи да освободи Джон и Тамариск, защото знаеха тайните му. Двата трябваше да умрат. Но първо трябваше да помисли как да разсее подозренията на Шантал. Лично той малко се тревожеше от смъртта на брат си и сестра си, но мисълта за мъката на Шантал го потискаше. Не искаше да я вижда нещастна, но нямаше друг избор. Двата бяха осъдени да умрат, защото представляваха смъртна опасност за него. Нямаше как да предотврати тъгата на любимата си.

Когато двамата седнаха да вечерят, той я изгледа с истинско съчувствие.

— Опитай се да хапнеш нещо — промълви той. — Несъмнено всичко скоро ще се изясни.

Но Шантал не можеше да яде. Страх стискаше гърлото ѝ. Антоан изглеждаше искрено обезпокоен. Въпреки това тя беше убедена, че той по някакъв начин е свързан с изчезването на Джон и Тамариск.

Вечерята мина в пълно мълчание. Когато най-после свършиха, Антоан беше решил да ѝ разкаже най-правдоподобната история. Шантал щеше да му повярва — поне за известно време. А той беше твърдо решен да я зальгва поне до деня на сватбата.

— Ако желаеш да поседиш в салона, Шантал, аз ще отида лично да разпитам за тях. Не мога да понеса да те гледам толкова потисната.

— Благодаря ти, Антоан! — отговори Шантал. — Боя се, че им се е случило нещо. Джон и Тамариск непременно щяха да се сетят, че се тревожа и да ми изпратят вест, ако са решили да се задържат някъде по-дълго.

След по-малко от четвърт час Антоан се върна в салона и съчувствено заговори:

— Права беше, като каза, че брат ти и сестра ти няма да те оставят да се тревожиш от отсъствието им. — Той седна до нея и хвана ръцете ѝ. — Току-що уволних един от младите слуги, защото забравил да ти предаде вест от Тамариск. — Почувства, че ръцете на Шантал потрепериха и продължи, без да му мигне окото, да разказва измислицата си: — Доколкото разбрах, днес е пристигнал пратеник от семейство Дюбоа с вест за Джон. Той се запознал с тези хора преди известно време и често им гостувал в Бове. Слугата ми каза, че дук Дюбоа внезапно починал. Тъй като дукесата била осведомена за пребиваването на Джон в моя замък, тя помолила двамата да я подкрепят в дълбоката ѝ скръб. Джон и Тамариск решили веднага да заминат с каретата на пратеника, за да утешат дукесата и дъщерите ѝ. Сигурно са се задържали в Бове доста дълго. Тамариск е наредила да те предупредят, че е възможно дори да нощуват там, но ще се върнат навреме за нашата сватба.

Шантал облекчено въздъхна. На пръв поглед историята на Антоан изглеждаше правдоподобна. Мина доста време, преди да се усъмни в думите му. Когато се връщаха от Сейшелите, Джон ѝ разказа за дук Дюбоа и семейството му. Описа ѝ колко са добри и мили тези хора въпреки бедността си и я помоли да покани дъщерите им в Англия, за да може по този начин той да спази обещанието си.

По-късно вечерта, когато се оттегли в спалнята си, Шантал обмисли всичко най-подробно. Отвори набързо гардероба на Тамариск и видя, че сестра ѝ не е взела нито дрехи, нито бельо. Дори подплатеното с кожи палто и шапката бяха по местата си. Навън

цареше леден февруарски студ. Никой не можеше да излезе без топли дрехи.

Тревогата ѝ неимоверно се усили. Тя дълго лежа будна, мислейки за многото слаби места, които откриваше в казаното от Антоан. Струваше ѝ се невероятно пратеникът на семейство Дюбоа да е дошъл с карета, а не на кон. А и откъде хората в Бове знаеха, че Джон и Тамариск се намират в Буланкур? Ако бяха минали оттам, когато бързаха да пристигнат в Компьен, те сигурно щяха да споменат за посещението си. Страхът ѝ още повече се засили, като се сети, че дукесата сигурно има роднини, съседи и много по-близки приятели от Джон и може да се обърне към тях за съчувствие и подкрепа. Дори ако наистина е помолила Джон за помощ, не е било необходимо Тамариск да го придружава. Защото Тамариск предполагаше, че сестра ѝ е в опасност и не би я оставила сама, за да утешава някакво чуждо семейство.

Шантал бързо разбра, че Антоан ѝ е разказал измислена история. Следователно той знаеше мястото, където се намираха Тамариск и Джон, иначе нямаше причини да я лъже. Шантал жестоко се самообвини за доверчивостта си. Как можа да повярва, че някой от добре дресираните слуги ще забрави такава важна вест? Също така невероятно беше, че никой друг от персонала не е забелязал пристигането на пратеника и внезапното заминаване на близките ѝ.

Шантал бързо запали свещта на нощната си масичка. Седна в леглото със свити колене, опитвайки се да си припомни дума по дума сутрешния си разговор с Тамариск.

„Тази сутрин направих важно откритие в библиотеката — тези думи на сестра ѝ прокълтяха в ушите ѝ. — Разказах на Джон и той се съгласи с мен, че краят на загадката е близо. Няма да ти кажа нищо повече, защото ако Антоан започне да те разпитва, ще е по-добре да не знаеш истината. Достатъчно е да знаеш, че двамата с Джон имаме нужда от няколко часа. Затова измисли нещо, което да отвлече вниманието на Антоан...“

Вероятно са ги заловили, докато са търсели решението на проблема, заключи Шантал. Къде ли бяха сега? Дали в кулата, където е била затворена принцеса Дьо Фалоаз? Ако утре поиска да претърсят целия замък от тавана до избата, дали Антоан ще се съгласи?

Поне Тамариск да ми беше казала какво смятат да правят, проплака в душата си Шантал. Очите ѝ се напълниха със сълзи, защото напълно осъзнаваше собствената си безпомощност. Вече не можеше да разчита на подкрепата на близките си. Хрумна ѝ, че е по-добре да избяга, да вземе един кон и да препусне в нощта към Бове. Семейство Дюбоа непременно ще ѝ помогне да се върне в Англия. Там ще помоли баща си да вземе нещата в свои ръце. Той знаеше по-добре от нея как да постъпи.

Докато премисляше тази възможност за бягство, Шантал ясно осъзна, че не може да се махне оттук. Ако Джон и Тамариск наистина са пленници на Антоан и тя го напусне, гневът и отмъщението му щяха да се стоварят върху тях. Освен това страниците от дневника все още бяха у него и животът на баща ѝ продължаваше да бъде в опасност.

Време е да покажеш, че си поне малко смела! — окуражи се самата Шантал. Твърде дълго се беше опирала на други хора и се беше оставяла да я гледат. Вече не беше дете. Щом майка ѝ се е справила с опасностите в Русия, а сестра ѝ е изтърпяла всички унижения в Италия, значи и тя ще събере достатъчно смелост да се опълчи срещу самотата и страха си тук, във Франция.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Февруари 1840

Антоан беше сигурен в успеха си. Беше убеден, че Шантал е повярвала в историята му за смъртта на дук Дюбоа и не му се вярваше, че тя ще прояви безпокойство за отсъствието на близките си до деня на сватбата. Тогава възнамеряваше да ѝ връчи фалшифицирано писмо от дукесата, че Тамариск се е почувствала зле и двамата с Джон ще се задържат още няколко дни в Бове. Шантал никога не биваше да узнае истината.

Но Бланш Мерлин не споделяше оптимизма на сина си.

— Ще минат поне три дни, докато умрат! — повтаряше настойчиво тя. — Ако се измъкнат...

Антоан недоволно я изгледа.

— Няма как да излязат! — прекъсна я грубо той. — Знаеш също така добре, както и аз, че тайната врата не може да се отвори отвътре.

Лицето на Бланш потръпваше от възбуда.

— По-сигурно е веднага да ги довършиш, Антоан. Защо се противиш? Ако нямаш нерви за подобно нещо, ще го свърша аз или Стефано.

Антоан се усмихна, но очите му останаха студени.

— Но моля те, майчице, аз винаги съм се смятал за безогледен, а се оказва, че ти нямаш никакви скрупули! Нима забрави, че става въпрос за мои роднини? Съмнявам се, че на смъртното си легло ще получа опрощение за греховете си, ако изповядам пред свещеника, че съм убил несъщите си брат и сестра.

Бланш не издаде смайването си. Никога не беше забелязала синът ѝ да се занимава с религия, но като всяка селянка тя суеверно вярваше в Божията справедливост и се боеше от наказанията в деня на Страшния съд.

— А ако ги оставиш да умрат от глад, не мислиш ли, че то е все едно да наредиш да ги убият? — осведоми се с неприкрито любопитство тя.

— Неоснователно възражение! — отговори пренебрежително Антоан. — Предпочитам да оставя природата да свърши своето. След сватбата ще открият труповете, но дори Шантал няма да може да ме обвини за смъртта им. Ония глупаци доброволно се напъхаха в тайната стая, водени от престъпни намерения. Лесно ще убедя съпругата си, че нямам нищо общо със смъртта на близките ни.

Бланш кимна. Тя не преставаше да се възхищава от острата мисъл на сина си. Не беше за чудене, че той, синът на един аристократ, е стигнал толкова далеч в живота. Но инстинктът я предупреждаваше, че докато Тамариск и Джон не умрат, Шантал може да разруши всичко. Любовта на Антоан към това момиче беше единственото му слабо място, ако не се смяташе онзи ужасен опиум. Колкото и аргументи да привеждаше той, че пленниците не бива да бъдат убити, Бланш не можеше да се примири с мисълта, че трябва да ги остави живи.

— През тайната врата проникват звуци! — настоя отново тя. — Ако момичето чуе виковете им? Заклучи поне вратата на библиотеката, Антоан, и не я пускай да се приближава. Моля те!

— Искаш гневът на Шантал да се насочи срещу мен, така ли? — изръмжа Антоан. Но скоро лицето му просветна и той с усмивка продължи: — Въпреки това идеята ти е великолепна, мила мамо. Мисля, че е крайно време да съставя каталог на ценните си книги. Така библиотеката ще стане крайно неприятно място за четене и размисъл. Изпрати ми Стефано! Нека намери някой по-образован слуга и го накара да играе ролята на библиотекар. Още утре сутринта да започне да подрежда книгите.

Ако Антоан беше имал време да размисли малко повече над този план, той сигурно щеше да осъзнае колко е опасно да представи за библиотекар някакъв си неграмотен слуга. Тази стъпка щеше да му струва много.

Малко преди обяд Шантал отново влезе в спалнята на Тамариск, надявайки се да открие нещо, което да хвърли светлина върху тайнственото изчезване на близките ѝ. На нощното шкафче беше оставена книгата, взета от библиотеката: „Мосю Дьо Пурсоняк“ от Жан-Батист Молиер. Странно, че Тамариск беше избрала именно тази книга. Тя предпочиташе да чете на италиански, не на френски. Затова Шантал взе томчето и го разгледа. Дори го прелисти страница по страница с надеждата, че някое място в текста е отбелязано, за да

привлече вниманието ѝ. Но не намери нищо и реши да върне книгата в библиотеката. Съществувахе вероятност Тамариск да е оставила някакъв знак в шкафа с книгите. Ако Шантал знаеше, че Тамариск е взела първата попаднала пред очите ѝ книга, за да не заподозрат нещо зорките очи на Мариан, тя нямаше да тръгне по тази следа. Когато отиде в библиотеката, един слуга, застанал пред вратата, ѝ препречи пътя.

— Вътре работи библиотекарят, мадмоазел — каза мъжът. — Имам заповед да не допускам посетители.

— Няма да му преча — отговори Шантал. — Само ще оставя книгата на мястото ѝ. Няма да трае и минута.

Слугата не знаеше защо господарят му е наредил да охраняват библиотеката. Затова сметна, че няма да стори нищо лошо, ако пусне младата дама. Отвори вратата и отстъпи настрана.

До подвижната стълбичка беше застанал мъж на средна възраст, непознат за Шантал. Той я изгледа крайно нелюбезно.

— Добър ден, мосю! — каза учтиво младото момиче. — Съжалявам, че ви попречих. Просто дойдох да върна тази книга.

Мъжът промърмори няколко неразбираеми думи. Когато пристъпи към Шантал и посегна да вземе книгата, тя неволно се отдръпна. В държанието му и изобщо в целия му външен вид имаше нещо, което я уплаши. Когато преди време майка ѝ повика човек да състави каталог на книгите в Бар Хаус, той беше възрастен учен с изискан език и добри маниери. Този тук беше същински селянин.

— Аз сама ще сложа книгата на мястото ѝ! — отговори решително тя. — Бихте ли ми казали на коя лавица да я поставя? Става въпрос за Молиеровия „Мосю Дьо Пурсоняк“.

По лицето на мъжа се изписа объркване. Той изгледа стъписано Шантал и смутено запристъпва от крак на крак.

— Доколкото виждам, това е том от събраните съчинения на Молиер — продължи Шантал. — Сигурно не е трудно да се намерят.

— Досега нямах време да се занимавам с местата на отделните книги — отговори грубо мъжът и направи още една крачка към Шантал. — Дайте ми книгата, мадмоазел! Аз ще я оставя на лавицата.

Но Шантал не го слушаше. Беше доловила някакъв странен звук. Сякаш някой удряше с метално парче по камък. Може би някъде

съвсем наблизно поправяха стените на замъка. Но преди тя да разбере откъде идва шумът, в библиотеката влезе разгневения Антоан.

— Дадох указания никой да не пречи на библиотекаря! — каза той с хладен, заповеднически тон. — Моля те, остави веднага този човек на мира, Шантал!

Макар че господарският тон я ядоса, тя реши да се престори, че нищо не е забелязала. Гневът на Антоан само усили подозренията ѝ, че в библиотеката или поне някъде наблизно става нещо странно. Реши да открие причината и много лесно убеди Антоан да се поразходят навън.

— Много е студено и не можем да останем дълго — каза тя. — Но бих се радвала да обиколиш с мен замъка, Антоан. Тъй като не ми позволяваш да си потърся книга за четене, ще трябва да намеря друг начин за прекарване на времето.

Навън се престори на заинтересувана от архитектурата на замъка и помоли Антоан да ѝ разкаже кои стени са издигнати след революцията. По този начин можеше да установи дали някъде се правят ремонти по сградата, без да събужда подозренията му. Никъде не се виждаха работници.

След разходката двамата влязоха в параклиса. Навсякъде бяха поставени свещници за венчавката, която трябваше да се състои след два дни. Имаше и много вази за парниковите цветя, които щяха да пристигнат с карета от Париж. Междувременно Антоан си възвърна доброто настроение и нежно улови ръката на Шантал.

— Няма да съжаляваш, че си се омъжила за мен! — промълви той. — В гласа му не звучеше студена ярост, както преди малко, той издаваше силно и страстно чувство. — Ясно ми е, че обстоятелствата те принудиха да се съгласиш на този брак, но, кълна се в Бога, аз ще те направя щастлива!

Цял следобед Шантал беше заета с модистката. Не можеше да прекъсне пробата, без да предизвика любопитен шепот. Час преди вечеря най-сетне ѝ се удаде случай да изтича до библиотеката. Надяваше се, че там няма никой. Но пред вратата беше застанал друг слуга и Шантал не се осмели повторно да наруши заповедта на Антоан.

Веднага след вечеря тя се оплака от главоболие и се оттегли в спалнята си. Застана до прозореца и се загледа в бледата светлина, която идваше от големия салон. Явно Антоан нямаше намерение да се

прибере рано. С нарастващо нетърпение Шантал изчака всички светлини в замъка да угаснат. Това стана едва след полунощ и когато сградата потъна в тъмнина, тя се почувства достатъчно сигурна и се измъкна незабелязано от стаята си.

Не се осмели да запали свещ, защото се опасяваше, че страшната Мариан е скрита някъде в тъмното и я шпионира. Трепереща от страх и студ, Шантал се промъкна покрай каменните стени на дългия коридор до горната стълбищна площадка. В замъка цареше пълен мрак. Шантал се залови здраво за перилата и се опита да овладее задъханото си дишане. За щастие познаваше добре тази част от сградата и без усилия намери библиотеката. В този късен нощен час пред вратата нямаше пазач.

Шантал спря и се послуша. Откъм градината проехтя крясък на сова. Отговори ѝ друга, а после се разнесе единственият по рода си вик на козодоя. Младата жена потрепери. Имаше чувството, че от тъмницата я дебнат хиляди очи и наблюдават всяко нейно движение. Но когато отвори вратата на библиотеката, никой не се обади. Навсякъде цареше пълно мълчание.

Шантал се вслуша напрегнато. През дебелиите стени не проникваше нито звук. От страх да не я чуят, тя не посмя да извика, а отиде до прозореца и разтвори пердетата. Дворът на замъка беше залян в сребърна светлина. Очертанятия на предметите в библиотеката станаха по-ясни. Шантал отиде при камината, хвана една от тежките железни машини и почука по пода. Никой не ѝ отговори. Почука още веднъж, но едва след третия път чу лекото почукване на метал върху камък. Шантал затаи дъх и се послуша. Шумът все още се чуваше. Тя отново почука по камината и се придвижи към мястото, откъдето идваше потрепването. Озова се пред шкафа с книги непосредствено до камината.

— Джон? Тамариск? — Гласът ѝ прозвуча пронизително в нощната тишина и сърцето ѝ заби по-силно. Вслуша се в очакване да чуе приближаващи се стъпки, но нищо подобно не се случи. Тогава събра кураж и повика още един път. Този път беше сигурна, че ѝ отговориха приглушени гласове. Сложи ухо до шкафа с книги и се убеди, че един или повече гласове я викат по име. Но те бяха толкова неясни, че Шантал съвсем не беше сигурна, че е открила именно Джон и Тамариск.

Със сълзи на разочарование и страх в очите тя почука отново по камината и веднага получи отговор. Този път си каза, че не може да бъде друг, освен близките ѝ, защото в този късен час надали беше останал някой буден. Пък и кой друг би отговорил на чукането ѝ? Изтича до прозореца и разтвори завесите още малко. Сега можеше да прочете дори заглавията на книгите по лавиците. Погледът ѝ се насочи към подвързаното в кожа издание на Молиер, което беше на височината на рамото ѝ. Това откритие накара лицето ѝ да пламне от възбуда, защото разбра, че е застанала точно там, където я стояла сестра ѝ, когато е вземала книгата. Но увереността ѝ постепенно изчезна, когато се огледа наоколо и не намери нищо, което да ѝ помогне да разреши проблема. Сети се, че зад шкафа би могло да има празно помещение и помисли, че това е преддверието на голямата столова. Но то имаше само един изход. Ако Джон и Тамариск бяха затворени в него, всеки, който минаваше оттам, щеше да чуе виковете им.

Шантал с ужас осъзна, че двамата са преживели повече от едно денонощие в затвора си. Надяваше се да са имали достатъчно храна и вода. Трескаво се зае да претърси шкафовете с книги за скрита врата, но не намери нищо. Помисли си, че тайната стая може да е зад камината. В тяхната извънградска къща също имаше скривалище, защото дебелината на стените позволяваше това.

Чукането престана, но когато Шантал потропа на камината, то веднага се поднови. Щом Джон и Тамариск се опитваха да влязат във връзка с нея, те явно бяха разбрали, че Шантал ги е открила. Но как да ги освободи? Антоан беше казал, че двамата ще се върнат от Бове един ден преди сватбата. Значеше ли това, че възнамерява да ги освободи? Сигурно му беше ясно, че Тамариск и Джон ще разкажат за пленничеството си и ще го изобличат. Много по-логично ѝ изглеждаше да ги освободи едва след сватбата, когато нямаше опасност Шантал да се откаже от обещанието си.

Почти час Шантал прекара в търсене на тайната врата, която по нейно твърдо убеждение се намиреше в непосредствена близост до камината. Но търсенето ѝ остана безплодно. Напразно си блъскаше главата как да реши проблема, когато до ушите ѝ достигна някакъв шум: към библиотеката се приближаваха стъпки. Шантал се разтрепери от страх. Изтича до прозореца и се скри зад тежките

завеси. В този миг вратата се отвори и на прага застана женска фигура, облечена в дебела вълнена нощница и с боне на главата. Шантал не я позна веднага. Едва когато жената отиде при камината и вдигна високо свещта в ръката си, тя видя, че е слугинята Мариан. Едва успя да потисне писъка, който се надигаше в гърдите ѝ, и се сви още поплътено зад дебелата завеса.

Бланш Мерлин не предполагаше, че в библиотеката има някой. Тя дойде тук само защото не можа да устои на садистичните си наклонности. Много ѝ се искаше да се позабавлява с гледката на затворените в тайника „изискани люде“. Двадесет и седем години беше таила в сърцето си дива омраза към Морийн. Повече от нея мразеше единствено Мариан дьо Вал, майката на Жерар, и беше приела името ѝ, тласкана от суеверието, че по този начин унижава строгата виконтеса до положението на слугиня.

Като дете на революцията Бланш Мерлин беше израсла в постоянна, макар и тайна опозиция срещу баща си, който си остана прост селянин, верен и предан на семейство Дьо Вал. Бланш нарочно се беше постарала да прелъсти красивия млад офицер Жерар дьо Вал, син на починалия виконт. Беше пресметнала, че ако му роди дете, ще бъде осигурена до края на живота си. Благородниците обикновено плащаха лична рента на слугините, които забременяваха от тях. Но Бланш не можа да предвиди, че след краткия отпуск у дома Жерар ще се върне отново на война. Минаха цели шест години, преди той да узнае за съществуването на детето.

Десет години по-късно синът ѝ Антоан дьо Вал беше признат за новия виконт Дьо Вал. Всички гледаха на него като на истински аристократ. Така се изпълни желанието на Бланш и тя получи обезщетение за всичките си страдания.

Ето че сега синът на Жерар дьо Вал и дъщеря му, родени в законен брак с онази английска дама Морийн, бяха в нейна власт. Повече от всякога Бланш беше решена да ги убие. Нямахше да допусне да падне и косъм от главата на нейния син. Само изричната му заповед я възпираше. Тази нощ беше решила да се увери, че гладуват и да се полюбува на мъките им. Бланш натисна тайното копче и шкафът с книги бавно се завъртя на пантите си. Със свещ в едната ръка и запънат пистолет в другата жената чакаше неподвижно.

Когато вратата се отвори, Тамариск с мъка се надигна. Двамата с Джон бяха безмерно разочаровани, когато видяха насреща си вѳоръжената слугиня. И двамата бяха повярвали, че е чукала Шантал. При вида на готовия за стрелба пистолет Джон не посмя да се нахвърли върху жената.

Двамата с Тамариск бяха на края на силите си. Повече от денонощие нямаха нито храна, нито вода. Гърлата им бяха пресъхнали и дишаха с усилие. Джон споделяше убеждението на Тамариск, че са решили да ги уморят от глад. За щастие поне нямаше да умрат от задушаване, тъй като Джон беше почувствал приток на свеж въздух под затворената врата. В течение на безкрайно дългия ден от библиотеката непрекъснато долитаха шумове. Чуваха и човешки гласове, но никой не се отзова на виковете и тропането им. Тъй като нямаха светлина, Джон не можеше да види колко е часът. Постепенно загубиха представа за времето и вече не знаеха откога са в този затвор.

Загрижен за Тамариск, Джон се унижи да помоли слугинята:

— Донесете ни малко вода, моля ви! — Той извади от джоба си златния часовник и й го подаде. — Вижте, това е чисто злато. Ще ви го дам, ако ни донесете храна и вода.

Лицето на жената се разкриви в яростна гримаса.

— Да не мислите, че вашето злато има някаква стойност за мен? — попита презрително тя. — Антоан ще ми даде колкото си поискам. — С подигравателно свити устни тя местеше поглед от Джон към Тамариск. — Вие си мислите, че съм слугиня, нали? Но аз съм майката на виконт Дъо Вал, точно така, аз съм майката на Антоан! — Гласът й се превърна в крясък. — Мислите си, че можете да ме презирате, защото съм от долен произход, но аз ще живея в замъка Буланкур като царица, когато вие отдавна ще сте мъртви и забравени. Ще нося красиви рокли и бисери и ще имам целия лукс, който може да ми предложи синът ми. Мислете за това, докато изгниете тук като гладни плъхове, вие, проклети аристократи!

С последен злобен поглед към бледите лица на Джон и Тамариск тя се оттегли заднешком от прага на тайната стая. После натисна тайното копче в края на колоната и стоя с насочен пистолет, докато вратата се затвори.

Шантал едва изчака Мариан да се върне в стаята си. Тогава изтича до камината и трескаво затърси тайното копче на върха на

колоната. Само след секунди вратата отново се отвори и Шантал се сгуши в обятията на Джон.

— Слава богу, че бях скрита в библиотеката, когато дойде онази зла жена! — проплака тя и в същото време се засмя от радост. — Толкова време се опитвах да намеря тайната врата, но никога нямаше да я видя, ако не беше дошла онази. Побързайте, преди да ни открият!

Тя целуна бледото, хлътнало лице на Тамариск.

— Всичко мина! Нали ви намерих! — промълви утешително тя, но Джон я прекъсна.

— Откакто ти започна да чукаш, Шантал, имах достатъчно време да премисля последствията от нашето бягство — заговори той. — Антоан има толкова многобройна прислуга, че няма да ни се удаде да се скрием някъде в замъка. А скоро ще се разбере, че някой ни е освободил. Тогава всички подозрения ще паднат върху теб, Шантал. Може би дори ще те измъчват, за да издадеш скривалището ни.

— Не можем ли да избягаме някъде в гората? — попита сломено Тамариск. Гласът ѝ беше дрезгав и отпаднал. Коленете ѝ омекнаха и тя бавно се свлече на земята.

— Толкова сме слаби, че надали ще минем и половината път до Компиен! — възрази Джон. — Освен това не бива да забравяме, че животът на баща ти все още е в опасност, Шантал.

Джон накратко обясни колко са важни документите, открити в тайната стая и как разкриват всички злодеяния на Антоан.

— Но за съжаление страниците от дневника на Тамариск не бяха между тях — заключи загрижено той.

Шантал втренчи очи в Джон. Страшното решение, което трябваше да вземе, едва не сломи сърцето ѝ, защото тя обичаше Джон толкова силно, колкото и баща си. Трябваше ли сега да избира между двамата? А и животът на Тамариск също беше в опасност!

Джон също погледна изтощената си сестра.

— Чувстваш ли се достатъчно силна, за да изтърпиш още малко това ужасно пленничество? — попита с овладян глас той. — Ако останем тук поне до деня на сватбата, Шантал може би ще успее да вземе документите, които заплашват живота на баща ни. Колкото и да се съмняваме, все пак не е напълно изключено Антоан да удържи на думата си и да ѝ ги подари.

— Аз ще ви донеса храна и вода — обеща Шантал. — Освен това свещ и огниво. През деня библиотеката се охранява от един мъж, който твърди, че е библиотекар. По през нощта всички спят.

Още известно време тримата разискваха положението. Тамариск веднага се съгласи да направи това, което реши Джон.

— Аз също съм готова на всичко, Джон — заяви Шантал. — Но вие ще рискувате живота си само докато има поне малка надежда за спасението на баща ми. Аз те обичам, Джон!

Джон се вгледа в бледото, уплашено лице на любимата си. В очите му светеше дълбока нежност. Думите ѝ накараха сърцето му да бие ускорено, но той знаеше, че сега не е моментът да се говори за любов.

— И ние трябва да проявим смелост като теб, Шантал — отговори тихо той. — Нямаме друг изход. Ти ще трябва да се омъжиш за този човек. После ще приложиш всички възможни хитрини и ще вземеш документите. Щом го направиш, ще съобщиш на католическия свещеник всичко, което сме изтърпели и ще го доведеш при нас. Антоан няма да се осмели да ни убие в присъствието на свещеник. Под защитата на духовника тримата ще напуснем Буланкур.

Жизнеността на Тамариск бързо се възвърна.

— Струва ми се, че планът на Джон е отличен — каза тя. — Ако доведеш свещеника тук, ние сме спасени. Но ако сега избягаме тримата, животът ни виси на косъм, Шантал, включително и този на Пери!

Шантал замислено кимна.

— Сега ще отида в кухнята да ви намеря нещо за ядене — каза тя. — Но трябва да затворя вратата на тайника. Не смея да я оставя така, защото лошо ви се пише, ако онази ужасна жена реши да се върне! Как е възможно Антоан да има такава майка!

— Не се учудвам! — отбеляза Тамариск. — Със сигурност не е наследил злия си характер от баща си. Върви, Шантал, защото ми се струва, че скоро ще умра, ако не получа глътка вода!

Шантал събра последния си кураж и влезе в кухнята, която нощем гъмжеше от плъхове. Едрите сиви животинки се разтичаха по каменния под и уплашено зацвърчаха, когато се появи неканената посетителка със свещ в ръка. Шантал видя злобните червеникави

проблясъци в очите им. Косите ѝ настръгнаха, но тя смело тръгна напред.

Намери достатъчно неща за ядене — шунка, сирене, хляб. Наля вода в голяма медна кана, която Тамариск щеше да скрие зад гърба си, ако онази жена се появи отново.

Без произшествия Шантал се върна в тайната стая и с болка се загледа в близките си, които жадно се нахвърлиха на водата. Беше взела и две свещи от свещника в антрето. Вярваше, че никой няма да забележи отсъствието им. Даде на Джон и собствената си торбичка с кремък и прахан.

— Няма да палим често свещите — усмихна ѝ се той. — Иначе няма да имаме достатъчно въздух, а и миризмата на восък ще ни издаде.

— Колко е студено тук, Джон! — прошепна треперееща Шантал. — Как ще спите на каменния под! Да можем да донеса поне една възглавница за Тамариск! Ще я криете в сандъците, ако дойде Мариан.

— Не е нужно — отговори Джон. — Тамариск ще сложи глава в скута ми. Не се тревожи за нас, Шантал. Внимавай за себе си. Сега животът на всички ни зависи само от теб. И продължавай да питаеш Антоан къде сме.

Шантал се усмихна.

— Антоан ми каза, че сте заминали за Бове. Твърди, че ще се върнете навреме за сватбата. Питам се коя ли ще е следващата му лъжа...

Но Джон не отговори на усмивката ѝ.

— Бъди нащрек! — настоя той. — Антоан наполовина ми е брат, но съм твърдо убеден, че не е нормален и е много опасен.

Той прегърна Шантал и за минута двамата останаха притиснати един до друг.

Тамариск се намеси предупредително:

— Много е опасно Шантал да остава дълго тук. Време е да се прибере в стаята си.

Макар и с неохота Шантал трябваше да ги остави. Беше убедена, че няма да заспи. Но веднага щом се пъкна в леглото, умората я надви. Въздъхна два-три пъти при мисълта за бедните затворници, които трябваше да спят на пода, и после потъна в дълбок сън без сънища.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Февруари 1840

Цялата прислуга знаеше, че в единадесет часа техният господар виконт Дьо Вал ще се венчае за красивата млада англичанка, която пренебрегнала волята на семейството си и избягала от дома си, за да стане негова жена.

Параклисът беше препълнен с цветя и осветен от стотици свещи. В голямата кухня се приготвяха изискани ястия за сватбената гощавка, която щеше да се състои след венчавката. Слугите любопитно обсъждаха въпроса, защо не са поканени други гости, освен свещеника, който щеше да извърши бракосъчетанието. От друга страна пък виконтът беше заповядал цялата прислуга да вземе участие във венчавката, а те бяха сто двадесет и шест души. Това беше толкова необичайно, че се носеха най-невероятни слухове за истинските мотиви на техния господар.

Всички от прислугата съзнаваха колко се е променил нравът на виконта, след като се влюби в тази чужденка. Капризите му бяха непредвидими, а настроенията му се люшкаха от едната крайност в другата. Единствено Стефано и Бланш Мерлин бяха посветени в тайната: промяната в неговата личност се дължеше на опиума.

Колкото повече приближаваше денят на сватбата, толкова повече вълнението нарастваше. Накрая стигна дори до затвора. Там повече от четири месеца двама затворници очакваха деня, в който щяха да се борят на живот и смърт на така наречените римски игри на виконта.

Мъжете бяха затворени в отделни килии в стария затвор, преживял много столетия след строежа на замъка. Дори големият революционен огън не успя да го унищожи, защото беше разположен дълбоко под земята. Дълбокият ров около замъка беше в непосредствена близост до вратите на килиите. Затова мрачните дупки бяха толкова влажни, че пламъците не можаха да сторят нищо на каменните стени.

Две от тези тъмни килии бяха превърнати в сравнително удобни квартири. Там мъжете прекарваха дните си, преди Антоан да обяви, че се нуждае от услугите им. Както и предшествениците им, сегашните обитатели на затвора бяха от измета на обществото — клетници, хвърлени в парижкия затвор за длъжници без всякаква надежда за освобождаване. Никога нямаше да намерят пари да погасят дълговете си. Затова появата на Антоан беше за всекиго от тях като подарък от небето. Както и другите мъже преди тях, те бяха приели предложенията му с благодарност. Постъпката на Антоан доказваше за кой ли път колко ловко осъществяваше начинанията си този човек. След като обмисли нещата от всички страни, той изработи точен план за действие. Основната идея беше проста, но много ефикасна. Отиде в кабинета на директора на затвора и помоли да му покажат двама затворници. Директорът ги избра в съответствие с изискванията му. Трябваше да са прекарвали в затвора поне една година, да бъдат между двадесет и тридесет години, силни, добре сложени, в добро здраве, отслабнали единствено от оскъдната затворническа храна. Освен това не биваше да бъдат кой знае колко интелигентни.

Антоан, който дискретно беше пъхнал солиден подкуп в ръцете на директора, сам проведе разговорите със затворниците. Двамата мъже стояха и се гледаха един друг, докато непознатият благодетел обясняваше, че е готов да ги откупи. След това Антоан разясни на всекиго поотделно какви са условията за освобождаването му.

— Ще ви подслоня в замъка си — казваше той. — Ще се отнасят добре с вас, ще получавате отлична храна. Вино също е предвидено. Освен това ще се упражнявате на чист въздух. Щом възстановите и увеличите силите си, ще се биете един срещу друг. Всеки от вас ще има собствена стая и няма да знае каква храна получава другият, нито колко е силен. Ясно ли се изразих?

— Не съвсем, Ваше Благородие! — беше най-честият отговор, защото тези хора не можеха да повярват в неочаквания скок от безнадеждното затворническо съществуване към едно осигурено бъдеще. Но всеки захапваше стръвта, надявайки се тайно в себе си, че с него ще се отнасят по-добре, отколкото с другия, и той ще стане много по-силен от врага си.

— С какви оръжия ще се бием? — питаха всеки път мъжете.

— С къси мечове на живот и смърт! — отговаряше кратко Антоан и преди мъжът да е преодолял шока от това съобщение, добавяше: — Победителят получава пълна кесия жълтици. С тях може да започне нов живот където си ще!

— Ами убийството? Ако ще трябва да загубя главата си на гилотината, по-добре да изгния в затвора!

— Смъртта на загубилия не е убийство — отговаряше спокойно Антоан. — Когато мъжете се бият с мечове, често стават нещастия. А колкото до трупа, той ще изчезне безследно, това е моя грижа. Затова решавайте, човече! Влизате ли в играта или не?

— Без съмнение! Ами ако откажа? Може да съобщя на директора на затвора, че ви трябва не за работа, а за да убия човек.

По лицето на Антоан се изписваше подигравка.

— Нима мислите, че директорът на затвора ще повярва на тази невероятна история? Думата на мошеник като вас няма тежест срещу думата на един виконт, нещастнико, а аз ще отрека всичко. Ще повярват на моите думи, нали? Тук ме е довела единствено грижата да намеря работници за възстановяване на именията си.

При мисълта да останат в мрачния затвор повечето разбойници предпочитаха да приемат перспективата за свобода и пари. Всеки от тях твърдо вярваше, че ще спечели борбата срещу другия. Подобни разговори рядко траеха повече от час. После затворниците събираха оскъдните си вещи, оставяха килиите си и тръгнаха след Антоан към каретата му. Краката им бяха оковани, за да не се опитат да избягат по улиците на Париж.

Пристигаха в замъка Буланкур и вече никой не виждаше бъдещия си съперник. Срещаха се едва в смъртен двубой на арената, за който ги бяха подготвили много грижливо. И двамата бяха добре охранени, с тренирани силни мускули и буден разум, доколкото позволяваше оскъдната им интелигентност. Макар и твърде късно, двамата осъзнаваха, че са били измамани: никой нямаше предимство пред другия; и двамата бяха еднакво силни и трябваше да се бият за живота си.

Пазачът, който беше на служба в затвора, този ден беше много ядосан. Заради затворниците той единствен от персонала на замъка беше лишен от честта да присъства на бракосъчетанието на виконта. Когато им се разкрещя, първият от тях, Пиер Леван, само се ухили и

равнодушно сви рамене. Макар че понякога пазачът проявяваше грубост и безпричинно го удряше с камшика, Пиер се чувстваше отлично в килията и се радваше на безделието си. Храната беше достатъчна, леглото беше удобно и той беше затлъстял не само физически, но и душевно. Съвсем не му се искаше да излезе срещу противника си, макар да вярваше, че онзи все още е тънък и мършав както преди четири месеца, когато го беше видял за последен път в каретата на виконта. Нямаше никакво съмнение кой ще бъде победителят — така си мислеше Леван.

Но противникът му, Франсоа Ноайе, съвсем не беше доволен. Тъй като беше възстановил напълно физическата си сила, мрачната му душа също се беше разведрила. Франсоа беше огромен на ръст. Беше израсъл в постоянен недоимък и това се отрази на състоянието на мозъка му. Връстниците му постоянно му се подиграваха и го дразнеха за глупостта му. Но лека-полека той осъзна физическото си предимство и видя, че може да обезвреди мъчителите си с един добре прицелен удар или ритник. Само че духовно си остана на стадия на подрастващ и неспособността му да обуздава буйния си темперамент неизбежно го доведе до конфликт със закона. Веднъж за малко не уби човек в някаква кръчма, когато онзи му се подигра за тромавостта му. Скоро се озова в един парижки затвор, откъдето го измъкна Антоан.

По време на престоя си в Буланкур Франсоа се изпълни с такава омраза към пазачите си, че не би могъл да я скрие дори ако имаше достатъчно ум в главата си. Всички се бояха от огромната му физическа сила и не се осмеляваха да престъпят прага на килията му.

Макар че обстановката беше сравнително удобна, Франсоа беше ужасно изнервен. Здравото му тяло искаше своето — повече движение на въздух, а също така и жена. В ограниченото му съзнание еротичните желания бяха придобили първостепенно значение. Знаеше, че ще спечели свободата едва след двубоя с противника си. Затова очакваше с нетърпение да определят деня. Когато пазачът влезе в килията и изръмжа нещо за предстоящите празненства, пленникът не проумя веднага по какъв повод са те. В заблудата си реши, че най-после е дошъл денят за римските игри на виконта. Когато разбра, че се е измамил, гневът беше по-голям от разочарованието му. Щеше да удуши пазача, но той побърза да се измъкне от килията му.

През целия ден и през нощта Франсоа разсъждаваше за несправедливостта на съдбата. Утре онзи богат безделник щеше да се жени, а му беше обещал свобода. Щеше да се забавлява с красивата си млада жена, нежна и ухаеща като зряла праскова, а той щеше да кисне тук още месеци, докато излезе на свобода и си позволи някоя проститутка!

Когато настъпи утрото, Франсоа беше толкова побеснял, че вече не можеше да разсъждава разумно. Въобще не му хрумна, че ако пребие пазача си, всички останали слуги ще хукнат по петите му и със сигурност ще го убият веднага щом го хванат. Беше в чудесно физическо състояние и си въобразяваше, че с брутална сила ще реши всички проблеми, които се изпречат на пътя му. Не беше в състояние да измисли нищо друго, освен да нападне тъмничаря, щом той му донесе закуската. Често беше мислил, че това е лесноосъществимо, стига само да му се удаде да примами мъжа в килията си.

При този ръст му беше извънредно трудно да намери подходящо скривалище, но в крайна сметка Франсоа успя да се напъха под железното легло и да издърпа одеялото така, че да не се забелязва. Каменният под на килията беше влажен и леденостуден, но той остана да лежи неподвижно и зачака да чуе стъпките на пазача и дрънченето на тежката връзка ключове.

Пазачът на затвора беше в отвратително настроение. Когато отиде в кухнята да закуси и да вземе храна за затворниците, там цареше същото весело настроение, както по време на карнавала. Камериерките и слугините тичаха насам-натам. Всички бяха облечени в празничните си рокли и въодушевено описваха прекрасната венчална рокля на булката и великолепия костюм на виконта. Дори мрачният Стефано се усмихна, потупа пазача по рамото и му обеща голяма кана с вино и от всички отбрани ястия.

— В събота всички ще получат двойна заплата — прибави утешително той.

Малко поуспокоен, тъмничарят понесе таблата със закуската през дългите мрачни коридори към килиите на затворниците. Мислите му бяха заети с обещаните допълнителни пари и бдителността му беше отслабена. Отключи вратата към килията на Франсоа и весело се провикна:

— Хайде на ядене, старче!

Не повярва на очите си, когато забеляза, че помещението е празно. С табла в ръка втренчи поглед в разбърканото легло и не можа да овладее смайването си. Обикновено Франсоа беше гладен като вълк и седеше в очакване на масата. Пазачът тихо изруга и направи крачка към леглото.

Никога нямаше да узнае, че ръката на Франсоа беше тази, която го сграбчи в желязна хватка и го свали по гръб. Купата с горещо кафе се преобърна и се разля по лицето му. Пазачът почувства смъртен страх и в този миг затворникът се нахвърли върху него.

Франсоа нямаше намерение да го убива. Искаше само да го обезвреди, за да може да избяга. Но когато го стисна за гърлото, не можа да устои на животинския си нагон и го удуши с яките си ръце. Без да бърза, затворникът взе тежката връзка ключове, седна на стола и изяде закуската си. Най-спокойно напъха в устата си хляба и студеното свинско месо, предназначени за съседа му по килия и ги поля обилно с кафе. Утолил глада и жаждата си, Франсоа насочи тромавите си мисли другаде.

Междувременно всички слуги бяха събрани в параклиса и големият замък изглеждаше опустял.

Никога досега Франсоа не беше виждал толкова грамадна сграда. Бързо забрави, че трябва да бяга и воден от детинско любопитство, започна да влиза от стая в стая и да разглежда с отворена уста разкошните вещи и мебели.

В банкетната зала бяха подредени дълги маси за сватбената гощавка. Франсоа натъпка устата си с всякакви лакомства, сякаш не беше закусил току-що. Издул бузи, той се упъти към съседното помещение, където се намираха бойните трофеи и отличия. Стените на огромната зала бяха украсени с гербове, знамена и оръжия. Гледката беше толкова внушителна, че Франсоа затаи дъх. Но скоро погледът му се насочи към дългата редица рицари в брони, хванали в ръцете си копия като на парад, и затворникът изпищя от страх. Минаха няколко секунди, преди да разбере, че пред него са изправени не слуги в странни метални ливреи, а празни рицарски доспехи.

Франсоа се ухили и пристъпи към една от фигурите. Хвана копието и застана мирно, сякаш стоеше на пост. Но скоро позата му доскуча и той започна да води бой с въображаем противник. Тогава се сети, че е добре въоръжен и на преследвачите ще им бъде трудно да го

уловят. Спомни си, че иска да си намери жена и че тя е съвсем наблизко. В тромавия му мозък се оформи образът на младата булка. Видя облеченото в бяло девствено тяло, застанало в параклиса до жениха.

С блеснали от възбуда очи Франсоа помисли, че вместо високомерния виконт той трябва да изпита насладата на сватбената нощ. Беше по-висок от него и много по-силен. Неговата физическа сила заслужаваше награда. Нали всички революционни битки бяха за това — да се възвърнат правата на свободния човек? В младостта си беше слушал толкова истории за превземането на Бастилията, за мадам Гилотината и за кървавите глави, които падали в коша като зелки.

„Смърт на аристократите!“ Подобни сцени разиграваха като деца по улиците. Ето че дойде времето, когато можеше да ги превърне в действителност.

С копие в ръка Франсоа се отправи към параклиса.

Брачната церемония вече беше започнала. Шантал стоеше до Антоан, спокойна и хладнокръвна. Беше втренчила очи в малкото ковчеже, поставено в олтара. Антоан се беше закълел, че в него са страниците, които заплашваха живота на баща ѝ.

Макар и неохотно, Шантал трябваше да разреши на Мариан да ѝ помогне при обличането. Комплиментът на жената, че е изключително красива в разкошната булчинска рокля, само засили отвращението ѝ от играта, в която беше принудена да участва. Все по-трудно ѝ ставаше да изпълнява ролята, която сама си беше определила. Когато Антоан ѝ съобщи, че Тамариск и Джон няма да се върнат навреме за сватбата, тя с големи усилия успя да имитира мъка и разочарование. Изпълнените с напрежение нощни посещения в тайната стая също подкопаха нервите ѝ. Толкова беше напрегната, че ако само за миг си позволеше да се отпусне, щеше да рухне. Вече не осъзнаваше откъде взема сили да прави това, което трябва. Непрекъснато си припомняше, че при последното ѝ посещение Тамариск беше на прага на пълното физическо и душевно изтощение.

Джон беше загрижен за нея.

— Стой близо до свещеника, Шантал, там е най-сигурно — беше я посъветвал настойчиво той.

Но когато Шантал видя за пръв път свещеника в параклиса, той ѝ се стори стар и немощен. Освен това угодничеше пред Антоан, сякаш се боеше да не събуди гнева му. Всъщност Антоан беше този, който

ръководеше церемонията. Той реши, че не е нужно да се отслужи меса след сключването на брака. Отклони възраженията на свещеника с аргумента, че Шантал не е католичка.

— Не ви плащам, за да възразявате срещу желанията ми! — отсече с господарски тон той. — Затова водете божествената служба, както желая аз. Иначе търпението ми ще се изчерпи и ще изпратя да повикат друг свещеник, който ще ми служи по-добре.

Наближи моментът, в който Антоан щеше да осъществи граничещото си с лудост желание да направи Шантал своя законна съпруга. Нямаше търпение да изчака още малко. Въпреки привидната покорност на Шантал той усещаше, че тя се омъжва за него по принуда и не е променила отношението си. Антоан нямаше конкретни причини за подобно убеждение, но инстинктът му подсказваше, че младата жена е твърде пасивна и отстъпчива. Дори не беше помолила да се отложи венчавката, когато ѝ съобщи, че Тамариск и Джон ще останат още известно време в Бове. Беше поискала само да получи документите, които уличаваха баща ѝ, и Антоан не се съмняваше, че обещанието му да ѝ връчи страниците от дневника като сватбен подарък беше единствената причина, поради която Шантал се подчиняваше на желанията му.

Но колкото и сдържана да беше, нямаше да мине много време и той щеше да отведе невестата си в брачната спалня, за да пожъне плодовете на дългото си търпение. Антоан се вгледа в приказната фигурка, застанала до него, и по лицето му заигра усмивка. Лицето на булката беше скрито зад фин воал, но той скоро щеше да повдигне дантелите и да целуне своята годеница — не! — своята съпруга. Да я притежава — това беше най-големият успех в живота му, защото никога не беше желал нещо така силно, както младата жена до себе си.

Стефано беше застанал плътно зад господаря си. В ръка държеше пръстена, който щеше да скрепи брачната клетва. Зад Шантал с безизразно лице стоеше майката на Антоан. Костеливите ѝ пръсти стискаха булчинския букет. В задната част на параклиса се тълпяха зяпналите в почуда слуги, които се стараеха да доловят поне част от смисъла на латинските слова на свещеника.

Всички очи бяха приковани в жениха и невестата. Никой не забеляза как вратата на параклиса се откряна и вътре надникна Франсоа Ноайе. С детинско възхищение великанът се взря в

многоцветието на безбройните вази и свещници. Най-последно откри булката. С дрезгав вик се втурна към олтара, стиснал с две ръце копието, готов да прободне всеки, който се изпречи на пътя му.

Свещеникът спря насред молитвата, като видя устремения насреща му грамаден мъж. Отдръпна се назад, без да крие страха си. Стефано светкавично се обърна, за да разбере какъв е този шум зад гърба му. Но беше твърде късно да се намеси. Направи крачка напред, за да спре освирепелия великан, но в този миг Франсоа вдигна копието и с един-единствен удар проби гърдите му. Смъртта настъпи моментално.

Антоан ужасено се загледа в избликналата от тялото на слугата му кръв. Когато Франсоа отново вдигна копието, той инстинктивно вдигна ръце да се защити. Но великанът не му обърна внимание, а сграби диплите на сватбената рокля. Някои от слугите се осмелиха да пристъпят напред, за да защитят господаря си, но видът на Стефано, който лежеше пред олтара с изтичаща кръв, ги накара да замръзнат по местата си.

Потресена, разтърсвана от погнуса, Шантал отчаяно се опита да се изплъзне от желязната хватка на мъжа. Дантелата се разкъса по дължина. Неуспял да хване плячката си, Франсоа посегна отново към булката, но Антоан решително се хвърли между двамата.

— Само ако посмееш да я докоснеш, ще заповядам да те убият!
— изкрещя той и сред всеобщото объркване забрави, че нито той, нито някой от слугите му бяха въоръжени.

— Смърт на аристократите! — провикна се като безумен Франсоа.

След дългите месеци на безделие и самотност той се наслаждаваше на новопридобитата си свобода. Ни най-малко не мислеше за опасността, която го заплашваше. Просто вдигна копието, червено от кръвта на Стефано, и се прицели в Антоан. Но Антоан смело се опълчи срещу страшното оръжие. Знаеше, че ако направи крачка встрани, Шантал е загубена. Копието го улучи под рамото. Прободне гърдния кош до раменната кост и разсече артерията. Грамадният Франсоа застана над падналия мъж и го загледа с безучастно любопитство.

Зад Франсоа се чу пронизителен писък. Ръката на Бланш Мерлин се плъзна под роклята и измъкна малка, украсена с бисери кама. Тя все

още не знаеше, че синът ѝ умира, но видя как го раниха и това ѝ стигаше. Без да мисли, че е абсурдно за възрастна и слаба жена като нея да нападне този грамаден, разбеснял се мъж, тя се метна като тигрица напред и заби камата в гърба на Франсоа. Мъжът изрева като ранен бик и се извърна. В този миг Бланш замахна втори път. Острието на камата се плъзна по реброто и прободде белия дроб. Пъшкайки от болка, Франсоа политна напред и затисна жената под себе си. Вцепенените от ужас слуги видяха, как лудият пада и най-сетне събраха кураж да се намесят. Неколцина по-смели се нахвърлиха върху него, за да го довършат с общи усилия.

Шантал не можеше да се помръдне. Застинала на мястото си, тя наблюдаваше разиграващата се пред очите ѝ страховита сцена. Но когато чу стоновете на Антоан се изтръгна от вцепенението си и коленичи край него. Този човек беше спасил живота ѝ. Сега всичко останало нямаше значение.

— Шантал! Любов моя! — шепнеше той. Лицето му беше пепелносиво.

Шантал отчаяно се огледа наоколо, търсейки помощ.

— Помогнете ми! — изкрещя диво тя.

Обгърна с ръце Антоан и с ужас се загледа в кръвта, която бликаше от прободените му гърди. Бялата сватбена рокля се обагри в червено.

Един от възрастните слуги пристъпи към нея и хвана копието с две ръце. Дръпна с все сила и го извади от тялото. Лицето на Антоан се разкриви от непоносима болка.

Пребледнял от страх, свещеникът се наведе над него.

— Раната е смъртоносна — прошепна на Шантал той и се прекръсти. — Отстъпете, дете мое, не бива да гледате такива неща.

— Не ме оставяй, Шантал — произнесе с мъка Антоан.

Главата му безсилно се отпусна. Той простена от болка и Шантал още по-здраво го обгърна с ръце. Кръвта течеше като буен поток от зеещата рана. Шантал разкъса булото и безуспешно се опита да я спре. Внезапно Антоан се усмихна. Лицето му беше толкова красиво, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Сватбата... не беше... както си я представях — зашепна той. — Толкова... те обичам, Шантал! Поне ти... ти си... жива!

Свещеникът коленичи край него.

— Изповядайте се, мосю виконт! Нямаме много време! — намеси се предупредително той.

Въпреки болките и предчувствието за приближаващата смърт, устните на Антоан се разтегнаха в цинична усмивка.

— Съмнявам се, че Господ ще има достатъчно здрави нерви, за да понесе признанията ми! — промълви иронично той.

Свещеникът побледня и отново се прекръсти.

— Мосю виконт! — извика той. — Аз не мога да ви дам опрощение, ако не се изповядате! Бог ще ви прости, ако се разкаете!

Антоан дълбоко въздъхна, но усети такава пронизваща болка, че със стон стисна ръката на Шантал.

— Кажете ми само едно нещо, Антоан! — помоли Шантал. — Щеше ли да ми върнеш документите, които заплашват живота на баща ми?

Мина доста време, преди Антоан да успее да отговори.

— Мисля, че ти сама знаеш, Шантал. Нямахте да изпълня обещанието си. Страх ме беше, че ако ти дам документите, ще ме напуснеш. Но сега... — Гласът му пресекна. — Сега аз те напускам. Опитай се да не ме мразиш, любов моя!

— Ти ми спаси живота, Антоан — пошепна Шантал. — Никога няма да забравя това...

— Мосю виконт! — настоя отново свещеникът и умолително протегна ръце.

Антоан потрепери болезнено и се опита да погледне наоколо си.

— Отпратете ги — прошепна той, като забеляза изплашените лица на наобиколилите ги слуги. Когато хората бавно се оттеглиха, прибави: — Приличат на духове, дошли да ме поздравят с пристигането в ада!

Потънала в сълзи, Шантал се присъедини към молбата на свещеника:

— Моля те, Антоан, изповядай се! Душата ти ще намери вечен покой!

— Струва ми се, че съм се родил без душа — пошушна Антоан. — Много хора са ми казвали, че нямам сърце. Но това не е вярно, Шантал, защото те обичам. Обичам те по-силно от всеки друг човек на света. Много странно, нали!

Свещеникът се вслушваше напрегнато. След малко каза:

— Бог е милостив, мосю виконт. Той ще ви прости, ако се изповядате и се разкаете.

Вече съвсем отпаднал, Антоан бавно обърна глава и изгледа стария свещеник.

— Не вярвам, че се разкайвам за нещо — промълви той, сякаш усещаше приближаването на смъртта, докато кръвта му бавно изтичаше. — Ако съжалявам за нещо, то е, че Джон, а не аз, е законният син на баща ни. Ако бях аз, животът ми щеше да бъде друг.

Лицето му беше побеляло и той приличаше на мъртвец. Свещеникът се приведе над него и настойчиво произнесе:

— Ако откажете да се изповядате, никога няма да се помирите с Бога!

Но Антоан не чу този последен отчаян призив. Очите му се затвориха, устните се оцветиха в синьо и той издъхна.

Когато грамадният Франсоа се стовари върху нея, Бланш Мерлин загуби съзнание. Скоро обаче дойде на себе си, изправи се и политна към неподвижното тяло на сина си. Изпищя истерично и за минути като че ли остаря с години. С посивелите си, разрошени коси и мършавото разкривено лице тя изглеждаше като вещица. Само след миг болката ѝ се превърна в сляпа ярост; тя се обърна към Шантал и изкрещя:

— Колко пъти му казвах, че ти няма да му донесеш нищо добро! Преди да те срещне, никога не го заплашваха опасности. Ти го уби! Милият ми син ще тежи на твоята съвест!

Шантал се надигна. Закъснелият ужас накара цялото ѝ тяло да затрепери. Въпреки това усети съжаление към застаналата насреща ѝ човешка развалина, която така патетично я обвиняваше. За нея самата смъртта на Антоан означаваше спасение и помилване, но за старата жена, колкото и жестока да беше тя, загубата на единствения ѝ син беше истинска трагедия.

Свещеникът все още стоеше на колене. От устните му се лееха монотонните слова на заупокойната молитва. Този път гневът на Бланш се изля върху него.

— Да не мислите, че молитвите ви ще помогнат? — изпищя тя. — Бог никога не му е помагал приживе. Аз, аз му помогнах да се отърве от проклетата бедност! Всичко, което успя да постигне, дължи на своя ум, на предприемчивостта си. За какво да благодари на Бога?

Свещеникът прекъсна молитвата си и бързо се прекръсти.

— Не богохулствай, жено! — промълви той. — Махни се от това свято място! Намираш се в Божия дом!

Но Бланш беше загубила напълно контрол над себе си. Тя продължи да ругае свещеника с най-непристойни думи, докато най-после двама от слугите, които бяха останали в параклиса, пристъпиха напред, за да я отведат насила.

Шантал веднага разбра, че след смъртта на Антоан тя трябва да вземе нещата в свои ръце.

— Отведете я в стаята ѝ и я заключете! — заповяда спокойно тя. — После бързо изпратете някого за лекаря. Нека дойдат няколко жени да се погрижат за мъртвия. Телата могат да останат в параклиса. Отче, моля ви да ме придружите! В замъка има двама затворници и аз не съм съвсем сигурна, че прислугата на виконта не им желае злото.

Старият свещеник не беше особено изненадан от думите на Шантал. Вече години наред в околността се носеха слухове, че в замъка Буланкур стават страшни неща. Но виконтът винаги заплащаше щедро услугите му и дори му предостави малка къща в собствените си земи. Освен това твърде рядко се обръщаше към него. Досега свещеникът не беше давал ухо на слуховете. Тъй като виконтът никога не стъпваше в църква, нито проявяваше желание да се изповяда, свещеникът не знаеше нищо за злодеянията, които се вършеха зад стените на замъка.

Затова старецът почувства облекчение, когато младата англичанка очевидно взе нещата в свои ръце, и покорно я последва. Ръцете му се склучиха около малкия сребърен кръст, като че ли той можеше да го запази от злото, което го дебнеше в това злоещо място.

Шантал стигна до изхода на параклиса и спря. Извърна се към олтара, блеснал сред стотиците светлилки на свещите. За малко щеше да забрави ковчето с опасните документи, оставено там. Кой можеше да предположи, че трима души ще умрат, преди да си върна документите, помисли си тя. Все още не знаеше откъде се взе този грамаден мъж, който я нападна. Но неговата смърт я остави равнодушна също както смъртта на Антоан и слугата му.

Когато тръгна обратно да вземе ковчето, тя вече знаеше, че не бива да мисли за мъртвите, а само за живите, за тези, които я обичаха и очакваха: за баща си, за Тамариск, за любимия си Джон.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Юли 1840

— Узнах от доверено лице, че младата ни кралица носи дете под сърцето си — каза Морийн на Пери, докато двамата се разхождаха под ръка в голямата бална зала на дома си.

Звучеше мелодична валсова музика. На минаване домакините се покланяха и се усмихваха на приятелите си, които присъстваха на техния бал.

— Значи скоро цяла Англия ще ликува. И ние също! — усмихна се на жена си Пери и притисна по-силно ръката ѝ.

Морийн щастливо вдигна лице към него.

— Нима не е чудо, че всичко свърши добре? — прошепна развълнувано тя. — Не се ли гордееш с Шантал, скъпи?

Пери кимна.

— Само на твоето влияние върху нея се дължи голямата ѝ издръжливост — заяви той. — Разказа ми, че винаги, когато страхът ѝ се засилвал, мислела за куража, който сте проявили ти и Тамариск.

— Въпреки това тя е твоя дъщеря, Пери, и съм убедена, че е наследила твоята безразсъдна смелост!

— Без съмнение аз ѝ дължа живота си — отговори с признателност Пери. — Разбира се, на Джон и на Тамариск също. Честно казано, възхитен съм, че Шантал най-после ще се омъжи за Джон. Как ли ще се изненадат приятелите ни, когато тази вечер обявим годежа им!

— Съмнявам се, че някой ще остане изненадан. Вече отдавна никой не очаква от членовете на нашето семейство да водят спокоен, традиционен живот — каза Морийн с весели пламъчета в очите. — Не бих се учудила, ако ни укорят за тази женитба. Но аз ще бъда доволна, ако Джон и Шантал са щастливи!

Когато стигнаха отсрещния край на балната зала, Джон и Шантал тъкмо се носеха във вихъра на валса. Бяха впили очи един в друг и не виждаха нищо около себе си. Лицето на Шантал грееше в

щастлива възбуда. Страните на Джон бяха поруменели от гордост и любов. Когато валсът свърши, той стисна ръката на Шантал и я поведе към една пейка в нишата на прозореца. Без да обръща внимание на десетки любопитни погледи, той вдигна ръката ѝ към устните си.

— Колко си красива! — прошепна задъхано той. — Все още не мога да повярвам, че наистина ме обичаш, Шантал!

— Толкова те обичам, че бих умряла без теб! — отговори тихо тя. Огледа балната зала и откри високата и представителна Фльор Дюбоа. — Сигурен ли си, че не съжеляваш, дето се сгодяваш за мен вместо за Фльор? — попита тя.

Само преди няколко дни Джон ѝ беше разказал за любовната си връзка с французойката и Шантал усети прилив на ревност, когато я помоли да покани дъщерите на семейство Дюбоа за големия бал по случай годежа.

— О, Фльор е много красива — подразни я нежно той, но веднага добави: — Все пак не може да се сравни със сестрите си или с теб! Сигурен съм, че няма да мине много време и момичетата ще си намерят обожатели. Я виж как са ги наобиколили приятелите ми. Нито една не остана без кавалер тази вечер.

Джон се радваше, че намерението му да помогне на момичетата дава толкова добри резултати. Беше много задължен на семейство Дюбоа. След ужасните събития в замък Буланкур френските му приятели бяха приели у дома си Тамариск и Шантал и ги бяха обградили с нежни грижи. Самият той счете за свой дълг да остане няколко седмици в Буланкур, защото носеше отговорност за имота като единствен законен наследник и собственик.

Имаше доста работи за уреждане и много от тях съвсем не бяха приятни. Кметът, полицейският префект и свещеникът се заеха заедно с Джон да възстановят късче по късче ужасяващите подробности от престъпния живот на Антоан.

Постепенно злодеянията му излязоха на бял свят. Слугите признаха, че са присъствали на диви оргии, организирани от Антоан в чест на парижките му приятели. Най-после и сломената Бланш изповяда, че затворената в кулата умопобъркана нещастница наистина е била принцеса Камий дьо Фалоаз, съпругата на Антоан. Призна също, че Антоан е наредил на Стефано да я последва в Париж и да я убие. Тъй като тежката ръка на закона вече не можеше да го накаже,

Бланш дори се похвали с хитростта на сина си, който успял да измами самия полицейски префект на Париж, без да помисли, че по този начин уличава себе си в престъпление. Естествено, арестуваха я като съучастничка в убийството на принцесата. Но тъй като Джон се застъпи за нея и заяви, че жената явно не е с ума си, не я хвърлиха в затвора. Пратиха я в строго охранявана лудница. Джон успя да убеди префекта с аргумента, че никоя душевно здрава жена не е способна на подобни зли дела.

Минаха няколко седмици, преди да приключат разпитите и разследванията. Джон уволни прислугата, след като всички мебели бяха покрити с бели калъфи и всички стаи — заключени. Задържа само двама-трима прислужници, които да се грижат за градината и за конете. Знаеше, че дълго няма да се върне в бащиния си дом. Последната му заповед беше да се зазида вратата към тайната стая, в която двамата с Тамариск преживяха три ужасни денонощия.

След завръщането си в Англия Джон предаде на Морийн всички документи на баща си. Никога нямаше да забрави усмивката ѝ, когато разбра, че Жерар не я е измамил, че бракът им не е бил нередовен и че любимият ѝ син Джон е законен наследник на титлата и имуществото.

— Тази новина и сигурността, че вече нищо не заплашва живота на Пери, ме правят най-щастливата жена на света! — беше възкликнала Морийн.

Джон въздъхна със задоволство. А аз със сигурност съм най-щастливият от мъжете, помисли си той и нежно се загледа в Шантал. Тъкмо щеше да я покани на танц, когато в балната зала се появи представителен червенокос мъж — шотландският капитан Хемиш Макрей.

— Сестра ви каза, че ще ви намеря тук — заговори капитанът и широка усмивка озари брадатото му лице. Джон се надигна да го поздрави. — Една госпожичка ми подшушна, че има повод за поздравления!

Шантал се надигна на пръсти и със смях целуна брадатата буза на стария морски вълк.

— Толкова се радвам да ви видя! — каза тя. — Вече се боях, че няма да имам случай да ви се отблагодаря както подобава за всичко, което сторихте за нас.

— О, не — каза капитанът. — Толкова тревоги имахте, че надали щяхте да намерите време за подобни любезности. Но както виждам, споменът за случилото се най-после е избледнял, затова си позволявам да ви съобщя нещо интересно. Пиратът, когото изоставихме на оня самотен остров, е изчезнал!

Когато видя смаяните лица на двамата млади, усмивката му стана още по-широка.

— Преди месец бях в пристанището на Марсилия и чух, че някакъв негодник по прякор Португалския ястреб отново гони кораби в открито море.

— Да не би пак да търгува с роби? — извика Шантал.

Капитанът поклати глава.

— Нищо не се говори за това — каза той. — Но пак си е пират и ограбва кораби, юнакът! Явно има успех.

Шантал избухна в смях.

— Не мога да кажа, че съжалявам — призна тя. — Ти може би предпочиташ да се разсърдя, че Динес отново е на свобода, така ли е, Джон?

— Не, щом това те прави щастлива — отговори великодушно Джон.

Шантал го възнагради със сияеща усмивка.

— Аз също имам новост за вас — каза на стария си приятел Джон. — При нас гостува един млад французин, когото много добре познавате — Симон Сен Клер.

Капитанът направо се слиса.

— Значи момъкът все пак дойде в Англия? — провикна се той.

— Точно така! — отговори Джон. — Двамата с Джанет Милиъс скоро ще се оженят. Семейство Милиъс се върна в Англия, след като приключи мисията си на Сейшелите. Мистър Огъстъс Милиъс не е много добре със здравето. Затова Симон реши да ги придружи в дългото пътуване. Ще се ожени за Джанет още следващия месец. После двамата ще се върнат в плантацията на Мае.

— Това е чудесна новина! — зарадва се капитанът. — Симон и Джанет ще бъдат чудесна двойка.

Странно нещо е любовта, замисли се Джон. Явно нямаше човек по света, който да не почувства силата ѝ върху себе си. Дори Антоан дьо Вал, когото винаги беше смятал за безсърдечен, се беше подчинил

на повелите на любовта и беше пожертвал живота си за любимата жена. Джон винаги си припомняше този факт, когато се замисляше за злодеянията на своя несъщ брат.

Джон потрепери. Най-добре беше да забрави всички тези неща. Не можеше да понесе мисълта, че Шантал едва не се ожени за онзи човек. Но Бог беше държал здраво конците на съдбата ѝ в свои ръце и я беше предпазил от тази страшна постъпка. Вече нямаше значение какво бяха преживели. Важното беше единствено, че двамата са свободни и скоро ще се оженят.

Когато Хемиш Макрей тръгна да потърси Симон Сен Клер сред стотиците гости, Джон отново се обърна към Шантал.

— Знам, че си преодоляла всички горчиви чувства срещу Динес — каза той. — Но сигурна ли си, че си преодоляла и своята привързаност към него, Шантал?

Шантал улови ръката му, сякаш искаше да го утеши.

— Понякога все още мисля за него — призна тя. — Когато съм самотна и жадувам за любов, си спомням страстните му целувки и горещите обятия. — Тя видя болезнената сянка, преминала по лицето на Джон, и нежно му се усмихна. — Но аз не копнея за прегръдките на Динес, Джон — продължи тя. — Всичките ми мисли са при теб. Често се опитвам да си представя какво ще бъде, когато се оженим. Смущава ли те, че говоря толкова откровенно, скъпи?

Джон с усилие успя да се овладее, толкова много му се искаше да прегърне Шантал пред всичките гости на бала.

— Напротив, мила моя, аз също очаквам с нетърпение сватбената нощ. Вярваш ли, че ще бъде добър любовник, Шантал?

В очите на Шантал проблеснаха весели искрици.

— Ни най-малко не се съмнявам! О, Джон — прибави с въздишка тя, — ние ще бъдем толкова щастливи заедно!

— Да! — съгласи се Джон.

Този път не можа да устои на изкушението на полуотворените ѝ устни. Без да обръща внимание на многото любопитни погледи, той се приведе и я целуна.

Шантал затвори очи. За момент музиката на оркестъра заглъхна и вместо нея в ушите ѝ зазвучаха крясъците на островните птици, шумът на палмовите листа, тананикането на Замби и тихият глас на Динес, който шепнеше: „Куш-куш, обичам те! Ти си моя!“.

Но само след миг залата отново се изпълни със звук на цигулки. Гласът, който ѝ говореше, беше на Джон, устните, които я целуваха, бяха също негови.

— Аз ти принадлежа, Джон! — проговори тихо Шантал.

Тя вече не чуваше воя на вятъра във върховете на палмите. Тихият плясък на вълните по брега също заглъхна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.